Giới thiệu Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung

Tên khác: Bắt người thị vệ làm phu quân**Thể loại:** ngôn tình, trùng sinh báo thù, ngược nam cặn bã...

Convert & Edit: ngocthuybachdang

Độ dài: 202 chương

Vị công chúa cao quý lại đứng nghiêm trang trước mặt hắn hỏi: "Ta và Hoàng đế ca ca mà rơi xuống sông cùng lúc, ngươi sẽ cứu ai trước?"

Thị vệ: "...", không phải công chúa ngài cũng biết bơi hay sao?

Hoàng đế bất đắc dĩ nâng trán nhìn thân muội muội đứng trước mặt chú mình chết.

Muội muội công chúa bệnh lại tái phát, thái y nào có thể trị?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1

Năm Hồng Hi thứ sáu, Minh Tuyên đế Phượng Minh Tuyên trên đường đi lễ chùa gặp chuyện, hôn mê bất tỉnh. Yến vương Phượng Tuấn Ngạn trở thành Nhiếp Chính vương, chủ trì triều chính, cùng năm ngày mười lăm tháng sáu, Minh Tuyên đế băng hà, hưởng dương ba mươi tuổi, táng cảnh lăng.

Lúc đại thần đề cử Yến vương đăng cơ, Bình Tây Hầu gia cùng với Thái hậu chất nữ Triêu Dương quận chúa động thân mà ra, đưa ra chứng cứ chỉ ra tiên đế là do Yến vương làm hại, Yến vương cự tuyệt không thừa nhận. Tháng bảy, Yến vương đăng cơ, sửa quốc hiệu vì Kiến Văn.

Mà Tô thừa tướng vẫn cùng Bình Tây vương giao hảo lại thái độ khác thường, đứng ra tố cáo Bình Tây vương có tâm mưu nghịch, văn võ cả triều khiếp sợ.

Bình Tây vương kéo quân, tấn công lên kinh thành, một trận đánh hơn ba năm.

Mà giờ phút này, trên sườn núi cách Bình Tây vương phủ mấy dặm xa, cũng là một cảnh tượng khác.

Chiêu Hoa công chúa đầy người nước bùn, trên người nàng váy màu hồng đào đã sớm bị nước bùn nhuộm bẩn, chân váy không biết bị cái gì cắt đứt, lộ ra mắt cá chân loang lổ vết máu, miệng vết thương còn chưa khép lại, nhiễm máu đen, vừa đỏ vừa sưng.

Nàng nhìn nhìn bóng dáng đuổi theo phía sau, cảm thấy tuyệt vọng, xem ra là trốn không thoát rồi.

Sau lưng nàng, Nghiêm Như cao cao tại thượng ngồi ở trên lưng ngựa, liếc mắt đánh giá nàng, ánh mắt dừng ở mắt cá chân nàng, đầy mỉa mai, hắn vung roi ngựa trên tay lên, ung dung nói: “Công chúa, bản Thế tử khuyên ngươi, đừng có giãy dụa vô ích, xem tại tình nghĩa phu thê sáu năm qua, chỉ cần ngươi giao ra ngọc tỷ và thư tín, ta sẽ đối đãi ngươi giống trước kia, được không?”

Ngữ khí tuy là thương lượng, trên mặt hắn vẻ mặt cũng là tràn đầy tự tin, coi như người trước mặt chẳng qua cũng chỉ là vật trong lòng bàn tay hắn.

Chiêu Hoa công chúa ngẩng đầu căm tức nhìn nam tử trước mặt, khuôn mặt tuyệt mỹ nở nụ cười đầy mỉa mai ;.

Sáu năm tình cảm phu thê?

Ha ha, thật sự là quá buồn cười.

Năm đó mẫu hậu đưa ra ý chỉ gả nàng cho Bình Tây Vương Thế tử làm vợ, nàng cũng đối hắn ôn nhuận như ngọc vừa gặp đã thương. Ai biết hôn kỳ qua không bao lâu, hắn liền trước sau nạp thiếp, mỗi một lần đều biểu hiện hắn thân bất do kỷ, không thể không nạp. Nàng khi đó đẻ non, đối hắn nản lòng thoái chí, liền cả ngày trốn ở trong sân, không để ý thế tục.

Một năm sau lúc Tế Tự, hoàng huynh gặp chuyện, nàng cực kỳ bi thương, tiến đến kinh thành làm bạn hoàng huynh, mà hắn, ở trước mặt hoàng huynh còn đang hôn mê khóc lóc nức nở. Ngày đêm không ngừng canh giữ ở bên người hoàng huynh, mọi việc tự thân tự lực, ngay cả hoàng huynh nôn ói, hắn cũng không ngại, tự mình hỗ trợ xử lý.

Nếu không phải thấy hắn như thế trung thành và tận tâm, nàng lại như thế nào sẽ tin tưởng hắn. Khi đó nàng đối hắn đã không có tình cảm vợ chồng, trợ

giúp hắn chẳng qua là lợi dụng hắn để chống lại Yến vương. Mà hắn, cũng là lợi dụng nàng cướp lấy thiên hạ của Phượng gia.

Hận chỉ hận, nàng không biết nhìn người, bị lời ngon tiếng ngọt của hắn dụ dỗ, là bản thân tự nhảy vào trong bẫy mà hắn tỉ mỉ thiết kế. Ba năm này càng là một lòng thay hắn mưu hoa, thiết kế đẩy ngã Yến vương. Nếu không phải thời gian qua từ hành vi của bọn họ nhận thấy được không ổn, mệnh Tần Mặc âm thầm điều tra, nàng cũng sẽ không biết, Bình Tây vương đúng là có tâm mưu quyền soán vị.

Tiếp theo, nàng liền bị nhốt lại, vừa nhốt, chính là ba tháng.

Chiêu Hoa công chúa cười lạnh ra tiếng: " Hả, ngươi tưởng như thế nào đối đãi? Là nhốt ta ở Phượng Di viện, ngày đêm phái người giám thị, hay là muốn độc câm ta, chém rớt hai tay của ta, để tránh ta ngày sau phản kích? Chỉ sợ ở trong mắt ngươi, chỉ có người chết mới sẽ không nói đi".

Nàng nhìn ở đối diện ám vệ đồng loạt giơ cung tiễn với mình, không chút nghi ngờ, phàm là nàng đem ngọc tỷ giao ra, ngay sau đó, hắn cũng lấy mạng của nàng.

Ở cùng với hắn lâu như vậy, nàng biết rất rõ ràng, hắn là hạng người tâm ngoan thủ lạt.

"Ngươi còn nghĩ mình là công chúa cao cao tại thượng, còn là Thế tử phi của ta, đối đãi thiên hạ, ngươi chính là ta Đại Nguyên Triều hoàng hậu, tiền hô hậu ủng, chịu vạn người kính ngưỡng..."

Nghiêm Như mày nhíu lại, cùng nàng làm bạn đến bây giờ, tuy rằng chưa nói tới phu thê tình thâm, nhưng coi như là ở chung hòa thuận, không đến một khắc cuối cùng, hắn cũng không đồng ý làm tuyệt.Chờ phụ vương đi lên ngôi vị hoàng đế, hắn sẽ thỉnh chỉ cầu phụ vương tha thứ nàng, cho nàng lưu cái toàn thây, coi như là đối bọn họ tình cảm nhiều năm như vậy một cái công đạo.

"Ha ha ha - - "

Chiêu Hoa công chúa nghe vậy, như là nghe được chuyện gì buồn cười, ngửa mặt lên trời cười lớn, nước mắt từ trên gương mặt gày yếu của nàng chảy xuống, giống như lòng của nàng rơi vào bụi gai, "Hoàng thượng... Hoàng hậu... khà khà, còn Đại Nguyên Triều, các ngươi ngay cả quốc hiệu đều nghĩ tốt lắm phải hay không? Nghiêm Như ngươi này cẩu tặc! Ngươi mưu toan cướp lấy thiên hạ của Phượng gia ta, còn không biết xấu hổ đứng ở chỗ này hứa hẹn hoàng hậu vị, chỉ bằng ngươi? Ngươi tính cái gì vậy!"

Nghiêm Như cười lạnh, hờ hững nói: "Ngoan độc? Ha ha... So về sự ngoan độc, ai cũng đánh không lại công chúa ngươi, cùng người ngoài đối nghịch lại thân ca ca, chậc chậc, xuống tay nhưng là không lưu tình chút nào. Yến vương sợ là muốn hận thấu ngươi rồi.".

Thấy Chiêu Hoa công chúa cao ngạo đứng ở nơi đó, trên mặt không hề hối hận, Nghiêm Như đón nhận ánh mắt nàng bất khuất không buông tha, hung ác nham hiểm nheo mắt lại, đôi mắt vừa chuyển, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, khóe miệng bỗng nhiên tách ra một nụ cười tàn nhẫn, "Chết đến nơi còn như vậy mạnh miệng, Chiêu Hoa công chúa, ngươi đã rượu mời không uống phải muốn uống rượu phạt. Bản Thế tử sẽ không ngại nói cho ngươi, Hoàng huynh ngươi âu yếm nhất, tên Đoàn Mệnh Quỷ kia đều không phải là chết vào tay Yến vương cùng Tô Thừa Tướng, mà là cha ta phái người ám sát. Rồi sau giả họa cho Yến vương, ngươi hoàng huynh chết thật thảm, thật vất vả từ trong hôn mê tỉnh lại, cũng may mắn ông trời có mắt, ngày đó là ta phụng dưỡng ở bên người hắn, nhìn thấy hắn tỉnh táo lại, ta liền bịt miệng mũi của hắn, đưa hắn về Tây thiên, ngươi thực nên xem vẻ mặt của hoàng huynh ngươi lúc đó, tròng mắt đều nhanh trừng bay ra, khà khà ha..."

Thấy nàng sắc mặt dần dần trắng bệch, thần sắc hoảng hốt, trên mặt Nghiêm Như tươi cười càng thoải mái: "Bản Thế tử không ngại lại nói cho ngươi, muội muội Triêu Dương quận chúa của ngươi, trước lúc ngươi ta đại hôn, cũng đã đem thân mình cho ta, ông ngoại Lý Quốc Công của ngươi, sáng sớm liền tìm đến bên người cha ta tìm nơi nương tựa, mà ngươi một lòng hận lão thất phu Tô Hiền kia, thế nhưng gần đến giờ cuối cùng, động thân thay Tam hoàng tử cản vài đao, chậc chậc, cũng thật là hộ chủ tình thâm, ngươi còn thiết kế hại chết nữ nhi của hắn. Ngươi nói, ngươi không ngoan độc sao, ngươi cùng ta lại có cái gì khác nhau? Nếu là tiên hoàng ở dưới địa phủ có biết, sợ là cũng bị ngươi làm tức giận đến sống lại, hắn nhưng là thương yêu nhất ngươi..."

"Ngươi câm miệng ;!"

Chiêu Hoa công chúa kinh hãi vô cùng, nàng hai mắt sung huyết, không thể tin xem hắn, nội tâm giống bị trọng vật hung hăng đâm một chút, đau đớn mãnh liệt, nàng liên tưởng đến lúc trước.

Đúng, lúc trước, thật là hắn nén lệ, chạy tới nói cho nàng là Yến vương hạ độc thủ, là Yến vương mưu hại hoàng huynh của nàng, bộ dáng bi phẫn muốn chết làm nàng nguyên bản liền hoài nghi là Yến vương càng thêm kiên định. Hoàng huynh xảy ra chuyện, nàng chỉ cảm thấy bầu trời của nàng sập xuống, mọi thứ hết thảy cũng không ở trong mắt nàng, nàng một lòng chỉ nghĩ đến báo thù.

Sau này, nàng không phải là không có hoài nghi quá chuyện này, hắn diễn rất giỏi, diễn rất thật, hơn nữa Yến vương lại là người thô bạo quái đản, từ trước đến nay đối hoàng huynh bất kính, năm lần bảy lượt cùng nàng đối nghịch, nàng liền... Chiêu Hoa công chúa nỗ lực tiêu hóa tin tức này, nghĩ đến này, trước mắt biến thành màu đen, tâm như là đau đến không có tri giác. Nàng mày nhăn lại, cúi người, máu từ yết hầu phun ra, nhuộm đỏ mặt đất, nàng nén lệ, thê thảm cười: "Ha ha ha... Không nghĩ tới, ta dĩ nhiên là tin sai người, thay kẻ thù làm việc. Nghiêm Như, không nghĩ tới đúng là ngươi giết hoàng huynh, hoàng huynh hắn đối với ngươi không tệ, ngươi thật nhẫn tâm!"

Nàng lau vết máu nơi khóe môi, cố chấp đứng, đứng thẳng tắp, bị nhốt lâu như vậy, chạy trốn lâu như vậy, thể lực đã sớm chống đỡ hết nổi, trong lòng biết bản thân chạy không khỏi một kiếp này.Chiêu Hoa đứng ở nơi đó, tùy ý gió lạnh thổi mạnh da thịt, đau đớn trên người càng thêm rõ ràng, mỗi một chỗ đều đang nhắc nhở nàng, nàng ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Phụ hoàng cần chính yêu dân, hậu cung mỏng manh, con nối dòng lại ít, dưới gối chỉ có ban nam một nữ. Đại hoàng tử Phượng Minh Tần chính là do

cung nữ sinh, luôn luôn dưỡng ở bên người Tô quý phi, sớm ốm chết, mà Tô quý phi lúc phụ hoàng qua đời cũng là tuẫn táng. Tam hoàng tử cũng là Yến vương Phượng Tuấn Ngạn là do Hiền phi sinh, mà nàng cùng hoàng huynh lại là thân huynh muội nhất mẫu đồng bào. Bởi vậy, thuở nhỏ nàng liền cùng hoàng huynh gần gũi, mà không thích Yến vương cả ngày lạnh mặt, mặt như băng sương.

Yến vương luôn cùng hoàng huynh đối nghịch, trên triều đình công nhiên chống đối hoàng huynh, mỗi khi đối với nàng cũng là nói chuyện không lưu tình chút nào, nàng ghét hắn cực kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi hoàng huynh gặp chuyện không may, người đầu tiên nàng hoài nghi chính là Yến vương. Nàng chiếm cung điện, không chịu cho Yến vương tới gần hoàng huynh đang hôn mê. Nàng sai tin Nghiêm Như, làm cho hắn có cơ hội có thể lợi dụng, nàng giúp đỡ Nghiêm Như tấn công Yến vương...

Người thân nhất của nàng lại bị người bên gối của nàng hại chết, mà nàng, lại tự tay đem giang sơn đưa đến trong tay tặc nhân. Nghiêm Như nói đúng, hoàng huynh nếu là ở địa phủ có biết, sợ là bị tức giận đến sống lại. Hoàng huynh sẽ không tha thứ nàng, Yến vương sẽ không tha thứ nàng, Tô Mộ Tuyết bị nàng hại chết sẽ không tha thứ nàng... Nàng, cũng vô pháp tha thứ bản thân!

"Nhẫn tâm?", Nghiêm Như khinh thường nói:"Từ xưa thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết, mặc kệ là triều đại nào đều là từ máu tươi với xương cốt mà kiến thành. Công chúa, ta khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoãn giao ra đây, khỏi bị da thịt khổ, bản Thế tử khiển trách phạm nhân không nghe lời, có rất nhiều thủ đoạn, này... Ngươi đều kiến thức quá".

Chiêu Hoa công chúa nguyên bản thân mình liền gầy yếu giống như sắp bay mất, ở trong gió hiu quạnh, nàng hai mắt đỏ đậm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi, muốn nghe lời khách sáo từ ta, ta khuyên ngươi sớm chết tâm đi!"

Nghiêm Như, hắn sợ là còn không biết đi, ba năm trước lúc hoàng huynh băng hà, ngay cả khi trợ giúp hắn đối phó Yến vương. Nàng đã đem di chiếu hoàng huynh phó thác cho bá phụ Hoài Nam vương của nàng. Đối phó Yến vương là một chuyện, nhưng thiên hạ này, chung quy là thiên hạ của Phượng gia nàng.

Nàng lại tin tưởng hắn, đúng là vẫn còn để lại chút phòng bị.

Huống chi, ngọc tỷ chân chính vào ba ngày trước nàng cũng đã phó thác cho Liễu Tố Y, tính cả chứng cứ Bình Tây vương mưu quyền soán vị ra roi thúc ngựa đưa tới Hoài Nam vương phủ. Nàng còn ở tại chỗ này, chẳng qua là hấp dẫn lực chú ý của hắn, vì đơn thuần tranh thủ thời gian thôi.

Bởi vì chỉ có nàng ở đây, Nghiêm Như mới sẽ không hoài nghi.

Cũng chỉ có nàng ở đây, Liễu Tố Y mới có thể thuận lợi đem tín vật đưa ra ngoài.

Hắn như vậy trời sinh tính đa nghi, là không tin tưởng nàng sẽ đem vật quan trọng như ngọc tỷ giao cho một tỳ nữ bảo quản.

Chiêu Hoa công chúa trong mắt tránh qua một tia quyết tuyệt, đã hắn tưởng muốn thiên hạ, vậy nàng liền giúp hắn tìm vài đối thủ, Hoài Nam vương, Cung thân vương, bọn họ đều là người Phượng gia, trên tay nắm giữ trọng binh, thiên hạ này hươu chết về tay ai, còn không nhất định đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit:ngocthuybachdang.

Nghiêm Như không muốn lại cùng nàng lật lọng, tráo trở. Hắn đưa tay, lấy cung tiễn từ trong tay thị vệ, cao thấp đánh giá một phen, kéo dây, nhắm ngay ngực công chúa.

Đột nhiên có một bóng đen vọt lại, thân hình nhanh như chớp, nhảy đến gần đó, ôm công chúa gắt gao hộ ở trong ngực.

Nhìn đến người tới, ngay cả công chúa vẫn đang tức giận nhưng vẫn đều biểu hiện thật sự lạnh nhạt bỗng nhiên kinh hoảng lên, nàng túm cánh tay người tới, "Tần Mặc, ngươi... Ngươi thế nào đã trở lại? Tố Y đâu?"

Hắn không phải là che chở Tố Y đến Hoài Nam vương phủ sao?

Hay là đã xảy ra chuyện, bị người của Bình Tây vương phủ chặn lại rồi.

Công chúa càng nghĩ càng kinh hoảng, hai mắt không hề chớp nhìn nam tử áo đen phía trước, ý đồ từ trên gương mặt lạnh lùng của hắn nhìn đến một đáp án.

"Công chúa yên tâm, thuộc hạ hộ tống Tố Y cô nương đến nơi, nửa đường gặp Phong công tử, người và tín vật đều đã giao cho hắn rồi." Nam tử áo

đen mặt không biểu cảm nói.

Chiêu Hoa công chúa thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngược lại lại là ngẩn ra, "Vậy ngươi tới làm cái gì?", hắn đã đưa Tố Y tới nơi an toàn, hoàn thành nhiệm vụ, vì sao còn muốn quay lại?

Hay là lại xảy ra biến cố gì?

Nghĩ đến này, tim của nàng lại thót lên.

Nam tử áo đen nhìn xem nữ tử trước mặt, gương mặt hắn vẫn như trước kia, chính là mày nhíu chặt, thấy Chiêu Hoa công chúa chỗ sâu trong đôi mắt mang theo sầu bị đậm tới mức tan không được. Hắn nội tâm đau xót, trên mặt cũng không hiển, ấm giọng nói: "Thuộc hạ đến mang công chúa đi".

Hắn tự nhiên là vì nàng mà đến.

Từ lúc công chúa hạ lệnh sau, hắn chỉ biết, công chúa là tồn một lòng muốn chết, hắn muốn mang nàng đào tẩu, lấy võ công của hắn vẫn là có tám phần nắm chắc, nhưng là công chúa chí không ở này. Hắn cũng bất lực, chỉ có thể theo tâm ý của nàng, vì đạt thành tâm nguyện của nàng, hắn một đường ra roi thúc ngựa, lấy tốc độ nhanh nhất hộ tống Tố Y cô nương rời đi, cũng may mắn ông trời thương hại, làm cho bọn họ trên đường gặp Hoài Nam Vương Thế tử, hắn đem Tố Y phó thác Thế tử, một lát chưa ngừng, chạy trở về, chỉ vì thấy mặt nàng lần cuối cùng.

Lần này, nếu có hy vọng còn sống, hắn định đem hết toàn lực hộ tống công chúa rời đi.

Nếu như không có, vậy hắn sẽ chết cùng nàng, trên đường xuống địa phủ, hắn sẽ vẫn như trước hộ ở bên người nàng, vì nàng vượt mọi chông gai.

Nàng sống, hắn sẽ ở bên cạnh, yên lặng thủ hộ nàng.

Nàng chết, hắn cũng tuyệt không sống tạm.

Nghiêm Như xem bọn họ, tức thời cũng nhận ra người tới, hắn tên gọi Tần Mặc, là tiên hoàng lúc còn sống, ban cho Chiêu Hoa công chúa làm thị vệ cận thân. Trước khi đến bên người công chúa, hắn nhưng là cao thủ đệ nhất của đại nội.

Hắn từng tận mắt thấy hắn là như thế nào lấy một địch trăm, như thế nào bách phát bách trúng, như thế nào một mũi tên trúng ba con chim. Hắn võ nghệ cao cường, thậm chí tại phía xa trên hắn, nhân tài như vậy, ở trong loạn thế này, vốn nên kiến công lập nghiệp, trở thành một đại danh tướng, lại lưu lạc trở thành một thị vệ cận thân nho nhỏ bên người công chúa, thật sự là có chút lãng phí rồi.

Nghiêm Như híp mắt nhìn Tần Mặc từ trên xuống dưới, nổi lên ý tích tài, hắn cao giọng nói: "Tần Mặc, bản Thế tử biết ngươi là một nhân tài, chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà theo. Ngươi nếu là theo bản Thế tử, bản Thế tử liền chuyện cũ sẽ bỏ qua, cho ngươi làm đại tướng quân ở dưới trướng, ngày sau thăng quan thêm tước, phong hầu bái tướng, làm rạng rỡ tổ tông, chẳng phải đẹp cả đôi đường."

Tần Mặc nghe vậy, đem công chúa hộ ở sau người, ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng dừng ở trên người Nghiêm Như, trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra ba phần đùa cợt, "Thừa nhân chi xa giả tái nhân chi hoạn, y nhân chi y giả hoài nhân chi ưu, thực nhân chi thực giả tử nhân chi sự (ngồi xe của người thì chở hoạn nạn cho người, mặc áo của người thì ôm ưu tư cho người, ăn cơm của người thì sống chết cho việc của người – Hòa Âm Hầu liệt truyện) tiên hoàng cùng công chúa đối ta có ơn tri ngộ. Tần Mặc tuy là hạ nhân, nhưng cũng hiểu được như thế nào tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo, tự nhiên không màng sống chết, vì công chúa vượt lửa quá sông, sẽ không tiếc".

Ý ở ngoài lời chính là hắn Nghiêm Như không bằng một hạ nhân, là một tiểu nhân không tri ân không báo đáp.

Chiêu Hoa công chúa nghe vậy, không khỏi ghé mắt, nàng xem bóng lưng vĩ ngạn vững vàng chắn ở trước người mình, có chút động dung. Ở vào thời điểm nàng tuyệt vọng nhất, thế nhưng có một người không để ý sinh tử đứng lên, đối mặt người khác dụ dỗ đe dọa, vẫn cứ thờ ơ, cao giọng nói qua hắn nguyện vì nàng vượt lửa quá sông, sẽ không tiếc.

Mẫu hậu của nàng, phu quân của nàng, đều đã từng luôn miệng nói yêu nàng lại ruồng bỏ nàng. Đến cuối cùng, dĩ nhiên là một thị vệ nàng thậm chí luôn xem nhẹ lại vì nàng động thân mà ra.

Nghiêm Như sắc mặt trầm xuống, lệ mâu nhìn chằm chằm Tần Mặc, giọng điệu chợt chuyển lạnh, "Kẻ thức thời trang tuấn kiệt, gian ngoan mất linh kết cục chính là tan xương nát thịt! Ngươi cũng là một nhân tài, cần gì phải như thế ngoan cố không đổi đâu, bản Thế tử tiếc ngươi là một nhân tài, nguyện lại cho ngươi một lần cơ hội, ngươi vẫn là nghĩ rõ ràng lại trả lời bản Thế tử cũng không muộn."

"Không cần.", Tần Mặc trảm đinh tiệt thiết nói: "Ta Tần Mặc là hạng người ham sống sợ chết sao? Ngươi chỉ để ý phóng ngựa đi lại, ta đó là chết, cũng tuyệt không cùng ngươi đồng lưu!"

Hắn che chở công chúa, một bên ứng phó Nghiêm Như, một bên tra xét địa hình, tìm phương pháp trốn thoát. Nơi này hoang dã, không có núi rừng che chắn, mà Nghiêm Như dẫn dắt binh mã có hai mươi người, đã đứng thành nửa vòng tròn vây quanh bọn họ, từng mũi tên nhọn trực chỉ bọn họ, bọn họ muốn giết hắn, quả thực dễ như trở bàn tay. Hôm nay, sợ là trốn không thoát đi.

Hắn đáy mắt hiện lên một tia mù mịt, thân mình hơi nghiêng, nói khẽ với người phía sau,"Công chúa, như thế này thuộc hạ dẫn bọn họ hướng nam, phía đông cách trăm mét có một gò núi nhỏ, người trước chạy tới đó trốn đi".

"Có thể chạy đi sao?", giọn nói thanh lãnh truyền đến.

Tần Mặc thân mình chấn động, đối phương thế tới rào rạt, đoạt lấy tính mạng của bọn hắn giống như lấy đồ trong túi, bọn họ làm sao có thể có chạy thoát được. Hắn đã không có đường khác để chọn, chỉ có thể lại liều mạng.

Thấy Tần Mặc thân hình cứng ngắc không nói chuyện, Chiêu Hoa công chúa nhìn đối diện, tâm trầm xuống, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười như được giải thoát, "Đã trốn không thoát, vậy thì dứt khoát không đi. Đều nói sống vui vẻ, chết cũng không tiếc, bản cung cả đời này dù chưa có thể vui vẻ, trước khi chết có thể làm thành một việc, như tâm nguyện, có năng lực cho ngươi trung tâm như vậy thủ hộ, dĩ nhiên không uổng".

"Công chúa..."

Tần Mặc yết hầu căng thẳng, muốn nói cái gì, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Chính lúc này, Nghiêm Như lạnh lùng cười, từ trên lưng ngựa rút ra một mũi tên, nhắm ngay bóng dáng phía xa xa, kéo hết dây, "Tần Mặc, ngươi đã rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cũng đừng trách bản Thế tử vô tình.".

Dứt lời, trên tay hắn lực đạo buông lỏng, vèo một tiếng, mũi tên nhọn thẳng tắp bắn về phía công chúa.

Tần Mặc ngẩn ra, lấy võ công của hắn là có thể tránh thoát đi, nhưng là trốn thì sao, tránh thoát một mũi tên này, cũng tránh không khỏi kế tiếp, chẳng qua là vùng vẫy giãy chết thôi. Hắn nhắm chặt mắt, thoải mái cười, công chúa nói đúng, đã tránh không khỏi, dứt khoát thản nhiên đối mặt.

Chết có gì sợ?

Hắn xoay người, chắn ở trước mặt công chúa, mũi tên nhọn cắm vào ngực trái của hắn xuyên thẳng qua, máu tươi bắn tung tóe lên trên quần lụa mỏng vốn đã phân biệt không ra nhan sắc của công chúa. Chiêu Hoa công chúa tâm mạnh co rụt lại, mở to hai mắt hoảng sợ xem bóng dáng cao lớn ở trước mặt mình chậm rãi ngã xuống.

Nàng bổ nhào qua, run run ôm nơi bị tên xuyên thấu qua, nhưng là máu giống như một dòng sông cuộn trào mà ra, nàng lấy tay đi lấp, nhưng là máu loãng vẫn cứ theo khe hở điên cuồng tuôn ra ngoài.

Nàng mạnh ngẩng đầu, nhìn người đối diện cao cao tại thượng kia nổi giận mắng: "Nghiêm Như, ngươi là đồ chó chết, ngươi không chết tử tế được."

Nàng cảm giác được tay áo bị lôi kéo, vội cúi đầu, lại thấy Tần Mặc trước ngực đã bị máu tươi nhiễm thấu. Tần Mặc đối với nàng lắc lắc đầu, gương mặt cả ngày lạnh lùng lại bỗng nhiên mỉm cười, nước mắt của nàng bỗng chốc trào lên.

"Không chết tử tế được?", Nghiêm Như giống như là nghe được cái gì buồn cười, hắn cười lạnh, "Bản Thế tử hôm nay thực muốn nhìn, kết quả là ai không chết tử tế được!"

Hắn bàn tay to vung lên, ra lệnh: "Bắn tên!"

Nhất thời, hơn mười mũi tên gào thét tới, trong nháy mắt liền đem Tần Mặc bắn thành tổ ong vò vẽ, nhưng mà hắn lại như là một chút cảm giác đều không có, chính là si ngốc nhìn công chúa, thấy nàng rơi lệ, không khỏi nỗ lực giơ tay lên, lúc chạm được gương mặt trơn bóng của nàng không khỏi tạm dừng một chút, đôi mắt chớp lên, đây là hắn lần đầu tiên đụng tới mặt nàng, không nghĩ tới cũng là ở dưới tình huống như vậy. Hắn ngón tay run rẩy, ôn nhu thay Chiêu Hoa công chúa lau đi nước mắt, dường như không có việc gì bật cười, há to miệng, cố nén đau đớn khụ một tiếng, thanh cổ họng nói: "Công chúa... Công chúa đừng khóc, thuộc hạ có tội, không thể... Bảo vệ công chúa..."

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh hơi thở, "Công chúa - - "

Nhưng là không đợi hắn nói cái gì nữa, liền rốt cuộc áp chế không nổi chỗ yết hầu huyết khí dâng lên cuồn cuộn, mày nhăn lại / ngocthuybachdang, một trương miệng, mạnh phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tan rã, rốt cuộc nói không ra lời.

"A - -", Chiêu Hoa công chúa phát ra tiếng hét như tê liệt, nàng rốt cuộc bất chấp mọi thứ, kinh hoảng tiến lên che miệng của hắn, nhưng cánh tay hắn nguyên bản bấu víu nàng lại chậm rãi buông thõng xuống.

"Không, không cần - - "

"Tần Mặc, ngươi không thể chết, ngươi không thể - - "

Chiêu Hoa công chúa hai tay đỡ vai nam tử trước mắt, cúi đầu xem thân thể bị tên bắn xuyên thấu, thanh âm nghẹn ngào, khóc hô: "Không cần... Không cần để lại một mình ta..."

"Tần Mặc, ta lệnh cho ngươi tỉnh lại, bản cung mệnh lệnh ngươi tỉnh lại..."

"Hu hu hu... Tất cả mọi người bỏ xuống ta, chỉ có ngươi..."

"Ngươi không cần chết, ngươi không cần chết..."

...

Nghiêm Như xem một màn này, không biết vì sao, bộ dáng Chiêu Hoa công chúa ôm nam tử áo đen khóc lóc nức nở thật là chướng mắt, sắc mặt hắn biến hung ác nham hiểm ngoan độc, đôi mắt hơi hơi nheo lại, lãnh mang chợt lóe, ngocthuybachdang sau đó khóe môi hơi cong lên, phát ra một trận cười nhạo, "Hừ, nói cái gì y nhân chi y giả hoài nhân chi ưu, thực nhân chi thực giả nhân chi sự, lại hóa ra... chẳng qua là chút hoạt động nam trộm nữ xướng. Một khi đã như vậy, bản Thế tử sẽ thành toàn đôi cẩu nam nữ các ngươi!"

Nói xong, từ trên lưng ngựa lấy ra mũi tên nhọn, nhắm ngay công chúa không còn che lấp, cánh tay dùng sức, hung hăng kéo toàn lực, nhẹ buông tay, đem tên bắn đi ra ngoài.

Chiêu Hoa công chúa sớm đã nhìn thấy một màn này, nàng chính là cười sầu thảm, hai mắt đẫm lệ mông lung xem nam tử áo đen trước mắt, không nghĩ tới người cùng Chiêu Hoa nàng chết, dĩ nhiên là hắn.

Mắt thấy mũi tên nhọn bắn tới, khóe miệng khẽ cười, không trốn không tránh, thong dong tiến lên một bước, gắt gao ôm Tần Mặc xoay người, đem lưng đưa hướng tên bay đến.

Mũi tên nhọn xé không khí, mang theo thế công lôi đình tới, xuyên qua thân thể Tần Mặc, thẳng tắp cắm vào ngực nàng, đem hai người bắn xuyên thấu.

Nóng, chính là bị nóng bỏng đánh úp lại, nàng cúi đầu, xem bản thân máu tuôn trào ra như Tần Mặc, thấm ướt quần áo của nàng, cũng nhuộm đỏ quần áo của hắn.

Trên sườn núi gió hơi hơi thổi qua, trong không khí có loại hương vị ngọt.

Chiêu Hoa công chúa thậm chí có thể nghe được tiếng máu chảy tí tách của nàng, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, thân thể của nàng càng ngày càng nhẹ, ngocthuybachdang.ledquydon.cm trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ. Trong một mảng sương mù, Chiêu Hoa công chúa ra sức mở mắt ra, chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt trước mắt. Cả đời này, nàng dần độn u mê, biết người không rõ.

Kiếp sau, nếu có kiếp sau, tuyệt không sống như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Công chúa sống lại

Edit:ngocthuybachdang.

Minh Tuyên đế gần nhất đau nửa đầu.

Từ lúc công chúa Chiêu Hoa vẫn ngã, thì giống như thay đổi thành một người khác, trước đây vốn tính tình dịu dàng nhu thuận đã không còn. Trong hai ngày nàng hôn mê đã thỉnh rất nhiều cao tăng vào cung vì nàng tác pháp, nàng đi theo nghe xong Phật hiệu, thế nhưng nháo muốn xuất gia.

Phải làm như thế nào cho phải?

Toàn bộ vương triều Đại Minh ai không biết, công chúa Chiêu Hoa thuở nhỏ thông tuệ còn hơn nam nhi. Ba tuổi biết đọc, năm tuổi biết làm thơ, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, không gì không giỏi, là đệ nhất tài nữ của Đại Minh triều. Tính tình lại là tao nhã, đoan trang hiền thục, từ lúc nàng cập kê tới nay, cầu thân tới dồn dập, chất đầy long án. Bình Tây Vương Thế tử Nghiêm Như lại mang theo vạn kim đến cầu hôn.

Mắt thấy Nghiêm Như cùng công chúa càng đi càng gần, kiểu " vừa gặp đã yêu, gặp lại đính ước", Thái hậu cũng đã đề cập qua vài lần với hắn. Sau khi tứ hôn cho hai người bọn họ, đã xảy ra chuyện.

Công chúa Chiêu Hoa ở trong ngự hoa viên vấp ngã, đụng vỡ đầu, lại là cảm nhiễm phong hàn, này vừa ngã, nàng hôn mê ba ngày.

Hôm qua thật vất vả thanh tỉnh lại, nhìn đến hắn lại ôm hắn gào khóc, khóc như là xa cách hắn vài năm. Bộ dạng lê hoa đẫm mưa làm cho hắn không khỏi đau lòng, lúc đó hắn còn trêu ghẹo, chê cười nàng là người sắp xuất giá, thế nào còn khóc sướt mướt, nói ra không duyên cớ làm người chê cười rồi.

Ai biết công chúa nghe vậy, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, lại nói bản thân nhìn thấu hồng trần, muốn xuất gia làm ni cô.

Mà hắn là cực che chở muội muội này, không muốn nàng chịu nửa phần ủy khuất.Hiện nay nên làm cái gì bây giờ?

Giờ thánh chỉ đã hạ, chẳng lẽ muốn hắn thay đổi?

Minh Tuyên đế nghĩ đến chỗ này, liền đau đầu không thôi.

Giữa tháng sáu, thời tiết nóng nực.

Giờ phút này, trong cung Trường Tín, công chúa Chiêu Hoa nằm ở trên giường gỗ tử đàn đẹp đẽ quý giá, trên người đắp một cái chăn mỏng, tròng mắt nhìn chằm chằm giàn hoa ngoài cửa sổ, ánh mắt trống rỗng.

Suốt cả một ngày một đêm, nàng mới triệt để từ trong cơn khiếp sợ tỉnh táo lại.

Nàng rõ ràng đã chết, bị tên cẩu tặc Nghiêm Như dùng một mũi tên bắn thủng ngực mà chết, chết ở cuối mùa thu. Thế nào vừa mở mắt, thế nhưng về tới năm Hồng Hi thứ ba, hoàng huynh vừa hạ thánh chỉ được ba ngày.

Công chúa Chiêu Hoa có chút phân không rõ hiện tại là cảnh hiện thực hay cảnh trong mơ, nàng rõ ràng đã chết, lại về tới sáu năm trước, còn đúng là lúc nàng chuẩn bị gả cho Nghiêm Như. Hết thảy trước mắt đều là như vậy chân thật, vậy phía trước đâu? Là hư ảo sao?

Không, tuyệt đối không phải!

Nàng vĩnh viễn đều sẽ không quên cái loại thống khổ, trơ mắt nhìn người bên cạnh bị vạn tên xuyên tim mà chết. Mũi tên nhọn đâm vào da thịt, cắt qua xương cốt của nàng thẳng tắp cắm vào trong lòng, đau đớn cùng vô vọng. Loại đau khổ này, chỉ cần trải qua một lần liền trọn đời khó quên, nhưng nàng bây giờ, hiện tại hết thảy, lại quả thật là trở về sáu năm trước.

Là ông trời thương hại sao?

Cho nàng cơ hội một lần nữa sống lại.

Một đời này, nàng nhất định phải bảo vệ tốt người bên cạnh, tuyệt đối không làm cho bọn họ nhận đến nửa phần thương hại!

Cho dù cách sáu năm, nàng vẫn như cũ rõ ràng nhớ được, ngày mùng tám tháng sáu năm Hồng Hi thứ ba. Hoàng huynh hạ chỉ đem nàng gả cho Bình Tây Hầu Thế tử Nghiêm Như, nàng khi đó tuổi nhỏ, cả trái tim sớm bị hắn ôn nhuận nho nhã chiếm cứ. Biết được tin tức sau, vui vẻ không thôi, lại ở ngày đó buổi chiều vấp ngã, đầu đụng vào tảng đá, bị thương, bị bệnh thật lâu mới có thể hồi phục.

Mà từ nay cho đến sáu năm sau, nàng gả cho gian nhân làm vợ, hoàng huynh bị hại, nàng nhìn người không rõ, giúp đỡ kẻ thù làm việc, cho đến cuối cùng, phơi thây đỉnh núi...

Nghĩ đến nam tử vô tình vô nghĩa kia, công chúa Chiêu Hoa cái trán lại bắt đầu mơ hồ đau, giống như máu tươi lại một lần xuyên thấu qua băng gạc thấm ra ngoài.

"Công chúa tỉnh?"

Rèm cửa khẽ nhúc nhích, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, công chúa Chiêu Hoa ngẩng đầu đã thấy một nha hoàn mặc áo ngắn màu vàng nhạt cổ áo màu trắng, áo khoác cùng màu, váy dài màu xanh chải tóc kiểu song bình bưng chén thuốc đi đến.

Tỳ nữ này dung mạo thanh lệ, bộ dạng thật là đẹp mắt, nàng làn da trắng nõn, hai mắt to hữu thần, lông mi cong dài, mũi thẳng, khi nói chuyện bên má hiện hai lúm đồng tiền, rất là đáng yêu, dáng người càng là yểu điệu tinh tế, đi lại đứng lên rất có ý nhị.

Nhìn thấy công chúa Chiêu Hoa dựa vào thành giường ngẩn người, nàng đầu tiên là ngẩn ra, theo sau bước chân nhanh hơn, cầm chén thuốc đặt lên bàn, kinh hỉ nói: "Công chúa tỉnh, Thế tử gia đều ở bên ngoài đợi đã lâu, nô tì phải đi ngay kêu hắn tiến vào".

Nàng dứt lời, không đợi công chúa phản ứng, xoay người liền muốn chạy ra.

Công chúa Chiêu Hoa ánh mắt nặng nề, dừng ở trên người nàng, tránh qua một tia hàn quang lạnh như băng.

Tỳ nữ này tên là Vãn Tình, là nha hoàn bên người của nàng. Nàng tùy tiện, hoạt bát đáng yêu, nhìn qua tâm tư đơn thuần, không giống như có tâm cơ, nhưng là nàng lại nhớ được, sau khi nàng gả cho Nghiêm Như năm thứ hai, Vãn Tình liền trèo lên giường của Nghiêm Như, còn khóc sướt mướt cầu đến trước mặt nàng, muốn nàng nâng nàng lên làm thiếp.

Nàng khi đó ngu dại, cho rằng nàng là tính tình đơn thuần, còn đứng ra thay nàng nói chuyện. Sau này mới biết, nàng cũng là nuôi một con sói tại bên người mà không tự biết.

Ánh mắt công chúa Chiêu Hoa trong phút chốc trở nên lạnh như băng, Nghiêm Như chẳng qua là ở bên ngoài đứng đó một lúc, nàng liền chờ không kịp đi tới thay hắn nói chuyện. Chẳng lẽ, nàng sớm vào lúc này cũng đã là người của Nghiêm Như?

Không đợi nàng sai bảo, liền tự chủ trương.

Nàng rốt cuộc có từng đem vị công chúa này để vào mắt!

Chiêu Hoa ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: "Vãn Tình, không cần.".

"Vì sao?", Vãn Tình nghe vậy dừng bước, công chúa tâm địa thiện lương, trong ngày thường cùng các nàng cũng là tùy ý, nhưng là lần này công chúa tỉnh lại, lại trở nên không giống lúc trước, nhưng mà nơi nào không giống, nàng cũng không nói lên được.

Văn Tình quay đầu, một mặt mờ mịt, lúc tiếp xúc đến đôi mắt công chúa lại sửng sốt, bị sự lạnh lùng nơi đáy mắt nàng làm cho run sợ, nàng lẩm bẩm nói: "Công chúa, ngài... Ngài đây là như thế nào?"

Công chúa từ trước đến nay thật thích nàng, giống như đây là lần đầu tiên dùng ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi xem nàng.

Chẳng lẽ là... Công chúa phát hiện cái gì?

Nàng trong lòng có chút bất an.

Công chúa Chiêu Hoa nhận thấy được bản thân mất dáng vẻ, nàng suy yếu nhắm hai mắt lại, mặt lộ vẻ ủ rũ, tay sờ băng gạc trên trán, phờ phạc ỉu xìu nói: "Bản cung đau đầu, ngươi đi xuống trước đi".

"Vâng, công chúa", Văn Tình không cam lòng cắn cắn môi, cúi người lui đi ra ngoài, nhắn dùm ý chỉ của công chúa.

Loáng thoáng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện với nhau, công chúa Chiêu Hoa mày cau chặt, nắm chặt bàn tay.

Phu quân kiếp trước của nàng, Bình Tây Hầu Thế tử Nghiêm Như liền ở ngoài cửa.

Nam nhân mặt như ngọc, tuấn mỹ bất phàm, văn thao vũ lược, vừa vào kinh thành liền chiếm được vô số hảo cảm, rõ ràng là một kẻ mặt người dạ thú, hắn mưu hoađộc chiếm thiên hạ của Phượng độc, lấy cơ cưới nàng để nhập kinh, ngầm kết bè kéo đảng, cuối cùng lại tàn nhẫn sát hại hoàng huynh nàng kính yêu nhất, lại dung một mũi tên nhọn đưa nàng về tây thiên.

Nàng hận không thể giết hắn, giống như hắn tươi sống bóp ngộp hoàng huynh, làm cho hắn cũng thể nghiệm loại cảm giác đau đớn bất lực đó. Nàng hận không thể... Hận không thể lột da hắn, cắn xương cốt của hắn, giẫm đạp hắn ở trên mặt đất, làm hắn vĩnh viễn đều sẽ không ra tai họa người kia!

Móng tay thật sâu cắm vào lòng bàn tay, máu tươi từ bàn tay của nàng chảy xuống, nàng lại coi như không có cảm giác, dùng sức nắm, hung hăng nắm, chỉ có như thế, nàng mới cố nén oán khí trong lồng ngực không có bạo phát ra.

Nàng sợ bản thân khống chế không nổi liền chạy ra xé rách tên cẩu tặc làm nàng hận đến bên trong phế phủ!

Nàng nhất định phải nhịn, nàng cần phải nhịn.

Ngoài cửa, Nghiêm Như nghe nói công chúa không muốn gặp hắn, không khỏi ngẩn ra, "Ngươi nói, công chúa nàng không đồng ý gặp ta? Làm sao có thể..."

"Nô tì cũng không biết".

Nghiêm Như đôi mắt chớp lên, hắn nhìn nhìn cánh cửa đang đóng chặt, mày đẹp gắt gao chau lại vào nhau, vừa xoay người, kịch liệt ho khan lên.

"Thế tử gia, ngài như thế nào?", Văn Tình thấy thế, liên bước lên phía trước vỗ phía sau lưng hắn, vẻ mặt lo lắng xem hắn, "Thế tử gia, ngài có nặng lắm không? Nô tì đi lấy chén nước ấm cho ngài ", nói qua, xoay người sẽ vào nhà.

Nghiêm Như đưa tay giữ lại nàng, "Văn Tình cô nương, không cần như thế".

Chỗ rẽ, Tố Y bưng điểm tâm đi đến, chính thấy Nghiêm Như lôi kéo tay Văn Tình, mà tay Văn Tình lại để lên Thế tử, này đã là vượt qua rồi.

Công chúa ôm bệnh ở giường, nàng thân là tỳ nữ, lại ở ngoài cửa cùng Thế tử gia tình chàng ý thiếp, này còn thể thống gì!

Liễu Tố Y cắn môi, lui về sau một bước, lại lui một bước, mãi cho đến cả người đều giấu ở sau tường, nghiêng lỗ tai, nhìn lén trộm nghe qua.

Văn Tình bị Nghiêm Như thế nắm tay, hai gò má hồng rực, nàng thẹn thùng cúi đầu, có chút không nỡ rút tay ra khỏi tay hắn, "Không nghĩ tới Thế tử gia còn nhớ rõ tên của nô tì, Văn Tình chẳng qua là một tỳ nữ, Thế tử gia gọi thẳng tên nô tì là được ".

"Tuy là tỳ nữ, bộ dạng so với tiểu thư tầm thường còn mềm mại", Nghiêm Như tới gần, ở bên tai nàng nói khẽ.

Bị người trong lòng như vậy khen, Văn Tình mặt càng đỏ, tim đập sắp nhảy ra khỏi yết hầu, nàng cố nén nội tâm vui mừng, quay đầu nhìn nhìn cánh cửa khép chặt phía sau, thấp giọng nói: "Nô tì nghe nói Thế tử gia lo lắng thân mình công chúa, ngocthuybachdang. Diendanlequydon.cm lại ba ngày đến không ngủ không nghỉ, vì công chúa tụng kinh, nô tì lắm miệng, Thế tử gia bất kể như thế nào, đều muốn chú ý mình thân mình, chớ để quá mức mệt nhọc".

"Công chúa đã tỉnh, ta liền yên tâm, ngày khác bản Thế tử lại tới thăm công chúa", Nghiêm Như gật gật đầu, nhẹ giọng đi ra ngoài.

Văn Tình tay phải vuốt ve tay trái, chỗ đó nóng bỏng một mảnh, chỗ bị Thế tử gia nắm xúc cảm vẫn còn. Nàng không biết nhớ tới cái gì, sắc mặt lại đỏ vài phần, chạy đi ra ngoài.

Sau lưng nàng, Tố Y bước chậm đi ra, đối với bóng lưng nàng phi một ngụm, mắng vài tiếng tiện nhân. Sau đó mới bưng điểm tâm, đi về phía nội môn.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Không đường để đi

Edit:ngocthuybachdang.

Lúc Tố Y bước vào chính thấy công chúa Chiêu Hoa cả người ẩn trong bóng tối, cúi thấp đầu, giống như đắm chìm ở trong thế giới của bản thân, quanh thân nàng khí tức bi thương quẩn quanh đem nàng cả người phong bế.

Giống như đó là thế giới của riêng nàng, bất luận kẻ nào đều không đi vào được.

Tố Y mặt mày vừa chuyển, thấy chén thuốc đặt trên bàn, một ngụm chưa động, nàng thở dài một hơi, từ lúc công chúa tỉnh lại chính là trạng thái này. Một người si ngốc nhìn nơi nào đó ngẩn ngươi, chỉ có lúc hoàng thượng tới nàng mới hơi tỉnh táo lại. Có đôi khi ngay cả người khác gọi nàng cũng không nghe được, cũng không biết công chúa đụng bị hỏng đầu óc, vẫn là đụng hỏng tâm.

"Công chúa..."

Nàng nhẹ nhàng hô một tiếng, thấy công chúa Chiêu Hoa không hề phản ứng, nàng lại hô thêm một tiếng, "Công chúa, công chúa ngài tỉnh tỉnh".

Công chúa Chiêu Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, trên trán băng gạc thấm đẫm máu tươi nhìn thấy ghê người, Tố Y thấy thế cả kinh, "Thế nào lại chảy máu rồi? Nô tì phải đi kêu thái y".

"Không cần.", công chúa Chiêu Hoa mở miệng khuyên nàng, hai mắt rưng rưng xem người trước mắt.

Tố Y từ bảy tuổi liền vào cung ở bên người hầu hạ nàng, luôn luôn tận tâm tận lực hầu hạ. Nàng nhớ được, Tố Y đã từng khuyên quá nàng, Nghiêm Như là người không đáng tin, nhưng nàng khi đó đầu óc như bị tảng đá lấp kín, cũng không từng đem lời của nàng để ở trong lòng...

Kiếp trước, Tố Y, Tần ma ma cùng Tần Mặc là những người cuối cùng mà nàng dựa vào, như nếu không phải bọn họ trung thành và tận tâm luôn luôn làm bạn nàng, nàng sợ là chống đỡ không lâu đến như vậy được.

Nghĩ đến Tần Mặc, công chúa mày gắt gao chau lại vào nhau, cách lâu như vậy, nàng đã nhớ không rõ Tần Mặc từ khi nào thì đi theo nàng, lại là dưới tình huống gì đến bên người nàng. Nghĩ đến cũng phải, hắn chẳng qua là một thị vệ, không đáng cân nhắc. Kiếp trước nàng, nếu như không phải gặp được biến cố, hắn sống chết đi theo, nàng lại làm sao để hắn ở trong lòng.

Công chúa nghĩ đến Tần Mặc, đầu lại bắt đầu mơ hồ đau.

"Nhưng là... Công chúa ngài đều chảy máu rồi.", Tố Y lo lắng xem băng gạc trên trán nàng bị máu nhuộm đỏ, công chúa ngã thật đúng là nghiêm trọng, cũng không biết có phải bị lưu lại di chứng gì hay không. Vẫn nên đi tìm thái y trước trị liệu cho thỏa đáng.

"Không sao ", Chiêu Hoa công chúa chống thân mình đứng dậy, bưng lên chén thuốc, dùng thìa khoắng chén thuốc đen đặc, nói: " Tố Y, bản cung mê man mấy ngày, đau đầu quá, hãy nói cho bản cung hai ngày qua đã xảy ra những chuyện gì ". Cách sáu năm, rất nhiều chi tiết nàng thật đã quên, chỉ nhớ rõ một ít chuyện trọng đại.

"Vâng, công chúa", Tố Y gật gật đầu, nàng nhíu mày, không hiểu nói: " Là phát sinh một ít chuyện lạ."

"Hả, việc gì lạ?"

"Công chúa hôn mê này ba ngày, mỗi ngày nô tì đều phát hiện ở trước cửa viện có một chậu hoa Thủy Tiên ", Tố Y chỉ vào chậu hoa ngoài cửa sổ, nói:"Nô tì cũng không biết là người nào đưa tới, đã đem hoa trồng vào trong sân, công chúa ngài nói chuyện này kỳ quái không, là ai đưa tới cũng không nói một tiếng, cứ như vậy đặt ở ngoài cửa. Chẳng qua là đưa chậu hoa đến, cũng không phải làm chuyện gì đáng xấu hổ, lén lút làm cái gì? Càng kỳ quái là, sau khi công chúa tỉnh lại, lại không thấy đưa hoa tới nữa..."

Hoa thủy tiên, đó là loại hoa nàng thích, là ai như vậy có tâm?

Công chúa Chiêu Hoa ngẩn ra, âm thầm đem việc này nhớ ở trong lòng, tiếp tục hỏi: " Vậy còn những việc khác đâu, còn có chuyện gì?"

"Nô tì sẽ từ từ nói cho công chúa nghe ", Tố Y kể lại từ lúc công chúa và Triêu Dương quận chúa cùng đi Ngự Hoa Viên, vấp ngã, rồi nói đến Triêu Dương quận chúa khó chịu ở mép giường nàng khóc lóc nức nở. Hoàng thượng gấp đến độ mỗi ngày đều đến thăm nàng rất nhiều lần, lại đến Bình Tây Hầu Thế tử ròng rã ba ngày vì nàng cầu phúc mà không ngủ không nghỉ, không gì không có đều nhất nhất hồi báo. Thậm chí ngay cả việc Yến vương đến thăm nàng hai lần, thấy nàng không có tỉnh, nhìn nàng một lát liền đi cũng đều nói ra.

Trước cung.

Tần Mặc thao luyện cho Đái Đao thị vệ xong, xoay người, trở lại doanh trại nghỉ ngơi.

Mã Thứ đi lên, vẻ mặt cợt nhả nói: "Tả thống lĩnh vất vả, gần nhất vốn nên là ngày nghỉ của ngươi, sao còn liều như vậy? Ngươi sẽ không muốn nghỉ ngơi vài ngày, ra ngoài hoàng thành đi một chút?"

Tần Mặc quay đầu liếc mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

Mã Thúc cũng không giận, vẫn là thấu lại, nói tiếp: "Ta có một tin tức, ngươi muốn nghe một chút hay không?"

"Không có hứng thú, ngươi thích, cứ việc nói cho người khác nghe", Tần Mặc lạnh lùng cự tuyệt nói.

Mã Thúc cười xấu xa nhìn hắn, khóe môi cong lên, "Là về công chúa Chiêu Hoa, ngươi xác định không muốn nghe?"

Tần Mặc thân thể cứng đờ.

"Đi đi, ngươi nếu không muốn nghe, ta đây cũng không nói nữa, đi - - "

Mã Thúc xoay người, còn chưa đi ra cửa phòng, liền bị Tần Mặc chặn lại.

"Công chúa không phải là tỉnh rồi sao? Nàng như thế nào?"

"Aiz, mới vừa rồi vẫn còn thờ ơ, vẻ mặt viết 'Ta tâm tình không tốt, tránh ra, đừng để ý ta, để ta một mình ", thế nào lúc này tự nhiên đổi tính?", Mã Thúc tổn hại hắn, "Tần tả thống lĩnh, ngươi chớ không phải là thầm mến công chúa Chiêu Hoa?"

"Ngươi bản lĩnh hồ ngôn loạn ngữ nhưng là sở trường", Tần Mặc nhướng mày, một gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, bàn tay giấu ở trong tay áo lại nắm thật chặt: "Nếu là không nói thì thôi, ngày nghỉ cuối tuần của ngươi liền miễn, nhiều thao luyện một ngày."

"Đừng... Đừng..."

Mã Thúc nháy mắt thay một gương mặt tươi cười nịnh nọt, "Quan báo tư thù, ta coi như sợ ngươi, rồi rồi rồi, ngươi không đồng ý thừa nhận liền thôi, trong Hoàng thành này người thầm mến công chúa quá nhiều đi, ngay cả trong doanh ta còn có mấy người kia. Ta nghe nói, công chúa Chiêu Hoa tỉnh lại giống như thay đổi thành người khác, còn nháo muốn xuất gia. Hoàng thượng thánh chỉ đều hạ, hứa nàng cấp Bình Tây Hầu Thế tử, giờ đây công chúa lại nháo lên, ngươi nói chuyện này... gọi là chuyện gì hả!"

Mã Thúc tự nhiên nói: "Nếu như công chúa tưởng thật muốn hối hôn, thiên hạ chỉ sợ là không yên ổn... Nhưng mà như vậy cũng tốt, loạn thế ra anh hùng, chúng ta đứng ở trong hoàng cung này, kiến không xong công cũng lập không xong nghiệp, nếu là chiến tranh xảy ra, ... Vậy thì dựa vào bản lĩnh riêng rồi..."

Mã Thứ nói hồi lâu, thấy Tần Mặc một chút phản ứng đều không có, hắn quay đầu, đã thấy Tần Mặc gương mặt lạnh lùng âm trầm có chút hung thần, hắn ngẩn ra, đẩy đẩy hắn, "Tả thống lĩnh, ngươi làm sao vậy?"

" Không sao, ngươi đi xuống đi", Tần Mặc xoay người, nằm soài trên giường ;.

"Tả thống lĩnh, ngươi nói công chúa là nghĩ như thế nào?", Mã Thúc chưa từ bỏ ý định hỏi.

" Việc đó không phải chúng ta nên quan tâm", Tần Mặc phun ra những lời này, liền nhắm hai mắt lại, làm như không muốn nhiều lời nữa, mãi cho đến lúc Mã Thứ ra cửa, hắn mới chậm rãi mở hai mắt ra, một đôi mắt thâm thúy tràn đầy lo lắng.

Công chúa nàng đến cùng như thế nào?

Cũng không biết nàng có nhận được hoa hay không...

"Nghiêm Như ròng rã ba ngày không ngủ không nghỉ vì bản cung cầu phúc?", trong cung Trường Tín, công chúa Chiêu Hoa nhớ kỹ những lời này, khóe môi gợi lên một chút độ cong đầy mỉa mai, trên mặt thần sắc không rõ.

Tố Y trầm ổn, xem ra nhìn xem thông thấu, nàng nghĩ đến cảnh tượng khi nãy nhìn thấy, cắn chặt răng, ở trong lòng đấu tranh một cái, cuối cùng nói ra, "Công chúa, nô tì có câu, không biết có nên nói hay không".

"Cứ nói đừng ngại", công chúa Chiêu Hoa xem trên mặt nàng do dự, lại bỏ thêm một câu, " Cho dù ngươi nói không đúng, bản cung cũng thứ ngươi vô tội".

"Theo lý thuyết, nô tì là hạ nhân, không nên nghị luận chủ tử, nhưng nô tì thân là thị nữ bên người công chúa, tự nhiên vì công chúa tận tâm tận lực, ở ngoài đảm đương là hai mắt và tay chân chủ tử, ở bên trong vì chủ tử bày mưu tính kế, vì chủ tử phân lo âu sầu", Tố Y nói nói tới đây, do dự một lát, nàng ngẩng đầu, thấy công chúa Chiêu Hoa cúi đầu, nghiêm cẩn xem nàng, trên mặt cũng không có dấu hiệu tức giận, liền nổi lên dũng khí, đem những lời kế tiếp nói ra:"Nô tì... Nô tì vẫn là cảm thấy Thế tử gia không phải là phu quân tốt! Mong công chúa nghĩ lại ".

Tố Y nói xong, liền cúi đầu, làm như chờ bị công chúa trách phạt, lần trước nàng nói như vậy, bị công chúa răn dạy. Lúc này đây, cũng không biết lại như thế nào.

Nhưng là nàng đợi hồi lâu, cũng không có động tĩnh, nàng nghi hoặc, vụng trộm ngẩng đầu, đã thấy công chúa lại nhìn về phía hư không ngẩn người, lại lộ ra vẻ mặt buồn rầu giống như ưu thương giống như mê mang giống như nhớ lại hồi ức.

Thật lâu sau, Chiêu Hoa công chúa giống như tỉnh táo lại, cúi đầu, thấy Tố Y dè dặt cẩn trọng nhìn nàng, môi nàng khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt, ánh mắt kiên định, "Ngươi nói đúng, hắn quả thật không là phu quân tốt!"

Tố Y ngẩn ra, một ý niệm trong đầu dâng lên, công chúa nàng... Thật sự không giống như trước đây rồi.

Ban đêm.

Công chúa Chiêu Hoa trợn tròn mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trăng sáng trên không, ngôi sao dầy đặc, nhưng lòng của nàng lại lạnh lùng.

Nàng sống lại, nhưng là kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Nàng biết ba tháng sau, nàng sẽ gả cho tên cẩu tặc Nghiêm Như kia, hắn giống như là nước ấm nấu ếch tiêu hao nàng. Thời gian ban đầu, hắn đối nàng rất tốt, chiều chuộng nàng hết mực, nàng cũng cho rằng, đây là phu quân mà nàng muốn, nhất sinh nhất thế nhất song nhân, cuộc đời này là đủ, nhưng là về sau thế nào, chẳng qua mới nửa năm, hắn liền nâng Hữu Tướng nữ Tư Mã Trăn Trăn làm thiếp, khi đó, ngocthuybachdang. diendanlequydon.cm hắn quỳ rạp xuống trước mặt nàng, khóc lóc nức nở, nói hắn lần này đúng là bất đắc dĩ, nói Tư Mã Trăn Trăn là một cô nương trong sáng, lại bị hắn hủy thân mình, hắn cũng là bị bất đắc dĩ, lại sau này... Một người tiếp theo một người thiếp thị vào phủ...

Hắn đem lòng của nàng hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân, còn bày ra một gương mặt vô tội, làm nàng hận nhưng không thể trách, nàng lùi lại nhiều lần, cuối cùng đóng cửa không ra, cả ngày khóa mình ở trong viện, không để ý sớm chiều, lại về sau, năm Hồng Hi thứ sáu ngày mùng tám tháng ba, hoàng huynh gặp chuyện...

Từ nay về sau ngày ngày đêm đêm, lòng của nàng như rơi vào đáy cốc, lại không từng lộ quá tươi cười.

Nghĩ đến này, Chiêu Hoa công chúa tâm như thắt lại, đau đớn vô cùng.

Con đường này, nàng nên đi như thế nào?

Ông trời quá bất công, nàng là còn sống trở về, nhưng là nàng về muộn. Vì sao không sớm hơn mấy ngày!

Nếu là sớm vài ngày, chẳng sợ chính là buổi sáng năm ngày trước, lúc hoàng huynh chưa từng hạ chỉ...

Như vậy, nàng nói cái gì cũng sẽ không thể gả cho Nghiêm Như!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Công chúa phản kích

Edit:ngocthuybachdang.

Nghiêm Như muốn cưới Thế tử phi, này còn không đơn giản, chớ nói trong triều đại thần còn nhiều, mà nữ nhi đại thần càng là không thiếu. Chỉ cần nữ nhi vài vị Thân Vương, Hầu Gia, có con vợ cả có thứ xuất, có tướng mạo cũng có tài hoa. Tùy tiện từ giữa lấy ra một người, cấp nàng phong hào công chúa, liền có thể gả cho Bình Tây Hầu Thế tử.

Nhưng hôm nay thánh chỉ đã hạ, sớm đã chiêu cáo thiên hạ, mối hôn sự nguyên bản liền mang theo ý trấn an Bình Tây Hầu. Nếu nàng giờ phút này hối hôn, rõ ràng là không đem Bình Tây Hầu gia để vào mắt. Hoàng huynh mặc dù đau nàng, lại cũng không thể không vì thiên hạ lo lắng, huống chi, hoàng huynh đăng cơ không lâu, căn cơ bất ổn, mỗi tiếng nói cử động đều bị người trong thiên hạ nhìn chằm chằm.

Nàng thân là công chúa, có thể ngông hành vô trạng, có thể hành vi phóng đãng, có thể không quan tâm, nhưng hoàng huynh thân là nhất quốc chi quân, cũng không có thể đi theo nàng hồ nháo.

Nàng muốn kéo bản thân ra khỏi hôn sự này, còn phải dựa vào chính nàng.

Chuyện này không thể gấp, càng không thể loạn, nàng muốn từ từ suy nghĩ. Nếu nàng đã trở lại, một đời này, liền quả quyết không để cho Nghiêm Như tiếp tục càn rỡ. Kiếp trước thiếu nàng, kiếp này, nàng muốn bọn họ hoàn trả gấp bội!

Chiêu Hoa công chúa lại tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau, nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, chưa trợn mắt, liền nghe đến bên ngoài có tiếng ồn ào.

"Công chúa tỉnh?"

Tần ma ma bước lên phía trước, đem màn giường kéo lên, hầu hạ Chiêu Hoa công chúa đứng dậy.

"Là ai ở bên ngoài cãi lộn?", công chúa uống một chút cháo hạt bo bo, ngẩng đầu, hỏi.

"Triêu Dương quận chúa cùng nhị cô nương ở bên ngoài cầu kiến, mà công chúa ngài đã dặn dò qua, lúc ngài chưa tỉnh, không kẻ nào được vào trong cung Trường Tín ". Tần ma ma sắc mặt có chút không tốt, cho nên Tố Y ngăn đón không cho vào, các nàng ở bên ngoài tranh chấp ".

Triêu Dương quận chúa Lý Thanh Y là đích trưởng nữ của Lý Thái Phó là ca ca của Hoàng thái hậu, nhị cô nương là thứ nữ Lý Tĩnh Xu, nếu là tính theo bối phận, hai vị này đều là di tỷ của nàng.

Hai người các nàng, một người ỷ vào Thái hậu cưng chiều, kiêu căng tùy hứng, làm xằng làm bậy, cố tình ngực to não nhỏ, rất hay bị người châm ngòi. Bình sinh ham thích lớn nhất đó là cùng nàng tranh đoạt, nhưng phàm là nàng thích gì đó, nàng ta đều muốn đoạt đi. Mà một người khác, mặt ngoài nhu thuận dịu ngoan, khúm núm, kỳ thực tâm cơ sâu nặng, luôn luôn ở sau lưng tính kế người khác.

Lần này nàng té ngã, đúng là Triêu Dương quận chúa thừa dịp nàng không lưu ý, chen chân vào làm nàng trượt chân.

Kiếp trước, nàng vì ngại mặt mũi hoàng gia, lại do tính cách trói buộc, luôn luôn đối người khác ôn nhu. Chẳng sợ người khác đều bắt nạt tới tận cửa, nàng còn lo dĩ hòa vi quý, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, đối với các nàng ẩn nhẫn rất nhiều. Để mặc cho các nàng coi thường bắt nạt, từng người từng người cũng không đem công chúa nàng để vào mắt, Triêu Dương quận chúa và Hữu Tướng nữ Tư Mã Trăn Trăn càng là trực tiếp trèo lên giường Nghiêm Như... Chiêu Hoa công chúa nghĩ đến kiếp trước ở trong tay những người này ăn qua mệt, đôi mắt híp lại, nàng đã đã trở lại, những người này cũng nên sửa chữa rồi.

Nghiêm Như, nàng là tuyệt đối sẽ không gả, các nàng đã thích cùng nàng đấu, thích cùng nàng thưởng, vậy nàng bứt ra, không ngại mượn nước đẩy thuyền, đem các nàng đưa đến trong lòng Nghiêm Như, để các nàng bản thân tranh đấu gay gắt đi.

Nàng mới không thèm tham gia!

Một đời này, nàng muốn theo tâm ý của bản thân mà sống, mặc kệ mặt mũi hoàng gia, mặc kệ thế tục lễ tiết, mặc kệ gia tộc phồn vinh, đều cùng nàng không có nửa xu quan hệ!

Hơn nữa, gia tộc này cũng không là của nàng, mà là nhà mẹ đẻ của mẫu hậu. Nàng sẽ không quên, nàng họ Phượng, mà không phải là họ Lý, Lý thị nếu là phát triển an toàn vậy coi như là ngoại thích chuyên quyền, thiên hạ này, chung quy là thiên hạ của Phượng gia.

Chiêu Hoa công chúa chọn miếng mứt quả lớn nhất ném vào trong miệng, vị ngọt tràn đầy khoang miệng, đuổi đi chua sót trong lòng nàng.

Nàng lạnh lùng cười, đứng dậy, trên mặt lộ ra một chút tươi cười lạnh bạc, "Tần ma ma, đem bộ váy bách hoa hồng mai mà Triêu Dương quận chúa yêu thích nhất lấy ra để bản cung mặc vào, đã các nàng đến đây, vậy đi gặp mặt đi".

Trước của Trường Tín cung, Tố Y cùng Triêu Dương quận chúa giằng co.

Triêu Dương quận chúa nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm nữ tử đối diện, nổi giận nói: "Tiện tì to gan, bản quận chúa đều nói là ý chỉ Thái hậu, còn chưa tránh ra!"

Tố Y một mặt quật cường, cố chấp đứng tại chỗ, mặc dù đối mặt Triêu Dương quận chúa hung thần ác sát, như trước không có lùi bước, "Công chúa dặn dò, chưa có nàng đồng ý, người không liên quan, giống nhau không được đi vào, còn mời quận chúa đi về trước, đợi công chúa tỉnh lại, nô tì sẽ thông báo".

"Làm càn! Dám nói bản quận chúa là người không liên quan, bản quận chúa nhìn ngươi là chán sống", Triêu Dương quận chúa còn định nói cái gì, Lý Tĩnh Xu dè dặt cẩn trọng lôi kéo áo Triêu Dương quận chúa, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, công chúa trong người có bệnh, không muốn gặp đến người không liên quan cũng là có thể lý giải. Không bằng chúng ta đi về trước đi, nếu là công chúa tỉnh lại nghe nói, sợ là muốn nghĩ lầm chúng ta ở trong này khó xử tỳ nữ bên người nàng, công chúa nếu là nóng giận...", nàng nói qua, thanh âm nhỏ đi xuống, làm như không dám nhiều lời nữa.

Tuy là khuyên giải, nhưng nàng trong lời ngoài lời không chỗ nào không phải là đang nói Triêu Dương quận chúa không bằng thị nữ bên người công chúa, ra vào còn muốn xem sắc mặt của tỳ nữ.

Triêu Dương quận chúa vốn đang nổi nóng, nghe vậy hừ lạnh một tiếng, tức giận càng sâu, khinh thường nhìn Tố Y.

Nàng chính là khó xử nàng lại thế nào, nàng đường đường là quận chúa, chẳng lẽ ngay cả một tỳ nữ đê tiện đều thu thập không xong, nàng đã sớm không quen nhìn Tố Y, luôn luôn tưởng tìm một cơ hội hung hăng khiển trách nàng một phen, tức thời giơ tay lên, "Bốp" một tiếng một cái tát hung hăng đánh vào khuôn mặt trắng noãn của Tố Y, "Tiện chân, bản quận chúa còn không tin không thu thập được ngươi."

"A - - "

Nàng một chưởng này nhưng là không lưu tình chút nào, Tố Y bị nàng đánh cho đầu vừa lệch, gương mặt trắng nõn nhảy mắt đỏ lên, dấu năm ngón tay rõ ràng dừng ở trên mặt, nhìn thấy ghê người.

Tố Y bụm mặt, hốc mắt bỗng chốc đỏ.

Lý Tĩnh Xu đứng ở phía sau Triêu Dương quận chúa, mắt thấy Tố Y bị quận chúa hung hăng tát một cái, nàng buông xuống trong mắt lóe lên một chút mỉa mai, nguyên tưởng rằng tỷ tỷ nàng chính là so người bình thường ngu dốt một ít thôi, không nghĩ tới, nàng đúng là ngu muội đến nước này ;!

Nàng chẳng qua là thoáng châm ngòi, nàng nhưng lại thật sự động thủ đánh người của công chúa.

Lý Tĩnh Xu khóe mắt thoáng nhìn thấy bóng dáng bước chậm mà đến, trong lòng nàng đắc ý, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt kinh hoảng, vội vàng lôi kéo Triêu Dương quận chúa, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, đừng đánh, Tố Y cô nương cũng là phụng mệnh làm việc, công chúa nếu là so đo đứng lên, sợ là muốn trách phạt tỷ tỷ rồi.".

"Hừ, cái gì Tố Y cô nương, chẳng qua là một tỳ nữ đê tiện mà thôi", Triêu Dương quận chúa nhíu mày, lạnh lùng bỏ ra tay nàng, giọng điệu không tốt nói: "Ngươi nhát như chuột, này có cái gì phải sợ? Bản quận chúa cũng không tin, nàng Chiêu Hoa công chúa bởi vì ta giáo huấn một tỳ nữ mà xử trí ta".

"Hả, thật không?", một giọng nói thanh lãnh truyền đến.

Triêu Dương quận chúa ngẩng đầu, chính thấy một nữ tuyệt sắc chậm rãi hướng về bên này đi tới.

Nàng sắc mặt tái nhợt, cái trán bọc băng gạc màu trắng, một đôi mắt hoa đào ngập nước sóng mắt lưu chuyển, rất là động lòng người. Nàng mặc quần áo bách hoa hồng mai, áo khoác sa tanh thêu hình đám mây đơn giản, chỗ cổ tay áo thêu hoa văn tinh xảo, ba ngàn tóc đen tản ra, chỉ vén một ít tóc chải thành kiểu tóc Bích Lạc đơn giản, dùng một cái trâm hoa mai thanh nhã cài lên, còn lại rũ xuống, nhẹ bay theo gió. Bờ vai như được gọt thành, thắt lưng thon thon, trên làn váy được điểm tô từng đóa hoa mai, giống như tiên nữ từ trong bức tranh đi ra càng làm bật lên khí chất như hoa lan của nàng.

Chiêu Hoa công chúa đứng lại, ánh mắt vừa chuyển, dừng ở trên mặt của Tố Y, lúc nhìn đến trên mặt có dấu năm ngón tay, mặt trầm như nước, quay đầu, cười như không cười nhìn Triêu Dương quận chúa, nói: "Ngươi thật đúng là hiểu biết bản cung, biết lấy tính tình ôn hòa của bản cung, sẽ không bởi vì ngươi giáo huấn một tỳ nữ mà xử trí ngươi".

Triêu Dương quận chúa từ lúc nhìn thấy trên người nàng váy bách hoa hồng mai kéo dài trên đất thì sắc mặt liền âm trầm, đây chính là nàng luôn luôn muốn, lại bị Chiêu Hoa công chúa được đi, điều này làm cho nàng như thế nào không tức giận! Nghe vậy, nàng cười đắc ý, Chiêu Hoa công chúa quả thật là một cái bao cỏ, bên người thị nữ bị đánh, lại chỉ biết nén giận, ngay cả người của chính mình đều bảo hộ không được, ngày sau còn có ai sẽ khăng khăng một mực giúp nàng.

Nàng hôm nay chính là đánh thị nữ bên người nàng thì thế nào? Nàng có thể xử lý nàng thế nào?

Triêu Dương quận chúa nheo mắt lại, khinh miệt liếc Chiêu Hoa công chúa một cái, khóe miệng cong lên đầy trào phúng, giương đầu lên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: " Hạ nhân ti tiện này hôm nay dám đắc tội ta, ngày mai liền dám đắc tội Đương Kim hoàng thượng, ta hiện tại chẳng qua là ra tay thay ngươi dạy hạ nhân thôi, ngươi không cần cảm tạ ta", giọng điệu nửa phần cung kính đều không có.

Trên mặt nàng tươi cười còn chưa hoàn toàn nở rộ ra, Chiêu Hoa công chúa cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, đối với mặt nàng hung hăng tát xuống.

"Bốp - - "

Một tiếng vang dội vang lên, năm ngón tay tinh tế rõ ràng hằn lên mặt.

Trong sân bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

Tố Y cùng Tần ma ma kinh ngạc, Vãn Tình chợt ngẩn ra, Lý Tĩnh Xu ngây dại, đều là biểu tình không thể tin xem một màn này. Công chúa từ trước đến nay luôn dịu dàng, giúp mọi người làm điều tốt thế nhưng động thủ đánh người, đánh vẫn là Triêu Dương quận chúa!

Mà người kinh ngạc nhất tự nhiên là Triêu Dương quận chúa, nàng bị một tát này đánh mông muội, bụm mặt, phẫn nộ ngẩng đầu, reo lên: "Chiêu Hoa công chúa, ngươi thế nhưng đánh ta..."

"Bốp - - "

Lời còn chưa dứt, lại là một cái tát vang dội tiếp theo, so với trước hình bàn tay in trên mặt Triêu Dương quận chúa càng sâu, trái phải lớn nhỏ giống nhau, dấu tay nông cạn không đồng nhất làm cho mặt nàng có vẻ đặc biệt mập mạp xấu xí.

"Bản cung còn chưa có nói xong, ngươi gấp cái gì? Lấy tính tình trước kia của bản cung, tất nhiên là sẽ không so đo với ngươi. Nhưng là hiện tại, bản cung bỗng nhiên cảm thấy tính tình ôn nhu không được tốt, cho nên sửa lại".

Chiêu Hoa công chúa lắc lắc tay, rảnh rang khảy lộng trâm cài tóc trên đầu, không chút để ý vân vê ống tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Cái tát thứ nhất, đánh ngươi chẳng phân biệt được tôn ti, nhìn thấy bản cung cũng không hành lễ, cái tát thứ hai, đánh ngươi nói năng vô lễ, hành vi khuyết điểm, Tố Y là phụng bản cung mệnh lệnh làm việc, ngươi răn dạy nàng, chính là răn dạy bản cung, ngươi đánh nàng, chính là đánh mặt bản cung!"

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cân nhắc lợi hại

Edit:ngocthuybachdang.

”Mẫu thân...”, Triều Dương quận chúa vẻ mặt cầu xin, chui vào trong lòng nàng, vừa khóc vừa nói: “Thanh Y đau quá, ô ô ô... Thanh Y cũng không biết làm sai cái gì... Thanh Y lo lắng thương thế của công chúa, hảo ý vấn an nàng, tỳ nữ kia lại ngăn cản không cho vào, mở miệng vũ nhục Thanh Y. Thanh Y tức không chịu được liền thay công chúa dạy dỗ nàng một chút, ai biết được... Ô ô ô, ai biết được công chúa sau khi đi ra không nói hai lời, liền đánh Thanh Y, Thanh Y trong lòng thực khổ...”

”Ta hài tử đáng thương, chớ khóc chớ khóc, lại khóc vết thương trên mặt nặng hơn “

...

Mẹ con các nàng hai người kẻ xướng người hoạ, khóc đến rất là thê thảm.

Lý Tĩnh Thù đứng xa xa, cúi thấp đầu, trong con ngươi tràn đầy mỉa mai, Lý Thanh Y thật đúng là tốt số. Cha mẹ đau thì thôi, ngay cả Thái hậu cũng chiều nàng, lại có thân phận quận chúa, đến chỗ nào đều bị người nâng. Mà nàng đâu, cũng là nữ nhi Lý gia, chỉ bởi đích thứ phân chia, nàng lại thấp hơn Lý Thanh Y một mảng lớn, từ muội muội của nàng biến thành nô tỳ.

Hôm nay như bị đánh là nàng, chỉ sợ không ai sẽ đứng ra thay nàng nói chuyện.

Cung thân vương phi đứng ở bên cạnh đánh giá Chiêu Hoa công chúa, thấy nàng đúng mực đứng, mà thái hậu, sắc mặt tái xanh mắng trừng nàng, nhìn xem Tạ thị là như thế nào che chở Triều Dương quận chúa, nhìn nhìn lại Thái hậu là như thế nào trách móc nặng nề công chúa. Cung thân vương phi ở trong lòng như vậy vừa so sánh, nhịn không được vì Chiêu Hoa công chúa thở dài một hơi.

Đều nói nữ nhi là báu vật trong lòng mẫu thân, nàng lại nhìn thấy Thái hậu đối Chiêu Hoa công chúa không giống như là đôi mẹ con, giống như là một đôi cừu nhân, cái này thật sự là kỳ quái.

Thái hậu sắc mặt trầm xuống, “Liền vì một cái tỳ nữ, ngươi đánh Thanh Y hai bàn tay?”

”Nàng không biết lễ nghi, mắt không có tôn ti, nhi thần là đang dạy nàng đạo lý làm người”, Chiêu Hoa công chúa mặc kệ Thái hậu nhìn hằm hằm, sắc mặt bình tĩnh, nhạt tiếng nói.

Nàng đưa tay, một vòng một vòng mở ra băng gạc trên đầu, lộ ra vết thương trên trán, vết thương kia lớn bằng đồng tiền, đã đóng vảy, chung quanh xanh tím một mảnh, có thể thấy được lúc ấy thụ thương nghiêm trọng đến mức nào.

Chiêu Hoa công chúa nói: “Mẫu hậu có thể nghĩ, nhi thần là như thế nào bị thương?”

”Tự nhiên là ngươi đi đường không cẩn thận ngã một phát, đụng xước “. Khi thái hậu nhìn thấy vết thương trên trán nàng, trên mặt hiện lên một tia thương yêu. Chút thương tiếc này còn chưa có khắc sâu, liền bị tiếng khóc của Triều Dương quận chúa rống cho bay đi, lại thêm Chiêu Hoa công chúa ánh mắt quá lạnh lẽo, làm cho nàng nhìn không thích

Thái hậu nghiêm túc nhìn xem nàng, bất mãn nói: “Người lớn như vậy, cả ngày lỗ mãng, đi đường đều có thể ngã, còn thể thống gì? Ngươi sau khi bị thương, Thanh Y gấp đến độ cũng sắp khóc lên, tới cung nhìn qua ngươi hai lần, ngươi ngược lại tốt, sau khi tỉnh lại, không khỏi hỏi thăm liền đánh nàng mấy cái bạt tai. Chiêu hoa, còn không nhận lỗi với Thanh Y!”

” Nhận lỗi với nàng?”

Chiêu Hoa công chúa nhếch miệng cười lạnh, “Mẫu hậu sợ là không biết đi, vết thương trên trán nhi thần chính là do nàng ban tặng. Ngày đó tại trong ngự hoa viên, nàng cùng nhi thần ngôn ngữ không hợp, dưới chân mất đà một cái, nàng đưa tay đẩy ngã nhi thần, nhi thần cái trán vừa vặn đâm vào tảng đá, tại chỗ ngất đi... Nàng gấp đến độ sắp khóc lên? A... Chỉ sợ nàng gấp đến độ là không có ra tay độc ác, khi đó đem ta đẩy ngã chết đi”.

Triều Dương quận chúa đang cúi thấp đầu giả vờ giả vịt thút thít nghe vậy giật mình, đang muốn biện giải cho mình, thái hậu lại trước một bước khiển trách: “Ai gia nhìn ngươi là ngã hỏng đầu óc hồ đồ rồi, thế nào lại nói ra lời hỗn trướng đến, bàn về đến, Thanh Y nàng dù sao cũng là ngươi di tỷ, ngươi làm sao có thể như thế phỉ báng nàng, nàng lại làm sai cái gì để cho ngươi như thế ghét hận nàng”.

Mưu hại đương triều công chúa nhưng là trọng tội, tội danh này nếu là chứng thực, Triều Dương quận chúa sẽ bị đưa đến Tông Nhân phủ. Nàng chưa lập gia đình liền vào Tông Nhân phủ, chuyện này trong kinh phàm là người có mặt mũi đều sẽ không lấy nàng làm vợ.

Thái hậu cân nhắc lợi hại, tự nhiên là muốn đem việc này che giấu đi qua.

Triều Dương quận chúa không có nghĩ đến thái hậu sẽ thay nàng nói chuyện. Nàng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong lòng vui vẻ. Bàn tay để ở trong tay áo tay hung hăng bấm một cái vào bắp đùi, đau đến nàng nước mắt vòng quanh, lập tức vừa khóc ra

Nàng quỳ đi tới trước mặt thái hậu, dập đầu thật sâu, ngẩng mặt lên tràn đầy nước mắt, thút thít nói: “Công chúa thật sự là oan uổng Thanh Y. Lúc ấy

công chúa không cẩn thận đạp cục đá, mắt thấy sắp ngã xuống, Thanh Y liền vội vàng tiến lên, muốn kéo công chúa lại, không nghĩ tới khẽ vươn tay, lại không bắt được, trơ mắt nhìn công chúa cứ như vậy té xuống, nhìn đến công chúa cái trán rỉ ra máu, Thanh Y đều sợ choáng váng... Công chúa chẳng lẽ đang trách Thanh Y không thể giữ chặt ngươi. Nếu như là như vậy, Thanh Y biết tội, đều do Thanh Y không tốt, không thể giữ lại công chúa... Ô ô ô..."

"Ai gia biết ngươi là hài tử tốt, chuyện này không có quan hệ gì với ngươi, chớ có suy nghĩ nhiều".

"Đa tạ thái hậu cô mẫu thay Thanh Y nói chuyện, cô mẫu đối Thanh Y thật tốt, Thanh Y cảm động đều không biết nên nói cái gì..."

Nàng vài tiếng cô mẫu làm cho thái hậu trong lòng chua xót, nàng tiến lên hư đỡ dậy Triều Dương quận chúa, đối với mắt nàng, lẩm bẩm nói: "Hảo hài tử, mau dậy đi, mau dậy đi... Nhìn đem đứa nhỏ này khóc giống như lệ nhân vậy, thật thật làm người thương tiếc".

Triều Dương quận chúa thuận tay thái hậu nâng người dậy, lau sạch lấy nước mắt, chuyển khóc mỉm cười, "Đều do Thanh Y không tốt, tại nơi này khóc sướt mướt, chọc thái hậu thương tiếc ". Nàng xoay người muốn đi kéo tay Chiêu Hoa công chúa, "Công chúa, là Thanh Y không tốt, ngươi liền tha thứ Thanh Y lần này được không?"

Chiêu Hoa công chúa nhìn chằm chằm hai người nắm tay, trong mắt sắc bén chợt lóe.

Nàng hoàn toàn có thể nặn ra một nụ cười dịu dàng rộng lượng, nắm tay của nàng, nói cho nàng không có quan hệ, giữa tỷ muội không cần như thế, hòa thuận mới là trọng yếu nhất, nói cho cùng, các nàng cũng là tỷ muội...

Nàng hoàn toàn có thể giống như kiếp trước như vậy, mở một con mắt nhắm một con mắt, thuận nàng cho các nàng bậc thang, đem chuyện này che giấu đi qua. Như vậy tất cả đều vui vẻ, mọi người ngoài mặt, nhất là mặt mũi của Lý gia, vẫn là không có trở ngại.

Nhưng là...

Chiêu Hoa công chúa trong đầu hiện ra trước kia, nàng một lần lại một lần nhường nhịn, vừa lui lui nữa, mà các nàng, một lần lại một lần đem nàng tôn nghiêm và kiêu ngạo đạp xuống lòng bàn chân. Nàng giống như lại quay về đoạn cuộc sống hắc ám nhất kia, nàng bởi vì hoàng huynh chết khóc hôn mê đến mấy lần, hận không thể tùy hoàng huynh mà đi, Lý Thanh Y lại một cỗ kiệu mang tới phủ.

Nàng tuy là thiếp, lại khoác hỷ phục màu đỏ mũ phượng đội đầu, cười nói vui vẻ, đứng ở trước mặt của nàng, nói với nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ cướp đi hết thảy của nàng...

Mà phu quân nàng, nam tử ôn nhuận kia, mặt lộ vẻ khó xử nhìn xem nàng, nói đây là hoàng mệnh, là thái hậu hạ chỉ, hắn cũng không có biện pháp.

Hắn nói, Chiêu hoa nàng yên tâm, ta trong lòng chỉ có một mình nàng, giờ chỉ là kế tạm thích ứng, ta cần Lý gia trợ lực, ta sẽ vì hoàng huynh nàng báo thù...

Chiêu Hoa công chúa trong lòng phát lạnh, nàng chậm rãi rút về tay của mình, ngẩng đầu, khóe mắt nhìn thấy Triều Dương quận chúa trong mắt tràn ngập đùa cợt không kịp ẩn tàng.

Nàng đang chê cười nàng.

Đúng vậy, nàng Chiêu Hoa công chúa không phải là một câu chuyện cười sao?

Bị người tính kế còn muốn cười tiếp thu, giả bộ như cái gì cũng không có xảy ra cùng nàng nắm tay nói tốt.

Chiêu Hoa công chúa nhếch môi, lông mi dày đậm che khuất trong mắt châm chọc, chỉ còn lại bóng ma trên mặt nàng, chút mánh khóe nhỏ này của Triều Dương quận chúa nàng còn thật không để trong mắt. Âm mưu quỷ kế nàng không phải sẽ không —— mà là lười cùng nàng chơi mà thôi!

Nàng chậm rãi quay người, đang muốn nói chút lời không quan trọng, trước mắt lại biến thành màu đen. Nàng ho kịch liệt, Tố Y thấy thế, đau lòng nhướng mày, muốn lên trước vỗ vỗ phía sau lưng công chúa, lại sợ thái hậu trách cứ, gấp đến độ níu chặt ống tay áo.

Triều Dương quận chúa tay lúng túng dừng tại giữa không trung, nàng cắn răng, tủi thân mà nhìn xem công chúa, bộ dạng lã chã chực khóc, có vẻ càng đáng thương.

Một màn này dừng tại trong mắt thái hậu, nàng chỉ cho là công chúa là đang cố ý làm bộ làm tịch, ngay trước mặt mọi người cho Triều Dương quận chúa vung sắc mặt. Ngay sau đó không vui nhướng mày, ngữ trọng tâm trường nói: "Chiêu hoa, ngươi sao không hiểu chuyện như thế! Ai gia thường ngày là thế nào dạy ngươi? Ngươi thân là công chúa, tự nhiên nhã thiện ca từ, đức ngôn dung công, khắc tẫn mình tư, khắc tẫn kỷ tư, nên vì nữ tử làm gương mẫu. Nay chẳng qua là ngã một phát, đụng xước một chút da, ngươi liền giả bệnh không dậy nổi, ai ai oán oán, đối Thanh Y không buông tha, ngươi khí độ đâu? Ngươi hiền đức đâu? Ngươi tu dưỡng đâu? Thanh Y nhưng là ngươi di tỷ, cho dù có làm sai cái gì nàng cũng đã nhận lỗi, ngươi nay như vậy đúng lý không tha, đây chính là ngươi đức? Đây chính là ngươi độ? Đừng quên, thân ngươi tuy chảy máu của Phượng gia, nhưng cũng có Lý gia, Lý gia là ngươi hậu thuẫn, Lý gia tốt, ngươi mới có thể tốt, Lý gia không tốt, cũng chính là ngươi không được! Ngươi cho ai gia nhớ kỹ điểm này!"

Thái hậu nói xong, giống như vô ý lườm Cung thân vương phi liếc mắt một cái, trong mắt ý cảnh cáo dày đặc, nàng là nói cho công chúa nghe, cũng là nói cho Cung thân vương phi nghe. Nàng đây là đang nói cho nàng biết, thiên hạ này cũng không chỉ là Phượng gia, nàng là người họ Lý, Hoàng Thượng trong thân thể cũng chảy huyết mạch Lý gia, Lý gia ngày sau tất nhiên sẽ phồn vinh hưng thịnh!

Nàng lời này vừa nói ra, đứng ở phía sau Cung thân vương phi trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, lập tức thật nhanh biến mất.

Từ xưa đến nay, tại gia tòng phụ, phụ tử tòng huynh, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, nào có đạo lý khuyên nữ nhi giúp đỡ nhà mẹ mình. Thái hậu lời nói này có thể nói là hoang đường, hơn nữa, Phượng gia là cái gì, Lý gia là cái gì? Một bên là quân, một bên là thần, quân thần có khác, giống như trời đất khác nhau, khác nhau một trời một vực, làm sao có thể đánh đồng!

Việc này nếu là ở nhà tầm thường ngược lại cũng thôi, nhà mẹ đẻ, nhà chồng, đều là thân thích huyết mạch tương liên, giúp đỡ cũng không sai. Nhưng đây là hoàng gia, thiên gia vô tình, giữa huynh đệ còn đao kiếm tương hướng, huống chi là ngoại thích. Từ xưa đến nay, rất nhiều ngoại thích phát triển bành trướng, cuối cùng đều không có kết cục tốt.

Thái hậu lời nói này, thật sự là không nói phải trái.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Các ngươi muốn cho nàng chết sao

Cung thân vương phi nghĩ đến ngày gần đây vương gia nói với nàng, ở trong lòng ai thán một tiếng. Nàng hôm nay vì sao muốn tiến cung, tiến cung thì thôi, vì sao muốn làm cho nàng tận mắt thấy thái hậu cùng công chúa cãi lộn. Nay, nàng đi cũng không được, ở lại cũng không xong, chỉ có đứng ở chỗ này giả vờ ngây ngốc.

Thái hậu sau khi nói xong, thấy Chiêu Hoa công chúa đứng ở đó, không nói một lời, tức giận trong lòng càng sâu.

Nàng không thích nhất chính là tính tình này của Chiêu Hoa, quật cường, cố chấp, cùng tiên đế giống nhau như đúc! Mặc kệ nàng nói cái gì, đều chỉ là cứng ngắc thân mình trầm mặc. Không nói một lời, hoặc là trực tiếp gật đầu tán đồng, nhận sai, nhận lỗi cũng là hết sức thành khẩn kính cẩn nghe theo, nhìn xem giống như cái gì đều nghe nàng. Nhưng kỳ thật trong lòng nàng nghĩ như thế nào, nàng làm mẫu hậu còn thật đoán không ra.

Thái hậu hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục khiển trách, "Ai gia nghe nói ngươi hôm qua cùng Hoàng Thượng tranh cãi muốn xuất gia. Chiêu Hoa, ngươi thật sự là càng ngày càng làm cho ai gia thất vọng rồi. Nghiên Như là một hài tử nhu thuận, cũng là chính ngươi gật đầu nói thích. Nay thánh chỉ đã hạ, ngươi lại đổi ý, ngươi coi đây là trò đùa sao? Lời này nếu là truyền đi ra ngoài, ngươi còn mặt mũi nào mà tồn tại? Hoàng gia còn mặt mũi nào mà tồn tại? Ngươi hôn mê mấy ngày nay, ngocthuybachdang đứa bé kia vì ngươi, ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, tại phật đường vì ngươi cầu phúc.Phần nhân tình này của hắn đối ngươi, người bên ngoài để ở trong mắt, ai gia để ở trong mắt, chỉ ngươi không để trong lòng, đem chân tâm của người khác đạp ở dưới chân. Ngươi phải làm đến khi nào, ngươi là thật muốn làm ai gia tức chết mới cam tâm sao?"

"Cũng không phải sao ", Triều Dương quận chúa xen vào nói: "Nghiêm ca ca đối công chúa thật lòng. Thanh Y nhìn đều hâm mộ đây, người trọng tình trọng nghĩa như Nghiêm ca ca như vậy, trong thiên hạ có thể tìm được mấy người ", trong lời nói tràn đầy ghen tuông.

Tạ thị vội vàng lôi kéo nàng, nhỏ giọng giáo huấn: "Thanh Y ngươi câm miệng".

"Thanh Y nói sai cái gì sao? Vốn chính là như vậy", Triều Dương quận chúa vẻ mặt không phục, kêu ầm lên: "Thanh Y nghe nói, Nghiêm ca ca hôm qua đến xem nàng, còn bị nàng ngăn tại cổng cung. Nghiêm ca ca đối với nàng tốt như vậy, đem nàng phủng tại trên lòng bàn tay, nàng lại nửa phần không để ý!", nàng chính là vì việc này mà đến.

Hôm nay sáng sớm, nàng nghe nói Nghiêm Như bị bệnh, nàng là nữ tử chưa cập kê, cứ như vậy lỗ mãng tiến đến thăm viếng, sợ là phải làm cho người chỉ trích. Lúc hỏi thăm được tin tức Nghiêm Như vì sao bị bệnh, nàng thẹn quá hoá giận.

Lại là Chiêu Hoa công chúa!

Nàng có Nghiêm Như, lại không quý trọng, nàng tưởng làm cái gì? Nhờ vào đó đến nhục nhã nàng sao?

Như nói ngay từ đầu, nàng chỉ là thấy Chiêu Hoa công chúa đối Nghiêm Như nổi hào hứng, mới có thể tận lực đến tranh cùng nàng, phàm là Chiêu Hoa công chúa thích cái gì, nàng liền muốn cướp đi. Nhưng sau này, thời gian dần trôi qua, suy nghĩ của nàng liền thay đổi, Nghiêm Như anh tuấn bất phàm, ôn nhuận nho nhã.Nàng cũng từ từ lưu tâm tới hắn, nam nhân xuất chúng kia, nghĩ đến trên đời này không có mấy nữ tử có thể vượt qua sự ôn nhu của hắn.

Nàng cứ như vậy yêu hắn, nàng là thật tâm muốn cùng hắn một chỗ.

Nhưng là Nghiêm Như trong mắt chỉ có Chiêu Hoa công chúa, đồ mà nàng mong muốn, đều là Chiêu Hoa công chúa. Nay, ngay cả người nàng thích, cũng là của Chiêu Hoa công chúa, cái này làm cho nàng như thế nào có thể nhịn, nàng Lý Thanh Y tự hỏi không có điểm nào so ra kém Chiêu Hoa công chúa.

Luận dung mạo, nàng tự nhận bất phàm; luận gia thất, nàng tuy có chút không bằng, nhưng cũng là thân phận quận chúa. Luận tài hoa, nàng cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, nhưng cố tình tài học văn danh thiên hạ, bị người chúng tinh phủng nguyệt lại là nàng Chiêu Hoa công chúa! Từ nhỏ cũng thế, bất kể là phương diện nào, nàng đều bị Chiêu Hoa công chúa đè đi xuống, phàm là có Chiêu Hoa công chúa tại, trong mắt người bên ngoài liền rốt cuộc nhìn

không thấy nàng.

Nàng Chiêu Hoa công chúa có cái gì? Còn không phải là ỷ vào thân phận công chúa sao.

Nếu như nàng không có thân phận này, chỉ sợ nàng chẳng là cái thá gì!

Chiêu Hoa công chúa tai nghe thái hậu răn dạy, một hơi ngẹn ở ngực, ho khan ngày càng lợi hại. Nàng nỗ lực mở mắt ra, nhìn chòng chọc vào thái hậu, gân xanh trên trán nổi lên, giật giật, đau đớn kịch liệt, muốn nói cái gì, nhưng là lại không biết nên nói cái gì.

Đầu đau quá, đau đến không được...

Trong lòng nàng không khỏi ai thán một tiếng, tay chụp lên cái trán, chỗ tay chạm vào thấy ấm áp, quả nhiên vết thương lại nứt ra. Nàng buông tay muốn rút khăn tay trong tay áo ra, máu tươi lại từ từ thuận theo gò má chảy xuống.

Da thịt tái nhợt không có chút huyết sắc nào phối hợp màu máu đỏ tươi chói mắt, nhìn thấy mà giật mình.

"A... Công chúa chảy máu", Tố Y vội vàng đỡ công chúa, kêu lên sợ hãi, "Công chúa, công chúa người làm sao vậy?"

"Chiêu Hoa —— "

Phượng Minh Tuyên hạ triều, liền nghe nói ân oán của công chúa và Triều Dương quận chúa. Ngay sau đó cùng Yến vương chạy tới, vừa vào cửa, đã nhìn thấy một màn làm cho hắn tâm thần đều nứt, vội vàng chạy vội tiến lên tiếp nhận muội muội lung lay sắp đổ, nhanh chóng đem nàng ôm vào trong ngực, đối với cung nữ đang phát ngốc bên cạnh quát: "Nhìn trẫm làm cái gì, còn không nhanh đi mời ngự y!"

Chiêu Hoa công chúa trước khi nhắm mắt, chỉ kịp nhìn đến gương mặt nổi giận của Phượng Minh Tuyên. Nàng khóe môi khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trên đời này người che chở nàng nhất đến, thật tốt.

Muốn nói Phượng Minh Tuyên quan tâm nhất cái gì, như nói đầu tiên là thiên hạ, vậy cái thứ hai, tuyệt đối chính là muội muội bảo bối của hắn.

Hắn đối Chiêu Hoa công chúa sủng ái trước giờ là không hề có nguyên do, không có bất kì đạo lý gì có thể nói. Chỉ cần gặp phải chuyện của công chúa, hắn cũng có lúc mất đi tỉnh táo, phàm là công chúa thích, muốn, hắn cũng sẽ tận khả năng thỏa mãn công chúa.

Công chúa yêu thích đọc sách, hắn liền vơ vét tất cả những bản sách độc nhất quý báu nhất từ các nơi. Công chúa thích tranh chữ, hắn mời tới người giỏi nhất thiên hạ dạy công chúa luyện chữ. Công chúa lạnh, mới vào thu hắn đã sai người chuẩn bị đồ dùng để sưởi ấm. Công chúa nóng, hắn hận không thể từ phương bắc rét lạnh mang về khối băng cho công chúa giải nóng, đương nhiên, điểm này...về mặt kỹ thuật mà nói, tạm thời chưa thể thực hiện.

Mắt thấy Chiêu Hoa công chúa yên tĩnh nằm tại trong ngực, Phượng Minh Tuyên ngẩng đầu, căm tức nhìn Triều Dương quận chúa, cắn răng nói: "Nàng đều như vậy, các ngươi còn muốn buộc nàng? Các ngươi là muốn cho nàng chết sao?", nói tuy là đối Triều Dương quận chúa, ánh mắt lại hướng về phía thái hậu.

Triều Dương quận chúa bị liếc nhìn tâm chợt hoảng hốt, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Cái này... Cái này cùng nàng có quan hệ gì?

Nàng chẳng qua là đi lại cầm cái tay, nhiều nhất chính là cho công chúa một ánh mắt khiêu khích. Nàng cũng không có làm gì, cũng không nói gì đâu, ai biết được công chúa vậy mà liền như vậy mí mắt dựng ngược lên, hôn mê bất tỉnh!

Thái hậu làm sao không biết lời này là hướng về phía nàng tới, nàng lạnh lùng hừ một cái, "Chiêu hoa là nữ nhi của ai gia, ai gia tất nhiên là thương nàng, nhưng nàng ỷ vào thân phận, coi thường Thanh Y. Ai gia nhìn không được, nói nàng vài câu, Hoàng Thượng chẳng lẽ muốn bởi vậy trách cứ ai gia sao?"

"Nhi thần không dám", Phượng Minh Tuyên sắc mặt âm lãnh, hắn siết chặt nắm đấm, hít thở sâu mấy hơi, ngẩng đầu, nhìn Triều Dương quận chúa thật lâu mới liếc mắt một cái, tràn ngập cảnh cáo, Triều Dương quận chúa bị hắn trợn lên lui về sau một bước.

Phượng Minh Tuyên ngồi xuống đem Chiêu Hoa công chúa ôm lấy, thân hình cứng ngắc nói: "Mẫu hậu nếu không có chuyện gì khác, tha thứ nhi thần xin được cáo lui trước", nói xong, không đợi thái hậu phản ứng, dậm chân mà đi.

Ở phía sau hắn, Yến vương lệ mắt nhắm lại, lưu chuyển tại trên người thái hậu, Tạ thị, Triều Dương quận chúa, ánh mắt bên trong tràn đầy mỉa mai, nửa phần cung kính đều không có, nói: "Thái hậu có nhàn tâm để ý những chuyện này không bằng nhiều đánh bài mạt chược, hoặc là đi hành cung giải sầu một chút, lễ Phật, bất kể là chuyện của triều đình vẫn là Chiêu Hoa công chúa, đều không cần thái hậu quan tâm", dứt lời, cũng đi theo rời đi.

Từ lúc Hoàng Thượng cùng Yến vương đi khỏi, Cung thân vương phi cũng tìm lý do rời đi.

Thái hậu ngây người một hồi lâu, đột nhiên thường thường thở dài một hơi, chỉ vào ngoài cửa nói: "Ngươi nhìn, đây chính là nhi tử với nữ nhi tốt của ai gia. Nay bọn họ lớn, cánh cứng cáp rồi, càng ngày càng không đem ai gia để vào mắt!"

Tạ thị tay không nhẹ lật, rót một chén trà nóng đưa qua, hé miệng cười nói: "Thái hậu ngài đây là quá lo lắng, đứa nhỏ chính là như vậy, thường ngày nhìn xem không thân mật. Nhưng thời khắc mấu chốt, huyết thống thân tình liền hiện ra tới, Chiêu Hoa công chúa dịu dàng kính cẩn nghe theo, Hoàng Thượng càng là một hoàng đế trăm năm khó gặp một lần ".

"Dịu dàng kính cẩn nghe theo?"

Thái hậu bưng chén trà, khẽ chọc nắp trà, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi là không thấy được thân hình cứng ngắc của nàng. Nàng nếu thật là một người tính tình mềm mại khiêm thuận ngược lại cũng thôi, ngươi nhìn bộ dáng kiệt ngạo bất tuân xem. Ai gia vốn cho rằng tứ hôn xong nàng sẽ trưởng thành lên rất nhiều. Nàng thế nhưng nháo muốn xuất gia, hai huynh muội các nàng, một người tính cách giống tiên đế, một người giống tiện nhân Tô quý phi kia, nhìn cũng làm người ta không thích!"

Tiên đế chuyên cần chính sự yêu dân, lại là người si tình, nhưng hắn si tình, lại cũng không phải là đối với nàng, mà là cho muội muội Tô quý phi của Tô thừa tướng. Sau khi tiên đế chết đi, Tô quý phi một ly rượu độc, cũng đi theo tiên đế.

Trong thiên hạ, người nào không biết nàng Lý thái hậu là người không được tiên đế sủng ái.

Nếu như Tô quý phi dưới gối có con, vị trí thái hậu này, nơi nào đến phiên nàng đến ngồi.

Thái hậu nghĩ đến chỗ này, trước mắt hiện ra bộ dáng trước khi chết của Tô quý phi, đó là buổi tối khi tiên đế nhắm mắt.

Nàng mang theo mấy lão ma ma thân thể khoẻ mạnh đi tới Phượng Di viện của Tô quý phi. Lúc đó, Tô quý phi chưa nhận được tin tức, nàng mặc trung y ngồi tại dưới cửa đọc sách, lúc nhìn thấy nàng, trên gương mặt tuyệt mỹ đầu tiên là mê mang, sau đó hỏi nàng đêm khuya đến đây, có gì muốn làm.

Nàng lạnh lùng cười một cái, đi ra phía trước, cầm lấy quyển sách mà nàng đang xem, nhìn một chút, cười lạnh nói: "Mặt hoa diễm lệ não nùng, muôn trân ngàn quý mặn nồng đóa lê, cung vua một sớm rước về, nghiêng vai mím miệng ai bì được đâu, ba cung sáu viện mày chau, quý phi thanh sắc dẫn đầu cung son. Hậu cung hương sắc ba ngàn, quân vương sủng ái một nàng mà thôi... Tô quý phi thật đúng là có nhã hứng, nửa đêm tại nơi này đọc " trường hận ca ", nhưng là nhớ thương Hoàng Thượng?"

Tô quý phi mắt sắc thanh lãnh nhìn xem nàng, lạnh nhạt nói: "Trong lúc rảnh rỗi thì tiêu khiển mà thôi, tính không được nhã hứng, Hoàng Hậu nương nương nếu là không có chuyện gì khác, thứ cho không tiễn xa được", Tô quý phi dứt lời, đứng dậy lại nhìn thấy phía sau nàng nhóm ma ma trên tay bưng ba khay gỗ, trên mặt thần sắc thay đổi mấy lần, cuối cùng, hóa thành thở dài một tiếng, "Ngươi đã làm gì Hoàng Thượng?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngươi đi chết đi

"Không phải là bản cung làm gì Hoàng Thượng, mà là Hoàng Thượng hắn bản thân không có". Nàng cười lạnh, đem tin tức tiên đế đã hoăng nói cho nàng, quả nhiên, tại trên mặt nàng nhìn thấy thần sắc khiếp sợ, bối rối, hoảng sợ, đó là thần sắc mà nàng thích nhất. Nàng đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã đợi được.

Nàng ghét nụ cười dịu dàng thường ngày trên mặt Tô quý phi, ghét cực kỳ cái tính tình không nhanh không chậm của nàng kia, ghét cực kỳ nàng mặc kệ thời điểm nào đều khiêm nhượng, một bộ dáng vô dục vô cầu. Cái loại khiêm nhượng của nàng kia, theo ý của nàng chính là đồng tình và xem thường! Nàng vô dục vô cầu, theo ý của nàng chính là dối trá cùng giả vờ giả vịt.

Tô quý phi đoan trang và dịu dàng, càng tôn lên nàng tiểu nhân.

Còn chưa đợi Tô quý phi kịp phản ứng, nàng liền mệnh mấy ma ma giữ lấy nàng, làm cho nàng từ trong ba khay gỗ đựng lụa trắng, rượu độc, chủy thủ chọn ra một thứ để chấm dứt tính mạng của chính mình.

Tô quý phi sắc mặt sợ hãi, thống khổ mà nhìn xem nàng, mặt đầy nước mắt, nàng đau đớn, bi thương, lại đơn độc không có giãy dụa, mà là lạnh lùng nhìn nàng, chất vấn: "Là ngươi giết Hoàng Thượng? Là ngươi giết Hoàng Thượng đúng hay không!", tuy là nghi vấn, lại là giọng khẳng định.

Nàng làm sao có thể trả lời nàng, đáp án của vấn đề này, nàng sẽ giữ ở trong bụng, mặc kệ đối với người nào đều sẽ không nhắc tới, "Phải hay không phải, lại như thế nào? Hoàng Thượng trước khi đi nói, âm tào địa phủ quá lạnh. Nếu là không có Tô quý phi làm bạn, hắn làm quỷ cũng khó yên. Cho nên ra lệnh cho bản cung đến đây, đưa ngươi xuống dưới ở bên hắn! Bài thơ trường hận ca viết rất hay, trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm phu thê, tình yêu tốt đẹp dường nào, sống chết có nhau... Ai gia liền thành toàn các ngươi!"

"A —— "

Tô quý phi ngây ngốc đứng ở nơi đó, cổ họng phát ra một tiếng hét đầy thê lương, thanh âm kia bén nhọn, đau đớn, cực kỳ giống nàng những năm gần đây mỗi ngày mỗi đêm tại trong nội tâm phát ra gào thét. Chỉ là nay, hết thảy đều đổi lại, đau đớn chính là Tô quý phi, mà cười, lại là nàng!

Sau khi Tô quý phi kêu rên, thời gian dần trôi qua lắng xuống, trên mặt nàng lộ ra thần sắc giống như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc, càng phát càng thống khổ đáng thương, nàng vuốt ve phần bụng, thần sắc đau thương mà nhìn xem nàng, chậm rãi nói: "Yên tâm, liền tính ngươi không đến, ta cũng sẽ không sống tạm, chỉ là... Ngươi thật sự cho rằng không có ai biết được việc làm của ngươi sao? Ngươi lại nên như thế nào đối

mặt Minh Tuyên và Chiêu Hoa? Hai đứa bé này phẩm tính thuần lương, ngày sau nếu là bọn họ biết sự thật, ngươi làm cho bọn họ thấy ngươi thế nào? Thiện ác đến cùng cuối cùng cũng có báo, Lý Hương Lam, ngươi sẽ hối hận!"

"Bốp ——"

Chính lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng động tĩnh.

Nàng kinh hãi phái người đến dò xét, ma ma nói là một cái con cú không cẩn thận va vào cửa.

Tô quý phi tay run run, xẹt qua lụa trắng, cuối cùng lựa chọn rượu độc.

Hạc đỉnh hồng thượng hạng, vào miệng tan đi, kiến huyết phong hầu, lại không có thuốc nào cứu được.

Nàng nhìn xem Tô quý phi uống hạc đỉnh hồng, nhìn xem sắc mặt nàng xanh tím, cả người co quắp lại cùng nhau, cuối cùng thống khổ chết đi, dưới thân Tô quý phi, máu tươi như nước chảy xuống, giống như mạn châu sa hoa rực rỡ nhất thế gian, đẹp mắt cực kỳ.

Nguyện một lòng cùng người, bạc đầu chẳng xa nhau.

Cái này đã từng là nàng ước muốn, cũng là tiên đế ước muốn. Nàng ước muốn chính là cùng tiên đế hai người một đời một thế, tiên đế lại chỉ muốn cùng Tô quý phi song túc song phi. Cuối cùng nàng dùng hai ly rượu độc, đưa bọn hắn đi âm tào địa phủ.

Hắn không yêu nàng, không quan trọng!

Nàng nhịn nhiều năm chỉ muốn một ngày kia trở thành nữ nhân tôn quý nhất trên đời này. Không có tình yêu, nàng có thể có được quyền quý, cũng giống như nhau, thậm chí nhiều khi, quyền quý so tình yêu càng có thể khiến người ta thỏa mãn.

Nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, hắn thế nhưng muốn phế đi nàng, thậm chí ngay cả thánh chỉ đều đã chuẩn bị!

Đã như vậy, vậy hắn liền đi chết đi!

Mang theo người hắn yêu, còn có đứa nhỏ chưa ra đời của bọn họ, cùng nhau đi âm tào địa phủ làm một đôi vợ chồng quỷ đi!

Thái hậu trong lòng tức giận bùng lên, dưới tay một cái dùng sức, nước trà nóng hổi văng đi ra.

"Ai nha, thái hậu ngài không có sao chứ..."

Tạ thị giật mình, vội vàng lấy khăn, đem nước trà trên bàn lau đi, thấy thái hậu tay cũng không bị phỏng, lúc này mới yên lòng lại, mặt lộ vẻ lo lắng, "Thái hậu, nhưng là thần phụ pha trà uống không ngon?"

"Không có quan hệ gì với ngươi", thái hậu một đôi tròng mắt sâu kín, thở thật dài một cái, "Ai gia còn không phải là bị hai đứa con bất hiếu làm cho tức giận!"

Triều Dương quận chúa liền vội vàng nói theo: "Đúng vậy, thái hậu cô mẫu, ngài nên vì Thanh Y làm chủ, Thanh Y êm đẹp bị Chiêu Hoa công chúa đánh hai bàn tay. Thanh Y trong lòng rất khổ, nhưng là Thanh Y cảm thấy, thái hậu cô mẫu mới là khổ nhất..."

"Vì sao nói như vậy?"

"Thanh Y... Thanh Y không dám nói", Triều Dương quận chúa đôi mắt hơi chuyển, nàng bĩu môi, gục đầu xuống, giống như thật sự e ngại.

"Được rồi, liền ngươi điểm tiểu tâm tư kia, ai gia lại nhìn không ra?", thái hậu buồn cười điểm một cái vào trán của nàng.

Lý Thanh Y tính tình giống như nàng lúc còn trẻ, bản tính đơn thuần, có tâm sự gì hoàn toàn bày tại trên mặt. Làm cho người ta liếc mắt liền xem thấu, miệng ngọt, nhu thuận đáng yêu, lại biết dỗ người khác vui vẻ. Hài tử như vậy, cho dù hơi có chút tiểu tâm tư, đó cũng là tiểu tâm tư làm cho người ta nhìn đến hiểu.

Chiêu Hoa thì trái lại, tính tình quái gở, mặc kệ nàng nói cái gì đều là vẻ mặt hờ hững, giống như hoàn toàn không đem nàng người mẫu hậu này để vào mắt. Nàng tuy rằng ngoài miệng đáp ưng, nhưng ánh mắt kia, mãi mãi cũng là sâu không thấy đáy, cực kỳ giống Tô quý phi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng tuy là nữ nhi ruột thịt từ trong bụng của nàng đi ra, nàng lại không thích nàng, thái hậu mím môi nói: "Có lời gì, ngươi cứ việc nói thẳng, nếu là nói không hay, ai gia cũng không trị tội ngươi".

Triều Dương quận chúa kéo miệng, tiến lên ôm lấy cánh tay phải của thái hậu lắc lắc, làm nũng nói: "Thanh Y biết thái hậu cô mẫu thương nhất ta, Thanh Y trong lòng cũng cảm động, cho nên mới khó chịu, một màn kia thái hậu cô mẫu ngài cũng nhìn thấy. Chiêu Hoa công chúa nàng căn bản cũng không để người ta vào mắt, đối thái hậu ngài cũng là lạnh nhạt, đó đâu phải là thái độ một người con nên đối với mẫu thân. Còn có Yến Vương điện hạ, vào phòng, nhìn thấy thái hậu liền hành lễ đều chưa từng làm, rõ ràng là không có đem thái hậu ngài để vào mắt! Thanh Y nhìn đều cảm thấy bực bội, Hoàng Thượng cùng Chiêu Hoa tất nhiên là tốt, cũng liền sợ cuộc sống này còn dài, bọn họ bị Yến Vương điện hạ mang lệch, phải biết... Yến Vương điện hạ, trước kia nhưng là dưỡng bên cạnh Tô quý phi, Tô quý phi đã chết, Thanh Y nghe mẫu thân nói quá, nàng nhưng là một hồ ly tinh bụng đầy ý nghĩ xấu, tâm cơ cực nặng, đứa nhỏ mà nàng nuôi lớn, có thể là cái gì tốt, khẳng định..."

“Im ngay!”, Thanh Y lời còn chưa dứt, liền bị Tạ thị đánh gãy.

Triều Dương quận chúa khẽ giật mình, ngẩng đầu lại thấy Tạ thị đứng dậy, kinh hoảng lôi kéo nàng quỳ xuống, hướng về phía thái hậu nói: “Mong thái hậu thứ tội, Thanh Y nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không có biết trên dưới. Mong thái hậu thứ tội “

Triều Dương quận chúa đầu tiên là mê mang nhìn xem nàng, vẻ mặt không hiểu, sau đó kịp phản ứng mình nói cái gì, Ngay sau đó sắc mặt tái đi, nàng vừa mới nhưng là mở miệng vũ nhục Tô quý phi đã chết cùng đương kim Yến Vương điện hạ, cái này tội danh cũng không nhẹ!

Nàng sợ tới vội vàng dập đầu, nói: “Thái hậu cô mẫu... Thanh Y cũng không phải là cố ý... Mong thái hậu thứ tội “

Lý Tĩnh Thù yên tĩnh đứng ở một bên xem trọn một màn này, trong lòng cười lạnh, nhìn thấy thần sắc trên mặt thái hậu liền biết lời này rõ ràng là nói đến trong lòng thái hậu đi. Thái hậu như thế nào lại vì vậy mà trị tội đâu, mẹ con này hai người thật đúng là biết diễn kịch, liền tính Lý Thanh Y không đầu óc, không biết cong quẹo trong đó, lẽ nào Tạ thị cũng không hiểu?

Cố tình vị kia đối một chiêu này rất là hưởng thụ.

Trong lòng nàng khinh thường, trên mặt lại lộ ra thần sắc lo lắng, theo sát các nàng quỳ xuống, miệng niệm “Mong thái hậu thứ tội”.

“Tốt lắm, đều đứng lên đi, ai gia lúc nào muốn trị tội các ngươi “, thái hậu bưng chén trà uống một hớp, từ từ nói: “Chỉ là lời này, tại trước mặt ai gia nói một chút cũng không sao, ra khỏi cửa này, cũng không cho phép tiết lộ nửa câu. Nếu không thì là ai gia, cũng không bảo vệ được ngươi “.

Tạ thị trên mặt vui vẻ, vội vàng lôi kéo Triều Dương quận chúa đối thái hậu lại dập đầu mấy cái, lúc này mới cười khanh khách đứng dậy, ở bên thái hậu lắm nhắm việc nhà. Triều Dương quận chúa cũng thỉnh thoảng chen vào vài câu, nói mấy lời dí dỏm chọc cho thái hậu vẫn luôn vui vẻ, trong lúc nhất thời, ngược lại là vui vẻ hòa thuận.

Trong cung Trường Tín.

Chiêu Hoa công chúa ung dung tỉnh lại, nàng mở to mắt, đối diện cặp mắt thanh thuần của Phượng Minh Tuyên.

“Công chúa xem như tỉnh, ngài lại không tỉnh, ngoài cửa các thái y quỳ đều muốn nhanh khóc “, Tố Y bưng bát thuốc đã sắc xong đi đến, cười tiến lên, đỡ công chúa ngồi dậy, hầu hạ nàng uống xong, lúc này mới lui ra ngoài.

“Còn đau không?”

Phượng Minh Tuyên đau lòng vuốt lên băng gạc trên trán nàng. Thái y nói, Chiêu Hoa công chúa lần này ngã, rất là nghiêm trọng, suýt chút nữa liền ngã hỏng đầu óc.

Chiêu Hoa công chúa lắc đầu, kéo ra một nụ cười, “ Đỡ rồi, làm cho hoàng huynh...”, lời đến bên miệng, quay vòng, nàng nước mắt đầm đìa nhìn xem nam tử trước mặt, thanh âm nghẹn ngào, “Làm cho ca ca nhớ thương “, ngày hôm trước nàng chưa tỉnh, mông lung nhìn thấy hoàng huynh, lại im lặng ngưng nghẹn. Bây giờ nàng hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn hoàng huynh trước mắt nàng không biết mộng bao nhiêu hồi, nhìn xem gương mặt quen thuộc của hắn, nhìn xem ánh mắt quan tâm kia. Trong lúc nhất thời, lòng tràn đầy tất cả đều là xúc động.

Nàng đã trở lại, thật tốt, hoàng huynh còn sống, thật tốt.

Kiếp này, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới hoàng huynh, tuyệt không cho phép!

“Chiêu Hoa...”

Phượng Minh Tuyên khi nào gặp qua muội muội lộ ra biểu tình thương cảm như vậy, đôi mắt lạnh buốt kia như là trải qua sinh tử khám phá trần thế. Hắn luôn luôn đặt muội muội ở trong lòng để yêu thương. Hắn chỉ nguyện nàng cả đời an an ổn ổn, vô ưu vô lự, lại chưa từng nghĩ, dưới tình huống hắn không biết, lại để nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy. Ngay sau đó nội tâm đau xót, tiến lên ôm lấy Chiêu Hoa, “ Muội muội ngoan, là ca ca không tốt, làm cho ngươi chịu khổ!”

Chiêu Hoa công chúa nhào vào trong ngực hắn hung hăng khóc rống một trận, như là đem tất cả tủi nhục của kiếp trước kiếp này đều hóa thành nước mắt lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Điều này có thể sao

Yến vương Phượng Tuấn Ngạn ngồi ở trên giường La Hán bên cạnh, một đôi mắt lạnh lùng khóa chặt lại Chiêu Hoa công chúa. Ánh mắt mịt mờ khó hiểu, hiện lên một tia thương yêu cùng tìm tòi nghiên cứu.

Người trước mắt thật là Chiêu Hoa công chúa?

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn có một cỗ cảm giác đặc biệt, luôn cảm thấy sau khi Chiêu Hoa công chúa ngã, cả người cũng thay đổi. Không, phải nói, rất nhiều thứ cũng thay đổi, đây cũng là nguyên nhân hắn ở tại nơi này.

"Khóc đủ chưa?", Phượng Tuấn Ngạn lạnh giọng thúc giục nói.

"Ai cần ngươi lo", Chiêu Hoa công chúa ngẩng đầu lên, lau sạch nước mắt, không khách khí trả lời, trong giọng nói lại không có địch ý như dĩ vãng. Lúc mới gặp lại Yến vương, nội tâm của nàng ngũ vị tạp trần, nói không rõ rốt cuộc là cảm giác gì.

Phượng Tuấn Ngạn mặt lạnh xuống, giọng điệu lạnh buốt, "Ngươi cho rằng bổn vương thích quản ngươi?"

"Vậy ngươi đến cung Trường Tín làm cái gì? Lẽ nào là quan tâm ta?"

"Bổn vương tới nơi này, tự có đạo lý của bổn vương ", Phượng Tuấn Ngạn mặt vẫn lạnh như trước, chỉ là gương mặt lại thêm hai rặng mây màu đỏ đáng nghi. Hắn ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, nói tiếp: "Chiêu Hoa ngươi ngã hỏng đầu óc sao? Bổn vương mà lại quan tâm ngươi? Chớ có nói vớ vẩn."

Ai biết, hắn vừa dứt lời, Chiêu Hoa công chúa lại nhếch môi, nín khóc mỉm cười.

Kỳ thật đầu thai làm người, nàng tâm trí cũng thay đổi rất nhiều, dĩ vãng Phượng Tuấn Ngạn mặt lạnh đối với nàng, nàng chỉ coi hắn là chán ghét mà vứt bỏ nàng, chướng mắt nàng cùng hoàng huynh. Bởi vậy, nàng cũng chưa từng nhìn tới hắn, hai người quan hệ từ cứng ngắc đến vừa chạm vào liền đông kết thành băng. Nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy cùng hắn cãi nhau là một chuyện rất thú vị.

Nàng đã từng hiểu lầm hắn, oan uổng hắn, oán hắn, hận hắn, lại tại thời điểm này nhìn thấy hắn hết thảy đều tan thành mây khói. Hoàng huynh có thể mang theo hắn đến đây, trước giờ là tín nhiệm hắn.

Vậy nàng... Có phải cũng có thể bỏ xuống trong lòng khúc mắc, tin tưởng hắn một lần hay không?

"Tam ca ngươi ngược lại là nói giỡn, ngươi không quan tâm ta, lẽ nào đi quan tâm Lý Thanh Y?"

Phượng Tuấn Ngạn trước bị nụ cười này làm cho giật mình, lại bị tiếng " Tam ca " trong miệng nàng làm cho kinh đến. Hắn nhíu mày lại, tay cầm chén trà bỗng nhiên nắm chặt, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác quái dị, giống như ngọt, giống như chua, giống như vui... Không nói rõ được cũng không tả rõ được. Hắn ho khan vài tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, đem cảm giác quái dị đè nén xuống, trên mặt đỏ ửng lại càng rõ ràng.

Một màn này bị Phượng Minh Tuyên để ở trong mắt, hắn cười ha ha, một trái tim rơi xuống, vui sướng nói: "Hai người các ngươi hòa hảo rồi, việc vui như thế, cũng coi như là giải quyết một cọc tâm sự của trẫm."

"Ai cùng hắn hòa hảo rồi?"

"Ai cùng nàng hòa hảo rồi?"

Lập tức, hai giọng nói đầy bất mãn đồng thời vang lên. Chiêu Hoa công chúa cùng Phượng Tuấn Ngạn liếc nhau một cái, song song quay đầu đi chỗ khác.

Phượng Minh Tuyên trong mắt ý cười ngày càng dày đặc, "Được, được, được không có hòa hảo, trẫm xem như là phục hai người các ngươi."

Như vậy vừa nháo, bầu không khí hòa hoãn rất nhiều, Phượng Minh Tuyên cầm khăn thay nàng lau nước mắt, thương tiếc nói: "Ánh mắt đều khóc sưng lên, coi chừng về sau không gả ra được!"

"Chiêu Hoa không nguyện gả người, liền trông coi ca ca, tại hậu cung này sống, rất tốt."

Phượng Minh Tuyên nghe vậy đôi mắt thâm thúy, nghiêng đầu sang chỗ khác, cùng Phượng Tuấn Ngạn nhìn thoáng qua nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ ngưng trọng, bên trong này có biến!

Trước đó, Chiêu Hoa công chúa cùng Nghiêm Như ở chung hài hòa, cũng không nghe nói hai người có mâu thuẫn gì. Thậm chí ngay cả cãi lộn đều chưa từng xuất hiện quá, sao nàng ngã một phát, liền giống như biến thành người khác, đột nhiên không muốn gả?

Lẽ nào Nghiêm Như có chỗ nào không ổn?

Nghiêm gia ẩn núp một phương, tay cầm trọng binh. Nếu như Nghiêm gia xuất hiện cái gì không ổn, vậy coi như là toàn bộ Đại Minh triều sẽ không ổn, đây cũng là nguyên nhân hôm nay bọn họ đến đây!

Phượng Minh Tuyên cân nhắc một chút ngôn từ, mở miệng hỏi: "Là Nghiêm Như đối với ngươi không tốt?"

Chiêu Hoa công chúa trước nhẹ gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Lúc này, nàng quen biết hắn mới nửa năm, toàn bộ người trong kinh thành đều biết, Bình Tây Hầu Thế tử Nghiêm Như hâm mộ Chiêu Hoa công chúa, đem nàng đặt trong lòng. Có thể nói là đặt trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, như nói hắn đối với nàng có gì không tốt, nơi nào không tốt, nàng còn thật tìm không ra cái sai.

Thật lâu, Chiêu Hoa công chúa thở dài một hơi, "Hắn đối với ta rất tốt", tốt đến... Làm cho nàng mắt bị mù làm tâm trí mê muội.

Phượng Minh Tuyên lông mày càng nhíu chặt, muội muội đây là ý gì?

Gật đầu sau đó lắc đầu, nếu đã đối với nàng tốt, vì sao nàng lại đột nhiên không muốn gả?

Hắn hỏi tiếp: "Đó là làm sao vậy? Trước đó các ngươi không phải còn tốt sao? Các ngươi... Các ngươi còn cùng nhau ngâm thi đối thơ, bơi chung hồ ngắm hoa, cũng là ngươi chính miệng đến nói cho ca ca, ngươi nói ngươi thích hắn, nguyện ý cùng hắn cùng một chỗ, làm cho ca ca cho ngươi ban hôn, như thế nào đột nhiên thay đổi bất thường?", chuyện này thật sự là quá quỷ dị.

Muội muội tính tình trầm ổn, tuyệt sẽ không thay đổi thất thường, ngay tại trước khi nàng ngã, khi nhắc tới Nghiêm Như còn là vẻ mặt hạnh phúc. Như thế nào nay, chẳng qua mới ngắn ngủi bốn năm ngày, khi nói đến Nghiêm Như liền vẻ mặt chán ghét. Đúng, là trong mắt nàng chán ghét rõ ràng, thậm chí còn có cừu hận nồng đậm, trong lúc này đến tột cùng phát sinh cái gì?

Phượng Minh Tuyên hỏi xong, thấy muội muội mặt âm trầm không nói lời nào, hắn đột nhiên giống như hiểu được cái gì, sắc mặt cứng đờ, đỡ lấy hai vai Chiêu Hoa công chúa, hỏi: "Có phải là hắn đối với ngươi... Hắn đem ngươi..."

Hoàng đế trẻ có chút nói không nên lời, hắn nhịn một chút, đổi cách nói, "Hắn bắt nạt ngươi đúng hay không?"

"...", Chiêu Hoa công chúa lập tức bó tay rồi.

Nàng kiếp trước gả cho Nghiêm Như sáu năm, đã làm vợ người, tự nhiên sẽ hiểu hoàng huynh nói " bắt nạt " là ý gì. Ngay sau đó sắc mặt đỏ lên, nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Phượng Minh Tuyên, nàng lúng túng ho khan vài tiếng.

Thấy muội muội không nói lời nào, Phượng Minh Tuyên tâm chợt trầm xuống, cho rằng Nghiêm Như là thật sự đối công chúa táy máy tay chân, trong nháy mắt nổi giận đứng lên, nắm thật chặt hai vai nàng, hỏi: "Hắn thật sự bắt nạt ngươi? Tên nghiệp chướng này, hắn thế nhưng... Hắn thế nhưng..."

"Không phải ", Chiêu Hoa công chúa liền vội vàng lắc đầu, lôi kéo tay Phượng Minh Tuyên nói: "Ca ca, không phải là ngươi nghĩ như vậy, ta cùng hắn... Ngay cả tay đều chưa từng chạm qua."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi", Phượng Minh Tuyên thở dài một hơi, trên mặt thần sắc chậm lại, tâm lại vẫn treo cao, "Vậy rốt cuộc là làm sao vậy? Có chuyện gì không thể nói cho ca ca sao?"

Chiêu Hoa công chúa thần sắc ung dung, nàng nhích gần về phía sau một chút, thấp giọng thở dài một hơi, "Chỉ là không biết nên nói thế nào, ca ca, ta lần này ngã, suýt chút liền đi". Nàng nên nói như thế nào, nàng lại có thể nói thế nào?

Lẽ nào muốn đem chuyện kiếp trước nói ra?

Nói ra, lại không nói ca ca có thể tin hay không, chuyện này thật là quá lớn, quá mức kinh người, nàng vẫn là giữ ở trong lòng cho thỏa đáng.

"Muội muội..."

"Ca ca, ngươi liền xưa nay không từng hoài nghi động cơ Nghiêm Như vào kinh thành sao?"

Phượng Minh Tuyên nghe vậy, cùng Phượng Tuấn Ngạn liếc nhau một cái. Hắn trên mặt thần sắc không thay đổi, bàn tay lại lặng lẽ siết chặt, lẳng lặng nhìn Chiêu Hoa. Hắn làm sao có thể chưa từng hoài nghi Nghiêm Như.

Từ lúc Nghiêm Như vào kinh, hắn liền thăm dò quá hắn, người này tài hoa hơn người, văn thao võ lược, rất có phong độ của một đại tướng. Thông thường con em quý tộc, hay là tay cầm quyền cao tướng lĩnh. Vì bỏ đi đế vương lo nghĩ, đều sẽ cho dòng dõi giả bộ ăn chơi, nhưng là hắn lại không giấu giếm, không kiêu ngạo không tự ti, một tác phong quân tử, rất thẳng thắn, ngược lại làm cho hắn tìm không ra tật xấu.

Cưa hôn sự này, hắn vốn không coi trọng, nếu không phải là thấy muội muội thật tâm thích Nghiêm Như. Hắn như thế nào lại hạ chỉ, nhưng hôm nay, thánh chỉ vừa hạ, muội muội lại đổi ý, trong lúc này, đương nhiên là có nguyên do, chẳng lẽ nói, muội muội phát hiện cái gì?

"Hắn có động cơ gì?", Phượng Tuấn Ngạn một đôi mắt lạnh lẽo lúc sáng lúc tối, dẫn đầu hỏi lên tiếng, "Chiêu Hoa, ngươi phát hiện cái gì, có phải là hắn cấu kết ngoại thần hay không? Kết bè kết cánh? Lung lạc đại thần? Hoàng huynh đăng cơ không lâu, trong kinh thành có thể bị hắn lung lạc có khối người, hữu tướng, các thần, vẫn là..."

Hắn dừng một chút, nói ra: "Vẫn là Lý quốc công!"

Chiêu Hoa công chúa ngạc nhiên, thế nhưng... Đều bị hắn nói trúng.

Nghiêm Như nếu đã tồn niệm tưởng kia, tự nhiên sẽ có hành động, đầu tiên chính là muốn cho mình dựng nên hình tượng tốt đẹp, lung lạc lòng người, hoàng huynh lúc lên ngôi, mẫu hậu buông rèm chấp chính một thời gian. Cho dù mẫu hậu đã muốn lui về hậu cung, nhưng nàng tâm, lại lưu tại trên triều

đình.

Một thái hậu rất có dã tâm cùng một nhà mẹ đẻ quyền lợi ngày càng lớn mạnh. Mặc kệ ở đâu triều nào đại, đối với Hoàng Thượng mà nói, đây đều là một sự uy hiếp cực lớn.

Hoàng Thượng muốn lấy lại quyền lợi, thế tất yếu chèn ép Lý gia, chèn ép Lý gia, tự nhiên liền liên lụy đến lợi ích của Thái hậu.

Quân thần ở giữa, mẹ con ở giữa...

Trung hiếu không thể song toàn.

Nhưng Hoàng Thượng hắn đầu tiên là Hoàng thượng của toàn bộ thiên hạ, tiếp theo mới là nhi tử của thái hậu. Hoàng Thượng đoạt lại quyền thế, ngăn chặn Lý gia, đương nhiên sẽ không khắt khe thái hậu, đến thời điểm đem Thái hậu đưa đến Ngũ Hành Sơn, lại hoặc là làm cho nàng tại hậu cung dưỡng cây cỏ, chung quy là một cái chỗ. Nhưng nếu là Hoàng Thượng bởi vì tình cảm mẹ con, nhiều lần nhượng bộ, đến thời điểm, gây họa tới sẽ là ngàn vạn lê dân bách tính. Ai đúng ai sai, nước cờ này nên đi như thế nào, cái gì nên bắt, cái gì nên vứt bỏ, đã sáng tỏ!

"Này đó ta còn thực sự không biết...", kỳ thật nàng biết, nhưng là không có chứng cớ, nói lại có thể thế nào?

Chiêu Hoa công chúa phun ra câu này, dưới ánh mắt nhìn kỹ của hai người đối diện, trong lòng nàng quặn đau, chậm rãi nói: "Nhưng nếu là tất cả những thứ đó hắn đều có làm thì sao? Hắn có đất phong lại không tốt đợi ở đó, đi tới kinh thành làm cái gì? Chẳng lẽ thật chỉ là vì cưới ta? Điều này có thể sao? Hắn đất phong liền không có nữ nhân sao? Hắn lẻ loi một mình đi tới kinh thành, không có bất luận trợ lực gì lại có thể đứng vững gót chân, lại cùng trong kinh mấy vị công tử giao hảo, điều này có thể sao? Hắn cùng ta một lần lại một lần ngẫu nhiên gặp, cùng ta đàm luận thi từ ca phú, chẳng lẽ hắn quả thật là một tài tử không mộ danh sắc, chỉ gửi gắm tình cảm núi non sông nước? Cha hắn là Đại tướng tay cầm trọng binh, uy danh bốn phương, sinh ra đứa nhỏ lại là như vậy thanh phong tễ nguyệt, điều này có thể sao?"

Liên tiếp ba cái khả năng, hỏi được ở đây hai vị cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Triệt để sống lại

Edit:ngocthuybachdang.

"Hắn biểu hiện quá tốt, quá mức hoàn mỹ, hoàn toàn tìm không được một chút không tầm thường, nhưng cái này vừa vặn lại là chỗ không tầm thường!"

Chiêu Hoa công chúa tựa vào gối bằng gấm màu lam nhạt, nhẹ giọng nói: "Ca ca, lúc ta hôn mê có mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất là ly kỳ, trong mơ hết thảy đều giống như hiện tại. Chỉ có khác là, ta đã muốn gả cho Nghiêm Như, theo hắn đi tới nơi hoang dã kia, ta mang thai đứa nhỏ của hắn, đứa bé kia lại bị thị thiếp của hắn hại chết. Hắn mặt ngoài yêu ta, nhường ta, khắp nơi quan tâm, thời khắc quan tâm, hận không thể đem ta phủng trong lòng bàn tay, nhưng tất cả sự quan tâm đó đều là giả, đều là làm cho người khác nhìn. Hắn lợi dụng ta, giẫm lên ta để thượng vị, từng bước từng bước áp dụng kế hoạch của hắn, trước tiên ở trong vòng quyền quý kinh thành lộ mặt, chiếm được hảo cảm của tất cả mọi người, rồi tiếp đó bắt đầu trải đường, ân uy cùng trợ giúp, lung lạc quyền thần... Hắn có thể lợi dụng nhân duyên cùng ta đến vì mình mưu tiền đồ, liền có thể lợi dụng những nữ nhân khác. Hắn là người rất giỏi ngụy trang, dung mạo anh tuấn, tài hoa lại xuất chúng, còn có thể nói ngon dỗ ngọt, những cô gái kia, lại có mấy người không bị hắn mê hoặc. Biểu muội của hắn, Lý Thanh Y, Tư Mã Trăn Trăn... Sau này, từng nữ nhân tiếp bước nối đuôi nhau vào phủ, lại sau này, hắn từng bước từng bước thượng vị, mãi cho đến..."

"... Mãi cho đến cuối cùng, hắn giết ta!"

Chiêu Hoa công chúa nghĩ đến những thứ kia, cả người giống như đắm chìm vào trong băng tuyết, lạnh đến mức cả người nàng rét run. Nàng cúi thấp đầu, dùng thanh âm gần như mộng du lẩm bẩm nói: "Trong mộng hết thảy quá mức chân thực, chân thực giống như thật sự phát sinh qua, từ đầu tới đuôi, mỗi một chi tiết nhỏ ta đều nhớ được rõ ràng. Hai ngày này ta nằm ở trên giường, nghĩ đến những thứ trong mộng, giống như vượt qua một đời thê lương "

" "Có lần Trang Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm, vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa . Rồi bỗng nhiên tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết có phải mình là Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm, hay bướm mơ thấy mình hóa Chu? Chu và bướm, ắt có chỗ khác nhau. Lúc đó đọc được đoạn này của " Trang Tử ", ta còn cảm thấy buồn cười, giấc mơ cũng chỉ là mơ, hiện thực là hiện thực, như thế nào có thể lẫn lộn, nhưng hôm nay vừa ngã, hôn mê ba ngày, chính ta cũng phân không rõ, trăm tuổi cũng như giấc mơ bướm. Nhưng mà ta luôn cảm thấy cảnh trong mơ mới là chân thực, mà bây giờ hết thảy, đều là hư ảo..."

Không phải là hư ảo sao?

Nàng đến bây giờ đều không thể phân rõ.

Phượng Minh Tuyên chưa thể nghĩ đến Chiêu Hoa sẽ nói ra mấy câu như vậy. Đôi mắt thâm thúy nheo lại, thẳng tắp nhìn xem nàng. Thật lâu sau, vỗ vỗ tay của nàng, cố nặn ra một nụ cười, nụ cười kia lại chưa chạm đáy mắt, "Muội muội chớ có suy nghĩ nhiều, nếu là mộng, vậy liền quên đi đi. Hiện thực tóm lại là hiện thực, muội là công chúa tôn quý nhất của Đại Minh triều, là muội muội mà trẫm yêu mến nhất, trẫm tuyệt đối sẽ không làm cho bất luận kẻ nào ức hiếp muội! Muội vừa không nguyện gả, vậy hôn sự này, chúng ta lùi là được!", chẳng sợ việc này sẽ rất phiền toái, chẳng sợ sẽ dẫn phát náo động. Hắn cũng tuyệt không thể đem muội muội của chính mình đưa vào răng sói miệng hổ!

"Nói dễ dàng nhỉ ", thanh âm lành lạnh truyền đến.

Phượng Tuấn Ngạn bưng chén trà, uống một hớp, buông xuống, lạnh lùng nghiêng qua hai huynh đệ đối diện liếc mắt một cái, cười lạnh một tiếng, nói: "Một người chết sống không nguyện ý gả, một người không nỡ để muội muội chịu khổ, xúc động kết quả chỉ biết càng hỏng bét, từ xưa đến nay có mấy công chúa hôn sự có thể tự mình làm chủ, cuối cùng còn không phải đều là biến thành vật hi sinh?"

Chiêu Hoa công chúa sắc mặt lạnh lùng, "Vậy ý của tam ca là làm cho ta cũng trở thành vật hi sinh?"

"Ngươi muốn sao? Đừng nói ngươi không bằng lòng, Hoàng Thượng sẽ đồng ý? Cho dù Hoàng Thượng có thể đồng ý, bổn vương cũng không đồng ý! Một người ngay cả muội muội của mình đều không bảo vệ được, lại nói thế nào trị thiên hạ", Phượng Tuấn Ngạn trong giọng nói nửa phần cung kính đều không có, hắn hung ác nham hiểm nheo mắt lại, "Theo bổn vương, nếu đã hoài nghi Bình Tây hầu có tâm phản, dứt khoát im lặng, tương kế tựu kế, Nghiêm Như kia muốn cưới công chúa. Vậy liền để hắn cưới, cuối cùng lấy được công chúa hay không, không phải do hắn quyết định, mà là nắm ở trong tay Hoàng Thượng."

Chiêu Hoa công chúa kinh ngạc nhìn Phượng Tuấn Ngạn, mọi hình ảnh kiếp trước lại hiển hiện ở trước mắt. Nàng đột nhiên rất muốn hỏi hắn, hỏi hắn vấn đề mà nhiều năm lắng đọng trong lòng nàng, " Vậy còn tam ca thì sao? Ngươi có từng nghĩ leo lên vị trí cao kia sao? Long ỷ kia, nếu như không phải là hoàng huynh, chính là ngươi ngồi, ngươi thật sự một chút cũng không động tâm?"

Sau khi hỏi xong, nàng chậm rãi thở dài một hơi, hiểu lầm nhiều năm như vậy, oán hận hắn như vậy nhiều năm. Nay, nàng không muốn lại đi hoài nghi cái gì, nàng muốn chỉ là một câu trả lời khẳng định, hắn nói, nàng liền tin!

Phượng Minh Tuyên giật nảy mình, vội vàng lên tiếng ngăn lại nàng, "Muội muội, không thể càn quấy! Muội biết muội đang nói cái gì sao?"

"Ta không có càn quấy ", Chiêu Hoa công chúa cố chấp nói.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp tràn đầy nghiêm túc, nhìn chằm chằm mặt Phượng Tuấn Ngạn, không bỏ sót mỗi một thần sắc của hắn, "Ta chỉ là muốn giáp mặt hỏi rõ, tam ca, ngươi cùng ca ca đến đây, tự nhiên là rất được ca ca tín nhiệm. Ngươi tuy cùng ta cùng cha khác mẹ, nhưng chung quy chúng ta đều là con cháu Phượng gia. Ngươi thành thật nói cho ta, thật sự đối với hoàng vị không có suy nghĩ gì sao? Nếu như có một ngày, ca ca ngã xuống, hoàng vị liền do ngươi đến ngồi, ngươi chẳng lẽ thật sự chưa từng động tâm sao? Dù chỉ là một chút xíu niệm tưởng, giết hoàng huynh, ngồi thay vào đó ?"

Bầu không khí chợt ngưng trệ trong nháy mắt.

Trong không khí yên tĩnh quỷ dị, Phượng Tuấn Ngạn động.

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới bên giường, nhìn thẳng vào đôi mắt của Chiêu Hoa công chúa. Hai mắt thâm thúy phản chiếu ra khuôn mặt kiên định của nàng, hắn mở miệng, hỏi ngược lại: "Chiêu Hoa, ngươi cứ nói đi?"

"Ngươi suy nghĩ, ta như thế nào lại biết? Không bằng chính ngươi đến nói cho ta, ngươi có từng động tâm hay không?"

"Tự nhiên là có quá!"

Một lời rơi xuống, Chiêu Hoa công chúa tâm chậm rãi trầm xuống, rơi vào bên trong sông băng.

Đem thần sắc trên mặt nàng nhìn đến rõ ràng, Phượng Tuấn Ngạn thản nhiên cong cong khóe môi, nói tiếp: "Nếu như hoàng thượng là một vị minh quân, yêu dân như con, quản lý giang sơn ngay ngắn rõ ràng, ngocthuybachdang dân chúng an cư lạc nghiệp, ủng hộ hắn, chuyện mưu quyền soán vị như vậy chỉ có đồ đần mới sẽ đi làm. Bởi vì bất luận là ai mưu phản, kết cục chỉ có một chữ, đó chính là chết! Nhưng nếu là Hoàng Thượng ngu ngốc vô năng, bảo thủ, thân tiểu nhân mà xa hiền thần, tùy ý ngoại thích chuyên quyền... Cứ thế mãi, nước không ra nước, trên triều đình một đống hỗn độn, dân chúng tiếng oán than dậy đất. Nếu là như thế, cho dù bổn vương không có động tác, tráng sĩ hào kiệt các nơi cũng sẽ cầm vũ khí nổi dậy!"

Chiêu Hoa công chúa khẽ giật mình, ngẩng đầu, cùng đối diện với ánh mắt của Phượng Tuấn Ngạn, chỉ nghe hắn dùng thanh âm vô cùng kiên định nói: "Chiêu Hoa, ngươi phải nhớ kỹ một câu nói, ta có suy nghĩ làm hoàng đế hay không cũng không quan trọng, quan trọng chính là hoàng huynh, hắn có thể làm một hoàng đế tốt hay không! Thiên hạ này, là của Phượng gia chúng ta, bất luận kẻ nào cũng đều đoạt không đi! Điểm này tuyệt đối sẽ không biến! Ngươi, ta, đều có trách nhiệm trợ giúp hoàng huynh bảo vệ giang sơn này!"

Chiêu Hoa công chúa ánh mắt trầm tĩnh nhìn xem hắn, thật lâu, lộ ra một nụ cười chân thành, gằn từng chữ một: "Ta tin tưởng hoàng huynh, hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt!"

"Ta cũng tin tưởng!"Phượng Tuấn Ngạn nhạt tiếng trả lời.

Chiêu Hoa công chúa đôi mi thanh tú giương nhẹ, trên mặt nụ cười ngày càng phóng đại, tươi đẹp như nắng ấm tháng ba, mỹ lệ không gì sánh được.

Trong lòng khúc mắc tiêu trừ, nàng tâm, triệt để sống lại!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bấm ngón tay tính toán

Edit:ngocthuybachdang.

Mười hai tháng sáu, trời trong nắng ấm, rất thích hợp với việc xuất hành, cưới gả, cầu phúc.

Ngày hôm đó, Chiêu Hoa công chúa thương thế vừa lành, lập tức cầu Phượng Minh Tuyên ân chuẩn nàng đi chùa Phật An cầu phúc, Phượng Minh Tuyên trầm ngâm nửa buổi, liền gật đầu. Đang chờ chọn ngày giờ tốt, công chúa đã muốn cầm hành lý đi ra, nụ cười đầy nịnh nọt.

"Không cần nhìn cũng không cần chọn, muội muội đã bấm ngón tay tính toán, quẻ tượng nói, hôm nay chính là ngày tốt lành!"

Chiêu Hoa công chúa tinh thần phấn chấn, "Hoàng huynh nếu là vì an toàn của ta mà lo lắng, không bằng điều động Vũ Lâm quân hộ tống ta ra khỏi thành. Đợi tới chùa, ta lại chọn hai mươi tên hộ vệ lưu lại bảo hộ ta. Những người còn lại, về kinh phục mệnh, hoàng huynh ý của ngươi như nào?"

Xem ra nàng đây là đã quyết định chủ ý, không đi không được.

Phượng Minh Tuyên lông mày nhíu lại, "Chuyện này, mẫu hậu biết không?"

Chiêu Hoa công chúa cũng nhíu mày, "Hoàng huynh, nếu là trước đó xin chỉ thị của mẫu hậu, một chuyến này, ta còn đi được sao?"

"Cho nên, ngươi dự tính giấu diếm mẫu hậu?"

"Làm sao lại như vậy? Ta là loại người đó sao? Hơn nữa, chuyện này cũng không gạt được."

"Vậy ngươi dự tính như thế nào?"

Chiêu Hoa công chúa vẻ mặt thoải mái, "Hoàng huynh, ngươi chẳng lẽ không biết có một câu gọi là tiền trảm hậu tấu? Hơn nữa, đợi ta đến cửa chùa Phật An, lại nói cho mẫu hậu cũng không muộn. Nếu là mẫu hậu không đồng ý, ta sẽ ở lại chùa Phật An chờ mấy ngày, thay nàng lễ Phật, cho thêm chút tiền hương đèn, cái này nhưng là công đức vô thượng."

Phượng Minh Tuyên: "..." muội muội đã thật sự thay đổi.

Trước đây nàng đối mẫu hậu có thể nói là nói gì nghe nấy, xưa nay không từng ngỗ nghịch nửa câu. Nay, lại bắt đầu hãm hại lừa gạt, miệng lưỡi trơn tru.

Nhìn xem nụ cười rực rỡ bừng sáng trên mặt nàng, định nói cự tuyệt cũng nói không nên lời. Hắn thở dài một hơi, cuối cùng là theo ý nàng, sai thống lĩnh Vũ Lâm quân mang theo ba mươi cao thủ hộ tống công chúa xuất hành, còn chỗ mẫu hậu, tự có hắn che chắn.

Hoàng Thượng thỏa hiệp, Chiêu Hoa công chúa cũng không chịu .

Nàng mày liễu dựng thẳng, giơ ba ngón tay đung đưa trước mắt hắn, miệng giương cao lên có thể treo bình dầu, "Hoàng huynh ngươi đây là đuổi ăn mày hả, ba mươi? Mới ba mươi?" Nàng thanh âm cất cao, " Chẳng may ta trên đường gặp được nguy hiểm thì làm sao đây?"

"Ba mươi người kia đều là đại nội cao thủ, nhất định có thể hộ ngươi chu toàn."

"Chẳng may gặp được thổ phỉ cường đạo thì làm sao?"

"... Vậy cũng có thể hộ ngươi chu toàn", Vũ Lâm quân cũng đều là lấy một địch trăm, bình thường thổ phỉ cường đạo căn bản không để trong mắt, vung tay một cái liền có thể giải quyết.

" Thế chẳng may gặp phải võ lâm cao thủ thì làm sao?

"... Vẫn có thể hộ ngươi chu toàn."

"Vậy chăng may gặp phải sáu mươi thổ phỉ cường đạo đâu? Chẳng may gặp hơn mười vị võ lâm cao thủ? Chẳng may gặp cao thủ tuyệt thế thì sao? Đến lúc đó thì phải làm sao đây?", Chiêu Hoa công chúa nóng nảy, nàng lốp bốp hỏi liên hồi, cuối cùng lông mày giãn ra, miệng mím lại, ai oán nói: "Hoàng huynh ngươi nói đến lúc đó phải làm sao đây? Muội muội đáng yêu nhất của ngươi liền muốn bị người xấu giết chết, ta chết đi cũng không sao nhưng về sau ai sẽ ở bên cạnh ngươi, ai đến đùa ngươi vui vẻ? Ngươi sẽ không còn được gặp lại muội muội bảo bối của ngươi nữa!"

Phượng Minh Tuyên: "..."

Hoàng đế trẻ bất đắc dĩ đỡ trán, ai đến nói cho hắn, muội muội nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn kia đi nơi nào đi nơi nào đi nơi nào!!!

Phượng Minh Tuyên cân nhắc từ ngữ, nói: "Nếu như là thật gặp gỡ thổ phỉ cường đạo cùng cao thủ tuyệt thế như lời ngươi nói, cho dù lại nhiều Vũ Lâm quân cũng đánh không lại."

"Cho nên hoàng huynh ngươi đây là dự tính thấy chết không cứu?"

"...", cái này cùng thấy chết không cứu có quan hệ gì?

Từ hoàng cung đến chùa Phật An, đi tới đi lui chỉ khoảng hai canh giờ, toàn bộ hành trình, lại có Vũ Lâm quân bảo vệ, làm sao sẽ xảy ra vấn đề, đừng nói ra vấn đề, chính là một con chim bay nhầm vào, những binh lính Vũ Lâm quân dũng mãnh thiện chiến cũng sẽ giết chết.

Nói chính xác, chỉ cần công chúa không tìm đường chết, trên cơ bản tính mạng không lo.

Nguy hiểm? Nguy hiểm từ đâu tới?

Phượng Minh Tuyên ánh mắt nhíu lại, "Chiêu Hoa, có phải muội có chuyện gì giấu diếm trẫm hay không?"

Chiêu Hoa công chúa lần đầu cảm thấy, lúc hoàng huynh đối mặt nàng, khôn khéo có thể ít một chút được hay không.

Nàng tự nhiên là có chuyện giấu hắn, nhưng việc này, nàng lại không thể nói ra miệng, vĩnh viễn cũng không thể nói ra miệng.

Quay trở về một kiếp, rất nhiều chuyện nàng đã nhớ không rõ, mà có một số việc nàng nhớ được, thế nhưng không muốn đi truy cứu. Những thứ ân ân oán oán kia, nói tới nói lui, đơn giản chính là bảy chữ "Thiện ác đến cùng cũng có báo", thiếu người, nàng sẽ trả cho người. Người khác thiếu nàng, nàng cũng sẽ đi đòi lại, như vậy mà thôi.

Chỉ có một chuyện, chỉ có một người, như đao khắc vào trong long nàng, mỗi một nét bút một nét họa, mỗi một giọt máu, mỗi một vết thương, đều giống như hoa đào nở rộ tại trong lòng nàng, hoa đào đỏ tươi chói mắt.

Mấy ngày nay nàng hàng đêm khó ngủ, vừa vào mộng chính là khuôn mặt dữ tợn của Nghiêm Như. Trong mộng là một mảng lớn đỏ như máu, đầy trời sương mù màu đỏ như là muốn nhấn chìm cả người nàng. Trong sắc đỏ ngập tràn ấy là Tần Mặc đạp trên máu tươi mà đến, đối với nàng đưa tay ra, nói cho nàng đừng sợ, hắn sẽ vẫn luôn ở bên nàng.

Hắn nói, công chúa đừng khóc, là thuộc hạ vô năng, chưa thể bảo vệ công chúa...

Công chúa, bất kể là sống hay chết, thuộc hạ đều sẽ vẫn luôn bảo hộ ngươi, vì ngươi khoác vạt áo gai, có chết ở đây cũng không tiếc.

Lời thề nghe tốt bao nhiêu, đây là lời thề non hẹn biển của binh sĩ thế gian đều sẽ ưng thuận, nhưng cuối cùng, lại có bao nhiêu người có thể làm đến?

Lời thề cùng nói dối khác nhau ở chỗ, người nói cho là thật, người nghe lại cho là thật.

Mà giống nhau lại ở chỗ, người nghe cũng cho là thật, vậy thì thật sự buồn cười.

Nhưng Tần Mặc lại khác, hắn trầm mặc ít nói, tính cách chất phác, nhưng lời hứa của hắn là ngàn vàng, nhất ngôn cửu đỉnh, nói cái gì, chính là cái đó, nói làm cái gì, sẽ làm đến cái đó.

Hắn nói bảo vệ nàng, liền gấp trở về, làm bạn nàng mãi cho đến cuối cùng. Kỳ thật hắn không cần phải như thế, hộ tống Tố Y đến Hoài Nam vương phủ, hắn liền có thể ở lại bên cạnh Hoài Nam vương, nhưng là hắn vẫn trở lại.

Biết rõ đây là một hành trình chịu chết, hắn vẫn là nghĩa vô phản cố tới.

Hắn nói vì nàng xông pha khói lửa sẽ không tiếc, hắn liền thật sự làm được, cuối cùng vì nàng, bị vạn tiễn xuyên tim mà chết, trước khi chết ánh mắt hắn nhìn nàng, ôn nhu đến làm cho nàng tan nát cõi lòng.

Thế gian tại sao có thể có người như vậy.

Hắn tại sao có thể đối với nàng tốt như vậy, con người lạnh lùng như thế, tại sao có thể có ánh mắt ôn nhu như vậy? Tại sao có thể...

Nàng Chiêu Hoa công chúa tự nhận là người dám làm dám chịu, thiếu nợ, nàng sẽ trả lại từng người. Nhưng là Tần Mặc đâu, thiếu hắn, nàng làm như thế nào để trả?

Vạn mũi tên xuyên tim đau đớn, ân tình sống chết có nhau, còn có ánh mắt ôn nhu, nàng lấy cái gì đi trả?

Chống lại đôi mắt thăm dò của Phượng Minh Tuyên, Chiêu Hoa công chúa cắn răng, trên mặt lộ ra thần sắc quẫn bách.

Thật sự là trước kia, Tần Mặc cảm giác tồn tại quá yếu.

Nàng thân là công chúa, tất nhiên là không có khả năng đem mỗi một tiếng nói cử động của một người thị vệ để ở trong long. Bởi vậy, nàng đã quên Tần Mặc là khi nào, lại dưới tình huống nào đi tới bên cạnh nàng, cũng không biết trước khi tới bên cạnh nàng, hắn là thân phận gì cùng địa vị gì. Nàng chỉ biết, hắn là một thành viên của Vũ Lâm quân, bảo vệ Hoàng Thượng là nhiệm vụ của mình. Hắn là một cao thủ nhất đẳng.

Nếu là nàng đột ngột cùng hoàng huynh hỏi tới hắn, hoặc là hỏi thăm hắn, chỉ sợ sẽ làm cho người ngờ vực vô căn cứ.

Nàng một công chúa sống trong hậu cung, như thế nào biết được tên một thị vệ Vũ Lâm quân, như thế nào lại đột nhiên hỏi tới hắn.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay Chiêu Hoa công chúa vội vã muốn đi chùa Phật An, chuyện thứ nhất nàng muốn gặp Tần Mặc, thứ hai, nàng tưởng tìm lý do đem Tần Mặc lấy tới bên cạnh. Nàng nếu là vẫn luôn ở tại hậu cung, còn như thế nào nhìn thấy Tần Mặc!

"Không nguyện ý nói cho ca ca sao?"

Chiêu Hoa công chúa cắn răng, lắc đầu, ấp úng nói: "ngược lại cũng không phải không thể nói. Hoàng huynh, kỳ thật Chiêu Hoa là muốn từ trong Vũ Lâm của ngươi chọn lựa mấy người đến làm hộ vệ, lúc này mới..."

"Thì ra là thế, chuyện nào có đáng gì, trẫm đem Vũ Lâm quân gọi tới, làm cho ngươi chọn mấy người là được ", Phượng Minh Tuyên vung tay lên, phân phó xuống.

Tin tức rất nhanh liền truyền đến trong tai Tần Mặc, Mã Thứ nghe vậy xông tới, đẩy hắn, "Tả Thống lĩnh, ngươi nói công chúa có thể chọn trúng ngươi hay không?"

Không chờ Tần Mặc mở miệng trả lời, hắn phối hợp nói: "Vẫn là đừng chọn trúng, ngươi nhưng là tam phẩm Đại thống lĩnh, ngày sau nếu là lập công, phong quan thêm tước, áo gấm về quê, thắng được kiều nương, lại đến cái tước vị thế tập, ngocthuybachdang vậy nhưng thật đúng là đi lên đỉnh nhân sinh, tội gì đi tới cạnh công chúa làm một tên thị vệ nho nhỏ. Công chúa nếu là tuyển ngươi, đó đúng là ngươi gặp vận rủi lớn."

Tần Mặc liếc mắt nhìn hắn, cất bước đi ra ngoài, trên gương mặt lạnh lùng không có bất kì biểu tình gì.

Mã Thứ đã quen thói lạnh lùng kiệm lời của hắn, cười hắc hắc, đi theo hắn đi ra khỏi phòng, miệng một khắc đều chưa từng ngừng, "Nhưng là ta lại khác, ta nay chẳng qua là một Lục phẩm đái đao thị vệ, thấp cổ bé họng, muốn bò lên trên, còn rất xa, cũng không biết khi nào mới có thể leo đến đỉnh. Ở trong Vũ Lâm quân, ta thủ hộ Hoàng Thượng, chính là lại trung tâm, lại có năng lực, đó cũng chỉ là dệt hoa trên gấm. Hoàng Thượng có thể dùng đầy người đi, bên người hoàng thượng người tài ba cũng không thiếu, ta chẳng là cái gì? Nhưng nếu đi tới bên cạnh công chúa sẽ khác. Đối với công chúa mà nói, đến bên cạnh nàng, đó chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Chỉ cần làm tốt chuyện công chúa sai bảo, bảo vệ tốt công chúa, ngocthuybachdang. liền rất dễ dàng ra mặt. Đến lúc đó vẫn chưa có người nào cùng ta tranh, ta chính là nhất đẳng thị vệ bên cạnh công chúa, thân mang trọng trách, như vậy vừa so sánh, ta vẫn là đi tới bên cạnh công chúa. Huống chi, ngày đêm ở bên mỹ nhân, dù sao cũng so mỗi ngày đối mặt một đám nam nhân còn thú vị, nếu là công chúa coi trọng ta..."

Tần Mặc dừng bước, sắc mặt có chút âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi nói đủ chưa? Nói đủ rồi, liền nhanh chóng về đơn vị!"

"Vâng, Tả thống lĩnh", Mã Thứ làm tốt quyết định, rất là vui vẻ, hắn chắp hai chân lại, nghiêm túc làm một cái lễ.

Tần Mặc kiểm kê xong cấm quân, cùng Hữu thống lĩnh tụ hợp, mang đám người chạy về hướng cửa cung.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nuôi nam sủng

Chiêu Hoa công chúa đứng sau lưng Phượng Minh Tuyên, người mà nàng ngày nhớ đêm mong ở ngay phía trước, nhịp tim không tự chủ đập nhanh. Nàng đè tay lên ngực, ở trong đó có tiếng thình thịch, nhảy liên hồi, giống như có cái gì muốn phá kén mà ra.

Nàng hô hấp, ngắn ngủi mà vội vàng, Chiêu Hoa công chúa đột nhiên sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

Hai đời cộng lại, đều chưa từng khẩn trương như vậy quá.

Trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài, làm sao đây?

Phượng Minh Tuyên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn phía sau Chiêu Hoa công chúa, vẻ mặt mờ mịt thêm không hiểu. Bây giờ hắn ngày càng không hiểu muội muội của chính mình, Vũ Lâm quân tới, nàng lại đỏ mặt trốn ra phía sau làm gì?

"Chiêu Hoa ——", hắn trầm thấp kêu một tiếng.

Chiêu Hoa công chúa rốt cục bình phục lại, ho nhẹ vài tiếng, bước lên trước, đang muốn giả bộ như lơ đãng quan sát sát một lượt, ánh mắt lại trong nháy

mắt bị người nào đó đứng hàng thứ nhất hấp dẫn.

Thế gian vì sao lại có thiếu niên thanh tú tuấn nhã đến thế, da thịt trắng nõn, ngũ quan rõ ràng như điêu khắc, dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt lạnh lùng tĩnh mịch không gợn sóng, toàn thân lộ ra khí tức đạm mạc.

Gió mát nhè nhẹ, quanh thân hết thảy giống như đều đã đi xa. Trong mắt nàng, trong lòng chỉ còn có người nọ.

Tần Mặc...

Chiêu Hoa công chúa ở trong lòng nhẹ nhàng đọc hai chữ này, trong lòng giống như có một dây đàn bị một bàn tay không nhẹ nhàng kích thích. Lại giống như nắng xuân ấm áp, nàng đứng trên sườn núi màu xanh biếc nhắm mắt lại gió nhẹ lặng lẽ từ bên tai thổi qua. Lồng ngực bị cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được lấp đầy, chỉ cảm thấy ánh nắng chiếu nhẹ, ấm áp chiếu vào trên người nàng, làm cho lòng nàng nóng lên, bỏng đến đau đớn...

Nàng hốc mắt ửng đỏ, ánh mắt lại chăm chú dính tại trên người hắn, rốt cuộc không dời ra.

Công chúa ánh mắt quá mức nóng rực, dù là đạm mạc như Tần Mặc, cũng bị nàng nhìn chằm chằm đến có chút không được tự nhiên, tay chân đều giống như để sai vị trí. Hắn nhíu lông mày, nhịn không được nghĩ lại, có phải là dung nhan hắn không đủ sạch sẽ, dáng vẻ không đủ đoan trang?

Không nên.

Trước khi ra ngoài hắn đã cố ý chỉnh trang lại, xiêm y cũng đã giặt sạch, bội đao hắn chưa từng rời tay, sợ là hơi cũ chút... Chẳng lẽ trong tình huống không rõ hắn đắc tội vị công chúa này.

Trong lòng hắn thấp thỏm, Chiêu Hoa công chúa lại không nhìn hắn nữa, nhìn lướt qua một đám Vũ Lâm quân đứng dưới thềm.

" Này, này, này, còn có người này..."

Chiêu Hoa công chúa tay vung lên, tại trong Vũ Lâm quân chỉ liên tiếp hơn mười người ra khỏi hàng, đều là những hộ vệ mà nàng chọn trúng, ở trong đó, lại không có Tần Mặc.

Tần Mặc cụp mắt xuống, trong tay áo hai bàn tay nắm chặt thấm ra mồ hôi.

Hóa ra... Chỉ là hắn vọng tưởng sao?

Còn chưa chờ hắn đau lòng xong, Chiêu Hoa công chúa chọt chỉ tay về phía hắn, " Còn người này, thoạt nhìn võ công cao cường, có vẻ như rất biết đánh nhau, thiếp thân thị vệ của ta, là hắn!"

Tần Mặc đột nhiên ngẩng đầu, hắn trên mặt không hiện, tâm tình sa sút lại cao cao tung bay.

Chiêu Hoa công chúa mang đám người trùng trùng điệp điệp hướng về chùa Phật An.

Trong xe ngựa, công chúa tiện tay đem cuốn Kinh phật cầm lên, trong lòng nôn nóng bất an, đợi xe ngựa chạy ra khỏi hoàng thành, nàng rốt cuộc kìm nén không được xoay người, kéo một góc rèm xe lên. Một đôi mắt trong veo nhìn qua, muốn nhìn một chút xem Tần Mặc đang làm cái gì. Ai biết lại vừa vặn đối diện với cặp mắt thâm thúy của Tần Mặc, bốn mắt nhìn nhau, nàng giống như đứa nhỏ làm chuyện xấu bị bắt được, chấn kinh cuống quít đem rèm thả xuống, quay đầu lại loạn xạ nắm lấy quyển Kinh Phật lật ra một tờ nhìn xem.

Ánh mắt nàng lại chỉ chăm chú vào một hàng, nửa nén hương đi qua, lại một tờ cũng không từng lật qua, Kinh Phật một chữ nàng cũng không từng nhìn được, trong đầu tràn đầy bóng dáng đạm mạc kia.

Hắn lại là tuấn mỹ như thế sao?

Toàn thân khí chất lạnh lẽo, chính là so với các công tử trong kinh cũng không hề thua kém.

Kiếp trước hắn cũng là như vậy sao?

Chiêu Hoa công chúa cố gắng nhớ lại một hồi, thở dài một hơi, nàng thế nhưng... Trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng, nàng lại chưa từng nhìn tới hắn, khi đó hắn đối với nàng mà nói, chẳng qua là một thị vệ không có ý nghĩa.

Chiêu Hoa công chúa thở dài, đơn giản khép lại quyển sách, đem đồ vật làm phiền lòng người ném sang một bên, nhắm mắt làm ngơ, cái gì "Không thấy quân tử, lòng ta lo lắng. Nếu đã thấy được chàng, nếu đã thấy được chàng thì lòng ta lắng dịu xuống "? (Trích bài thơ Thảo Trùng - Khổng Tử)

Nhất định chính là nói bậy nói bạ.

Nơi nào nhìn thấy liền không ưu sầu? Nơi nào nhìn thấy nội tâm sẽ bình tĩnh!

Có thể thấy được trên sách nói tất cả đều là gạt người!

Nàng mím môi một cái, đưa tay lại đem rèm vén lên, ngoài xe ngựa, Tần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác, đang nói gì đó với tên thị vệ bên cạnh. Gương mặt hắn lúc nghiêng cũng là ưa nhìn như vậy, đôi mắt sáng, mũi cao, đôi môi mỏng manh... Góc cạnh rõ ràng tựa như thần linh, lòng công chúa lại bắt đầu nhao nhao nhảy dựng lên. Chính lúc này, Tần Mặc như là cảm thấy ánh mắt nàng, quay đầu, chợt nhìn về phía nàng, cái nhìn kia, làm cho tim công chúa đập chậm nửa nhịp, vội vàng xoay người.

Nàng vội quay đầu, sắc mặt nàng đỏ lên, chợt bật cười, nàng thật đúng là ngốc, có cái gì mà phải khẩn trương.

Nghĩ như vậy, Chiêu Hoa công chúa ở trong lòng thật dài thư hoãn một hơi, trấn an tâm tình đang nhiễu loạn. Quay người, lần nữa vén rèm lên, ánh mắt vụng trộm quét tới... Tần Mặc thối, lớn lên còn thật không tệ...

Bên cạnh, Tố Y nhìn hành vi của công chúa, thấy nàng trong chốc lát vén rèm lên nhìn , đôi mi thanh tú nhíu chặt rồi lại ai thán một tiếng. Trong chốc lát khóe miệng lại hiện lên nụ cười ngượng ngùng, lại trong chốc lát, lại vén rèm xe nhìn về phía sau, cả khuôn mặt đều nhăn lại. Nàng nhìn thấy như lọt vào trong sương mù, không biết vì sao.

Công chúa nàng đây là thế nào?

Sau xe, Mã Thứ giục ngựa tiến lên, dùng roi ngựa đẩy Tần Mặc, "Ngươi nói công chúa vì sao sẽ chọn ngươi làm thiếp thân thị vệ của nàng? Đây không phải là hủy tiền đồ của ngươi sao?"

"Ta làm sao biết?"

"Ta thì thấy buồn, ngươi nói công chúa vì sao không chọn người anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn, kinh tài tuyệt diễm, thông minh tuyệt đỉnh như ta, tại sao cố tình lại chọn ngươi? Cái này thật sự là làm cho người ta khó hiểu!"

Mã Thứ hất đầu, đưa tay nhổ nước miếng vào lòng bàn tay, đưa tay lên vuốt hai bên tóc mai đã dùng dầu bóng bôi bóng loáng, lộ ra thần sắc tự cho là rất anh tuấn, nói tiếp: "Ngươi nhìn thấy chưa, vừa rồi công chúa len lén vén rèm lên quay đầu nhìn ta đến mấy lần, khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng. Tả Thống lĩnh, ngươi nói —— công chúa nàng có phải là coi trọng ta hay không, chẳng qua là ngượng ngùng nên không nói ra?"

Tần Mặc quay đầu, ánh mắt tại trên gương mặt tàn nhang của hắn chợt lóe, âm thanh lạnh lùng nói: " Ở nơi này suy đoán lung tung, chẳng bằng suy nghĩ thật kỹ nên như thế nào bảo vệ tốt công chúa."

Hắn trên miệng nói như vậy, thầm nghĩ lại là, công chúa quả thật là đang nhìn Mã Thứ? Hắn còn tưởng rằng là đang nhìn hắn.

Chẳng lẽ... Là hắn suy nghĩ nhiều?

Mã Thứ nghe vậy nhẹ gật đầu, cũng ở một bên sầu, làm sao đây? Công chúa coi trọng hắn, vạn nhất đối với hắn dùng sức mạnh, hắn có nên khuất phục hay không?

Đều do hắn lớn lên quá mức anh tuấn, nếu là công chúa muốn hắn làm nam sủng, hắn nên gật đầu hay là lắc đầu đây?

Đến thời điểm, có phải nên giả bộ ngại ngùng hay không, có vẻ hắn là một người hơi tự phụ?

Cũng không biết công chúa rốt cuộc thích ở chung kiểu gì, là ôn nhu hay là bá đạo?

Trong xe ngựa, Tố Y thấy công chúa hững hờ liếc nhìn quyển sách, ánh mắt rời rạc, tâm tư không biết bay đến nơi nào, trong lòng nàng hiếu kì, cũng đi theo vén rèm xe nhìn lại phía sau.

Trên đường cái tấp nập, nhà cửa san sát nối tiếp nhau. Có rất nhiều loại cửa hàng, có tiếng người huyên náo trong trà phường, có tiếng hét to bán hàng, có những hiệu cầm đồ đầy xa hoa, cùng những cửa hàng bán tơ lụa nối liền không dứt. Còn có những cửa hàng bán châu báu hương liệu, giấy diêm, có xem tướng coi bói, có gánh xiếc dựng rạp nơi đất trống, rực rỡ muôn màu, đáp ứng không xuể. Người người nhốn nháo trước các sạp hàng, tửu quán trà lâu, bên ngoài cửa hàng gấm lụa cờ màu phấp phới.

Đầu phố, vừa vặn có một gánh hát đang biểu diễn tạp kỹ ở đầu đường, tiểu cô nương áo đỏ nhìn không lớn, đứng trên chồng ghế cao, đầu đội năm sáu mảnh ngói, run run rẩy rẩy duy trì tư thế trong gió chập chờn —— nhìn xem thật đáng thương.

Tố Y cười rạng rỡ, "Công chúa nhưng là cảm thấy nàng đáng thương, có chút không đành lòng?"

Chiêu Hoa công chúa sửng sốt, tâm tư này quá rõ ràng, lại bị người bên cạnh nhìn ra, nàng quay đầu, cho Tố Y một ánh mắt "Vẫn là ngươi hiểu ta". Ai, cũng không phải nhìn hắn đáng thương sao, quả thật có chút không nỡ, trời tháng sáu, Tần Mặc mặc áo giáo dày như vậy, cái trán đều toát mồ hôi.

Có người hiểu tâm tư của nàng, Chiêu Hoa công chúa vui vẻ, đẩy Tố Y, hỏi: "Ngươi nói ta nên làm thế nào đây?"

Tố Y cười khẽ, "Cái này có cái gì khó, công chúa nếu là thích, trực tiếp mua lại, dưỡng ở bên người là xong."

"Dưỡng... Dưỡng ở bên người?", Chiêu Hoa công chúa sửng sốt, khóe miệng giật một cái.

Như vậy, Tần Mặc chẳng phải là thành nam sủng? Quả thật có trường hợp công chúa dưỡng nam sủng, Phượng Dương công chúa, Sơn Âm công chúa, công chúa Bình Dương... Bất kể là tiền triều vẫn là đương đại, công chúa nào không phải là nam sủng thành đàn. Đây đều là những bí mật công khai,

đừng nói là công chúa, ngay cả rất nhiều quý phu nhân đều sẽ dưỡng mấy nam sủng để chơi đùa, cái này không có gì lớn, chẳng lẽ —— nàng cũng muốn bắt chước?

"Đúng vậy, làm sao vậy công chúa?"

"Nếu là...", Chiêu Hoa công chúa gương mặt đỏ hồng, "Nếu là hắn không đồng ý?"

Hóa ra công chúa lo lắng chính là cái này, Tố Y hé miệng cười nói: "Công chúa yên tâm, trong chốc lát nô tỳ sẽ đi nói với nàng. Đây là công chúa nhân từ và thiện tâm, nàng cảm tạ công chúa còn không kịp đây, làm sao lại không đồng ý..."

Chiêu Hoa công chúa nghe được lại là sửng sốt, "Hắn sẽ cảm tạ ta? Có thật không?", hắn là người đạm mạc, sẽ nguyện ý trở thành nam sủng của nàng sao? Không biết tại sao, nghĩ đến Tần Mặc bị gọi là "nam sủng ", trong lòng nàng liền cảm thấy hoảng sợ.

Nàng không có nghĩ có được Tần Mặc.

Nàng chỉ muốn Tần Mặc vẫn ở bên cạnh nàng như ở kiếp trước, vẫn đối xử tốt với nàng, kiên định không thay đổi ở bên nàng tới cuối đời. Có hắn bên cạnh, nàng an tâm rất nhiều. Nàng sẽ cảm thấy trên thế giới này, có một người vẫn luôn thủ hộ nàng, bất luận là sống hay chết, bất luận có bao nhiêu gian nan, đều nghĩa vô phản cố thủ hộ lấy nàng, không rời không bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiểu ôn thần giá lâm

Chiêu Hoa công chúa xoắn góc áo, có chút do dự, "Bằng không trước cứ từ từ, để ta nghĩ thông suốt lại nói, như vậy tùy tiện đến, ta sợ quấy rầy hắn..."

Tố Y cười trộm, cũng không biết công chúa làm sao vậy, chẳng qua là mua một nha hoàn mà thôi, như thế nào do do dự dự, nàng mở miệng khuyên nhủ: "Nàng như vậy phần lớn là cô nhi, mua về làm nha hoàn..."

"Vẫn là chờ sau này hãy nói, chuyện nuôi nam sủng cần phải bàn bạc..."

Hai người đồng thời mở miệng, cả hai đều khẽ giật mình, đồng thời ngây dại.

"... Nam... nam sủng?"

Trong bầu không khí yên tĩnh quỷ dị, Tố Y miệng ngập ngừng, có chút nói lắp. Nàng rất muốn hỏi một câu, công chúa ngươi nói tới ai?

Nam sủng không phải là nam nhân mới có thể nuôi sao? Các nàng không phải là đang nói về tiểu cô nương biểu diễn tạp kỹ sao?

Như thế nào đột nhiên toát ra hai chữ nam sủng?

Tố Y nhẩm lại đoạn đối thoại ở trong lòng, dần dần phản ứng lại, hóa ra các nàng thảo luận nửa ngày, đều không phải là nói về cùng một người.

Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, nhíu mày, đôi mắt nghi ngờ nhìn nàng, hỏi, "Ngươi đang nói ai?"

Tố Y nhất thời nghẹn lời, nàng yên lặng vén rèm xe lên, yên lặng chỉ chỉ gánh xiếc cách bọn họ càng ngày càng xa.

Chiêu Hoa công chúa thuận theo ngón tay nàng nhìn lại, xa xa nhìn thấy một tiểu nữ hài cá chép xoay người, từ trên không trung nhảy xuống, vững vàng rơi xuống đất, nàng cười rạng rỡ, tán thưởng nhẹ gật đầu, " Tiểu cô nương thân thể cũng không tệ, là mầm non luyện võ, mua lại đi, phân phó, cho bọn thị vệ mỗi người làm một bộ thường phục, mỗi người thưởng năm lượng bạc."

Tố Y lĩnh mệnh, đang chờ xuống xe, công chúa lại thờ ơ tăng thêm một câu, " Vị đầu lĩnh kia nhìn hiền hòa, làm thêm cho hắn hai bộ quần áo, vải dệt phải dùng gấm hoa, không... Không được, gấm hoa quá rêu rao, vải dệt cây bông gòn là được rồi, cây bông gòn dệt xiêm y mùa hè mặc mát mẻ, còn giày muốn dùng vải lụa để làm, đáy dày, đi thoải mái..."

Lúc Chiêu Hoa công chúa nói những lời này, đôi mắt nhìn chằm chằm vào một trang trong sách Kinh Phật, giống như bị câu chữ hấp dẫn, những lời này cũng giống là thuận miệng mà ra. Nhưng Tố Y lại biết, công chúa càng là hững hờ, nói rõ nàng càng là để bụng.

Xem ra vị đại nhân này, rất được lòng công chúa.

Chùa Phật An nằm trên núi Kỳ Lân ở ngoại ô kinh thành, hương hỏa cường thịnh, mỗi ngày khách hành hương đến đây nối liền không dứt, dân chúng đến lễ phật, cầu phúc, lễ tạ thần.

Công chúa được Tố Y nâng đỡ xuống xe ngựa, nhìn qua chùa miếu nghiêm trang đứng vững trong núi rừng trước mắt, khóe môi khẽ nhấp. Quay đầu đang muốn nói chuyện, khóe mắt lại thoáng nhìn thấy hai chiếc xe ngựa đang lẹt xẹt đạp đá mà đến, xe ngựa kia trang trí lộng lẫy, phía trên treo dây lụa màu hồng, bên trên có ký hiệu của Cung Thân vương phủ, mặt nàng lập tức liền đen lại.

Tiểu ôn thần này sao lại tới đây!

An Ninh quận chúa hất tay thị nữ ra rồi nhảy xuống xe ngựa, nhìn chung quanh một lần, ánh mắt dừng lại tại bóng hình cách đó không xa đang vội vàng rời đi.

A, người kia quần áo nhìn rất là nhìn quen mắt, bóng lưng cũng nhìn quen mắt. Ai nha, đằng sau xe ngựa càng nhìn quen mắt đâu... Đây là thiên kim tiểu thư nhà ai?

Nàng nhanh mắt nhìn thấy Tố Y, hai con ngươi sáng lên, Ngay sau đó chạy nhanh tới, hô to: "Tỷ tỷ —— là Chiêu Hoa tỷ tỷ sao, ta là An Bình, Chiêu Hoa tỷ tỷ, tỷ tỷ —— "

Bóng lưng quen thuộc kia khẽ giật mình, đang nghe tiếng kêu gọi phía sau giống như đi được càng nhanh hơn.

An Ninh quận chúa đuổi nhanh hơn, thật vất vả đuổi kịp, nàng vuốt ve lồng ngực, thở hổn hển nói: "Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi đi vội vã như vậy làm cái gì, là ta đang gọi ngươi. Ngươi xem ngươi đi, ngươi đều không quan tâm ta, ngay cả thanh âm của ta đều nghe không hiểu..."

Nàng chính là đã hiểu, mới đi vội vã như vậy.

Chiêu Hoa công chúa khóe miệng hơi rút.

Trước mặt vị này ngửa đầu, lộ ra biểu tình " nhân sinh thật sự là nơi nào không gặp lại", là đích nữ duy nhất của Cung Thân vương gia.

Như nói Triều Dương quận chúa là kiêu căng tùy hứng, là con cọp cái đùa giỡn lòng dạ hẹp hòi. An Ninh quận chúa lại nhìn như hồn nhiên ngây thơ, kỳ thật nội tâm lại là một đại ác ma.

Cung thân vương gia dưới gối chỉ có một nữ nhi, tự nhiên cưng chiều như bảo bối, mọi chuyện đều theo nàng.

Nói tới cũng kỳ quái, An Ninh quận chúa không thích nữ hồng thêu thùa, không thích cầm kỳ thư họa, chỉ thích vũ đao lộng thương, cả ngày cầm một thanh đại đao, nhất định phải bước chân vào giang hồ. Cung thân vương bất đắc dĩ, đành phải vì nàng tuyển phu gia, nguyên là nghĩ chỉ cần nàng xuất giá, nữ nhi gia tâm tư sẽ thay đổi.

Nhưng ai ngờ, chọn lựa rất lâu, không phải là nơi này không tốt, chính là nơi đó không được. An Ninh quận chúa chán ghét người này lớn lên không đủ anh tuấn, lại chán ghét người kia tính tình mềm yếu. Mặc kệ con em thế gia có tốt cỡ nào, nàng đều có thể từ trên người khác chỉ ra nhược điểm, hôn sự vì vậy cũng liền đẩy lại đẩy. Cung thân vương cho dù tính tình tốt cũng phải tức giận, trực tiếp vỗ đùi, giúp nàng chọn phu gia.

Hôn sự định, ngày tháng định, An Ninh quận chúa lại chạy trốn.

Còn trốn hơn hai năm, không có ai biết nàng đi nơi nào.

Mãi cho đến lúc Minh Tuyên đế qua đời, Bình Tây hầu cử binh tạo phản. Nàng bỗng nhiên xuất hiện.

Chiêu Hoa công chúa vĩnh viễn nhớ được bộ dáng lúc đó của nàng.

Một người tính tình cổ quái tinh linh, như là trải qua đả kích cực lớn, đôi mắt như một vùng biển chết, mất sắc thái. Nàng lấy thân nữ tử, phủ thêm chiến bào, chinh chiến sa trường, cùng nàng đao kiếm tương hướng.

Lúc đó, nàng còn không biết bộ mặt thật của Nghiêm Như, đau lòng thay An Ninh quận chúa rất nhiều. Cũng bởi vì lập trường của nàng mà đau lòng, nhưng xưa nay không hề nghĩ rằng thật sự tổn thương nàng.

Nhưng cuối cùng, An Ninh quận chúa vẫn phải chết.

Nàng bị Nghiêm Như bắn một mũi tên xuyên tim, máu tươi phun ra đầy đất.

Lúc nàng chạy tới, An Ninh quận chúa thân mình đã cứng ngắc. Một thân quần áo trắng bị máu tươi nhiễm đỏ như là trời chiều hôm đó, hung hăng tổn thương mắt nàng.

Trên tay của nàng, nắm thật chặt một khối dương chi bạch ngọc, đến chết đều chưa từng buông ra...

Sau khi An Ninh quận chúa chết, thật lâu nàng không thể giải thoát. Lần đầu tiên, nàng bắt đầu tự hỏi chính mình phải chăng làm sai. Nàng không hiểu, vì sao ánh mắt An Ninh quận chúa nhìn Nghiêm Như tràn đầy hận ý như vậy?

Nàng cũng không hiểu, vì sao Nghiêm Như nhất định phải giết An Ninh quận chúa? Thậm chí vì giết nàng, tận lực đưa nàng đi chỗ khác...

Lúc An Ninh quận chúa chết mới mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi!

Giữa bọn họ, rốt cuộc phát sinh cái gì? An Ninh quận chúa biến mất mấy năm kia, đến cùng là đi nơi nào, trải qua chuyện gì?

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng mơ hồ có một suy đoán: năm đó An Ninh quận chúa biến mất, cùng Nghiêm Như có quan hệ.

Cũng chính từ khi đó, nàng bắt đầu hoài nghi Nghiêm Như, bắt đầu âm thầm điều tra hắn. Vì việc này, nàng cùng hắn ẩm ĩ rất lâu, về sau nữa... Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Kiếp trước, Chiêu Hoa công chúa thua thiệt rất nhiều người, An Ninh quận chúa chính là một người trong đó, còn có Yến vương, Tô Mộ Tuyết... Bọn họ tuy là do Nghiêm Như hại, nhưng ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết.

Tính toán ra, cuối cùng là lỗi của nàng, là nàng không biết nhìn người.

Chiêu Hoa công chúa đưa tay trái bóp thật chặt cổ tay phải của chính mình, hai bàn tay này, dính quá nhiều máu tươi. Nàng chưa từng giết người, nhưng là những người đó đều bởi vì nàng mà chết, hoặc bị thương...

An Ninh quận chúa vừa dứt lời, thấy Chiêu Hoa công chúa ngây ngốc nhìn chính mình, ánh mắt thống khổ mê ly.

Nàng vươn tay, khua loạn xạ trước mắt công chúa, giòn tiếng kêu: "Tỷ tỷ —— Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy —— "

Thấy công chúa vẫn nhíu lại đôi mi thanh tú không để ý tới nàng. Nàng quay đầu, đầy mặt không hiểu, "Tố Y, chủ tử ngươi có phải bị yêu ma quỷ quái bắt mất hồn hay không? Tại sao nhìn thấy ta tới, giống như bị choáng váng vậy?"

"...", Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, một chưởng đánh vào tay của nàng, cằm vừa nhấc, ánh mắt bỗ nghễ, "Ngươi mới choáng váng, ngươi mới bị yêu ma bắt mất hồn! Tránh ra, bản cung vội đi lễ Phật, không rảnh để ý ngươi."

Dứt lời, nàng xoay người liền tiếp tục đi lên phía trước, bước chân hoảng loạn dồn dập.

An Ninh quận chúa ngẩn người ra đó. Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Tố Y mặt cũng đang mờ mịt, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Nàng có nói gì không?

Không phải chỉ là một câu "Choáng váng sao?", đây không phải là câu nói trêu trọc rất bình thường sao? Thường ngày lúc ở chung với nàng, nàng đều là tùy tiện như vậy, cũng không thấy nàng tức giận. Hôm nay lại là thế nào?

An Ninh quận chúa thuộc loại người đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng. Trong lòng nàng có nghi hoặc, liền nhất định phải hỏi rõ. Ngay sau đó đi nhanh mấy bước, đuổi theo, kéo Chiêu Hoa công chúa lại, đang muốn chất vấn, lại thấy được nước mắt trên mặt nàng lăn xuống liền ngây ngẩn cả người.

"Ngươi...", An Ninh quận chúa há to miệng, "Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi... Ngươi chẳng lẽ thật bị tiểu quỷ bắt hồn đi rồi?"

Nàng giống như bị chính ý nghĩ của mình làm giật nảy mình, quay đầu nhìn quanh một cái, lúc này mới khô cằn mà nói: "Không có việc gì, không có việc gì, nơi này là chùa chiền, tràn đầy phật khí, đừng nói tiểu quỷ, chính là Diêm vương tới, cũng sẽ bị cản trở về!"

"Nói bậy cái gì? Ngươi buông ra!", công chúa phất ống tay áo một cái, trừng nàng, nước mắt lại lăn xuống.

Cách đó không xa Tần Mặc dắt ngựa, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn này. Hắn nhướng mày, khóe môi khẽ mím chặt, công chúa tại sao khóc?

An Ninh quận chúa ngẩn người, thật lâu, nàng chớp mắt to, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tỷ tỷ, ngươi có phải là trách ta không có vào cung thăm ngươi hay không? Thật sự ta rất muốn đi, ta vừa nghe nói ngươi bệnh liền muốn đi, thật sự! Nhưng là ngày đó lúc ta luyện võ, không cẩn thận làm vỡ bình hoa mà phụ thân thích nhất, lại đạp nát đám hoa lan mà hắn yêu. Phụ thân tức giận liền đem ta nhốt ở trong phòng, không cho phép ta ra ngoài. Mãi cho đến hôm nay Tô tỷ tỷ đến đây tìm ta, muốn ta theo nàng lên núi lễ Phật, phụ thân mới bằng lòng cho đi..."

Nàng nói xong, thanh âm nhỏ xuống, đầy mặt tủi thân, lôi kéo ống tay áo của Chiêu Hoa công chúa lắc lắc, nói: "Tỷ tỷ, ta sai rồi, ngươi không cần giận An Bình được không? An Bình cam đoan, về sau ngươi nếu là bị bệnh, ta là người đầu tiên đi thăm ngươi... Không, phi phi phi, ta nói bậy, cái gì mà sinh bệnh không sinh bệnh, tỷ tỷ thân mình thật tốt đây..."

Chiêu Hoa công chúa bị bộ dáng khả ái kia của nàng chọc cười, đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt, trong lòng mù mịt vơi đi.

"Quận chúa, ngươi đi chậm một chút, chờ ta với —— "

Chính lúc này, Tô Mộ Tuyết cùng nha hoàn từ từ đi tới. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy nữ tử đối diện, vội vàng quỳ gối hành lễ, nhẹ giọng nói: "Gặp qua công chúa."

Lúc lại ngẩng đầu, nàng thấy rõ vệt nước mắt trên mặt công chúa, ngạc nhiên nhưng lại vội vàng cúi đầu xuống, giả bộ như không thấy.

"Đứng dậy đi, ngoài cung không cần đa lễ", Chiêu Hoa công chúa thần sắc phức tạp nhìn nàng một cái, quay người đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Họ thổi tên da trâu

Chùa Phật An nằm ở trong núi, được bao quanh bởi hàng cây cổ thụ và hoa cỏ, điện thờ chính mái ngói mạ vàng, sặc sỡ loá mắt, đồ sộ uy nghi. Trong điện Bảo Hoa, hương khói lượn lờ làm cho người ta an tâm tĩnh thần. Chiêu Hoa công chúa quỳ lên tấm nệm, hai tay chắp lại hướng lên, cung kính dập đầu lạy ba cái, đứng dậy, nhìn xem tượng Phật trang nghiêm, thở dài trong long.

Nếu như bái Phật có thể vạn sự như ý, mộng tưởng trở thành sự thật, thiên hạ này liền không có phân tranh, không hề có rối loạn.

Trước giờ bái Phật, cầu chỉ là an tâm, mà cũng không phải là cầu chuyện.

Việc do người làm, người sẽ thắng trời.

Chiêu Hoa công chúa lễ Phật xong, đứng dậy, ánh mắt liền dừng tại trên người Tô Mộ Tuyết ở đối diện.

Nàng hôm nay mặc một bộ quần áo trắng, tóc dài chỉ dùng một chiếc trâm gỗ quấn lên, toàn thân trên dưới không có trang sức dư thừa, trang phục mộc mạc thanh nhã như thế, nàng vẫn là lần đầu thấy được.

Mắt thấy Tô Mộ Tuyết mang theo thị nữ Tú Vân đi ra ngoài, Chiêu Hoa công chúa lững hờ nhìn xem tượng La Hán ở hai bên, đi hai bước, quay đầu, đẩy An Ninh quận chúa, nhìn phương hướng Tô Mộ Tuyết vừa đi chép miệng, "Êm đẹp, nàng làm sao sẽ tới chùa lễ Phật?"

An Ninh quận chúa mím môi, tròng mắt nhỏ lưu chuyển, "Chiêu Hoa tỷ tỷ từ bao giờ ngươi bắt đầu hiếu kỳ như vậy? Muốn biết đúng hay không? Ta lại không nói cho ngươi!"

"Ngươi thật không nói?"

"Ai, tỷ tỷ ngươi muốn biết cũng được, ngươi trước tiên cần phải nói cho ta giữa ngươi và Lý Thanh Y đã xảy ra chuyện gì?", An Ninh quận chúa vẻ mặt hiếu kì, "Ta nghe nói, nàng bị ngươi tát mấy cái gương mặt sưng vù giống như bánh bao thịt vậy. Thật sự là hả giận, đáng tiếc ta không thể tận mắt nhìn thấy. Chiêu Hoa tỷ tỷ, giữa các ngươi rốt cuộc phát sinh cái gì, đáng lẽ người nên sớm giáo huấn nàng. Chẳng qua, ngươi làm mất mặt nàng như vậy, Thái hậu trách phạt ngươi hay chưa? Ngươi hôm nay tới đây, cũng chính là bị Thái hậu phạt? Ai, ngươi tình cảnh thật là gian nan, trên đầu bị Thái hậu đè ép, bị người bắt nạt chỉ có thể ẩn nhẫn, có thể làm sao đây? Nay thật vất vả trả thù, còn bị Thái hậu răn dạy, bằng không ngươi nghỉ ngơi trước, ta giúp ngươi đối phó tiện nhân kia? Bản quận chúa cái khác không được, nhưng mấy trò bàng môn tà đạo ta lại am hiểu nhất, cái gì hạ độc, vu cổ, chơi ngáng chân... Bản quận chúa làm dễ như trở bàn tay, giáo huấn một tiện nhân vẫn là dư sức có thừa."

An Ninh quận chúa vẻ mặt kiêu ngạo.

"...", Chiêu Hoa công chúa nghiêng qua liếc mắt nhìn nàng một cái, "An Bình, ngươi căn bản cũng không biết Tô Mộ Tuyết vì sao tới đây, đúng không?"

Nàng nói một hồi, Chiêu Hoa công chúa nửa chữ cũng không từng nghe được, mà là toát ra một câu nói như vậy, sặc đến An Ninh quận chúa liên tục ho khan, "Ngươi nói lung tung, nào có chuyện này... Ta... Ta làm sao có thể không biết? Hơn nữa, trong kinh thành nào có chuyện gì mà đại quận chúa ta không biết? Ta nhưng là kinh thành vạn sự thông!"

"Vạn sự thông? Theo bản cung thấy, ngươi dứt khoát sửa họ thổi, tên da trâu đi, ngươi am hiểu nhất, ngoại trừ quấy rối, chính là bịa chuyện."

Tố Y tại sau lưng, mím môi cười trộm.

An Ninh quận chúa bĩu môi, "Ngươi... Chiêu Hoa tỷ tỷ, sao ngươi nỡ lòng nào nói ta như vậy, thiệt thòi ta vẫn còn giúp đở ngươi, ngươi... Ngươi nói lời này thật sự là quá phận, ta nào có khoác lác, ta đều là thật lòng, không tin ngươi hỏi thử đi, trong kinh thành này chuyện lớn chuyện nhỏ, ta An Ninh quận chúa có mấy chuyện không biết..."

"Được được được, ngươi lợi hại nhất, ngươi cái gì cũng biết, được rồi". Công chúa lười cùng nàng khua môi múa mép, trực tiếp quay người, mang theo Tố Y đi về hướng Tô Mộ Tuyết.

Tô Mộ Tuyết là đích tôn nữ của Tả Tướng Tô Hiền Chi, kiếp trước, Tả Tướng vẫn luôn nâng đỡ Yến vương, cùng Bình Tây hầu gia âm thầm cấu kết, cuối cùng lại vì cứu Yến vương, chết thảm dưới đao của Bình Tây hầu. Nàng vẫn luôn không hiểu, Tả Tướng làm người thanh liêm, tại trong lòng dân chúng uy vọng khá cao. Tại sao lại đứng về phía Yến vương, chống lại hoàng huynh? Lại tại sao lại cấu kết với Bình Tây hầu gia?

Kiếp trước chính là bởi vậy, nàng không quen nhìn Tô Mộ Tuyết, chỉ cho là Tô Mộ Tuyết là loại nữ tử tâm cơ sâu nặng, cho rằng nàng có liên quan tới cái chết của hoàng huynh. Cuối cùng nàng dùng một ly rượu độc, đưa Tô Mộ Tuyết lên đường.

Sau này nàng tra được, con trai và con dâu của Tả Tướng, cũng chính là cha mẹ của Tô Mộ Tuyết, là bị sơn tặc giết chết, đám sơn tặc kia võ nghệ cao cường, như là từ quân doanh đi ra, nghe nói là mẫu hậu phái đi...

"Ai, Chiêu Hoa tỷ tỷ, chờ ta một chút ——", mắt thấy công chúa một lời không hợp xoay người rời đi, An Ninh quận chúa nhấc váy đuổi theo.

Trong điện Trường Sinh.

Tô Mộ Tuyết dâng hương, lại thêm không ít tiền hương đèn, quay người lại, đối diện cặp mắt mát lạnh của Chiêu Hoa công chúa, nàng khẽ giật mình, vội vàng khom gối, "Công chúa sao lại tới đây?"

Chiêu Hoa công chúa dùng đôi mắt sắc bén xuyên thấu qua nàng, quét về phía bàn thờ cúng, trước có mấy tấm bài vị bằng gỗ, khắc "Tô Mục", "Tô An Nhiên ", "Tô Trần thị", nàng chỉ vào bài vị Tô An Nhiên hỏi, "Hắn là ai?"

Tô Mộ Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua, trong con ngươi hiện lên vẻ đau thương, "Tô An Nhiên là ca ca ta, ca ca ruột thịt."

Dứt lời, lại thêm một câu, "Mười năm trước, bọn họ trên đường về nhà, gặp phải cường đạo... Chờ tổ phụ tìm tới, hài cốt đã không còn..."

Chiêu Hoa công chúa "Ừ" một tiếng, có chút nghi hoặc, "Hài cốt không còn, lại thế nào xác nhận là bọn họ bị hại?"

An Ninh quận chúa tiến lên, kéo áo công chúa, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, đây là chuyện buồn nhà người ta. Ngươi hết chuyện để nói hay sao lại chuyên chọn chỗ đau của người khác để hỏi?"

"Bản cung tra hỏi, ngươi xen miệng làm gì? Tránh qua một bên đi", Chiêu Hoa công chúa lườm nàng liếc mắt một cái, ánh mắt tiếp tục nhìn chằm chằm Tô Mộ Tuyết, dường như chờ nàng trả lời.

"Không sao, chuyện này trong kinh thành cũng không tính bí mật, chỉ là chuyện xảy ra đã lâu, người biết không nhiều lắm, cũng liền không có người nhắc lại ". Tô Mộ Tuyết cười khẽ, cung kính trả lời: "Năm đó, gia phụ mang theo ca ca về quê, nhưng là hơn mười ngày đi qua, ở quê đợi mãi không thấy người, liền dò xét dọc theo đường đi, phát hiện lần cuối cùng bọn họ dừng chân là dưới núi Kỳ Phong. Mà trên núi Kỳ Phong có nhóm cướp, chờ tổ phụ được tin tức, mang theo quan binh tiến đến bắt cướp thì phát hiện trên núi thấy xe ngựa nhà mình, phía trên có huy hiệu đặc biệt của Tô gia,tên cướp cầm đầu bị bắt khai ra bọn họ quả thực từng cướp một xe ngựa từ kinh thành tới, một nam một nữ mang theo một tiểu nam hài, còn có sáu đầy tớ, bọn họ lo chuyện bại lộ, giết bọn hắn... Nhưng nửa đường, tiểu nam hài —— cũng chính là ca ca ta, bị phụ thân liều chết đưa ra ngoài, đến nay, tung tích không rõ."

Tần Mặc xử lý xong mọi chuyện, liền đi tới bên cạnh công chúa.

Nếu công chúa đã chọn hắn làm thiếp thân thị vệ, hắn tất nhiên là muốn một tấc cũng không rời theo sát công chúa.

" Tổ phụ nhiều năm qua tìm khắp các thôn trang xung quanh núi Kỳ Phong cũng chưa thể tìm đến ca ca, thời gian dần trôi qua, cũng liền hết hi vọng, ca ca khi đó tuổi nhỏ, một đứa nhỏ mới sáu bảy tuổi, chạy trốn, trong núi dã thú rất nhiều, hắn sợ là...", Tô Mộ Tuyết thấp giọng kể, lơ đãng quay đầu, liếc mắt thoáng nhìn thấy Tần Mặc.Nàng im bặt, một đôi mắt ôn nhu không thể tin nhìn hắn.

Tần Mặc bị nàng nhìn chằm chằm có chút bất đắc dĩ, thân mình nghiêng nghiêng về sau, ẩn giấu ở chỗ tối.

Tô Mộ Tuyết dường như phát giác được chính mình luống cuống, vội vàng cúi đầu xuống.

Đôi mắt xinh đẹp của Chiêu Hoa công chúa chuyển động qua lại trên người Tô Mộ Tuyết và Tần Mặc, trách không được hôm nay lúc dò xét Tần Mặc, luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng nàng nhìn hồi lâu, đều không thể tìm ra chỗ khác thường.

Nàng cứ tưởng rằng bởi vì Tần Mặc là ân nhân kiếp trước của nàng, nên khi nhìn thấy tâm tình quá kích động, cảm xúc quá phấn khởi mới đưa đến ảo giác. Nhưng hôm nay, khi Tô Mộ Tuyết và Tần Mặc đồng thời đứng ở trước mặt của nàng, nàng liền tìm được chỗ khác thường —— khuôn mặt và hình dáng của Tần Mặc cùng Tô Mộ Tuyết có sáu bảy phần tương tự.

Rất có ý tứ.

Nàng nghe ngóng chuyện này, chính là muốn giải quyết ân oán giữa hoàng huynh cùng Tả Tướng. Nếu như Tần Mặc thật sự cùng Tô phủ có quan hệ, chuyện này liền dễ làm.

Tô Mộ Tuyết như có chút suy nghĩ nhìn nhìn Tần Mặc, im lặng chốc lát, quay đầu nhìn xem Chiêu Hoa công chúa hỏi: "Công chúa, không biết vị này là..."

"Bản cung mới chọn thiếp thân thị vệ, nguyên là Đại thống lĩnh của Vũ Lâm quân, sao vậy? Tô cô nương đối hắn cảm thấy có hứng thú", Chiêu Hoa công chúa biết rõ còn cố hỏi.

Tô Mộ Tuyết cắn cắn môi, nàng được giáo dục là không cho phép càn rỡ nhìn nam tử xa lạ như vậy, nhưng chung quy chống cự không nổi kinh ngạc trong lòng. Nàng nóng lòng chứng thực, liền cũng bất chấp lễ phép, "Nhìn có phần quen mặt, Mộ Tuyết lỗ mãng, xin hỏi vị đại nhân này nhà ở phương nào, bao nhiêu tuổi, trong nhà có thân nhân không?"

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía công chúa, được nàng cho phép mới nói: " Cô nương, tại hạ họ Tần tên Mặc, là một cô nhi, còn tuổi... Khi còn bé ngã

một lần, hoàn toàn quên đi, chuyện lúc còn bé, một mực không nhớ rõ, nay lẻ loi một mình ở tại kinh thành."

Tô Mộ Tuyết đôi mắt tỏa sáng, thanh âm cũng run rẩy lên, "Vậy ngươi đã từng tới núi Kỳ Phong chưa? Hoặc là, ngươi đến từ vùng lân cận núi Kỳ Phong? Ngươi là như thế nào đi tới kinh thành? Ngươi quê quán ở nơi nào ngươi có nhớ không? Không... Không thể hỏi như vậy, từ lúc ngươi có ký ức, ngươi ở nơi nào?"

Tần Mặc nhướng mày, lắc đầu, "Tại hạ cũng không biết núi Kỳ Phong, cũng chưa từng nghe nói qua nơi này. Từ lúc có ký ức đến nay, chính là sống trong một hiệu thuốc ở thôn Hà Gian. Sau này một đường ăn xin đi tới kinh thành."

Hà Gian cách núi Kỳ Phong cũng hơn ngàn dặm.

Mười năm trước một tiểu nam hài chạy trốn, làm sao có thể chạy xa như thế.

Ánh sáng trong mắt Tô Mộ Tuyết ảm đạm xuống, hoặc là, thật sự chỉ là trùng hợp, nàng giật mình, ánh mắt trăn trở trên mặt Tần Mặc trong chốc lát. Cuối cùng là thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Là Mộ Tuyết lỗ mãng, công chúa, quận chúa, Mộ Tuyết thân mình không khỏe, xin được cáo lui trước."

Ánh mắt Chiêu Hoa công chúa nhìn bài vị khắc ba chữ " Tô An Nhiên ", lại nhìn phương hướng mà Tô Mộ Tuyết rời đi, trong con ngươi xẹt qua một chút ánh sáng.

Thế nhân chỉ biết chùa Phật An hương hỏa tràn đầy, là chùa miếu lớn nhất kinh thành. Lại không người nào biết, tại phía sau chùa Phật An có xây một toà biệt viện giành riêng cho hoàng gia, chuyên cung cấp chỗ ở cho quý nhân đến đây lễ Phật tu hành.

Chiêu Hoa công chúa vừa mới đến biệt viện, An Ninh quận chúa liền hấp tấp mang theo một đống hành lý tới cửa, cũng không để ý công chúa có đồng ý hay không. Nàng hét lớn sai bảo hạ nhân đem hành lý của mình đều chất đống tại trong phòng công chúa, rất có tư thế không chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Công chúa mưu lược

Edit:ngocthuybachdang.

`

"Đệm giường muốn trải năm tầng, bản quận chúa thích ngủ giường mềm, bỏ đệm cũ xuống. Đúng rồi, huân hương! Huân hương đừng quên, còn có chậu gỗ, cánh hoa, ban đêm dùng trong bồn tắm, còn có chậu hoa. Đúng, liền bày tại phía trước cửa sổ, cái giá sách kia nhích sang bên một ít, đặt tại nơi đó cản đường..."

An Ninh quận chúa hai tay chống nạnh, đứng ở trong sân chỉ huy không ngừng.

Chiêu Hoa công chúa ngồi phơi nắng, nhàn nhã uống trà, nhìn xem An Ninh quận chúa tại trên địa bàn của nàng diễu võ giương oai, không nói một lời.

Đợi An Ninh quận chúa rốt cục ngừng lại, trong viện cũng bố trí gọn gàng sạch sẽ, nhìn qua có chút ý vị nhân tình. Nàng hài lòng nhẹ gật đầu, đặt mông ngồi xuống bên người công chúa, kêu la: "Thúy Hoa, ta thích ăn chân giò muối, thịt vịt nướng, thịt kho tàu đều mang lên đây đi! Bản quận chúa một ngày mệt nhọc, sắp đói chết!"

Chiêu Hoa công chúa đưa tay, chỉ chỉ quyển sách kinh phật trên mặt bàn, chọc cái trán của nàng, nói: " Thêm chút tâm đi, lễ Phật còn ăn mặn, cũng không sợ bị người ta biết, hủy thanh danh của ngươi?"

"Thanh danh?", An Ninh quận chúa cười nhạo một tiếng, "Đó là thứ gì! Giá trị mấy lượng bạc? Có thể nhét đầy bao tử sao?"

"Ngươi ngược lại khéo mồm khéo miệng, chính là đầu óc không tốt dùng ".Chiêu Hoa công chúa vung tay lên, phân phó, "Tố Y, đem trai thực (đồ ăn chay) mang lên, ta cùng muội muội đối ẩm mấy chén."

Chờ trai thực trong miệng công chúa mang lên, An Ninh quận chúa nghẹn họng nhìn trân trối. Nàng duỗi tay, chỉ chỉ hai phần đồ ăn gần giống nhau trên bàn, nuốt một ngụm nước bọt, " Tỷ tỷ, đây chính là trai thực trong miệng ngươi? Thịt kho tàu, thịt lươn, thịt chân giò, thịt dê, thịt gà... Đây đều là trai thực?"

Công chúa dừng một chút, vẻ mặt không biểu cảm, "Có vấn đề sao?"

An Ninh quận chúa: "..."

... Nàng đã muốn vô sỉ, không nghĩ tới Chiêu Hoa tỷ tỷ so với nàng còn vô sỉ hơn!

Chiêu Hoa công chúa mặt không đỏ tim không đập, kẹp lấy một miếng đùi gà đặt vào trong chén của nàng, ôn nhu nói: " Thịt gà làm rất được, màu sắc hương vị đều vừa đủ, ngươi nếm thử."

"..." Ngay cả bản lĩnh mở mắt nói lời bịa đặt đều như vậy trơn tru.

An Ninh quận chúa vẻ mặt sùng bái, "Tỷ tỷ, những lời đồn kia là thật sự? Ngươi thật sự ngã một phát hỏng đầu óc, ngay cả tính tình đều thay đổi?"

Tần Mặc vẫn đứng ở phía sau, đem công chúa biến hóa xem ở trong mắt. Nghe vậy, ánh mắt dừng ở trên người công chúa, hiện lên một tia lo lắng, công chúa thân mình còn không có hồi phục hay sao?

"Ừ", Chiêu Hoa công chúa trầm thấp lên tiếng, kẹp một miếng thịt vịt nướng đặt ở trong miệng, tùy ý hỏi: "Trước kia ta là như thế nào?"

"Trước kia ngươi...", An Ninh quận chúa kéo dài giọng: "Ta nếu là nói thật, ngươi có tức giận hay không?"

"Nếu là muốn ngươi nói láo, ta tại sao phải hỏi như vậy? Trực tiếp làm cho ngươi khen ta là được."

"Cũng đúng ", An Ninh quận chúa nhẹ gật đầu, "Trước kia ngươi, nói như thế nào đây. Chiêu Hoa tỷ tỷ ngươi ngàn vạn lần không nên tức giận, ta chỉ nói thật, ngocthuybachdang.lequydon.com ngươi thấy qua con chó đúng không? Loại chó đặc biệt thông minh, ngươi nuôi nó, dạy nó thở dài, dạy nó ngồi xuống, nằm xuống rồi đứng dậy. Dạy nó đi nhặt cầu, chơi với ngươi. Nó cực kỳ thông minh, thứ gì vừa học liền biết, cũng đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, dịu dàng ngoan ngoãn đến mức hoàn toàn không có tính tình, chẳng sợ bị người bắt nạt, bị người tính kế. Nó khả năng biết, cũng có thể là không biết, nhưng nó mặc kệ như thế nào đều nhẫn nại, một lòng đi nịnh nọt người. Nó đơn thuần cho rằng chỉ cần mọi phương diện đều làm tốt, làm đúng, người khác liền có thể đối với nó tốt nhưng hiện thực đâu? Hiện thực là, nó càng nhẫn nại càng nhu thuận, những người kia liền càng không có coi nó ra gì, cảm thấy nó dễ bắt nạt, cũng cảm thấy nó ngốc. Bọn họ sẽ càng thêm bắt nạt nó, con chó tuy rằng đơn thuần, nhưng mà lại là tính tình đơn thuần, bị bức ép đến mức nóng nảy cũng sẽ cắn người, đến lúc đó, hết thảy đều không thể quay lại như lúc ban đầu ... Tâm chết về sau liền lại không sợ hãi, nhưng khi đó cho dù là phản kích lại có thể thế nào đâu..."

Chiêu Hoa công chúa sắc mặt có mấy phần trắng bệch.

Cái này không phải liền là nàng sao?

Kiếp trước nàng với con chó trong miệng An Ninh quận chúa chẳng khác nhau chút nào.

"Ngày hôm trước nghe được tin tức, nói ngươi đánh Lý Thanh Y, lúc nương về nhà nói với ta, nàng nói ngươi ngốc, làm sao có thể ra tay, vậy chẳng phải thành đầu đề câu chuyện cho người ta nói sao? Lý Thanh Y cho dù không đúng, nhưng là nàng không đúng đối với người bên ngoài đều là việc nhỏ không để vào mắt, chẳng qua chỉ là dạy dỗ một người làm, lại có thể thế nào? Ngươi nên chịu đựng, tiếp tục dung túng nàng, dung túng tới có một ngày, nàng bản thân phạm vào sai lầm lớn, loại sai lầm không cách nào cứu vãn. Đến lúc đó, liền hung hăng trừng trị nàng, trừng trị đến nàng cũng không dám lại xâm phạm ngươi, bắt giặc trước bắt vua, đánh rắn đánh dập đầu, đây mới là có thủ đoạn, có mưu lược, nhưng là ta lại cảm thấy, Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi làm rất đúng!"

An Ninh quận chúa uống chút rượu, gương mặt ửng đỏ, nàng nhìn xem Chiêu Hoa công chúa, nói tiếp: "Chúng ta Phượng gia từ lão tổ tông bắt đầu, chính là tại trên lưng ngựa đánh thiên hạ. Trước giờ đều là chúng ta khi dễ bắt nạt người bên ngoài, lúc nào đến phiên người bên ngoài chạy đến trên đầu chúng ta làm mưa làm gió? Chiêu Hoa tỷ tỷ, ta thầm nói, trong kinh thành, ngoại trừ cha và nương, ta cũng chỉ thân nhất với ngươi. Tuy rằng ngươi vẫn luôn đối với ta lạnh nhạt, ta cảm thấy ngươi tâm địa thiện lương, thông minh, cũng là thực tâm thích ta. Ai là thật tâm đối với ta, ai là giả vờ đối với ta tốt, ngocthuybachdang đừng nhìn ta nhỏ, kỳ thật ta còn hiểu nhiều thứ hơn ngươi, không... Phải nói là so với ngươi trước kia hiểu được. Hôm đó nghe nói ngươi động thủ đánh người, ta liền đoán được ngươi ước chừng là chịu đựng đủ rồi, không nghĩ lại nhịn, hôm nay gặp mặt, quả nhiên, ngươi là thật sự khai khiếu."

Chiêu Hoa công chúa thân mình cứng đờ, ánh mắt phức tạp, trong mắt thêm một mạt ủ dột.

"Chiêu Hoa tỷ tỷ, kỳ thật trong kinh thành, nhất là hoàng gia, có mấy ai là thật sự ngu ngốc đâu? Ai trong lòng không phải là giống như gương. Liền nói ta đi, ngươi nhìn ta cả ngày vũ đao lộng thương, giống như nam nhi như vậy. Nương ta cả ngày nói ta là con khỉ, muốn ta học theo ngươi, học một ít nữ công học một ít cầm kỳ thư họa, nói nữ nhi nên có bộ dáng của nữ nhi, như vậy mới gả được ra ngoài. Nhưng là, cho dù ta làm như vậy lại như thế nào? Người không quen nhìn ta vẫn là không quen nhìn ta, người thích ta cũng sẽ không bởi vì chút chuyện này liền thay đổi. Ta làm tốt, trở thành nữ nhi ngoan ngoãn trong mắt mọi người, mỗi ngày không ra khỏi cửa chính, nói chuyện nhỏ nhẹ, làm chuyện văn nhã, trở thành một tiểu thư khuê các, ta lại có thể được đến cái gì? Đến cuối cùng còn không phải là một cỗ kiệu đến nhà khác đi, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Nếu kết cục đều là giống nhau, ngocthuybachdang.lqd.com ta tại sao không thể làm chính mình? Ta tại sao không thể thuận tâm ý chính mình mà sống? Cuộc sống này là chính ta, ta là quận chúa, cha ta là vương gia, ta thích thế nào thì thế nào, ta muốn làm gì thì làm, ai có thể làm gì ta?"

Chiêu Hoa công chúa nắm ly rượu trong tay lắc lư, rủ mắt xuống, không biết nghĩ đến cái gì.

Thật lâu, nàng chợt bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, "Ngươi nói đúng, ta không phải liền là một con chó sao? Khuất nhục trong lao tù, biết rất rõ ràng hết thảy lại không xông ra được, mãi mãi cũng chỉ là nhẫn nại nhẫn nại nhẫn nại! Trước đây, lúc phụ hoàng còn tại thế dạy hoàng huynh từng nói, ngocthuybachdang.lqd.cm làm nhãn quan thiên hạ, trong lòng có mưu lược, có thể nhẫn nhịn chuyện mà người thường không thể nhẫn, mới thành châu báu. Nhẫn này, là ẩn nhẫn, là tùy thời mà động, là mãnh hổ yên tĩnh trước khi xuất kích! Sau khi phụ hoàng đi, mẫu hậu lại dạy cho chúng ta tinh thần thoải mái, muốn rộng đối đãi người, muốn nghiêm khắc kiềm chế bản thân, chuyện gì cũng phải ngẫm lại người bên ngoài tốt, phải đối đãi tử tế Lý gia, ha... Nàng thật đúng là mẫu hậu tốt, đem hai huynh muội chúng ta giáo dục thành kẻ nhu nhược mềm yếu! Có những chuyện ngay cả ngươi đều biết đến, ta lại luôn bị mỡ heo mông tâm, nhớ những cái kia cái gọi là tình nghĩa huyết thống, ngươi nói đúng, tại sao phải nhẫn?"

Nàng vỗ một cái lên bàn, bàn ăn lắc lư mấy lần.

" Ta thân là công chúa tôn quý nhất của Đại Minh triều, cha ta và ca ta đều là nhất quốc chi quân. Ta lại ngay cả Lý Thanh Y đều sửa trị không được, còn làm cho nàng leo đến đầu của ta làm mưa làm gió. Cứ như vậy, người khác còn muốn đến dạy ta nhẫn nại, ta bằng cái gì nhẫn nại? Ta tại sao phải nhẫn nại? Ta làm sao lại phải nhẫn nại!"

Chiêu Hoa công chúa ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiêu căng, "Nàng Lý Thanh Y cho rằng ta giống như nàng, ai... Những thủ đoạn hạ cấp kia, tiểu đả tiểu nháo ta còn thực sự không để vào mắt. Nàng cho rằng ta chỉ đọc quá "nữ giới " và "nữ tắc " sao? Hừ, lão nương xem chính là " tư trị thông giám" (biên niên sử của Trung Quốc), học chính là " binh pháp Tôn Tử ", đọc chính là " Trinh Quán trị " (Thời thịnh trị của Trinh Quán- Theo Wikipedia). Muốn đối phó nàng, có rất nhiều thủ đoạn, lão nương hoặc là không ra tay, muốn ra tay, liền tuyệt đối là sấm sét vang dội, làm cho nàng biết, rốt cuộc cái gì gọi là tôn ti, rốt cuộc ai mới thật sự là chủ tử!"

Tần Mặc đứng ở sau lưng nàng, nhìn xem bóng lưng thẳng tắp của nàng. Ánh mắt dừng lại tại một chỗ trên quần áo nàng, nơi đó có một đóa hoa mai nở rộ, cực kỳ giống tính tình công chúa, cứng cỏi bất khuất, kiên cường không buông tha.

Chẳng biết tại sao, công chúa như vậy, làm cho tâm hắn sinh thương tiếc.

An Ninh quận chúa bị những lời này làm cho kinh sợ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem nàng, thật lâu, nàng chợt tặc lưỡi, "Tỷ tỷ, ngươi nói ngươi thế nào không sớm ngã đi. Nhìn đi ngã một cái, làm cho ngươi cả người cảnh giới đều tăng lên."

"Tóm lại muốn trưởng thành ", Chiêu Hoa công chúa đôi mắt mãnh liệt, " Mặc thế nhân nói ta ngốc, cười ta, nhục ta, mắng ta, lừa dối ta, khinh miệt ta, phỉ ta, báng ta — ta liền mắng hắn, đánh hắn, huấn hắn, đạp hắn, tính toán hắn, hại hắn, đưa hắn đi chết!"

An Ninh quận chúa đưa người tới, vẻ mặt cười xấu xa, "Nói hay, có chơi vui nhất định phải mang ta đi cùng, chúng ta tỷ muội đồng lòng, kỳ lợi đoạn kim (hai người đồng lòng thì núi cũng xô ngã được, biển cũng lấp bằng được).

Chiêu Hoa công chúa liếc mắt, nhìn thần sắc "Chỉ sợ thiên hạ không loạn" của nàng kia, hé miệng cười một cái, "Yên tâm, tự nhiên có chỗ cần dùng đến ngươi.Không phải ngươi nói trong kinh thành tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ngươi đều biết rõ ràng hay sao? Lời này từ đâu mà đến?"

"Hắc hắc, cái này phải quy công cho Thúy Hoa, có nàng ở, liền không có tin tức nào mà nàng không nghe được ", An Ninh quận chúa vẫy tay một cái, "Thúy Hoa, tới đây làm cho công chúa mở mang kiến thức một chút."

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chàng thị vệ thẹn thùng .

Edit:ngocthuybachdang.

Chiêu Hoa công chúa nhìn nữ tử trước mặt từ trên xuống dưới, lông mày bình thường, mắt mũi nhạt nhẽo, lớn lên rất là phổ thông, tướng mạo này có đặt ở trong đám người cũng nhận không ra. Nàng thỏa mãn nhẹ gật đầu, chỉ vào Tần Mặc hỏi: " Ngươi có biết hắn là ai?"

Tần Mặc khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn lướt qua Thúy Hoa, lập tức liền nhìn ra chỗ khác biệt. Nàng tướng mạo bình thường như vậy, dễ dàng bị người xem nhẹ, cũng giỏi nhất về ngụy trang.

Thúy Hoa trong lòng biết công chúa đây là đang khảo nghiệm nàng, trên dưới nhìn Tần Mặc vài lần, ánh mắt ngưng tại chỗ eo của hắn, trên mặt thần sắc giãn ra, nàng cúi thấp đầu, cung kính trả lời: " Khởi bẩm công chúa, hắn là thị vệ cận thân của công chúa, là Tả Thống lĩnh Vũ Lâm Quân Tần Mặc Tần đại nhân."

Chiêu Hoa công chúa nhíu mày, thân mình hơi hơi nghiêng về phía trước, " Hả? Làm thế nào nhìn ra được?"

"Khởi bẩm công chúa, là lệnh bài, lệnh bài trên người Tần đại nhân đều viết rõ ". Thúy Hoa dừng một chút, lại giải thích cặn kẽ nói: "Có thể đứng ở bên cạnh công chúa nhất định không phải người thường. Vũ Lâm quân tổng cộng có hai vị thống lĩnh, Tả thống lĩnh dưới mắt phải có một vết sẹo dài, hết sức rõ ràng, mà nghe nói Tả Thống lĩnh chính vào nhược quán, tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao. Nô tỳ nhìn người này dáng vẻ đường đường, hai đầu lông mày mơ hồ lộ ra một chút uy nghiêm. Có thể thấy được hắn cũng không phải là thị vệ phổ thông. Có thể là Tả Thống lĩnh, còn nữa, người này từ đầu đến cuối đều đứng tại sau lưng công chúa, mà những Vũ Lâm quân khác lại bảo vệ bên ngoài viện, không có lệnh không được đi vào. Bởi vậy có thể thấy được, Tần đại nhân rất được công chúa tin tưởng, xác nhận là thị vệ cận thân của công chúa."

Tần Mặc nghe tới sáu chữ "Rất được công chúa tin tưởng ", gương mặt lạnh lùng khẽ nhúc nhích, ánh mắt thêm nhu hòa.

"Ừ, quan sát cẩn thận, là một người có tâm tư linh hoạt ". Công chúa nhẹ gật đầu, đập mặt bàn, "Nói một chút về cách nhìn của ngươi đối với nhà Lý quốc công."

Lý quốc công, Lý Ngao chính là phụ thân của đương kim thái hậu.

Thúy Hoa cực nhanh nhìn An Ninh quận chúa liếc mắt một cái, thấy nàng bắt chéo hai chân cắn hạt dưa, vẻ mặt bình thản, giống như khích lệ nàng nói tiếp. Nàng hít một hơi thật sâu, nói: " Khởi bẩm công chúa, Lý quốc công, đứng hàng nhân thần, dưới gối có một trai một gái. Con gái là đương kim thái hậu, con trai là Lý thái phó, hai cha con đều là rường cột nước nhà, bề tôi của xã tắc."

Trả lời rõ ràng cẩn thận không ít.

Thấy Chiêu Hoa công chúa khép hờ mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì, nàng nói tiếp: " Lý thái phó cưới thê là Tạ thị, hậu viện còn có ba vị di nương, hai nha hoàn thông phòng. Tạ Lý thị sinh ra đích nữ Triều Dương quận chúa, Trần di nương sinh ra thứ trưởng tử Lý Văn Mạnh, Ngô di nương sinh ra thứ nữ Lý Tĩnh Thù..."

"Được rồi được rồi", Chiêu Hoa công chúa đánh gãy nàng, "Những lời này, trong kinh thành người nào không biết? Bản cung như muốn biết này đó, mất công hỏi ngươi làm gì? Những chuyện đó của Lý gia bản cung so với ngươi rõ ràng!"

Thấy công chúa đột nhiên tức giận, Thúy Hoa luống cuống nhìn về phía An Ninh quận chúa.

Nàng quả thực biết không ít chuyện, nhưng những chuyện này, nàng có thể nói sao? Những lời kia, nàng dám nói sao?

Lý gia là nhà mẹ đẻ của thái hậu, công chúa là nữ nhi ruột thịt của thái hậu, công chúa đối Lý gia rốt cuộc là loại thái độ nào? Nàng tuy rằng nhìn ra một ít, nhưng những vị bề trên này tâm tư là khó đoán nhất, viết lên mặt không có nghĩa là suy nghĩ thật sự.

Nàng không dám đoán, cũng sợ mình đoán sai, đáp lời tự nhiên là chọn chuyện mà mọi người đều biết đến để nói, không cầu có công, nhưng cầu không sai.

An Ninh quận chúa cắn hạt dưa, cười đến không tim không phổi, "Thúy Hoa nhân huynh sợ cái gì? Thường ngày đi theo ta, ngươi không phải là vẫn tùy ý có gì nói đó sao? Lần trước ngươi còn nói với ta Chu thị lang nuôi ngoại thất bị chính thê tìm tới cửa nháo chuyện, nói nhưng có ý tứ, ngocthuybachdang. như thế nào hôm nay lại chọn chuyện mà ai cũng biết để nói vậy? Ngươi như thế nào đối với ta, liền đối với công chúa như vậy. Chủ tử tra hỏi, ngươi cứ việc trả lời, những chuyện khác không quan hệ gì tới ngươi, ngươi cũng không cần cân nhắc quá nhiều, biết không?"

"Vâng, nô tỳ cẩn tuân quận chúa dạy bảo."

Chiêu Hoa công chúa ngón tay đập mặt bàn, trầm ngâm nói: "Bản cung cho ngươi cơ hội lấy công chuộc tội. Trong năm ngày, nhân thủ tùy ngươi sai sử, bạc tùy ngươi dùng, ngươi hãy dò nghe tin tức bốn quý phủ bao gồm Lý quốc công, hữu tướng, tả tướng, Bình Tây hầu thế tử Nghiêm Như, loại chuyện khắp kinh thành đều biết đến đừng nói nữa, chuyên chọn việc nhỏ mà nghe ngóng. Ai từng va chạm với ai, ai trộm tình nhân nuôi ngoại thất, ai trong phòng thêm đồ vật, ai trong viện thiếu một chiếc lá, ai ngày gần đây tác phong làm việc đột nhiên khác thường. Dù chỉ là khẩu vị đột nhiên thay đổi, hoặc là nhà ai nô tài tỳ nữ gần nhất có điều động, mọi việc như thế, phàm là việc lớn việc nhỏ người ngoài không biết đều nghe ngóng rồi báo lại cho bản cung. Về sau mỗi ngày hồi báo, hiểu chưa?"

Đợi Thúy Hoa lui xuống, An Ninh quận chúa trợn to mắt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn xem nàng, "A tỷ, ngươi nếu là muốn nghe chuyện vui, ta dẫn ngươi đi quán trà, trong quán trà mỗi ngày đều có thuyết thư (người kể chuyện) y y nha nha kể chuyện xưa, rất náo nhiệt. "

Nàng nói hăng say, tự hỏi tự trả lời nói: "Người kể chuyện nếu nói hay, khách nghe sẽ cho tiền thưởng, tiền thưởng nhiều, thân phận người kể chuyện cũng bị nâng lên. Giá cả cũng liền đắt, ta đi nghe mấy lần, có một người gọi là Mỵ nương cô nương nói rất hay. Mặc kệ dạng nhân vật gì đến trong miệng nàng, liền giống như sống lại vậy, có máu có thịt, lúc nào về ta dẫn ngươi đi nghe một chút."

Chiêu Hoa công chúa nghiêng qua nhìn nàng liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ cha ngươi không chịu cho ngươi ra ngoài, ngươi tưởng kéo ta làm bình phong?"

"...", An Ninh quận chúa trong nháy mắt héo rũ, vẻ mặt ai oán nhìn xem nàng, "Chiêu Hoa tỷ tỷ, ta đột nhiên cảm thấy ngươi trước kia tính tình cũng không tệ, thí dụ như ta đùa giỡn, ngươi cũng không vạch trần!"

Chiêu Hoa công chúa khóe miệng giật giật, "trước kia là vậy! Chút tâm tư này của ngươi, ta liếc mắt một cái thấy ngay."

Ban đêm.

Trăng sáng sao thưa, đêm lạnh như nước.

"A —— không cần —— "

" Đừng chết —— đừng chết —— "

Chiêu Hoa công chúa đầu đầy mồ hôi, lập tức từ trong mộng giật mình tỉnh lại, tiếng gào thét thê lương đánh thức Tố Y đang ở bên ngoài gác đêm.

Công chúa từ từ ngồi dậy, ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ nghiêng chiếu vào, soi sáng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng. Nàng sờ sờ ngực, nơi đó vẫn còn đau, trái tim đập liên hồi đại biểu cho nàng còn sống. Nàng còn sống...

Chiêu Hoa công chúa há miệng thở hổn hển, kinh ngạc không hiểu.

Lúc Tố Y tiến vào nhìn thấy công chúa một thân quần áo ngủ màu trắng, thất hồn lạc phách ngồi ở chỗ đó, ánh mắt trống rỗng mê ly, ẩn chứa đau thương. Nàng vội vàng tiến lên lau sạch mồ hôi lạnh trên đầu công chúa, đau lòng nói: "Công chúa lại gặp ác mộng? Nô tỳ đi làm cho ngài một bát canh an thần nhé."

"Không cần", Chiêu Hoa công chúa thở phì phò, "Tần Mặc đâu? Tần Mặc ở đâu? Gọi Tần Mặc tới cho bản cung ——"

Nói đến câu cuối đã là nghiêm nghị gào thét.

Tố Y khẽ giật mình, còn chưa kịp phản ứng Tần Mặc là người nào, một người áo đen liền lặng im không tiếng động xuất hiện trong phòng, nhìn đến thân thể công chúa không ngừng phát run, hai tay nam tử áo đen nắm thật chặt. Tiến lên, còn chưa kịp hành lễ, tay liền bị công chúa một phát bắt được.

Tố Y thấy vậy, đôi mắt chớp lên, cúi thấp đầu giả vờ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì rồi lui ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa lại.

Trong phòng, nam tử áo đen lông mày hơi vặn, đang muốn rút tay, lại phát hiện tay của nàng lạnh buốt, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Tâm mềm nhũn, hắn theo bản năng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng kia, thấp giọng kêu: "Công chúa..."

"Đừng hỏi, cũng không cần nói, Tần Mặc, ngươi ở bên ta được chứ, một lúc liền tốt, một lúc liền tốt". Công chúa lẩm bẩm tự nói.

Tần Mặc giống như một tảng đá, cứng ngắc quỳ ở trước giường, nhưng thân mình căng thẳng của nàng rốt cục mềm nhũn ra, lần nữa nằm trở về. Nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, lông mi thon dài như là những con bướm đang vỗ cánh, khẽ chớp để gạt đi giọt nước mắt nơi khóe mắt. Trong lòng khẽ thở dài một hơi, cuối cùng vẫn là ác mộng.

May quá, nàng còn sống, hoàn hảo, hắn đang ở bên người, hết thảy đều vẫn như lúc ban đầu.

Không có ai biết, những ngày qua nàng đã sống như thế nào.

Ban ngày, nàng nhẹ nhàng đối với mọi người, hết thảy như thường, nhưng khi màn đêm vừa xuống, mỗi lúc tỉnh mộng, đau đớn thấu xương liền dần dần tràn ra, ngocthuybachdang ngón tay giống như còn có thể chạm đến máu tươi nóng hổi. Trong ngực giống như còn ôm người kia, thân thể dần dần lạnh buốt cứng ngắc, mũi tên kia ghim vào tim đau đớn giống như tùy thời có thể nổ tung.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, Tần Mặc đem nàng bảo hộ ở trong ngực, mà trước đó, nàng cũng không từng nhìn tới hắn.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, hắn dùng thân thể làm lá chắn cho nàng. Mặc kệ mưa tên bay tới, cắm vào phía sau lưng hắn không khác gì một con nhím, mà hắn lại mỉm cười nhìn nàng. Ánh mắt kia, ôn nhu giống như có thể tràn ra nước.

Một khắc này, thế giới của nàng giống như đổ sụp theo, thân thể dần dần lạnh ngắt, nhưng ngón tay lại nóng rực.

Thậm chí, ngay cả khi tên đâm vào thân thể, da thịt và xương cốt như vỡ ra, nàng lại cảm thấy thoải mái, có Tần Mặc ở bên cạnh, hóa ra cái chết, cũng không phải là thống khổ như vậy.

...

Chiêu Hoa công chúa nhắm mắt thật chặt, xoay lại thân mình, ôm lấy Tần Mặc, thân thể run rẩy, "Tần Mặc, ta thật là sợ..."

Tần Mặc bị một loạt hành động của nàng làm cho mất hồn.

Không rõ nàng đang sợ cái gì. Hắn ngẩn người, trong lúc nhất thời không biết như thế nào nói tiếp, chỉ là thân mình cứng ngắc, một cử động cũng không dám, sợ hãi tại nơi đó. Tùy ý công chúa ghé vào trên người hắn.

Cũng không biết trải qua bao lâu.

Thời gian ngắn ngủi bằng một nén nhang, lại giống như trôi qua thật nhanh, một nháy mắt đã thương hải tang điền (những biến đổi lớn).

Chiêu Hoa công chúa chậm rãi mở mắt, từ trong ngực hắn từ từ ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng nhu hòa, khuôn mặt hắn như ngọc, nông mi thon dài nồng đậm. Một đôi mắt màu đen thờ ơ lạnh lùng, giờ phút này đang bối rối nhìn về phía bên cạnh. Dường như không dám đối mặt với nàng, tại trên gương mặt của hắn, có hai rặng mây đỏ đáng nghi.

Hắn đây là... Đang xấu hổ?

Phát giác được điểm này, Chiêu Hoa công chúa sửng sốt, chẳng biết tại sao, đột nhiên rất muốn trêu chọc chàng thanh niên thẹn thùng trước mặt này. Bàn tay nàng lạnh buốt từ từ vuốt lên lông mày của hắn, cười giảo hoạt, hôn xuống giữa mi tâm. Quả nhiên, thân mình hắn cứng đờ, trên mặt đỏ ửng tăng hơn mấy phần.

"Công... Công chúa...", Tần Mặc đỏ mặt, hai tay không biết nên để vào đâu, công chúa ánh mắt nóng rực như vậy, giống như một đám lửa thiêu đốt lòng hắn. Hắn nên làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Công chúa có lạnh không?

Edit:ngocthuybachdang.

Nàng nhìn thấy sự quẫn bách và luống cuống trên mặt hắn, nhịn không được cười khanh khách. Chỉ cảm thấy tâm tình chìm giạt trôi nổi mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng an ổn, từ lúc hắn đến sợ hãi và bất an đã dần dần đi xa.

Tần Mặc trong lòng lộn xộn không chịu nổi, trong mắt đầy hoang mang.

Công chúa hôm nay có chút khác thường, tại sao?

Nghĩ đến cảm giác bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh trắng muốt lạnh như băng nằm trong lòng bàn tay, yết hầu không khỏi căng thẳng, tâm cũng bắt đầu nhảy lên.

Từ trước tới giờ, hắn đều sống một mình, lại càng chưa từng tiếp xúc với nữ tử. Hắn có chút hoang mang, không biết rõ đây là cảm giác gì, trong lòng giống như có một đám lửa. Nụ hôn chạm vào giữa lông mày giống như một làn gió xuân, lại thổi bùng lên ngọn lửa trong lòng hắn, làm cho hắn cảm thấy bất an, không biết làm thế nào.

Chiêu Hoa công chúa đứng dậy, lần nữa trở về trên giường, tay lại nắm tay hắn thật chặt, vẫn chưa từng buông ra.

Tần Mặc nửa quỳ ở trước giường, cúi thấp mặt xuống, ngẫm nghĩ, tựa hồ hiểu rõ ra, công chúa nắm tay hắn như vậy, ước chừng là sợ hãi vì vừa gặp ác mộng, không dám ngủ một mình, hắn ngẩng đầu, hỏi: "Công chúa là muốn người gác đêm?"

"Ừm."

Hắn rút tay, đứng dậy đi ra ngoài, công chúa cho rằng hắn muốn đi, bỗng nhiên từ trên giường bò dậy, chạy nhanh tới, từ phía sau ôm lấy hắn, "Tần Mặc, ngươi muốn đi đâu?"

Dáng người cao ngất dừng lại, "Thuộc hạ đi gọi Tố Y cô nương đến..."

Chiêu Hoa công chúa ngắt lời hắn, "Gọi nàng đến làm cái gì?"

"...", tự nhiên là gọi nàng đến làm bạn với công chúa.

Tần Mặc đôi mắt ngưng lại, hắn ngược lại là tưởng trông coi công chúa, nhưng thứ nhất là vừa mới đến, nam nữ lại khác biệt. Thứ hai, công chúa thân phận tôn quý, hắn cho dù là gác đêm, cũng chỉ có thể ở bên ngoài.

Chiêu Hoa công chúa vòng đến bên cạnh hắn, nhón chân lên, trong đôi mắt trong veo ngưng tụ nước mắt, nghiêm túc hỏi: "Tần Mặc, có phải ngươi chán ghét ta hay không?"

Tần Mặc ngạc nhiên, hắn làm sao sẽ ghét nàng?

Thấy hắn không nói lời nào, công chúa nhếch miệng, " Ngươi quả nhiên chán ghét ta!"

Tần Mặc lại là sửng sốt, nhìn xem khóe miệng nàng, đột nhiên hốt hoảng. Hắn lúc nào nói mình chán ghét nàng?

Nàng lại là từ đâu nhìn ra được? Hắn rõ ràng cũng không nói gì, cũng không có làm gì!

Công chúa lau mắt, bắt đầu khóc thút thít, "Ngươi tại sao có thể như vậy, người ta rốt cuộc làm sai cái gì? Ngươi muốn như vậy chán ghét người ta, hu hu hu... Ta chỉ là muốn ngươi ở lại với ta. Một mình ta rất sợ hãi, người ta mới vừa rồi còn thấy ác mộng, ngươi lại muốn bỏ người ta mà đi..."

Tuy là thút thít, nhưng chỉ là mở miệng gào khóc, nửa giọt nước mắt đều không có.

"...", Tần Mặc thấy rõ biểu tình của công chúa, trong lúc nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải, đành phải nhẫn nại tính tình tùy ý nàng nắm kéo tay áo của mình.

Hắn chỉ là một thị vệ nho nhỏ, đêm hôm khuya khoắt xuất hiện tại trong phòng ngủ của công chúa đã là quá phận. Chẳng lẽ còn muốn hắn ôm rồi dỗ nàng vui vẻ? Nói hắn không ghét nàng, nói hắn sẽ không rời đi?

Những lời này chính là cầm đao gác ở trên cổ hắn, hắn cũng nói không nên lời.

Công chúa thút thít khóc rống hồi lâu, vụng trộm nhìn hắn qua kẽ tay, thấy hắn không có động tĩnh, bắt đầu lo lắng, mắt hoa đào dần dần hiện lên một tầng sương mù, Tần Mặc hắn... Hắn làm sao có thể thờ ơ như vậy?

Chẳng lẽ kiếp này, hắn thay đổi?

Nhưng là rõ ràng...

Rõ ràng hắn là quan tâm nàng, hắn kiếp trước như vậy che chở nàng, cùng nàng đồng sinh cộng tử...

Ánh mắt trước khi chết của hắn, như vậy ôn nhu, ôn nhu giống như có thể chảy ra nước, phảng phất như một trận mưa phùn, rơi xuống trong thế giới vốn đã tái nhợt vô lực của nàng. Một lần nữa khi nàng mở to mắt tỉnh lại, ngocthuybachdang mỗi một lần nửa đêm tỉnh mộng, trận mưa kia liền lớn hơn một ít. Mỗi khi nàng nghĩ đến Tần Mặc, trận mưa kia liền càng ngày càng lớn, chờ đến trận mưa kia trở thành mưa rào tầm tã, nàng rõ ràng liền đứng tại trong mưa, lại tìm không được hắn.

Hắn rõ ràng đang ở bên người, nhưng là nàng lại tìm không được hắn, mà hắn, cũng không nhìn thấy nàng...

Nàng cũng không phải là ngốc, lại như thế nào không hiểu tình ý tràn đầy trong mắt hắn. Kiếp trước, bên cạnh nàng thị vệ cũng không phải chỉ một mình hắn nhưng lại chỉ có hắn là dùng sinh mệnh để bảo vệ nàng. Hắn đối với nàng, đâu chỉ đơn giản "Ăn bổng lộc của người, hết lòng làm việc " như vậy.

Cho nên kiếp này, sau khi nàng dưỡng tốt thân mình chuyện thứ nhất chính là đến tìm hắn, đem hắn kéo đến bên cạnh mình. Nàng đã nghĩ kỹ, đợi nàng đánh bại Nghiêm Như, nghiền chết đám người kia, nàng sẽ mang theo thị vệ lưu lạc chân trời, tiêu dao khoái hoạt!

Nhưng nàng nghìn tính vạn tính, không có tính tới Tần Mặc thay đổi.

Là hắn tới trêu chọc nàng, nhưng khi nàng rốt cục tỉnh ngộ, xoay người đi tới. Hắn thế nhưng không có ở đây?

Chiêu Hoa công chúa trong lòng hừ lạnh, nếu đã đem hắn lôi đến bên cạnh mình, nàng sẽ không cho phép lại có bất kỳ biến cố gì!

Tần Mặc, ngươi cho là ngươi còn có thể chạy thoát được sao?

Suy nghĩ bá đạo này giống như ánh sao chợt lóe lên trong đầu, liền qua đi, công chúa cuối cùng vẫn là như đưa đám đứng lên, hắn ở bên người lại như thế nào? Hắn đã muốn thay đổi, hắn đều không để ý nàng!

Thế giới này vốn là lạnh như băng, chỉ có hắn ở bên người, nàng mới có thể có cảm giác an toàn, tâm tình thấp thỏm lo âu mới có thể an định lại, nàng mới cảm thấy kiên định.

Nếu ngay cả Tần Mặc đều không để ý nàng, vậy nàng sống sót còn có ý nghĩa gì?

Chiêu Hoa công chúa càng nghĩ càng khổ sở, lần này thật sự khóc lên, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt dây từ trên gương mặt trơn bóng của nàng khoan thai rơi xuống.

Tần Mặc dự tính trước dỗ công chúa, làm cho nàng lên giường nghỉ ngơi. Nếu công chúa không muốn Tố Y cô nương gác đêm, hắn sẽ thay mặt nàng đứng gác ngoài hành lang, như vậy công chúa nếu là ác mộng, hắn cũng có thể trước tiên phát giác.

Hắn quyết định chủ ý, vừa giương mắt, lại thấy công chúa thế nhưng thương tâm khóc rống lên, từng giọt từng giọt nước mắt làm cho tâm hắn từ trước giờ vô cùng trấn định triệt để rối loạn.

Tay chân có chút luống cuống, muốn cầm khăn, lại phát hiện chính mình hôm nay ra ngoài để cho tiện, cũng không có mang theo khăn, tưởng duỗi tay áo thay nàng lau đi nước mắt càng rơi càng nhiều, nhưng là bàn tay đến một nửa liền cứng lại rồi, cố nén tâm đi quá giới hạn, hoảng loạn nói: "Công... Công chúa làm sao vậy?",

Đuôi mắt lại thoáng nhìn đến công chúa thế nhưng là đi chân trần đứng trên mặt đất lạnh như băng, lông mày bỗng nhiên nhíu chặt, trong đầu chỉ còn lại gương mặt khóc như mưa và đôi chân ngọc trần trụi kia. Trong lúc nhất thời, hắn quên hết tất cả quy củ, ôm ngang người công chúa, nhanh chân hướng về phía giường gỗ hoa lê.

"Công chúa, tha thứ thuộc hạ đi quá giới hạn."

Chiêu Hoa công chúa còn chưa kịp phản ứng, cũng đã rơi vào trong lồng ngực ấm áp của hắn. Nàng dừng thút thít, ngơ ngác ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn cái cằm hoàn mỹ kia, có chút phản ứng không kịp.

Hả, chiêu này có tác dụng?

Trên mặt công chúa nước mắt chưa khô, khóe môi lại không nhịn được cong lên. Nàng giống như tìm được biện pháp đối phó Tần Mặc.

Tần Mặc ôm nàng như là ôm báu vật, rất là cẩn thận, hắn đem nàng nhẹ nhàng đặt lên giường, kéo chăn mềm thay nàng đắp lên, ánh mắt dừng lại nơi mắt cá chân của nàng.

Hắn do dự một chút, thay nàng đắp kín, mặt không thay đổi vén một góc chăn lên, đưa tay tiến vào, lúc nắm chặt bàn chân nhỏ lạnh buốt kia của nàng thì hai hàng lông mày tuấn lãng nhíu lại.

Công chúa rụt chân lại, cảm giác được ấm áp từ tay của hắn truyền đến, ấm áp từ ngón chân vẫn luôn lan tràn đến trong lòng, làm cho lòng nàng nóng lên, sắc mặt nàng đỏ lên, lại là dần dần buông lỏng xuống, kinh ngạc nhìn một bên mặt hắn.

"Thân mình là chính mình, lạnh, nóng, cũng chỉ có chính mình có thể biết, người bên ngoài không cách nào thay người chia sẻ, công chúa nên yêu quý chính bản thân mình", Tần Mặc vận nội lực, ngocthuybachdang chầm chậm sưởi ấm chân cho công chúa, đợi cho chân nhỏ dần dần ấm lên, Tần Mặc thấp giọng hỏi, "Công chúa, còn lạnh không?"

Chiêu Hoa công chúa sửng sốt, nhìn qua trong chăn hở ra hai bàn chân, trong lòng có chút phức tạp, nhất thời chua, nhất thời vui, nhất thời buồn.

Nàng tuy là công chúa cao quý, bên người nô tài thị nữ một đống lớn, nhưng lại chưa từng có người hỏi qua như vậy.

Lạnh sao, nóng sao, đau đớn sao, khổ à... Xưa nay không từng có người hỏi qua nàng, công chúa ngươi khổ sở sao? Ngươi có lạnh hay không?

Nàng rất ít khi thể hiện mình yếu đuối trước mặt người khác, bởi vì tâm nàng đã sớm bị hiện thực đóng băng, sớm đã không chờ mong thật tình, cũng đã sớm học xong yên lặng tiếp nhận, thừa nhận hết thảy tất cả.

Chiêu Hoa công chúa lắc đầu, muốn nói "Không cần lo lắng, nàng không lạnh", nhưng đôi mắt vừa chuyển, nghĩ đến trước đó nàng mới khóc, Tần Mặc liền luống cuống tay chân, ma xui quỷ khiến, lời vừa nói ra khỏi miệng liền trở thành "Lạnh... Lạnh quá, ta sợ ngươi đi, cũng không có để ý đến, Tần Mặc... Ta lạnh quá, cả người đều lạnh..."

Tần Mặc nhíu mày lại, nhìn xem công chúa biểu tình ai oán thống khổ, như là con chó nhỏ ánh mắt tội nghiệp đang nhìn chính mình, lòng mềm nhũn, tay chuẩn bị rút lui liền lại cầm lại.

Hắn lâm vào không ngừng tự trách, đều là hắn không tốt, nếu như hắn sớm phát hiện công chúa không thích hợp, ngocthuybachdang công chúa liền sẽ không bị cảm lạnh. Nàng tuy là công chúa cao cao tại thượng nhưng là thời điểm này, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ sợ bóng tối mà thôi, nàng chẳng qua là muốn có người ở bên.

Nàng mới ngã, đụng xước đầu, thể cốt vốn là yếu, nay cũng bởi vì hắn cảm lạnh, hắn thật sự là tội đáng chết vạn lần.

Hắn đã là thị vệ cận thân của công chúa, liền nên toàn tâm toàn ý che chở nàng.

Công chúa muốn hắn gác đêm, vậy hắn ở bên là được, lo lắng nhiều như vậy suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Chỉ cần công chúa vui vẻ, cái khác, còn quan trọng hơn không?

Chiêu Hoa công chúa hai mắt to sưng đỏ ngập nước, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo hắn, trên mặt thần sắc điềm đạm đáng yêu giống như một con chó nhỏ bị ném bỏ, lã chã chực khóc, "Tần Mặc, vẫn là ngươi tốt với ta..."

Tần Mặc khẽ giật mình, ngẩng đầu thấy công chúa hốc mắt hồng hồng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, muốn nhiều ủy khuất có nhiều ủy khuất, tâm lại mềm mấy phần, "Không có ai đối công chúa tốt sao?"

Chiêu Hoa công chúa sửng sốt, tim đập mạnh loạn nhịp, thanh âm nhẹ nhàng giống như nỉ non, "Ngược lại là có một người, nhị ca ta, hắn là thật tâm đối với ta ."

Nhị ca trong miệng nàng, chính là đương kim hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Công chúa tiểu hồ Ly .

Edit:

"Hoàng Thượng trạch tâm nhân hậu, là một vị minh quân", Tần Mặc trả lời.

"Chính bởi vì là một vị minh quân, ta mới không thể liên lụy hắn", công chúa thở thật dài một cái, thấp giọng nói: "Ngươi thân là thống lĩnh của Vũ Lâm quân, chỉ sợ rất nhiều chuyện cũng đều nghe nói. Nhị ca hắn đăng cơ không lâu, căn cơ bất ổn, khắp nơi bị quản chế, trên triều chuyện ta cũng không hiểu. Cho dù hiểu cũng giúp không được, lại há có thể ở phía sau cho hắn thêm phiền. Nguyên bản mẫu hậu là trụ cột lớn nhất của chúng ta nhưng nàng lại một lòng thiên vị người nhà mẹ đẻ. Thường ngày, ta bị người bắt nạt, bị coi thường, bận tâm mặt mũi hoàng gia, cũng bận tâm mẫu hậu bận tâm mặt mũi của Lý gia, chưa từng nói ra, một lòng nghĩ vạn sự dĩ hòa vi quý. Lúc này, ta bị lý Thanh Y đẩy ngã, đụng xước đầu, ngược lại là nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện, ta càng lui, người bên ngoài lại cảm thấy ta dễ bắt nạt..."

"Trước đó vài ngày ta tát Lý Thanh Y mấy cái, nói rõ ngọn ngành sự việc, còn bị mẫu hậu dạy dỗ, mẫu hậu nàng biết rất rõ ràng, nhưng vẫn là giúp đỡ Lý Thanh Y, nàng là vô luận như thế nào cũng không chịu làm cho Lý Thanh Y trên lưng đeo tội danh mưu hại công chúa... Phụ hoàng khi còn tại thế, ngocthuybachdang làm cho ta theo các ca ca đến điện Văn Hoa đọc sách tập viết, ta không thích nữ công, phụ hoàng liền không cho ta đụng; ta không thích đọc những thứ văn chương trói buộc nữ tử, tẩm cung của tan gay cả hình bóng của những loại sách liên quan tới nữ giới cũng tìm không tới. Nhưng là phụ hoàng vừa đi, mẫu hậu liền lập tức đuổi tiên sinh đi, không chỉ có tịch thu tất cả những loại sách ta thích, còn buộc ta học nữ giới, đọc nữ tắc, xem nữ đức. Nàng nói, phụ hoàng làm ta hư, làm cho tính tình ta trở lên cương liệt, không có nửa phần mềm mại nhàn thục mà nữ tử nên có. Nói ta sau đầu có phản cốt (xương chồi sau gáy – theo nhân tướng học là người tài giỏi nhưng phản trắc), muốn san bằng tính tình cương liệt của ta, một lần nữa đem đức, dung, ngôn, công nhặt lên, làm cho ta trở thành một tiểu thư khuê các đàng hoàng. Ta cũng không hiểu đây là vì sao, ta đối với nàng trước giờ kính cẩn nghe theo, gần như khắp nơi thuận theo tâm ý nàng, nhưng nàng chính là không quen nhìn ta, nói cái gì mà mặt ngoài kính cẩn nghe theo chưa chắc đã là thật sự hiếu thuận. Ta cũng không biết đối nàng, ta còn có thể làm thế nào, ta lại có thể làm thế nào..."

Tần Mặc dừng lại, trong con ngươi hiện lên một chút kinh ngạc, còn có một chút thương tiếc mà chính mình cũng chưa từng phát giác. Công chúa ngay cả những chuyện bí ẩn của hoàng gia cũng nói cho hắn, những lời này, nàng làm sao có thể nói ra? Vẫn là nói...

Những chuyện này, nàng chỉ nói với một mình hắn.

Tần Mặc ánh mắt phức tạp nhìn xem nữ tử chói lóa như minh châu trước mặt, vẫn cho là công chúa sống an nhàn sung sướng, sinh hoạt vô ưu vô lự, không nghĩ tới, lại là như vậy.

Chiêu Hoa công chúa cuộn cong thân mình lại, hai tay ôm ngực, đôi mắt sâu thẳm nhìn xem ánh trăng ngoài cửa sổ, "Tần Mặc ngươi nhìn, bên cạnh ta, cung nữ thái giám đối ta đều là thận trọng, kính ta, sợ ta, sợ ta, ghét ta, mẫu hậu... Ai, không nói nàng, về phần tam ca, hắn vẫn luôn cùng ta bất hòa, còn hai tỷ muội Lý gia, một người nuông chiều ngang ngược, một người rất có tâm cơ, chỉ có nhị ca là thật tâm thương ta, ta cũng là thật lòng luyến tiếc hắn, lại như thế nào đem chuyện này nói ra. Hắn thân cư cao vị, khả năng thừa nhận vượt xa ta, đã muốn đủ khổ, ta lại sao nỡ để hắn lại vì ta mà lo lắng..."

Nàng thanh âm trầm thấp mà thong thả, trên mặt thần sắc cũng là thản nhiên, những lời này chậm rãi nói ra, nghe vào như là đang đàm luận đêm nay trăng tròn, nhưng Tần Mặc lại từ trong đó nghe được mấy phần bất đắc dĩ cùng thương cảm, tay phải hắn khẽ động, chậm rãi thu hồi nội lực, dịch chăn cản thận, đứng dậy, đi ra ngoài.

Công chúa thấy thế, ngẩm nhìn bóng lưng hắn, con ngươi vốn là tĩnh mịch lại ảm đạm thêm mấy phần, thanh âm nhẹ đến gần như nỉ non, "Ngươi vẫn là muốn đi sao?"

Nàng chưa từng thổ lộ với ai, cũng chưa từng nghĩ muốn tới gần một người, nàng nhịn đau đem vết thương của chính mình xé ra, muốn đem những khối thịt thối kia cắt bỏ, chỉ lưu lại bộ phận mềm mại nhất, nhưng là hắn lại như vậy cứng rắn, đâm vào nàng máu thịt be bét.

Chiêu Hoa công chúa hối hận, nàng khẩn cấp như vậy muốn bắt lấy hắn, nhưng là... Tại sao nàng lại cảm thấy hắn cách nàng càng ngày càng xa?

Thân hình Tần Mặc dừng lại, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi đến phía trước.

Chiêu Hoa công chúa tâm chìm vào đáy biển, nàng lần nữa nằm trở về, nhắm mắt lại che khuất đau đớn nơi đáy mắt, một nháy mắt, cô đơn vây quanh nàng.

Trở lại một đời, nàng muốn thay đổi rất nhiều, duy chỉ không hi vọng Tần Mặc thay đổi.

Hắn nếu là thay đổi, vậy nàng nên làm thế nào đây?

Nhưng trên đời này nào có chuyện tốt như vậy, muốn thay đổi đều có thể thay đổi, muốn giữ lại đều có thể giữ lại, cuộc đời này chưa từng có chuyện gì hoàn hảo.

Chung quy...

Là nàng vọng tưởng.

Chiêu Hoa công chúa nhìn qua màn lụa đỏ trên trần nhà có chút xuất thần, một lát sau mới nặng nề thở dài một hơi, đang muốn xoay người chìm vào giấc ngủ, lại đối diện một đôi mắt trong veo.

Nàng khẽ giật mình, trừng mắt nhìn, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp, trong mắt đau thương và vô vọng chưa kịp rút đi bị Tần Mặc nhìn đến rõ ràng.

Hắn yên lặng thu hồi tầm mắt, buông thõng mắt, nhạt tiếng nói: "Thuộc hạ đã buông rèm xuống, sắc trời đã tối, công chúa nên nghỉ."

Công chúa lại khẽ giật mình, hóa ra vừa rồi hắn không phải là muốn đi, mà là đi thả rèm?

"Ngươi... Ngươi không đi?", thanh âm khẽ run, mang theo một chút thô ráp, có chút khó có thể tin.

Tần Mặc lại không nhìn nàng, chỉ là chỉ chỉ sập La Hán bên cạnh, "Thuộc hạ sẽ vì công chúa gác đêm", ý tứ là hắn tối nay không đi, liền ngủ ở trên giường, bầu bạn với công chúa.

Công chúa hơi giật mình mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn, chua sót và bi thống trong lòng dần dần bị vui vẻ thay thế, trong lòng ngọt ngào, khóe môi không cầm được cong lên.

Ánh trăng sáng rọi.

Tần Mặc nằm trên giường La Hán, mặt nhìn về phía cửa sổ, một đôi mắt trong veo như nước nhìn chằm chằm vách tường, mắt không tiêu cự, hắn không nên như vậy, hắn vốn nên rời đi.

Khuê phòng của công chúa hắn không thể ở lại được.

Nhưng ánh mắt nàng quá mức đau thương, thần sắc quá mức ưu sầu, nước mắt long lanh trong suốt như hạt châu, như là nhỏ xuống trong lòng hắn, cự tuyệt, liền rốt cuộc nói không nên lời.

Chiêu Hoa công chúa nằm trên giường trở mình chuyển hướng bên trái, chỉ chốc lát sau, lại trở mình chuyển hướng phía bên phải, chưa tới trong chốc lát, nàng lại xoay người lại, lặp đi lặp lại mấy lần cuối cùng là mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm màn lụa trên đỉnh đầu ngẩn ngươi, ngủ không được làm sao đây?

Đêm này giống như dài dằng dặc.

Nàng xoay người, nháy mắt nhìn về phía trên giường Tần Mặc, trong lòng hiện lên một vạn suy nghĩ, cũng không biết Tần Mặc hắn ngủ chưa?

Trời tháng sáu, ban đêm lạnh xuống, trên sập gỗ La Hán chỉ có một cái đệm mỏng, ban ngày ngồi cũng chẳng có gì, nhưng nếu là ngủ vừa cứng lại lạnh khẳng định không ngủ được, Tần Mặc cứ như vậy giữ nguyên áo mà ngủ, bị cảm lạnh làm sao đây?

Chiêu Hoa công chúa cắn môi, vẻ mặt rối rắm, Tần Mặc nếu là bởi vậy cảm lạnh, hàn khí nhập thể, nàng chắc chắn đau lòng, nhưng nếu bảo hắn rời đi, về nhà mình mà ngủ, nàng lại không nghĩ.

Nàng sợ tối, sợ quỷ, sợ gặp ác mộng, có Tần Mặc ở cạnh, nàng cảm thấy an tâm.

Chiêu Hoa công chúa đứng dậy, rón rén đi đến cạnh giường La Hán, trên dưới đánh giá hắn một phen, đưa ngón trỏ ra, chọc chọc phía sau lưng hắn, nhẹ nhàng kêu: "Tần Mặc... Ngươi chưa ngủ sao?"

"Tần Mặc..."

Trên giường thanh niên chậm rãi mở hai mắt ra, ngồi thẳng lên, ánh mắt đạm mạc quét qua, nhìn sang.

Công chúa mặt mày cong cong, cười tươi như hoa, "Tần Mặc, ngươi có lạnh hay không?"

"Không lạnh."

"Ngủ được không?"

"Ngủ được."

"Không bằng, ngươi và ta ngủ chung đi..."

"...", Tần Mặc sửng sốt, không kịp phản ứng công chúa mới vừa nói cái gì, thân mình nhích gần về phía sau một chút, gương mặt đạm mạc cuối cùng là nổi lên phản ứng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn xem nàng, công chúa nàng đến tột cùng có biết mình nói cái gì hay không?

Chiêu Hoa công chúa cắn môi, "một mình ta rất sợ, hôm đó bị ngã, ta suýt nữa không về được, ngày gần đây mỗi lần vừa nhắm mắt, ta đều có thể nhìn thấy rất nhiều thứ không dám nhìn đến, mỗi lần đều có thể từ trong mộng tỉnh lại, Tần Mặc... Ta thật là sợ..."

Nàng như thế nói thật.

Chẳng biết tại sao, Tần Mặc nhìn thấy đau thương không che giấu được trên mặt nàng, tâm hắn mềm nhũn, lộ vẻ do dự, đang muốn đáp ứng, nhưng nghĩ

tới nam nữ khác biệt, thân mình lại lùi về sau một ít, nhạt tiếng nói: "Công chúa chính là cành vàng lá ngọc, thuộc hạ thân phận thấp kém..."

Huống chi, hắn tuy không dám tơ tưởng công chúa, cũng có tự tin quản được trụ chính mình, nhưng cùng nàng ngủ chung giường, đây không phải là làm hỏng danh dự của nàng sao?

Chiêu Hoa công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn xệ xuống, nhìn chằm chằm hắn không nói lời nào, thật lâu, nàng ánh mắt rưng rưng, chậm rãi đi về phía giường, thấy công chúa rốt cục không lại ép buộc, Tần Mặc thân mình căng thẳng buông lỏng, ở trong lòng thật dài thở phào nhẹ nhõm, vừa nằm xuống, lại nghe được tiếng ho khan của công chúa truyền đến.

Tâm hắn lại một lần nữa nhấc lên.

"Khụ khụ...", thanh âm yếu ớt, không giống giả vờ.

Tần Mặc trở mình, chỉ cần hắn giả vờ như chìm vào giấc ngủ, công chúa cũng sẽ chìm vào giấc ngủ đi, hắn nhắm mắt lại.

"Khụ khụ...", lại là một hồi tiếng ho khan truyền đến, hắn luyện võ lâu dài, nhĩ lực rất tốt, trên giường truyền đến thanh âm đau nhức đè nén của công chúa. Hắn nhắm chặt mắt lại, giả vờ như nghe không được.

Chờ công chúa nghĩ thông suốt rồi, là được.

Qua một hồi lâu, trong phòng cuối cùng là yên tĩnh trở lại, hắn âm thầm thở dài một hơi, công chúa rốt cục ngủ thiếp đi, hắn mở to mắt, vừa ngẩng đầu, lại thấy công chúa ngồi xổm ở góc giường, hai tay ôm ngực, ánh trăng nhàn nhạt từ khe cửa sổ rơi xuống người nàng, chiếu lên bóng dáng cô đơn giống như một bức tượng băng băng, có vẻ lạnh lẽo vô cùng.

Công chúa nàng giống như rất khó chịu, nhưng là... Cái này có liên quan gì tới hắn?

Đây cũng không phải là việc nằm trong phận sự của hắn, Tần Mặc lại một lần nữa báo cho chính mình.

Công chúa đã muốn gả cho Bình Tây hầu thế tử, nghe nói công chúa rất là thích hắn, hai người trai tài gái sắc, tình đầu ý hợp, là một đôi bích nhân trời đất tạo nên. Ba tháng nữa bọn họ liền muốn đại hôn, công chúa ngày sau tự có phu quân làm bạn, bọn họ sẽ cử án tề mi, dắt tay đến già, công chúa sẽ rất hạnh phúc.

Mà hắn —— hắn chỉ là thị vệ cận thân của công chúa, chức trách của hắn là bảo vệ công chúa an toàn.

Còn những chuyện khác, hắn trước kia không hề nghĩ tới, hiện tại càng sẽ không.

Tần Mặc lại chậm rãi nằm trở về, nhưng vừa nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện ra bóng dáng công chúa co quắp tại góc tường, như vậy cô độc, như vậy yếu ớt...

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tâm tư của Công chúa .

Edit:ngocthuybachdang.

Trong lòng Tần Mặc bất an, hắn mở to mắt, hai mắt nhìn về phía người đang ngồi dưới ánh trăng. Chẳng biết tại sao, công chúa an tĩnh như vậy làm cho trong lòng hắn hốt hoảng, trong lòng như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm.

Công chúa luôn tự xưng " bản cung " đối với người ngoài, còn đối hắn đều xưng "Ta", công chúa lo lắng hắn ngủ có ngon hay không, có lạnh hay không, công chúa tâm sự với hắn, những lời kia, hắn tin tưởng chỉ nói với một mình hắn... Cho dù lòng có nghi vấn, cho dù không rõ ràng cho lắm, nhưng là, không thể phủ nhận, công chúa đối với hắn thật sự rất tốt, tốt đến mức làm cho hắn không biết làm thế nào.

Ánh mắt công chúa khi nhìn hắn, tràn đầy ỷ lại và tín nhiệm, giống như quen biết hắn cực kỳ lâu...

Tần Mặc thở dài một hơi, trong mắt lóe lên vẻ tự giễu.

Hắn cùng công chúa, một người trên trời, một người dưới đất, những thứ đó cuối cùng cũng chỉ là hư ảo xa không thể chạm mà thôi. Những thứ không thuộc về hắn, hắn sẽ không vọng động niệm tưởng.

Nhưng là nhìn qua bóng dáng cô đơn kia, vốn không muốn để ý tới, chân lại không nghe sai khiến đi qua. Hắn thở dài một tiếng, dừng lại trước giường của nàng, hỏi: "Công chúa, thân mình không thoải mái sao?"

Chiêu Hoa công chúa nghe vậy, khuôn mặt nằm trên hai tay lộ ra nụ cười tinh quái như hồ ly nhưng lúc ngẩng đầu thì mặt lại lộ vẻ rã rời, mắt to đen bóng ngập nước nhìn xem hắn, nhu nhu nhược nhược nói: " Không sao, không cần lo lắng, ta chỉ là... Chỉ là trong đầu có chút khó chịu mà thôi... Khụ khụ..."

Nàng cúi thấp đầu, lại một lần ho khan, bả vai run lên, bộ dáng kia rất là đáng thương.

"...", Tần Mặc im lặng nhìn xem nàng, thật lâu, thấp giọng nói: "Công chúa, phải chăng muốn thuộc hạ...", hắn dừng một chút, cuối cùng là hạ quyết tâm, nhắm mắt nói: " Có muốn thuộc hạ ngủ ở bên cạnh ngài?"

A ha, chiêu này quả thật có tác dụng!

Công chúa ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt sáng lên, nhưng sau đó rất nhanh ảm đạm xuống. Nàng cắn môi, vẻ mặt u buồn, "Tần Mặc, ngươi là đang thương hại ta sao?"

Tần Mặc: "..."

Ánh mắt công chúa ảm đạm, thanh âm có mấy phần thụ thương, "Là đề nghị của ta quá mức vô lễ. Tần Mặc, ngươi nhanh đi nghỉ ngơi đi, không cần để ý ta, để ta một mình ở đây là được."

Nàng nghiêng thân mình, tựa vào thành giường, ánh mắt âm u, ánh trăng chiếu trên gương mặt tái nhợt của nàng, tăng thêm mấy phần thê lương, "một mình ta đợi, sợ hãi cũng không sao, ta có thể không ngủ... Không ngủ, thì sẽ không thấy ác mộng..."

Thanh âm ai oán thống khổ, mang theo vài phần bất đắc dĩ, giống như nhận mệnh.

Tần Mặc: "...", đột nhiên rất muốn lấy tảng đá nện choáng chính mình.

Hắn chật vật mở miệng, trái lương tâm nói: " Trên giường La hán có chút lạnh."

Công chúa ngẩng đầu lên, "Ngươi nói không sợ lạnh..."

"... Có chút cứng."

"Ngươi nói thói quen ", công chúa im lặng, lại thêm một câu, "Ngươi nếu là bởi vì thương hại ta, không cần phải như thế, ta cho dù lại khổ lại mệt, cũng tuyệt không chấp nhận người khác thương hại!"

Tần Mặc: "...", công chúa lấy lời hắn nói chắn hắn, hắn đây là đào cái hố, chính mình mới vừa đi hai bước, cho rằng vạn vô nhất thất, kết quả " bịch " một tiếng rớt vào?

"Công chúa, thuộc hạ muốn ngủ chung với ngài!"

Tần Mặc cắn răng, tận lực làm cho giọng điệu nghe có vẻ không quá cứng nhắc, đem lời nói khó khăn nhất cuộc đời này nói ra,

Công chúa nâng cái đầu nhỏ lên, không xác định hỏi: "Đây là ngươi yêu cầu? Ngươi... Là tự nguyện?" Nàng nhìn qua hắn, mắt sắc như nước, mang theo vài phần thật cẩn thận, giống như chỉ cần Tần Mặc nói một tiếng không phải, trong mắt nàng hi vọng sẽ mất.

Tần Mặc nhẹ gật đầu, "Là bản thân thuộc hạ muốn."

Trên mặt công chúa lộ ra thần sắc "Nếu đã là ngươi yêu cầu, vậy bản cung liền cố mà ân chuẩn ", thản nhiên cười một cái. Nụ cười yếu đuối mang theo xúc động, trong xúc động lại không thiếu kiên cường, kiên cường lại vẫn ẩn ẩn lộ ra một phần thận trọng.

Nàng xê dịch thân mình vào giữa giường, vỗ vỗ một bên, ra hiệu Tần Mặc nằm ở đó.

Nằm trong lồng ngực rộng lớn mà ấm áp của hắn, Chiêu Hoa công chúa khóe môi cong lên, cười đầy giảo hoạt, một chiêu khổ nhục kế thêm lạt mềm buộc chặt, thành công bắt cóc thị vệ của nàng. Nàng há miệng nhỏ, ngocthuybachdang.ngáp một cái, ép buộc đến bây giờ, nàng còn thật là mệt, thân mình lại nhích gần về phía ngực hắn, nàng nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Tần Mặc ôm công chúa, cả người cứng ngắc.

Đợi công chúa truyền đến tiếng hít thở đều đều, hắn thân mình khẽ nhúc nhích, đổi tư thế làm cho nàng ngủ dậy thoải mái hơn.

Rủ mắt xuống, nhìn xem công chúa chỉ mặc quần áo trong, không hề có khúc mắc ghé vào trên người bình yên nhập mộng, trong mắt không tự chủ hiện lên mấy phần sắc màu ấm.

Nàng lại là tin tưởng hắn như thế sao?

Rạng sáng ngày kế tiếp, ánh nắng xuyên thấu qua màn tơ chiếu vào.

Người trên giường trở mình, dùng tay che bớt ánh sáng, mở ra hai mắt vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt liền chiếu vào một khuôn mặt tươi cười phóng đại.

Chiêu Hoa công chúa ngửa về sau một cái, khi nhìn rõ người tới là ai, trong nháy mắt đen mặt, "An Bình, ngươi đến làm cái gì?"

An Ninh quận chúa chớp mắt to, giống như hoàn toàn không biết chính mình không được chào đón, nàng vẻ mặt hiếu kì, " A tỷ tốt của ta, ngươi vừa rồi mơ thấy cái gì vậy? Ta ở chỗ này nhìn ngươi rất lâu, thấy ngươi vẫn luôn cười, dường như rất hài lòng, liền không nhẫn tâm quấy rầy giấc mộng của ngươi."

Chiêu Hoa công chúa quay đầu, thấy trên giường đã không có người, nếu như An Bình tới đã lâu, vậy Tần Mặc đi từ lúc nào?

"Bản cung mơ thấy gì, có liên quan tới ngươi sao?", Chiêu Hoa công chúa đẩy nàng ra, đứng dậy, đi tới trước cửa sổ khắc hoa chạm rỗng, kéo màn che màu nhạt ra, đẩy cửa sổ, chính thấy Tần Mặc đứng ở bên ngoài viện, dường như đang nói chuyện cùng một thanh niên nam tử. Hai mắt nàng ngưng lại, âm thầm ghi nhớ tướng mạo người nọ, vung tay lên, đối Tố Y dặn dò vài câu.

An Ninh quận chúa chạy tới, thuận theo đôi mắt nàng nhìn lại, liếc nhìn Tần Mặc, nhận ra hắn chính là thị vệ hôm qua đi theo phía sau Chiêu Hoa công chúa, cười nói, "A tỷ ngươi thật là có ánh mắt, thị vệ anh tuấn như vậy ngươi là từ đâu móc ra thế? Ngươi nói hắn đến cùng phải ca ca của Tô Mộ Tuyết hay không?"

"Không biết", Chiêu Hoa công chúa liếc mắt nhìn nàng, "Ngươi muốn hắn?"

"Ừm, a tỷ ngươi muốn tặng cho ta sao?", thị vệ này nhìn qua rất biết đánh nhau, kéo đến bên cạnh, lúc nàng ngứa tay còn có thể cùng hắn quá mấy chiêu.

Chiêu Hoa công chúa quay người, lạnh lùng phun ra hai chữ, "Sẽ không."

An Bình xịu mặt, vẻ mặt u oán nhìn xem nàng, a tỷ nay càng ngày càng tệ, sẽ không còn hỏi nàng làm cái gì, làm cho nàng mong đợi một chút.

Ngoài viện, Mã Thứ vẻ mặt hồ nghi nhìn xem Tần Mặc, "Tả Thống lĩnh, ngươi tối hôm qua rốt cuộc đi đâu?"

Tần Mặc một đêm chưa về, hôm nay rạng sáng mới trở về, hắn đuổi theo hỏi hồi lâu, Tần Mặc một câu đều không nói, cái này thật sự là quá kì quái.

Mã Thứ tiến lên trước, lôi kéo góc áo hắn ra sức hít hà, lại ngửi ngửi tay áo hắn, Tần Mặc hất tay ra, cách hắn xa chút, "Mã Thứ, ngươi là là chó sao?"

Nào có đại nam nhân lôi kéo quần áo người khác ngửi không ngừng?

Mã Thứ híp mắt, giống như hiểu ra, " Ừ, trên người ngươi có hương thơm của hoa lan,, lại có chút giống hương hoa lê... Không, không đúng, đây rõ ràng chính mùi hương của nữ nhi, mùi vị kia ta quá quen thuộc ", Mã Thứ trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn, "Tả Thống lĩnh, ngươi tối hôm qua ở cùng với nữ tử?"

Tần Mặc quăng cho hắn một cái liếc mắt, không thèm để ý.

Mã Thứ vẻ mặt kích động, truy hỏi: "cô gái kia là ai? Là ở trong chùa Phật An? Không... Không đúng, trong chùa Phật An chính là có nữ nhân, vậy cũng đều là ni cô, lequydon.com/ ngocthuybachdang chẳng lẽ là thi nữ bên người công chúa? Cũng không giống, không nhìn thấy ngươi cùng thị nữ nào đi cùng một chỗ, Tả Thống lĩnh, ngươi sẽ không phải là thừa dịp trời tối len lén mò xuống núi, đi Thúy Hồng Lâu chứ?"

Hắn nói xong, thấy Tần Mặc sắc mặt như thường, cười rạng rỡ, tiến lên một bước, đẩy hắn, cho hắn một ánh mắt " Cho dù ngươi không nói gì, ta cũng đều hiểu", "Tất cả mọi người đều là nam nhân mà, đúng không? Có cái gì không thể thừa nhận? Ngươi nhìn ta, ta liền thích Thanh Thanh cô nương ở Túy Hồng lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn như trứng gà, eo nhỏ mềm mại như không xương, gọi một tiếng ngọt đến tận xương tủy đi. Trong doanh trại chúng ta ngoại trừ ngươi, làm gì còn ai chưa từng đi dạo quá kỹ viện, đừng nói ta, Tam nhi, nhị cẩu tử mấy người kia mỗi khi được nghỉ, chỉ ước gì không thể cả ngày ngủ ở hoa lâu, chỉ có một mình ngươi, xưa nay không từng đi qua chỗ kia... Tả Thống lĩnh, không sợ ngươi tức giận, chúng ta bí mật đều cho là ngươi.."

Tần Mặc quay đầu, cuối cùng là có phản ứng, "Cho rằng ta cái gì?"

"Hắc hắc... Ngươi đây còn không biết sao? Ngươi nhìn ngươi, đừng nói tới nơi bướm hoa, thường ngày cũng không thấy ngươi nhìn chằm chằm nữ nhân nào cả, ta xem chừng ngươi chính là ngay cả bàn tay nữ nhân đều không chạm qua, quá được như vậy thanh tâm quả dục, chúng ta đều cho là ngươi hoặc là tên hòa thượng, hoặc là chính là thái giám."

Tần Mặc hừ lạnh, "Có rảnh rỗi tìm hiểu chuyện của người khác, không bằng luyện thêm công phu đi."

"Đây không phải là quan tâm ngươi sao?", Mã Thứ cười hắc hắc, thấy hắn muốn đi, giống như kẹo mè xửng dính chặt hắn, "Đại thống lĩnh, ngươi đi theo bên cạnh công chúa cảm giác như thế nào? Công chúa có dễ ở chung hay không? Nghe nói công chúa còn muốn tuyển mấy người giữ lại bên cạnh nàng, không bằng ngươi nói với công chúa, làm cho ta cũng ở lại?"

Hắn lôi kéo quần áo trên người, vuốt ve vạt áo bóng loáng, cảm khái nói: "Đi theo bên cạnh công chúa chính là tốt, nhìn xem công chúa ra tay xa hoa biết bao, trực tiếp một người một bộ quần áo tốt, còn thưởng năm lượng bạc, chậc chậc... Bù đắp được hai tháng nguyệt ngân của ta, ngươi nói nếu là ta biểu hiện tốt chút, tại trước mặt công chúa, có thể một bước lên trời hay không? Đến thời điểm muốn bạc có bạc, muốn thân phận có thân phận, chẳng phải so làm Vũ Lâm quân còn càng thêm thể diện?"

Tần Mặc: "..."

Hắn đang định nói gì, ngẩng đầu, thấy thị nữ Tố Y bên người công chúa đi tới, thần sắc hắn nghiêm một chút.

Tố Y nhìn hắn một cái, đánh giá trong chốc lát, trong con ngươi hiện lên một chút phức tạp. Nàng tâm tư linh xảo, tự nhiên sẽ hiểu trước mặt vị này đã muốn được công chúa ưu ái.

Nàng đối Tần Mặc phúc phúc thân, lúc này mới chuyển qua nhìn về phía Mã Thứ, thấp giọng nói: "Đi theo ta đi, công chúa mời ngươi đi qua."

"Hả?", Mã Thứ ngẩn ngơ, nhìn Tố Y sau khi nói xong quay người liền đi, dừng một lúc, lấy lại tinh thần, lẩm bẩm nói: "Đại thống lĩnh, ta không nghe lầm chứ? Công chúa kêu là ta, mà không phải ngươi?"

"Ngươi không nghe lầm", Tần Mặc mặt không biểu tình, bàn tay ẩn giấu ở trong tay áo lại nắm chặt, cảm giác ôm lấy công chúa vào lòng phảng phất vẫn còn, đêm qua hết thảy đều giống như một giấc mộng kiều diễm, tỉnh mộng, trong mộng hết thảy liền hoàn toàn quên đi.

"Ai nha, vậy ta phải mau chóng tới, Đại thống lĩnh, ta đi trước ", Mã Thứ kinh hỉ vạn phần, hấp tấp đuổi theo Tố Y chạy đi, "Cô nương, chờ ta một chút ____ "

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có bạc, tùy hứng .

Edit:ngocthuybachdang.

Ở phía sau hắn, Tần Mặc khuôn mặt lạnh lùng, môi mỏng nhếch lên.

Hắn là thị vệ cận thân của công chúa, vốn nên một tấc cũng không rời đi theo công chúa, nhưng là công chúa triệu kiến Mã Thứ, lại chưa từng đề cập hắn, hắn còn muốn theo tới sao?

Tần Mặc bước vào sân rồi dừng lại, cuối cùng là đứng tại ngoài viện, chưa từng đi vào.

Mã Thứ đi theo Tố Y vào trong sân, nội tâm của hắn thấp thỏm, công chúa đột nhiên triệu kiến hắn, có phải là bị tướng mạo anh tuấn của hắn làm cho khuynh đảo rồi không tự chủ được yêu hắn hay không?

Hắn nhéo nhéo góc áo, nghĩ tới năm lượng bạc tiền thưởng kia, công chúa thân phận tôn quý, ra tay xa hoa. Nếu là yêu hắn, ngày sau này ban thưởng chẳng lẽ còn thiếu? Đến lúc đó chắc chắn núi vàng núi bạc đưa cho hắn, nhiều bạc như vậy, hắn làm sao tiêu hết?

Tiểu nhị, cho gia một bàn rượu thịt ngon, đại gia ta không cần món ngon nhất, chỉ cần quý nhất!

Chưởng quỹ, hôm nay tửu lâu này gia bao hết, một gian để ngủ, một gian để hành lý, còn lại cho mười thị nữ của gia ở, người không có phận sự không được đi vào!

Cửa hàng son phấn, tơ lụa, quán trà, gánh hát... Đại gia ta mua hết, cái gì? Ta một đại lão gia tại sao mua này đó? Ngươi không nhìn thấy sau lưng gia một đống mỹ nhân sao? Có bạc, chính là tùy hứng!

Thanh Thanh cô nương, kể từ hôm nay, ngươi cũng không cần bán thân, theo đại gia ta, mang theo ngươi ăn ngon uống say!

...

Không, không được!

Nếu là hắn bao Thanh Thanh cô nương, chẳng may công chúa ghen thì làm sao đây? Còn có Tả Thống lĩnh, vẫn luôn chiếu cố hắn. Hắn nếu là dính vào công chúa cây to này, nói cái gì cũng phải kéo hắn một chân, ít nhất cũng phải giúp hắn lấy một tiểu nương tử xinh đẹp, để tránh một mình hắn cô đơn tịch mịch.

Mã Thứ buông thõng tay, nhao nhao loạn nghĩ, một hồi tiếng cười như chuông bạc vang lên. Chiêu Hoa công chúa xốc màn lụa lên, dạo bước mà ra.

Màn lụa nhẹ bay, gió mát thổi qua, nữ tử vừa đến như hoa đào tháng ba.

Chiêu Hoa công chúa đi tới trước mặt hắn, trên dưới đánh giá hắn một phen, ánh mắt dừng tại trên đầu dùng dầu cao xoa bóng loáng chợt lóe, khẽ cười một tiếng, nói: " Là một người gọn gàng sạch sẽ, đi theo bản cung."

Ông trời của ta, công chúa thế nhưng cười với hắn !

Mã Thứ tâm thần rung động, váng đầu chóng mặt, chỉ kém không có hô lên một tiếng "Thần tiên muội muội", mãi cho đến bóng dáng công chúa đi xa, hắn mới hồi phục tinh thần lại, chợt vỗ đầu một cái, chạy theo hướng công chúa rời đi.

An Ninh quận chúa đi hai bước, quay đầu lại, thấy Mã Thứ đứng ngẩn người tại chỗ, trên mặt thần sắc rất là thú vị, nàng bật cười một tiếng, tiến lên lôi kéo Chiêu Hoa công chúa, thấp giọng nói: "A tỷ, ngươi từ chỗ nào tìm đến tên dở hơi này vậy, thật đúng là có ý tứ. Ngươi nhìn thấy bộ dáng kia của hắn không, ánh mắt ngơ ngác, y như con gà như vậy, ha ha ha..."

Chiêu Hoa công chúa hé miệng cười một cái, đi tới trong đình viện, trên bàn đá sớm bày đồ ăn sáng. Nàng bưng lên cháo đậu đỏ hạt ý dĩ, uống nửa chén nhỏ, Mã Thứ mới đi đến trước mặt.

"Vũ Lâm quân đái đao thị vệ Mã Thứ tham kiến công chúa điện hạ, tham kiến An Ninh quận chúa". Mã Thứ lấy lại bình tĩnh, ngăn chặn nội tâm kích động, cung kính hành lễ.

"Mã Thứ? Tên gọi ngược lại là độc đáo, là ai đặt cho ngươi?", Chiêu Hoa công chúa dùng cái thìa múc múc cháo, vuốt ve hình hoa sen khắc trên bát sứ, hỏi.

"Khởi bẩm công chúa, tên này là cha ta đặt cho ta. Cha ta họ Mã, ta lại cầm tinh con ngựa. Hắn không có văn hóa, nói phải chọn cái tên có khí phách, dễ nuôi, liền gọi ta Mã Thứ. Ý tứ là hi vọng ta giống như con nhím, ai cũng không dám chọc, đi đến nơi nào đều có thể hoành hành bốn phương."

" Ha ha ", An Ninh quận chúa nghe vậy, lại cười, người tên Mã Thứ này, thật đúng là có ý tứ.

Mã Thứ không rõ ràng cho lắm, sờ sờ cái ót, trước mặt hai vị chủ tử nhìn xem thân thiết, hắn cũng an tâm, cũng đi theo đằng sau khua môi múa mép, cười hắc hắc giống như tên ngốc, trêu đến An Ninh quận chúa lại cười hồi lâu.

"Ngươi là người kinh thành?", công chúa bắt đầu đề ra nghi vấn.

"Khởi bẩm công chúa, đúng thế."

" Bao nhiêu tuổi?",

"Chính trực tuổi đời hai mươi."

"Ở Vũ Lâm quân bao lâu?"

"Năm năm ", Mã Thứ trong lòng mừng thầm, công chúa lại là hỏi tên họ, lại là hỏi gia thất, lại là hỏi độ tuổi, ngocthuybachdang lẽ nào thật sự coi trọng hắn? Tiếp đó sẽ không hỏi thăm hắn ngày sinh tháng đẻ?

Hắn liền nói đi, hắn tướng mạo anh tuấn, tính tình được mọi người yêu thích, công chúa làm sao có thể không thích hắn?

Chiêu Hoa công chúa nhẹ gật đầu, ánh mắt bay xa, dừng tại trên người Tần Mặc đang đứng ở cửa sân, trong mắt hiếu kì dày đặc.

Mã Thứ đem thần sắc nàng để ở trong mắt, thuận theo ánh mắt nàng nhìn lại, dự tính trong đầu, liền vội vàng giới thiệu: "Công chúa, đó là Vũ Lâm quân thống lĩnh Tần Mặc Tần đại nhân, làm người chính trực, ôn hòa khiêm tốn, võ nghệ cao cường, tác phong làm việc rất nghiêm túc, ổn thỏa đáng tin". Những năm gần đây hắn ở trong Vũ Lâm quân, toàn dựa vào Tần Mặc giúp đỡ cùng chiếu cố. Lần trước cha hắn bệnh nặng, là Tần Mặc không nói hai lời đem nguyệt ngân của chính mình lấy ra cứu tế. Cha hắn được chữa trị kịp thời, mới có thể khôi phục, như nói trên đời này có ai là người hắn quan tâm nhất, ngoại trừ cha mẹ, chính là Tần Mặc.

Nếu là Tần Mặc cũng có thể được đến công chúa thưởng thức, vậy thì càng tốt, hai người bọn họ cùng nhau bay lên cành cao, đi lên đỉnh nhân sinh, ngẫm lại đều có chút ít kích động.

"Xem ra, hai người các ngươi quan hệ không tệ?"

Muốn biết một người, liền muốn trước từ người đứng bên cạnh hắn ra tay.

Đạo lý này công chúa hiểu, Mã Thứ cũng hiểu.

Trong lòng của hắn vui vẻ, nhìn một cái, nhìn một cái! Công chúa cũng bắt đầu chú ý người bên cạnh hắn. Nàng đây rõ ràng là dự tính mua chuộc hắn, nghĩ đến ngày sau thăng quan phát tài, Mã Thứ cả người chóng mặt, liên thanh đáp: "Tần đại nhân cùng thuộc hạ tuy là quan hệ thượng hạ cấp, kì thực quan hệ thân thiết, không phải là huynh đệ, lại giống như huynh đệ."

"Ah?", Chiêu Hoa công chúa lông mày nhíu lại, thanh âm hơi hơi giương lên, "Ngược lại là có chút ý tứ, hắn cũng là người kinh thành? Nhà các ngươi ở cùng một nơi? Thường xuyên cùng một chỗ?"

" Khởi bẩm công chúa, Tần đại nhân là cô nhi, nghe nói, hắn là được một vị quý nhân nhặt từ trên đường về, từ nhỏ đã sống ở trong Vũ Lâm quân. Do thống lĩnh Vũ Lâm quân đời trước là Minh đại nhân nuôi lớn, lúc thuộc hạ nhìn thấy hắn, hắn đã là đái đao thị vệ trẻ nhất trong doanh."

Thấy công chúa đối Tần Mặc cảm thấy hứng thú, Mã Thứ cười hắc hắc, hận không thể đem chính mình biết, nên nói, không nên nói toàn bộ nói hết ra,

"Công chúa, ngươi đừng nhìn Tần đại nhân vẻ mặt nghiêm túc, hắn kỳ thật là một người rất tốt. Ở trong doanh có phần được kính yêu, đối với chúng ta đều rất tốt, thường ngày, ai có chuyện khó xử, hay là trong nhà xảy ra chuyện gì, nếu hắn có khả năng giúp đỡ liền giúp. Thời gian trước trong doanh có một huynh đệ trong nhà có việc, hắn trực thay huynh đệ kia hai tháng chưa từng nghỉ ngơi... Chuyện như vậy nhiều vô số kể, hắn trên mặt tuy lạnh, tâm lại là nóng, đối với người tốt, xưa nay không nói ra, đều là dùng hành động để biểu đạt, mỗi khi gặp ngày hội, hắn cũng bỏ tiền của chính mình ra mời chúng ta uống rượu."

"Mời các ngươi uống rượu? Hắn thích uống rượu? uống rượu gì? Hắn còn thích cái gì?", Mã Thứ nói nhiều lời như vậy, mục đích chính là hướng công chúa chứng minh Tần Mặc là một người tốt, mà công chúa hỏi thăm mục đích lại là muốn hiểu rõ Tần Mặc, muốn biết hắn yêu thích.

Nàng híp mắt nghe nửa ngày, rốt cục nghe được một câu mấu chốt. Ngay sau đó bật thốt lên hỏi.

Mã Thứ sửng sốt, có chút nghi hoặc, công chúa chú ý như thế nào không giống như hắn tưởng tượng? Chút nghi hoặc này rất nhanh liền bị nội tâm vui sướng thay thế, hắn không cần suy nghĩ, trực tiếp đáp: "Tần đại nhân không thích uống rượu, hắn không giống như chúng ta."

" Không giống như thế nào?"

"Tần đại nhân hắn mỗi ngày ngoại trừ trực, chính là đọc sách luyện võ. Hắn không thích uống rượu, không thích đánh bạc, không thích tụ tập đùa giỡn, thậm chí thường ngày có nữ tử đi tới, hắn đều nhìn không chớp mắt, chưa từng thấy hắn đem cô nương nào để vào mắt, ngay cả Minh cô nương tới, hắn cũng là vẻ mặt đạm mạc, lấy lễ để tiếp đón."

Lúc Chiêu Hoa công chúa đang nghe được "Chưa từng thấy hắn đem cô nương nào để vào mắt" trong lòng nhảy cẫng một chút, vui vẻ còn chưa bốc lên, liền bị một câu sau của Mã Thứ nói cho đè xuống. Nàng buông bát xuống, hững hờ nắn vuốt đầu ngón tay, giọng nói nhẹ nhàng, tựa như chỉ là hiếu kì nên thuận miệng hỏi một chút, "Minh cô nương? Ai là Minh cô nương?"

Mã Thứ đần độn, không thể nhìn ra công chúa ý đồ, một bên An Ninh quận chúa không hề có hình tượng bắt chéo hai chân, nghe bọn hắn ngươi đây hỏi một chút, ta một đáp, ngược lại là phát giác chỗ không đúng. Công chúa câu này câu kia nghe như tùy ý, nhưng đều là đang hỏi thăm về Tần Mặc.

Lẽ nào...

A tỷ nàng nhìn trúng không phải là người trước mắt này, mà là vị kia Tần đại nhân? Nhưng là a tỷ không phải là đã muốn gả cho Bình Tây hầu thế tử Nghiêm Như sao? Nghe a nương nói Chiêu Hoa công chúa dự tính từ hôn. Nàng cứ tưởng rằng đây là một câu nói đùa, lẽ nào, đây là sự thật?

An Ninh quận chúa len lén đánh giá vẻ mặt đạm mạc của Chiêu Hoa công chúa, khóe môi câu lên một nụ cười xấu xa.

Một chuyến này tới thật đúng là đáng giá.

Mã Thứ trả lời: "Chính là nữ nhi Minh Bồng Bồng của thống lĩnh Vũ Lâm quân đời trước Minh đại nhân. Nàng và Tần đại nhân cùng nhau lớn lên."

Chiêu Hoa công chúa tâm lập tức chìm xuống, trên mặt lại hiện lên một nụ cười khẽ, " Nghe có vẻ, bọn họ là thanh mai trúc mã, thuở nhỏ vô tư, chàng hữu tình nàng hữu ý?"

An Ninh quận chúa rõ ràng nghe được chút lệ khí, một đôi mắt to trực chuyển, a tỷ coi trọng người, thế nhưng có tình nhân cũ, việc này có ý tứ, rất có ý tứ.

Mã Thứ nghe vậy liền giật mình, Minh cô nương kia người sáng suốt nhìn liền biết nàng thích Tần Mặc, nhưng là hắn nhìn, Tần Mặc rõ ràng không có để ở trong lòng, ngocthuybachdang đối với nàng càng không có nam nữ tư tình.

Hắn tuy không thích Minh cô nương, cảm thấy nàng tâm cơ sâu nặng, không giống mặt ngoài nhìn qua đơn giản như vậy, nhưng lời này hắn lại là không thể nói. Lời này nếu là nói ra, chẳng phải là làm hỏng thanh danh con gái người ta.

Hắn dừng một chút, chọn một câu trả lời chung chung , " Khởi bẩm công chúa, bọn họ đúng là thanh mai trúc mã, về phần phải chăng lưỡng tình tương duyệt, đây là việc riêng của Tần đại nhân, thuộc hạ cũng không biết được."

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Công chúa tức giận?

Edit:ngocthuybachdang.

Trong hoàng cung, thái hậu nghe được tin tức, đập ba bốn bình hoa men yên chi, quăng vỡ năm sáu cái bát sứ Thanh Hoa, lại tuyệt thực một đêm, nháo cho toàn bộ cung nữ thái giám trong cung điện đều quỳ theo một đêm mới ngừng lại.

Giờ phút này bưng bát Thanh Hoa tùng trúc mai, nhấp miệng cháo bát bảo hạt sen, hương vị trong veo tràn đầy miệng, tâm tình cuối cùng là chuyển biến tốt một chút, cười đến híp cả mắt, nhìn về phía Triều Dương quận chúa quy củ đứng bên cạnh, khen: " Thanh Y tay nghề thật đúng là linh xảo, cháo Bát Bảo làm ngọt mà không ngán, mùi thơm ngát ngon miệng, hà cớ gì tự mình xuống bếp, những chuyện này, sai hạ nhân làm là được rồi."

Tạ thị ở một bên thở dài, thần sắc thẹn nói: "Đứa nhỏ này chính là quá thật thà, nghe nói thái hậu thích uống cháo Bát Bảo, ầm ĩ muốn chính mình tự tay đi làm, còn nói cái gì tự tay mình làm mới thành tâm. Nàng không biết trời cao đất rộng, lại làm sao biết, trong cung này ngự trù đều là người tài ba, họ làm ra món ăn so với nàng tốt gấp trăm lần nghìn lần. Nàng làm những món kia há có thể leo lên mặt bàn? Thần phụ khuyên nàng còn không nghe, ba ba đưa đến cung, muốn để thái hậu cô mẫu nếm thử tay nghề của nàng, thái hậu ngài nói đứa nhỏ này, thực sự là... Ai, thật sự là làm cho thái hậu chê cười."

Nàng trên miệng tuy là đang trách cứ Triều Dương quận chúa, nói gần nói xa nhưng đều là là ám chỉ nữ nhi của mình vướng bận thái hậu, thật tâm đối thái hậu.

Lý Tĩnh Thù đứng ở bên cạnh cụp mắt xuống, che khuất trong mắt khinh thường, cũng giấu bàn tay băng kín vải trắng trong tay áo. Cháo Bát Bảo rõ ràng là nàng dậy sớm chế biến, vì thế còn bỏng tay. Nhưng đến trong miệng Tạ thị thì cháo Bát Bảo trở thành Triều Dương quận chúa tự tay làm, một đôi mẫu nữ này, thật sự là không biết xấu hổ.

"Mẫu thân, ngươi chỉ biết mắng ta", Triều Dương quận chúa giả bộ xấu hổ, ngocthuybachdang trừng Tạ thị liếc mắt một cái, trên mặt hồn nhiên, "Người ta chỉ là muốn tự tay nấu chén cháo cho thái hậu cô mẫu uống, mẫu thân ngươi như thế nào đem nữ nhi nói thành như vậy? Người ta làm tay nghề nơi nào kém, cho dù là kém, nhưng người ta đặt cả tâm tư ở bên trong, mẫu thân nói như vậy, Thanh Y trong lòng khổ."

Nàng nói xong, thân mình nhẹ nhàng chuyển tới bên cạnh thái hậu, nắm lấy tay áo nàng lắc lắc, bĩu môi, làm nũng nói: "Thái hậu cô mẫu, ngươi nhìn mẫu thân lại mắng ta, ngươi làm chủ cho Thanh Y đi..."

" Được, được, được ai gia vì ngươi làm chủ", thái hậu cười nhẹ vỗ vỗ tay của nàng, "Ngươi phần tâm ý này, ai gia nhận, cháo này, cũng là cực ngon miệng. Ai gia rất là vui vẻ, khó làm ngươi có phần này hiếu tâm, ai gia đều ghi tạc trong lòng."

Trong nháy mắt trên mặt Triều Dương quận chúa nở rộ ra nụ cười, ngẩng đầu lên, hướng phía Tạ thị nghịch ngợm thè lưỡi, trên mặt thần sắc dường như đang nói "Nhìn thấy đi, thái hậu đang khen ta đâu, có thái hậu làm ta dựa vào, nhìn ngươi còn mắng ta không?"

Bộ dạng nghịch ngợm của nàng dừng tại trong mắt thái hậu, càng thấy nàng tâm tư đơn thuần, không hề có tâm nhãn.

Tạ thị cười nói: "Thái hậu ngài cũng ngàn vạn lần chớ chiều nàng, nàng nhưng là người đánh rắn tùy bổng, càng chiều nàng, càng vô pháp vô thiên, đem nàng làm hư thì làm sao bây giờ?"

Triều Dương quận chúa cong môi, "Mẫu thân, nghe ngươi nói, thái hậu cô mẫu yêu thương ta, trong lòng ta đều biết, cũng đối thái hậu cô mẫu tốt, mới sẽ không bị làm hư đâu."

Thái hậu vuốt tay của nàng, lôi kéo nàng cùng nhau ngồi vào trên giường, "Chiêu hoa nếu là có một nửa dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận như ngươi, ai gia liền không cần quan tâm."

Triều Dương quận chúa đôi mắt hơi chuyển, nàng hôm nay sáng sớm liền biết được tin tức Chiêu Hoa công chúa đi chùa Phật An, lúc này mới tìm cớ chạy đến. Thứ nhất là nhìn xem công chúa có ở trong cung hay không. Thứ hai, cũng là nghĩ tại trước mặt thái hậu nói xấu công chúa, ly gián mẫu nữ các nàng, quan hệ giữa hai người càng tệ, thì quan hệ giữa nàng và thái hậu càng thân cận.

Nàng quay đầu đi lòng vòng, trên mặt lộ ra thần sắc nghi ngờ, biết mà còn hỏi: "A, thái hậu cô mẫu, Chiêu Hoa công chúa đâu? Vì sao chưa từng đến?"

Nàng cúi đầu thở dài, "Cũng không biết Chiêu Hoa công chúa còn giận Thanh Y hay không. Thanh Y hôm nay cố ý mang theo bánh hoa đào mà nàng yêu thích, muốn nhận lỗi với nàng, hi vọng nàng tha thứ Thanh Y hôm đó lỗ mãng..."

Nụ cười trên mặt Thái hậu hơi liễm, nặng nề mà đem chén cháo buông xuống, đầy mặt giận dữ, không vui nói: "Nàng không tại trong cung, ai gia sinh nữ nhi tốt. Chẳng qua là dạy dỗ nàng vài câu, thế nhưng giận dỗi với ai gia, nói là đi chùa Phật An vì ai gia cầu phúc, hừ... Cái gì cầu phúc, rõ ràng là không có đem ai gia để vào mắt, nàng chính là ước gì ai gia sớm chết đi, ai gia chết đi huynh muội bọn họ mới thanh tĩnh!"

"Thái hậu cô mẫu, ngài ngàn vạn lần chớ nói như vậy, Thanh Y nghe trong lòng khó chịu", Triều Dương quận chúa trong lòng vui vẻ, trên mặt lại nhíu mày, cắn môi nói: "Có lẽ, công chúa nàng chỉ là đang giận Thanh Y, là Thanh Y không tốt, chọc giận công chúa. Thanh Y suy đoán có lẽ nàng giận dỗi không phải là hướng về phía cô mẫu, mà là nhằm vào Thanh Y, cô mẫu cũng ngàn vạn lần chớ để trong lòng. Công chúa nàng hiếu thuận nhất, cũng không phải là cố ý muốn chọc cô mẫu thương tâm, nghĩ đến là trong đầu có oán hận, mới có thể như thế làm..."

Nàng tuy là đang thay Chiêu Hoa công chúa nói chuyện, nhưng câu câu có gai.

"Công chúa giận dỗi với nàng ", nói là công chúa bụng dạ hẹp hòi, một chút chuyện cũng níu lấy không thả; " Sự giận dỗi này không phải là hướng về phía thái hậu, chính là hướng về phía nàng", nói là công chúa có lòng trả thù ; "Trong đầu có oán hận, chọc thái hậu thương tâm", nói là công chúa bất nhân bất hiếu, mấy cái tội danh này rơi xuống, công chúa chính là muốn tẩy thoát cũng khó khăn.

Thái hậu ở trong thâm cung lăn lộn nhiều năm, làm sao không biết trong lời nói của Triều Dương quận chúa có chuyện chính là đang khích bác ly gián. Chỉ là vừa lúc, nàng trước giờ không quen nhìn tác phong làm việc của công chúa, cảm thấy nàng thiếu khuyết dịu dàng khiêm nhường mà nữ nhi nên có. Thứ hai, công chúa lần này bỗng nhiên trốn đi, rõ ràng là đánh mặt nàng, công nhiên cùng nàng đối nghịch, làm cho nàng cảm thấy công chúa căn bản cũng không có đem mẫu hậu nàng này để vào mắt, thứ ba, Lý Thanh Y xúi giục cũng không có gì, chẳng qua là bởi vì ghen ghét công chúa đánh nàng hai cái

tát mà thôi.

Nàng không thích người quá thông minh, giống như tiên đế, giống như Tô quý phi, giống như Yến vương, giống như —— Chiêu Hoa công chúa.

Người như bọn họ thường thường ẩn tàng quá sâu, hành động bên ngoài cùng nội tâm trái ngược nhau, làm cho người ta nhìn không rõ trong tâm bọn họ rốt cuộc tưởng gì. Người như vậy mới cần đề phòng nhất, mà loại người như Tạ thị, Lý Thanh Y, mặc kệ có suy nghĩ gì cũng hoàn toàn đặt ở trên mặt, những lời xúi giục, hay nịnh nọt này đó chẳng qua chỉ là chút mánh khóe của tiểu hài tử. Nàng liếc mắt một cái liền có thể xem thấu, cũng đã cảm thấy các nàng dễ nắm. Ngay sau đó thuận theo tâm ý nàng khiển trách: " Được rồi Thanh Y, ngươi cũng không cần thay nàng nói chuyện, ai gia cũng không cảm thấy nàng đây là vô tình. Chiêu Hoa tính tình là như thế nào, ai gia rõ ràng nhất, cũng trách tiên đế không có dạy nàng cho tốt, làm cho nàng đi theo hoàng tử cùng nhau đọc sách học tập, cần biết "Nữ nhi gia không tài chính là đức". Nay, nuôi thành một công chúa thanh cao khoe khoang, trì tài ngạo vật, ai... Thật sự làm cho ai gia đau đầu!"

"Thái hậu cô mẫu đừng vội, Thanh Y có một kế", Triều Dương quận chúa đôi mắt âm u, nói.

Thái hậu thân mình hơi nghiêng, " Hả? Nói nghe một chút."

Triều Dương quận chúa cụp mắt, thấp giọng nói: "Chiêu Hoa công chúa không phải là nói đi chùa Phật An vì thái hậu lễ Phật sao? Không bằng liền nói nàng sao chép " Địa Tạng Bồ Tát bản nguyện kinh ", " quan vô lượng thọ kinh ", " Bàn Nhược ba la mạt tâm kinh ". Vì thái hậu cầu phúc, phù hộ thái hậu Thánh thể an khang, tùng hạc Trường Xuân, như vậy không chỉ có thể tôi luyện công chúa tính tình. Cũng có thể cho nàng một ít giáo huấn, làm cho nàng biết chuyện gì nên làm, lúc nào không thể làm. Đồng thời, sao chép phật kinh cũng là vô thượng công đức", biện pháp này là trên đường tới Lý Tĩnh Thù nói ra, nàng lúc ấy liền vỗ tay khen hay.

Biện pháp này thật sự là tốt, có thể quang minh chính đại trút cơn giận, còn làm cho người ta tìm không ra chỗ sai.

Nàng Chiêu Hoa công chúa không phải là trốn đến chùa Phật An sao? Vậy nàng liền làm cho nàng biết, mặc kệ nàng trốn đến nơi đâu, nàng luôn có biện pháp không để cho nàng tốt hơn.

Chiêu Hoa công chúa không dễ chịu, trong lòng nàng liền thư thản.

Hậu viện chùa Phật an.

Chiêu Hoa công chúa hỏi xong, liền giữ Mã Thứ lại ở bên cạnh hầu hạ.

Lúc Tần Mặc bưng chén thuốc đi vào sân thấy Mã Thứ đang kể chuyện cười dân gian cho công chúa, hắn múa tay dậm chân, nói rất là sinh động, ngocthuybachdang / diendanlequydon. com chọc cho quận chúa cười ngửa tới ngửa lui. Công chúa tuy không có khoa trương như quận chúa nhưng là cũng mím môi, trong hai mắt xán lạn như sao đựng đầy ý cười.

Thấy hắn đi đến, Chiêu Hoa công chúa chỉ liếc qua chén thuốc đen sì còn đang bốc khói trên tay hắn, nhìn cũng không nhìn hắn, liền quay sang, ý cười chưa biến. Một đôi mắt mát lạnh khóa chặt Mã Thứ, thân mình hơi lao về phía trước, hiện ra một bộ dáng có chút hăng hái "Nhanh nói tiếp đi, phía sau phát sinh cái gì?"

Mã Thứ ngẩng đầu thấy Tần Mặc đứng ở nơi đó không người phản ứng, hơi có vẻ xấu hổ, trên mặt nụ cười hơi liễm, xoa xoa tay, tiến lên mấy bước, khuyên nhủ, "Thuộc hạ cả gan, khẩn cầu công chúa trước uống chén thuốc, chờ công chúa dược xong, thuộc hạ lại nói tiếp cũng không muộn."

Chiêu Hoa công chúa lúc này mới chuyển mắt nhìn về phía Tần Mặc, đôi mắt cụp xuống, đạm mạc nói: "Chén dược này đổ đi, bản cung thân mình đã tốt, không cần lại uống thuốc."

A ha? Thuốc này không phải là bản thân nàng yêu cầu nấu sao?

An Ninh quận chúa "phụt " một tiếng, trà vừa uống vào trong miệng lập tức phun ra, thật vừa đúng lúc, chính phun tại trên mặt Mã Thứ.

Một nén nhang trước đó, nàng rõ ràng nghe được Chiêu Hoa tỷ tỷ nhỏ giọng sai Tố Y, làm cho nàng đi nấu thuốc, lại để cho Tần Mặc đưa vào.

Trên mặt Mã Thứ còn mang theo nụ cười, lúc này nụ cười còn tại, lại khó coi như là đông cứng. Hắn vì sao muốn đi mấy bước này?

Im lặng đứng tại chỗ không được sao? Đứng tại chỗ liền sẽ không bị nước trà phun lên mặt!

Hắn vừa mới nói nhiều chuyện cười như vậy, quận chúa đều chưa từng phun trà, Tần Mặc vừa đến, nàng liền phun ra, đây là vì sao? Chẳng lẽ Tần Mặc lớn lên so hắn kể chuyện cười thú vị? Mã Thứ yên lặng giơ tay, lau sạch sẽ nước trà trên mặt, vẻ mặt ai oán nhìn quận chúa.

Chiêu Hoa công chúa lông mày nhẹ chau lại, đưa một ánh mắt "Ngươi cho bản cung an phận một chút", An Bình ngượng ngùng ho nhẹ vài tiếng, giả bộ như rất bình tĩnh cầm khăn lau sạch khóe môi, dùng không nói gì để che dấu xấu hổ.

Động tĩnh bên này Tần Mặc chưa từng để ở trong lòng, hắn ngước mắt, đối diện với đôi mắt quật cường lại mang theo bất mãn của công chúa, hơi hơi khẽ giật mình, cũng không biết phải chăng là ảo giác của hắn. Công chúa giống như đang tức giận?

Mà giận này, vẫn là hướng về phía hắn?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hại người không biết mỏi mệt

Edit:ngocthuybachdang.

Tần Mặc nhắm mắt, hôm nay hắn vẫn đứng ngoài viện thủ vệ, đây là lần thứ nhất bước vào sân, vẫn là do Tố Y yêu cầu. Nếu như nói có bất kỳ hành vi nào mạo phạm công chúa, đó chính là chuyện đêm qua.

Công chúa đây là tỉnh táo lại, bắt đầu tính sổ?

Tần Mặc mặt không đổi sắc, kiên trì bưng chén thuốc đi về phía trước, "Công chúa, thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh, cho dù thân mình đã tốt, vẫn là muốn chú ý ", chớ có bởi vì giận hắn, mà làm thương thân mình.

Một câu cuối cùng, bị hắn nuốt vào trong bụng.

Hắn phạm sai, hắn sẽ tự lĩnh phạt, cũng không có câu oán hận nào, duy nhất không nguyện chính là công chúa bởi vậy thương tâm khổ sở, bị thương thân mình.

" Thân mình ta có được hay không, có quan hệ gì tới ngươi?", Chiêu Hoa công chúa trợn tròn mắt. Chẳng biết tại sao, lúc nghe hắn có một thanh mai trúc mã, trong lòng nàng rầu rĩ, rất không thoải mái, như là có một bàn tay vô hình nắm lấy lục phủ ngũ tạng của nàng.

Làm cho nàng khó chịu, bực bội, muốn phát cáu với Tần Mặc!

Nhưng là êm đẹp, nàng lại không nghĩ đối Tần Mặc phát cáu, cho nên liền không muốn nhìn thấy hắn, nguyên nghĩ mắt không thấy tâm không phiền, sao biết hoàn toàn tin sách không bằng không xem sách. Lúc không nhìn thấy Tần Mặc, nội tâm của nàng càng là phiền chán!

Chiêu Hoa công chúa hận không thể viết đầy mặt " Ngươi tiểu tổ tông không vui, cáu kỉnh, ngươi còn không mau đến dỗ dành bản cung", khóe môi lại nhịn không được cong lên, Tần Mặc đây là đang quan tâm nàng sao?

Nghĩ đến khả năng này, phiền muộn trong lòng công chúa không giải thích được giảm bớt rất nhiều.

Tần Mặc cụp mắt, chưa thể nhìn thấy thần sắc công chúa. Nghe giọng nói đạm mạc của nàng, dường như nóng lòng phủi sạch quan hệ với hắn, nghĩ đến đêm qua nàng ỷ lại cùng tín nhiệm, ngón tay hắn khẽ run, khuôn mặt vốn cũng không có biểu tình lại lạnh hơn mấy phần, "Công chúa phượng thể nếu có việc, chịu khổ là chính mình, mong công chúa trân trọng", quả thực không có quan hệ gì với hắn, vừa vặn không thương, tâm lại là đau.

Chiêu Hoa công chúa cứ tưởng rằng nàng nói lời này, Tần Mặc sẽ biểu đạt một chút "làm sao lại không quan hệ tới thuộc hạ, công chúa thân mình không tốt, thuộc hạ cũng sẽ không tốt", "Công chúa khó chịu, thuộc hạ cũng khó chịu", "Công chúa mau uống thuốc đi, thuộc hạ mong công chúa nhanh khỏe ". " Thân mình công chúa, chính là thân mình thuộc hạ, công chúa đau đớn, thuộc hạ cũng sẽ đau nhức"...

Mọi việc như thế, dù chỉ là nói một câu, làm cho nàng biết hắn là để ý nàng, trong lòng nàng thư thản, cũng liền ngoan ngoãn uống thuốc.

Nhưng, Tần Mặc chỉ là vẻ mặt hờ hững, lạnh nhạt nói một câu xã giao như vậy.

Công chúa kinh ngạc nhìn hắn, nhưng hắn lại chỉ là cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất.

Hắn ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không nguyện ý!

Tối hôm qua bọn họ cùng giường chung gối, hôm nay lại không nói gì với nhau, giống như người lạ.

Công chúa trong mắt bắt đầu nổi lên sương mù, đời trước, nàng cũng không từng nghe nói hắn có cái cái gì thanh mai trúc mã, có lẽ là nàng căn bản liền không chú ý quá hắn. Chẳng lẽ trở lại một đời, Tần Mặc liền thay đổi?

Nàng yên lặng tiếp nhận chén thuốc, một giọt nước mắt sáng long lanh trong suốt lăn xuống, rơi xuống chén thuốc đen đặc, "Đi xuống đi, ta uống là được ". Nàng uống một hơi cạn sạch, đắng chát tràn đầy khoang miệng, lại so ra kém chua xót trong lòng nàng.

Kiếp trước, Tần Mặc theo nàng nhiều năm, tình ý đối với nàng đến chết không đổi có lẽ là trải qua vô số ngày làm bạn mà tích lũy dần. Kiếp này, ngocthuybachdang hắn đến bên cạnh nàng mới mấy ngày, nàng không có thời gian mấy năm để bồi dưỡng Tần Mặc đối với nàng không rời không bỏ. Nay hắn đối với nàng lạnh nhạt, cũng hợp tình hợp lý.

Tần Mặc nhĩ lực rất tốt, nghe được thanh âm nước mắt rơi xuống, ánh mắt đạm mạc quét qua. Nhìn đến đau thương trong mắt công chúa, con ngươi chợt co rụt lại, hai bàn tay nắm thật chặt, lui lại một bước, lui mấy bước nữa, giọng điệu thanh lãnh đến không có nhiệt độ, "Thuộc hạ cáo lui."

Công chúa nhìn xem bóng lưng hắn rời đi, đôi mắt ảm đạm, ngồi xuống lần nữa, đầy mặt chán nản.

Ai, nàng chung quy —— vẫn là quá nóng lòng.

Mã Thứ thận trọng nhìn thần sắc hai vị chủ tử, một người mím môi không biết đang suy nghĩ cái gì, một người khác hơi lim dim nhắm mắt, nhìn qua tâm sự nặng nề, vừa rồi không phải là êm đẹp sao?

Hiện tại đây là thế nào? Bầu không khí không đúng lắm.

Hắn quay đầu, nhìn phương hướng Tần Mặc rời đi, âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ Tần Thống lĩnh khuyên công chúa uống dược, chọc công chúa không vui?

Nhưng là, hắn cũng khuyên, như thế nào không thấy công chúa tức tức giận với hắn?

Mã Thứ đôi mắt vừa chuyển, liền nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, hắn là hắn, Tần Thống lĩnh là Tần Thống lĩnh, cái này có thể giống nhau sao?

Hắn nhưng là hồng nhân vào mắt công chúa, hắn nói cái gì khuyên cái gì, công chúa tự nhiên là nghe vào, nhưng Tần Thống lĩnh lại khác. Công chúa đối với hắn vô cảm, hăn mở miệng khuyên nhủ, tại trong mắt công chúa chính là quản việc không đâu, nàng tự nhiên không thích.

Mã Thứ trong lòng thở dài, công chúa chọn Tần Thống lĩnh làm thị vệ cận thân, lại không chào đón hắn, về sau Tần Thống lĩnh không được chủ tử thưởng thức, sẽ bị ném bỏ, phải làm sao mới ổn đây?

Không được, hắn phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ công chúa.

Mã Thứ suy nghĩ một chút, tiến lên một bước, dự tính trước dỗ công chúa, lại thay Tần Thống lĩnh nói chuyện, "Công chúa còn muốn nghe chuyện cười? Thư sinh kia nhìn thấy chân thân của hồ ly tinh..."

"Không cần ", Chiêu Hoa công chúa phất phất tay, hứng thú tan rã, "Ngươi cũng đi xuống đi, bản cung muốn yên tĩnh."

Đợi trong viện thanh tĩnh xuống.

An Ninh quận chúa ăn mấy miếng mứt hoa quả, con ngươi đen nhánh chuyển động mấy lần, nhìn đám mây trên trời, lại nhìn công chúa đa sầu đa cảm, cánh tay duỗi ra, đẩy nàng, " Ngày tốt như vậy, không đi ra ngoài một chút thật sự là đáng tiếc. Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi thật sự muốn khổ sở như vậy à?"

"Khổ sở?", Chiêu Hoa công chúa liếc nàng một cái, " Ngươi con mắt nào nhìn thấy ta khổ sở?"

"Cả hai mắt ta đều nhìn thấy ", An Bình bĩu môi, quay đầu, mưu toan đem Tố Y kéo về phía mình. "Tố Y ngươi nói, chủ tử ngươi có phải là vẻ mặt ưu thương hay không, giống như người khác thiếu nàng mấy vạn lượng bạc không bằng?"

Tố Y vừa bị điểm danh chợt ngẩng đầu, thấy An Ninh quận chúa đầy mắt uy hiếp nhìn xem nàng, mà tại bên cạnh nàng, Chiêu Hoa công chúa rảnh rang gảy móng tay, tuy chưa từng nhìn nàng, nhưng toàn thân khí chất lại là lạnh lẽo.

Tố Y: "...", cái gì gọi là nằm cũng trúng thương!

Nàng im lặng đứng ở chỗ này, một câu cũng chưa từng nói, một động tác cũng không có làm, hỏa đều có thể đốt đến chân?

Hai vị chủ tử quan hệ rất tốt, đắc tội ai cũng không được, nàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giọng điệu bình thản nói: "Bẩm quận chúa, nô tỳ mải ngẩn người, chưa thể nhìn thấy thần sắc của công chúa."

"A ha?", An Ninh quận chúa vẻ mặt sùng bái, "A tỷ, không nghĩ tới bên cạnh ngươi thị nữ cũng sẽ nói dối. Đúng rồi, làm sao lại là Tố Y, Uyển Tình đâu, nàng đi đâu, ta như thế nào không nhìn thấy nàng?"

"Nàng ở lại trong cung, ta lần này ra ngoài cũng không mang theo nàng". Công chúa thần sắc nhàn nhạt, hiển nhiên là không muốn nói chuyện nhiều.

An Ninh quận chúa trước giờ không biết như thế nào thu liễm, thấy công chúa không vui, nàng nghiêng cái đầu nhỏ lo nghĩ, cười đùa nói, "A tỷ, lúc này mới có ít chuyện, ngocthuybachdang nhìn ngươi sầu não mặt mũi nhăn nhó kìa. Trước kia ngươi mặc kệ gặp được chuyện lớn gì đều là vẻ mặt hờ hững, giống như những chuyện phiền lòng đó cũng không liên can tới ngươi như vậy, ta lớn như vậy chưa bao giờ thấy ngươi lộ ra thần sắc ai oán như này. Ngươi nếu là thật sự muốn bắt hắn, tìm ta đi, ta có biện pháp ——"

Chiêu Hoa công chúa đôi mắt híp lại, vẻ mặt nghi ngờ nhìn nàng, "Ngươi có biện pháp? Biện pháp gì? Ngươi biết ta đang sầu cái gì?"

"Không phải là chuyện về tên thị vệ mặt lạnh kia sao, a tỷ ý đồ của ngươi đều viết lên mặt ". An Ninh quận chúa đối ngoài viện bĩu môi, vẻ mặt "Ngươi nhanh đừng giả vờ, những chuyện này ta đã sớm nhìn ra ".

Đứng ở phía sau Tố Y nghe vậy giật mình, thị vệ mặt lạnh? Lẽ nào nói chính là vị Tần đại nhân kia?

Chẳng lẽ... Công chúa thật sự có ý với Tần đại nhân?

Việc hôn sự với thế tử còn chưa lùi, bên này lại tới một thị vệ mặt lạnh, nghĩ đến lúc trên xe ngựa công chúa nói tới chuyện " nam sủng ", Tố Y mắt lộ ra lo lắng. Nàng là thị nữ của công chúa, tự nhiên tất cả mọi chuyện lấy lợi ích của công chúa làm trọng. Nàng không quan tâm hành động công chúa có nhiều kinh thế hãi tục, chỉ sợ công chúa chịu ủy khuất.

Thế tử gia tâm thuật bất chính, tại ngoài phòng công chúa đều có thể cùng Uyển Tinh không minh bạch, ngày sau không chừng sẽ không quan tâm tới công chúa đâu. Trong lòng nàng không thích thế tử gia, cảm thấy thế tử gia nhìn anh tuấn, nhưng hai mắt kia lại chứa đựng quá nhiều thứ, rõ ràng là một người tâm tư sâu nặng nhưng tại trước mặt công chúa lại là tác phong của một kẻ si tình, thật sự là dối trá, làm cho người ta buồn nôn.

Dĩ vãng nhìn công chúa tâm hệ thế tử gia, nàng không tiện nhiều lời. Hôm đó lúc công chúa nói thế tử gia cũng không phải là phụ quân, nàng là thật lòng vui vẻ thay công chúa. Cho rằng công chúa ngã một phát, nhìn xem rõ ràng cách làm người của thế tử gia, triệt để nghĩ thông suốt, công chúa có thể nghĩ rõ ràng, đây là chuyện không thể tốt hơn.

Về phần Tần đại nhân, nhìn qua lãnh tâm mặt lạnh, bất cận nhân tình, nhưng là người như vậy, ngược lại làm cho người ta xem trọng, nhìn thái độ của hắn đối công chúa, chủ tử nhà mình hơn phân nửa là tương tư đơn phương.

Xem ra con đường ngày sau của công chúa, rất khó đi.

Tố Y ở trong lòng ngầm hạ quyết định, thừa dịp tất cả Vũ Lâm quân còn ở đây, nhanh chóng thỏi thăm về Tần đại nhân, cũng thay công chúa kiểm định một chút.

Chiêu Hoa công chúa bưng lên cốc sứ chạm trổ hoa sen, nhấp một hơi, đánh giá người bên cạnh, "Ngươi có biện pháp nào?". Nàng trước giờ ý xấu nhiều, nói không chừng thật có biện pháp cũng không chừng.

Vừa mới bị nhục, làm cho nàng nghĩ rõ ràng một việc, cái gọi là nóng vội ăn không được Tần thị vệ. Nàng biết kiếp trước phát sinh cái gì, biết Tần Mặc là như thế nào che chở nàng, cũng biết Tần Mặc là người tình thâm ý trọng ra sao. Bởi vì nàng là ôm Tần Mặc, cùng hắn cùng nhau chết đi, nhưng là này đó, Tần Mặc không biết.

Cho nên nàng nay ỷ lại Tần Mặc, tin tưởng Tần Mặc, hi vọng Tần Mặc ở bên cạnh nàng nơi nào cũng không nên đi, những chuyện này dưới cái nhìn của nàng nước chảy thành sông rất là hợp lý, nhưng trong mắt Tần Mặc chính là một phong cách khác. Hắn nhất định là cảm thấy không hiểu đi.

Nàng và hắn thân phận địa vị cách xa nhau, trước đó càng chưa từng gặp mặt, nàng đột nhiên quấn lên đến, chỉ sợ là ai cũng đều sẽ mờ mịt, không rõ ràng cho lắm.

"Đó là tự nhiên", An Ninh quận chúa vẻ mặt ngạo kiều, nàng quơ chân, đắc ý nói: "Bản quận chúa chuyên hại người không biết mỏi mệt, mấy thứ bàng môn tả đạo ta thành thạo nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chinh phục thị vệ có ba cách

Edit:ngocthuybachdang.

"Chiêu Hoa tỷ tỷ, trước tiên ngươi trả lời ta một chuyện ", An Ninh quận chúa tiến tới, đối nàng nháy mắt ra hiệu, "Ngươi không phải là đã muốn gả cho Bình Tây hầu Thế tử Nghiêm Như sao? Có phải tính toán bội tình bạc nghĩa với Nghiêm Như hay không?"

Chiêu Hoa công chúa tay đang cầm cốc trà chợt dừng lại, giọng điệu đạm mạc, "Không có yêu, thế nào vứt bỏ?"

Nói bóng gió chính là nàng chưa từng đem Nghiêm Như để ở trong lòng quá, chưa từng giữ lấy, nói gì buông xuống!

An Ninh quận chúa hiểu rõ nhẹ gật đầu, tay chống cằm, nói: "Nhưng là, hai người các ngươi trước đó rõ ràng vẫn tốt như vậy. Hoàng Thượng đều đã tứ hôn cho các ngươi, mọi người đều cảm thấy các ngươi là một đôi bích nhân trời đất tạo nên. Lần trước ta còn nhìn thấy ngươi, ngươi còn cùng hắn ngâm thơ làm câu đối, cái gì "Phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã "(Phải đâu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau – Trích bài thơ Mộc qua 3 của Khổng Tử, dịch thơ Tạ Quang Phát), cái gì "Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số" (Gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng – Trích bài thơ Thước Kiều Tiên của Tần Quán, dịch thơ Nguyễn Thế Hải) cái gì "Thanh Thanh tử khâm, du du ngã tâm" (Xanh xanh bâu áo của chàng, lòng em man mác mênh mang nhớ người - Trích bài thơ Tử Khâm 1 của Khổng Tử dịch thơ Đông A), nào là tương tư, đậu đỏ, hoa đào..."

An Ninh quận chúa chẹp chẹp miệng, đầy mặt chán ghét, " Ta nghe thấy răng đều muốn rụng đây."

Chiêu Hoa công chúa cũng chép miệng, cười khổ, tự giễu nói, "Khi đó mắt trọc, não tàn, tâm mù!"

"Vậy bây giờ thì sao?"

"Tất cả đều chữa khỏi."

"Bị vị thị vệ mặt lạnh chữa?", An Ninh quận chúa nhíu mày, không đợi công chúa trả lời, nàng cười hắc hắc, "Lần trước ngươi nhìn trúng Nghiêm Như, ta còn buồn bực rất lâu, luôn cảm thấy ngươi cái gì cũng tốt, ngocthuybachdang chỉ là tính tình mềm yếu chút, ánh mắt cũng không tốt, nay ngươi coi trọng tên thị vệ mặt lạnh kia... A tỷ, dũng khí bỏ thế tử lấy thị vệ của ngươi, thật đúng là làm cho ta rửa mắt mà nhìn!"

Sắc mặt Chiêu Hoa công chúa có chút âm trầm, lạnh lùng lườm nàng một cái, giọng điệu bất thiện, "Ngươi nếu là chỉ biết châm chọc, liền cút ra ngoài cho bản cung!"

"Đừng... Đừng đừng...", thấy công chúa vung tay lên, giống như thật sự tính gọi thị vệ đem nàng đuổi ra ngoài, An Ninh quận chúa vội vàng cầu xin tha thứ, nịnh nọt mà cười cười, " A tỷ , Chiêu Hoa tỷ tỷ tốt nhất, người ta đáng yêu như thế, ngươi nỡ đuổi ta đi sao?"

" Đuổi được", công chúa trả lời rất là dứt khoát.

An Ninh quận chúa: "...", được rồi, xem ra giả vờ đáng yêu không đối phó được a tỷ.

"A tỷ, ngươi phải biết, muốn chinh phục thị vệ có ba cách —— "

"Ờ?", Chiêu Hoa công chúa hơi hơi ngồi thẳng, tập trung tâm tư, " Ba cách gì?"

"Dụ! Dỗ! Lừa!", An Ninh quận chúa lấy lại bình tĩnh, bắt đầu chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn. Nữ nhân tầm thường đối phó nam nhân thường chỉ dùng một khóc hai nháo ba thắt cổ . Ba loại này, chỉ những người đàn bà chanh chua chợ búa mới có thể làm, mỗi dạng đều không thể làm, bản quận chúa chính là dựa vào ba chữ dụ, dỗ, lừa này tung hoành tình trường, duyệt vô số nam nhi khắp thiên hạ, đi qua trăm bụi hoa, phấn hoa không dính vào người..."

"...", một người chưa từng trải qua tình yêu, thậm chí ngay cả tay của nam nhân cũng chưa từng bắt, lại ở nơi này nói chính mình duyệt vô số nam nhi khắp thiên hạ!

Chiêu Hoa công chúa đột nhiên cảm thấy chính mình tin tưởng nàng chính là một sai lầm!

Nàng ngoại trừ quấy rối, còn có thể có biện pháp gì?

Thấy vẻ mặt công chúa giống như "Ha hả, ta nếu là tin ngươi, ta chính là đồ đần", An Ninh quận chúa dừng lại, nàng bưng chén trà uống một hớp, tinh tế nói: "A tỷ ngươi trước hết nghe ta nói hết lời đã, ba chiêu dụ, dỗ, lừa, nghe vào như là bịa chuyện, kì thực bao gồm rất nhiều thứ, bên trong ẩn chứa đạo lý rất là ảo diệu, cái này là ta xem mấy trăm bộ thoại bản, nghe mấy trăm chuyện tình yêu mới tổng kết ra kinh nghiệm, ngươi có từng xem qua "Đỗ Lệ nương mộ sắc hoàn hồn ký "?"

"Cái này ta xem qua, nói về nữ nhi Đỗ Lệ nương của Nam An Thái Thú Đỗ Bảo cùng với thư sinh nghèo Liễu Mộng Mai?". Bàn tay trắng nõn của Chiêu Hoa công chúa nhẹ lật, đem nước nóng đổ vào bình sứ trắng vẽ hoa sen, lại cầm muỗng trúc rửa qua bình trà, nhạt tiếng nói.

" Đúng vậy ", An Ninh quận chúa hai chân bắt chéo, vừa thưởng thức công chúa pha trà, vừa nói: " Đỗ Lệ nương trong giấc mộng thấy một thư sinh cầm nửa nhánh liễu đến cầu yêu, hai người gặp gỡ tại đình Mẫu Đơn, a tỷ có nhớ được sau đó phát sinh cái gì không?"

" Đi đến bên cạnh đình Mẫu Đơn, vui vẻ chi hoan. Lưỡng tình hòa hợp, chính xác là muôn vàn yêu quý, vạn loại vuốt ve...", Chiêu Hoa công chúa dời ánh mắt, liếc nhìn nàng, hơi nhíu mày, cái này nói chuyện nam nữ hoan ái, An Ninh nàng thường ngày đều xem cái gì không biết?

Đây là thứ mà nữ nhi như nàng nên xem sao?

An Ninh quận chúa lúng túng dời ánh mắt, ho nhẹ vài tiếng, "Không cần để ý những chi tiết này. Sau đó phải nói mới là trọng điểm, trong ba chữ thì cái này là thứ nhất, chính là dụ, dụ chính là như vậy. Cái gọi là nam nữ hoan ái, đại thể không thể rời bỏ một chữ yêu, yêu là gì đâu? Lại như thế nào biết đối phương yêu chính mình đâu..."

Chiêu Hoa công chúa lấy một ít lá trà đổ vào bình nước đang sôi trào, từ từ khuấy động, lạnh lùng lườm nàng liếc mắt một cái, hừ lạnh, "Quay tới quay lui nói nhảm nhiều quá, chọn trọng điểm nói!"

"Ờ, vậy thì đơn giản, chỉ cần ba chữ", An Ninh quận chúa lên tiếng, thấy nàng đậy nắp bình trà hoa văn lên, phun ra một câu không làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi, "Ngủ hắn!"

" Cạch", chén trà trong tay bị rơi xuống, nước nóng hổi văng ra, Chiêu Hoa công chúa vội vàng rút tay về, cầm khăn lụa xoa xoa nước trà, quay đầu, một đôi mắt to trong trẻo mở to, hung hăng trừng An Ninh quận chúa.

Quận chúa đầu co rụt lại, "A tỷ ngươi như vậy hung thần ác sát trừng ta làm cái gì, chẳng qua là nói thật mà thôi, làm gì đến nỗi phải đổ cả trà? Hơn nữa, cái này nhưng là ngươi muốn hỏi, ngươi đi xem một cái những chuyện thư sinh cùng tiểu thư kia. Chuyện tình yêu của bọn họ không phải đều là thế này sao, dăm ba câu liền bắt đầu phiên vân phúc vũ, sau đó mới bắt đầu nói chuyện yêu đương, không liền nói rõ tình cảm đều là từ hoan ái bắt đầu sao?"

Tố Y ở bên cạnh nghe được mặt đỏ tới mang tai, quận chúa vì sao lại có ý nghĩ lớn mật như thế, chủ tử nhà nàng chí thú cao nhã, tất nhiên sẽ không bị quận chúa dạy hư.

Chiêu Hoa công chúa ánh mắt lập loè, dường như thật sự đang suy nghĩ lời nàng nói, "ngược lại cũng có chút ý tứ, ngươi nói, dỗ và lừa, là chỉ cái gì?"

"Dỗ, tự nhiên là dùng ngôn từ mà đem hắn dỗ lại, mặc kệ hắn thích cái gì, ngươi đều biểu hiện ra cực hào hứng, về phần lừa, môn này học vấn đã có thể cao thâm hơn. A tỷ, ngươi trước tiên cần phải thăm dò sở thích của hắn, biết hắn thích cái gì, không thích cái gì, sợ hãi cái gì, chán ghét cái gì. Sau đó đúng bệnh hốt thuốc là được, chẳng qua hai chiêu cuối cùng này đều chỉ là kéo lại hắn, chân chính có thể lưu lại nam nhân, còn phải dựa vào dụ!"

"Dụ...", công chúa hai mắt nhìn xa xăm, có chút giật mình nhìn đám mây trên trời, cũng không biết nghĩ cái gì, yên lặng đã xuất thần.

"Báo ——", một tiếng kêu vang dội từ ngoài viện truyền đến.

Tần ma ma chậm rãi đi đến, đứng yên trước mặt công chúa, sau khi cung kính hành lễ, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Công chúa —— "

Thấy Chiêu Hoa công chúa xoay đầu lại, nàng cúi đầu, ánh mắt quét qua vết sẹo có vảy còn hơi sưng đỏ trên trán công chúa, lo lắng nói: "Công chúa, trong cung người đến, là Dung ma ma bên cạnh thái hậu."

Dung ma ma là tâm phúc của thái hậu, nàng đến truyền lời, chính là thái hậu ý tứ.

Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, liếc nhìn An Ninh quận chúa một cái, đôi mắt thâm thúy chuyển sang lạnh lẽo, "Nếu đã tới, liền truyền cho nàng vào đi."

"Nhưng là công chúa...", Tần ma ma có chút do dự, công chúa thân mình chưa tốt, Dung ma ma lại không phải người thiện lương. Nàng lo lắng công chúa lại bị tức ra bệnh đến, nàng thân là nhũ mẫu của công chúa, diien,danlequydonn.comm là nhìn xem nàng lớn lên, công chúa lúc này bị ngã, nàng cũng khó chịu mấy ngày mấy đêm đều khó mà ngủ.

Thương thế của công chúa, nàng làm hạ nhân nhìn thấy đều đau lòng, nhưng thái hậu lại... Ai, trên đời sao lại có mẫu thân như vậy!

"Nên tới, cản cũng ngăn không được", Chiêu Hoa công chúa cười nhạt một tiếng, cho nàng một ánh mắt trấn an.

Dung ma ma bưng một xấp giấy ngọc bản thật dày (loại giấy màu trắng rất dày và bền dùng để vẽ hoặc viết), khom người đứng ở trước mặt công chúa, đem nguyên thoại của thái hậu truyền đạt một lần.

"Sao chép phật kinh? Vì mẫu hậu cầu phúc?", Chiêu Hoa công chúa đọc mấy chữ này, thanh âm thanh lãnh giống như băng tuyết ngưng tụ trên vách đá trong trời đông giá rét, "Triều Dương quận chúa hôm nay lại cho mẫu hậu mang món ngon gì? Là bánh ngọt hoa hồng, hay là cháo tự mình nấu? Lại hoặc là đồ chơi hiếm lạ?"

Dung ma ma khẽ giật mình, dường như không ngờ tới công chúa đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Nàng khô quắt xẹp cười hai tiếng, "Công chúa cớ gì nói ra lời ấy? Lời này lại là từ nơi nào truyền đến? Thái hậu nhớ tới công chúa, từ lúc công chúa đi, thái hậu khó chịu cơm cũng ăn không vô, nước cũng không thể uống. Cả đêm cũng không từng chợp mắt, trời còn chưa sáng liền đứng dậy vì công chúa cầu phúc. Cầu nguyện quan âm bồ tát phù hộ công chúa an khang, trên đời nào có chuyện mẫu thân không lo lắng cho đứa nhỏ ruột thịt. Thái hậu nàng lo lắng công chúa ở chỗ này không quen, đau lòng ánh mắt đều đỏ,nggocthuybachhdang chỉ hận không thể theo công chúa đến. Có thể mỗi ngày nhìn thấy công chúa cũng làm cho nàng đỡ nhớ thương, nhưng trong cung bận rộn, thật sự là thoát thân không ra. Lúc này mới phái lão nô đưa tới giấy ngọc bản, cũng là hi vọng công chúa thành tâm lễ Phật, sao phật kinh chính là công đức vô lượng, Bồ Tát nhìn thấy công chúa thật tâm, tự sẽ phù hộ công chúa..."

" Được rồi", công chúa sắc mặt bỗng nhiên băng lãnh, vung tay lên, đánh gãy nàng.

Trên đời này có một loại người, có thể đem trắng nói thành đen, đem đen nói thành trắng , lời gì đến miệng của bọn hắn liền hoàn toàn thay đổi, Dung ma ma chính là người như vậy.

Nàng nói những lời này, nghe vào giống như thái hậu rất thương yêu nàng, không nỡ xa nàng. Kỳ thật là đang chỉ trích nàng không hiểu chuyện, không hiếu thuận, không thể thông cảm thái hậu vất vả, chuyện đổi trắng thay đen, nàng am hiểu nhất, làm cũng thuận buồm xuôi gió.

Nếu như lúc trước, khi nàng nghe những lời này chỉ sợ sẽ bi thương rơi lệ, vừa cảm đông mẫu hậu, vừa ở trong lòng tự trách không thôi, mọi chuyện đều là nàng không tốt, chuyện gì cũng đều là lỗi của nàng, là nàng hiểu lầm mẫu hậu, dienndanlequydonn.com là nàng không thể thông cảm mẫu hậu một mảnh dụng tâm lương khổ, nhưng hôm nay, lần nữa bị Dung ma ma dạy bảo, trong lòng nàng cười lạnh không thôi.

Cũng trách không được kiếp trước chính mình rơi vào kết cục như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trừng trị ác nô

Chịu thiệt thòi chẳng trách người khác, đều là nàng quá ngu, quá vô dụng!

Nàng là công chúa cao quý, lại làm cho hạ nhân chỉ về phía nàng hếch mũi lên mặt được đà lấn tới ngấm ngầm thuyết giáo hại người, mà trước đây nàng thế nhưng còn mang ơn, nhu nhược đến tận đây, ai... Các nàng thật sự nghĩ nàng là người ngu sao?

Hai mắt Chiêu Hoa công chúa híp lại, nàng nếu đã sống, liền quả quyết không có chuyện để cho bọn họ tới cửa ức hiếp, "Dung ma ma, bản cung chẳng qua là thuận miệng hỏi một câu, ngươi chỉ vào bản cung nói ra một đống lớn như vậy, là đang giáo huấn bản cung?"

An Ninh quận chúa ngồi bên cạnh hai mắt tỏa ánh sáng, nàng sinh thời lại có thể nhìn đến Chiêu Hoa tỷ tỷ trước giờ hiền lành tức giận. Một chuyến đi này của nàng, thật là thật không uổng công.

Dung ma ma đột nhiên bị đánh gãy, có chút hoang mang, căn bản không biết mình nói sai cái gì, ngẩng đầu lại thấy Chiêu Hoa công chúa ánh mắt sâu kín nhìn nàng, đáy mắt lạnh lẽo, làm cho lòng người kinh sợ.

"Lão nô không dám", nàng vội vàng cúi đầu.

Công chúa đây là thế nào, nghĩ tới ngày đó trong cung nhìn thấy nàng, người này... Chẳng lẽ thật sự ngã một cái tính tình thay đổi?

"Không dám?", Chiêu Hoa công chúa nhếch môi, cười lạnh, thanh âm bỗng nhiên chuyển lệ, "Bản cung nhìn ngươi thật sự dám!"

Nàng chuyển mắt, quét về phía bốn đại cung nữ phía sau Dung ma ma, đôi mắt đen nhánh trong trẻo, dần dần nhiễm đầy sát khí, này đó, cũng đều là tâm phúc bên cạnh mẫu hậu.

Trên tay các nàng nâng mấy chồng giấy thật dày, không có chỗ nào mà không phải là đang giễu cợt nàng nhu nhược cùng vô năng. Nàng đã lui lại nhiều lần, né tránh đến chùa Phật An, các nàng đều có bản lĩnh ức hiếp đến cửa, mẫu hậu sẽ không vô duyên vô cớ tìm nàng. Chuyện hôm nay tất nhiên là Triều Dương quận chúa ra chủ ý.

Một xấp giấy thật dày kia, mỗi một chồng cũng phải đến hai trăm tờ. Từ hôm nay nàng bắt đầu không ăn không ngủ, ngày đêm sao chép phật kinh, sợ là chép đến tháng sau cũng chép không hết một nửa trong đó.

Huống hồ việc này lấy cớ cầu phúc cho thái hậu, nàng thân ở chùa miếu, nếu là cự tuyệt, liền sẽ bị người ta gắn cho tội danh bất trung bất hiếu. Nàng đây là dễ bắt nạt đến cỡ nào, để các nàng như vậy tính toán, như vậy hại!

Ở trong mắt các nàng, đến tột cùng còn có công chúa nàng hay không!

Ai... Nàng thế này sao lại là công chúa, nàng rõ ràng chính là một cái bánh bao, mặc cho ai đều có thể tùy ý nắn bóp.

Chiêu Hoa công chúa vô cùng tức giận. Cầm chén trà sứ hoa văn ném xuống đất, lập tức " xoảng " một tiếng, thanh âm đồ sứ vỡ vụn vang vọng trong viện. Làm mấy người đối diện cùng nhau sửng sốt, liền ngay cả An Ninh quận chúa cũng bị bộ dáng ngoan lệ của nàng làm giật nảy mình. Nàng ngửa về sau một cái, vuốt ve trái tim, thật dài thở phào nhẹ nhõm, tâm tư xem náo nhiệt hơi liễm.

Nàng biết Chiêu Hoa tỷ tỷ thay đổi, lại không nghĩ tới, nàng thế nhưng trở nên khí phách như thế!

Quả nhiên những người thường ngày tính tình tốt, lúc nóng giận sẽ rất dọa người.

Nhìn gương mặt âm trầm có thể chảy ra nước của Chiêu Hoa tỷ tỷ, chẳng khác nào cha nàng, thường ngày nàng gây họa, cha chính là như vậy nhìn nàng.

Tần Mặc tự đi ra phía sau sân, liền tựa vào bên cạnh tường đứng hồi lâu.

Nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện ra hình ảnh công chúa không phòng bị tựa vào trong ngực hắn chìm vào giấc ngủ. Vừa mở mắt, liền nghĩ tới đôi mắt thanh lãnh như sương, còn có nàng nói câu kia "Ta thân mình có được hay không, có quan hệ gì tới ngươi"...

Công chúa đây là coi hắn thành người ngoài sao?

Đêm qua ánh trăng quá mông lung, nàng mê mắt, đem hắn trở thành công cụ trò chuyện an ủi cô đơn. Chờ trời sáng, nàng liền hối hận rồi, thậm chí không nguyện ý gặp lại hắn, vậy hắn kế tiếp là muốn quay trở về Vũ Lâm quân?

Nghĩ đến khả năng này, tâm hắn, bỗng nhiên co rút đau đớn. Nàng đại khái đã sớm quên hắn, nhưng bảy năm trước phát sinh hết thảy, lại vĩnh viễn lưu tại trong lòng hắn. Thân ảnh nho nhỏ kia che chở hắn, nụ cười thản nhiên còn đẹp hơn so với gốc thủy tiên nàng đưa hắn. Một bát cháo ấm áp, ấm đến trong lòng hắn đi... Hắn cố gắng nhiều năm, chính là vì một ngày kia, có thể đứng đến bên cạnh công chúa, bảo hộ công chúa, nhưng hôm nay, hắn thật vất vả tới, lại muốn bị đuổi đi sao?

Tần Mặc hơi nhíu mày, bất luận như thế nào, hắn đều muốn tranh thủ một lần. Tranh thủ, mới sẽ không hối hận.

Đêm qua là hắn sai, nếu là sai, liền nên bị phạt.

Tần Mặc hạ quyết tâm, liền đi tới một cái phòng, tự nhận ba mươi gậy.

Dù hắn võ nghệ cao cường, đánh ba mươi gậy, cũng làm hắn khó chịu. Tần Mặc cố chống đỡ thân mình, đứng dậy, đang muốn đi đường, hai chân mềm nhũn, "bịch" một tiếng, lập tức té ngã trên đất.

Hai vị thị vệ hành hình liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài, Tần Thống lĩnh phân phó không thể nhẹ tay, bọn họ bận tâm tình nghĩa cũ, đến cuối cùng đã là càng đánh càng nhẹ. Dù là như vậy, Tần Thống lĩnh còn bị trọng thương, mắt thấy Tần Thống lĩnh ngã xuống đất, bọn họ vội vàng ném gậy gỗ trong tay, tiến lên mỗi người một bên đỡ lấy Tần Mặc, kéo lết hắn đi trong phòng dưỡng thương.

Trong sân, Dung ma ma giật mình, trong lòng biết công chúa đây là nổi giận, vội vàng lo sợ không yên quỳ xuống, "Công chúa bớt giận". Thái hậu lại như thế nào sủng nàng, nàng cũng chỉ là một hạ nhân. Công chúa nếu muốn xử trí nàng, chẳng qua chỉ là một câu nói.

Ở sau lưng nàng, bốn vị cung nữ cùng nhau quỳ xuống, "Mong công chúa bớt giận —— "

"Bớt giận?"

Chiêu Hoa công chúa như là nghe được chuyện cười, nàng mỉa mai giương môi, đứng dậy, nhấc chân đạp vào ghế gỗ lim tròn đang ngồi, chỉ vào Dung ma ma, khiển trách: "Các ngươi như vậy khi nhục bản cung, lại bảo bản cung bớt giận? Dung ma ma, ngươi ngược lại là đến nói cho bản cung, đối với một chồng lớn giấy này, bản cung nên như thế nào bớt giận! Thường ngày, bản cung nhìn ngươi tuổi tác hơi lớn, lại là tại bên cạnh mẫu hậu hầu việc, liền mọi chuyện đối với ngươi lễ ngộ chút. Ngươi xem ngươi, bản cung tra hỏi, ngươi lại lảng sang chuyện khác, mở miệng một tiếng là mẫu hậu như thế này thế kia. Ngươi đây là cầm mẫu hậu tới dọa bản cung? Mẫu hậu bên cạnh có cẩu nô tài như ngươi, không đem bản cung để vào mắt, ngươi làm bản cung là chết sao?"

Dung ma ma quỳ tại trên đất, kêu khóc nói: "Công chúa bớt giận, công chúa bớt giận, lão nô quyết không có ý tứ này, mong công chúa thứ tội..."

Chiêu Hoa công chúa mắng, tay vịn cái trán, dường như bị tức không nhẹ. Tần ma ma liền vội vàng tiến lên an ủi, nhìn xem Chiêu Hoa công chúa giữa lông mày hiền lành tràn đầy lo lắng, đầu vừa nhấc, nàng ánh mắt lạnh dần, quét về phía Dung ma ma đang quỳ trên đất, bất kể nói thế nào, Dung ma ma đều là tâm phúc bên cạnh thái hậu. Hôm nay, nếu công chúa xử trí nàng. Ngày sau khó tránh khỏi sẽ để người mượn cớ, bị người lên án, chính là thái hậu bên kia, cũng không thể nào nói nổi. Nàng thấy công chúa chỉ là buông tay ho khan, cũng không có mở miệng hạ mệnh lệnh, liền biết công chúa đây là cho các nàng hạ mã uy, cảnh cáo các nàng. Ngay sau đó cao giọng khuyên nhủ: "Công chúa, nhanh bớt giận. Nếu là vì các nàng tức hỏng thân mình, liền không đáng. Dung ma ma đi tới nơi này, đã là vất vả, nàng luôn mồm đề cập thái hậu, chỉ sợ cũng lo lắng công chúa tưởng niệm thái hậu sốt ruột. Công chúa dạy dỗ, các nàng nhớ ở trong lòng, ngày sau tất nhiên sẽ không lại phạm sai lầm, công chúa liền bỏ qua cho các nàng lần này đi."

"Công chúa thứ tội, lão nô ngày sau cũng không dám nữa", Dung ma ma nghe vậy, quỳ tại trên đất, không ngừng mà dập đầu, "Mong rằng công chúa bỏ qua cho lão nô lần này, lão nô tại nơi này cho công chúa dập đầu..."

Đợi Dung ma ma dập đầu bảy, tám lần, Chiêu Hoa công chúa lúc này mới hữu khí vô lực mở mắt ra, đỡ ngực thở dài, "Đứng lên đi."

Ánh mắt nàng dừng tại trên giấy, cười lạnh một tiếng, nói: "Bản cung bệnh một hồi, thân mình suy yếu, ánh mắt tan rã, thái y nói cần tĩnh dưỡng, phật kinh... Bản cung chính là muốn chép, cũng bất lực bó tay, cái gọi là "Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm thủy hương, hiếu chi thủy dã (Hiếu là căn bản của đạo đức, giáo hóa từ chữ hiếu mà ra. Bước đầu của đạo hiếu là phải giữ mình, vì thân thể, tóc, da của ta có từ cha mẹ, nên không dám tổn thương đến – Trích Hiếu Kinh). Bản cung nếu không phải cố năng lực bản thân, gượng chống sao chép, thân mình hao tổn, mới là bất hiếu, biết đến, sẽ nói bản cung tâm hệ mẫu hậu, một mảnh hiếu tâm đáng quý. Không biết, còn tưởng rằng là mẫu hậu tận lực chèn ép bản cung đâu, bản cung lại há có thể làm cho mẫu hậu gánh lấy tiếng xấu."

Dung ma ma cũng là người rất có nhãn lực, bị nàng răn dạy một hồi, biết nàng là người cứng rắn, liền ngoan không ít, nghe vậy, liền vội vàng gật đầu, ứng tiếng nói: "Công chúa dạy phải, đúng là lão nô cân nhắc không chu toàn, không biết công chúa dự tính như thế nào làm?"

"Còn cần đến bản cung dạy sao?"

Chiêu Hoa công chúa cong môi, cười lạnh một tiếng, nói: " Sao chép phật kinh là chủ ý của người nào, liền làm cho người đó chép đi. Việc này nhưng là thay thái hậu cầu phúc, phù hộ mẫu hậu Thánh thể an khang, tùng hạc Trường Xuân. Trọng trách cũng liền rơi xuống đầu của nàng, nàng đối mẫu hậu thật tâm có mấy phần, hiếu thuận lại có bao nhiêu, cũng liền nhìn nàng nguyện sao chép bao nhiêu lần phật kinh."

Dung ma ma cả người cứng đờ, vội vàng buông tay, tròng mắt xoay chuyển hai vòng, quyết định được chủ ý, cung kính nói: "Thái hậu một lòng hướng phật, mỗi ngày tự mình sao chép phật kinh vì Hoàng Thượng, vì giang sơn cầu phúc. Chiêu Hoa công chúa rất là cung hiếu (cung kính và hiếu thuận), nguyên muốn vì thái hậu sao chép phật kinh, phù hộ thái hậu bình an vạn phúc. Bất đắc dĩ thân mình hao tổn, mỗi ngày bị bệnh tra tấn, tuy có tâm mà bất lực. Triều Dương quận chúa tâm địa thiện lương, một viên hiếu tâm đủ để cảm động thiên địa, tự nhiên vì thái hậu sao chép hai trăm bản kinh phật, vì thái hậu, vì công chúa cầu phúc."

An Ninh quận chúa ngồi bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, nhìn xem Chiêu Hoa công chúa đôi mắt tràn đầy khâm phục.

Cao! Một chiêu này thật sự là cao!

Trước mang ra thái hậu, lại mang ra bản thân nàng, việc này rơi xuống trên đầu Triều Dương quận chúa, nàng thường ngày không phải là biết nịnh nọt thái hậu sao? Nay liền đem cơ hội nịnh nọt thái hậu đưa đến trên tay nàng. Nếu như nàng không tiếp, hay là làm không xong, sẽ phải rơi vào tội danh bất trung bất hiếu, cái này nhưng là ngược lại hành vi ngày thường của nàng.

Hai trăm lần kinh phật, ha ha —— vậy còn không được chép tới tay rút gân?

An Ninh quận chúa hé miệng cười trộm, thật muốn đi nhìn bộ dáng tiếp chỉ của tiện nhân Lý Thanh Y kia, sắc mặt kia, nhất định sẽ vô cùng đặc sắc.

Nếu nàng đã có gan tính toán Chiêu Hoa công chúa, cũng nên làm cho nàng nếm thử hậu quả!

"Ma ma thông thấu", Chiêu Hoa công chúa nhẹ gật đầu, vung tay lên, phân phó nói: "Tần ma ma, đem đôi vòng bảo thạch song long hí châu mà bản cung yêu thích nhất đưa cho Dung ma ma. Còn lại, cho bốn vị cung nữ một người thưởng một đôi khuyên tai bảo thạch khảm hoa văn và ngọc như ý."

"Đa tạ công chúa", năm người ngẩn người, ngươi nhìn ta, ta nhìn ta, cuối cùng là cùng nhau quỳ xuống nhận thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Làm thế nào để hủy hôn .

Edit:ngocthuybachdang.

Tần ma ma tự mình đưa các nàng ra khỏi viện. Trước khi đi, Tần ma ma lôi kéo tay Dung ma ma hàn huyên vài câu, thấp giọng nói: " lão tỷ tỷ, hôm nay muội muội ta nói cho rõ ràng. Công chúa chung quy là công chúa, quận chúa là quận chúa, không thể so sánh, công chúa là nữ nhi ruột thịt của thái hậu, mẫu nữ không có cách đêm cừu hận. Hôm nay làm ồn ào, ngày mai liền lại tốt lắm, lão tỷ tỷ nhưng chớ có hồ đồ, bị người làm thương sử, hung hăng xông về phía trước, không duyên cớ gây họa vào thân. Công chúa nếu là thật sự quyết tâm, đến thời điểm, nhưng chưa chắc có người có thể cứu được ngươi."

Dung ma ma giật mình, lưng phát lạnh, chỉ cảm thấy trong tay vòng tay song long hí châu càng phát phỏng tay.

Trên mặt nàng nếp nhăn run lên mấy lần, cuối cùng là nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, ngượng ngùng nói: "Muội muội nói những đạo lý này ta đều hiểu được. Công chúa phượng thể ôm bệnh, ngay cả rời giường đều khó khăn, làm cho người ta nhìn đều đau lòng, lại như thế nào chép được kinh phật. Nhưng chuyện sao chép kinh phật nếu đã nói ra, quả quyết không thể lừa gạt Bồ Tát. Triều Dương quận chúa vừa có tâm, lại có năng lực như thế, tự nhiên là người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm."

Tần ma ma thở phào nhẹ nhõm, "lão tỷ tỷ hiểu rõ đại nghĩa, thật sự là làm cho người ta khâm phục."

Dung ma ma mang theo mấy cung nữ, tới như thế nào, lại về như thế.

Đợi rời khỏi chùa Phật An, Đại cung nữ Khả Hân tiến lên một bước, thấp giọng dò hỏi: "Dung ma ma, bây giờ nên làm thế nào? Chẳng lẽ muốn mang theo một chồng giấy tuyên thành đi Lý phủ? Còn Thái hậu, nên nói như thế nào?"

Khóe miệng Dung ma ma giật giật, quay đầu, lườm mấy thị vệ đi phía sau, nói "Đi trước Lý phủ, lại hồi cung, chủ tử phân phó, chúng ta làm theo là được. Về phần kết quả như thế nào, đã không phải là chúng ta có thể hỏi tới."

" Há?", Khả Hân mắt choáng váng, ngây ngốc nhìn tập giấy tuyên thành trên tay, mím môi một cái, có chút chần chờ.

Xấp giấy tuyên thành là Thái hậu đưa tới giáo huấn công chúa, công chúa nay mệnh các nàng đưa nó chuyển giao cho Triều Dương quận chúa, rõ ràng là đánh mặt Thái hậu. Nếu là Thái hậu truy cứu, các nàng cũng không có quả ngon để ăn, "Nếu là thái hậu trách tội, chúng ta nên làm thế nào đây?"

Làm sao đây?

Dung ma ma lông mày nhíu chặt, nàng cũng không biết nên làm sao bây giờ!

Một chuyến này có thể nói là mất cả chì lẫn chài.

Công chúa ra oai phủ đầu thật đúng là lợi hại, chén trà kia tuy không văng vào mặt nàng, lại so nện ở trên mặt nàng còn ác hơn. Nàng đây là đang đề phòng nàng, nếu như có lần sau, nàng liền giống như chén trà kia.

Nghĩ đến đôi mắt lạnh lẽo không chút nhiệt độ của công chúa, Dung ma ma đáy lòng không hiểu được rét run, sinh sôi rùng mình một cái. Trước giờ công chúa tính tình tốt lại luôn dịu dàng, làm sao lại lộ ra biểu tình khiếp người như vậy? Như là ác quỷ từ trong địa ngục leo ra lấy mạng, làm cho người ta chỉ là tưởng tượng liền hãi hùng khiếp vía.

Đây là một trận đọ sức giữa công chúa và thái hậu.

Công chúa khiển trách đúng, nàng chỉ là một hạ nhân, trong lúc này, nào có phần nàng nói chuyện. Nếu nàng đi theo quấy nhiễu, vậy không phải là bị

người coi làm thương sử sao. Chỉ đâu đánh đó, cái gọi là gậy đánh chim đầu đàn, nếu là xảy ra chuyện gì, nàng chính là người đầu tiên chịu trận

Dung ma ma trái lo phải nghĩ, lựa chọn đứng về phía công chúa. Tần ma ma nói rất đúng, mẫu nữ này hai người lại ầm ĩ thế nào, ngocthuybachdang Thái hậu cho dù không quen nhìn công chúa, công chúa cuối cùng là nữ nhi thái hậu. Trước giờ đều là nhi nữ bất hiếu, nào có đạo lý mẫu thân không đau lòng nhi nữ. Lần trước công chúa ngã, hôn mê ba ngày, thái hậu cũng lo lắng ba ngày, mãi cho đến khi nghe được tin công chúa tỉnh lại, nàng mới yên lòng.

Nếu không phải sau này công chúa đem tội danh này gắn ở trên đầu Triều Dương quận chúa, Thái hậu cũng sẽ không nổi giận lớn như vậy.

Mẫu nữ nhà này, ai... Chẳng lẽ bát tự không hợp?

Trong sân, bọn thị nữ thu thập tàn cuộc, Tố Y đã sớm đưa lên bộ đồ uống trà mới.

Sau khi An Ninh quận chúa dùng một trăm loại phương thức thao thao bất tuyệt biểu đạt lòng kính trọng của nàng đối công chúa xong. Chiêu Hoa công chúa nhẹ nhàng vuốt ve chén trà sứ Thanh Hoa, lạnh lùng lườm nàng liếc mắt một cái, "An Ninh, không bằng ngươi trước lăn ra ngoài nói tiếp, đợi nói xong rồi, ngươi lại đi vào?"

"A tỷ, ngươi tại sao có thể như thế!", An Ninh quận chúa chu môi, "Người ta kích động như vậy còn không phải là bởi vì lo lắng cho ngươi!"

Lo lắng?

Nàng rõ ràng thích xem náo nhiệt.

Chiêu Hoa công chúa nhắm mắt, một bộ không nguyện nói chuyện cùng nàng.

"A tỷ, cung nữ kia trên tay bưng giấy tuyên thành ngươi cũng nhìn thấy, một xấp thật dày, nói ít cũng có hai ba trăm tờ, nhìn liền dọa người, ta cứ tưởng rằng ngươi muốn tiếp, cùng lắm thì đi trong thành tìm mấy tiên sinh chuyện sao chép viết giùm, chưa từng nghĩ, ngươi thế nhưng làm nó như thế nào tới, lại như thế về. Thật sự là quá lợi hại, ngươi liền không sợ thái hậu tức giận? Nhưng mà Thái hậu cho dù là tức giận cũng không thể làm gì ngươi, ngươi lại nói hợp tình hợp lý, vấn đề này cũng là Triều Dương quận chúa chọn trước nói ra. Nàng vừa có bản lĩnh gây sự, liền đừng trách đám lửa này đốt tới trên người bản thân đi!"

An Ninh quận chúa vểnh chân, lắc không ngừng, "A tỷ, ngươi nói Triều Dương quận chúa tiếp đó sẽ như thế nào? Nàng có thể lại náo ra chuyện khác hay không? Bằng không chúng ta phỏng đoán một phen? Ta đoán nàng tất nhiên sẽ mang theo mấy chồng giấy tuyên thành kia khóc sướt mướt chạy đến trước mặt Thái hậu ác nhân cáo trạng trước, nói ngươi bắt nạt nàng, nàng trừ cái này cái, cũng không có bản lĩnh khác...

Lần trước ta chẳng qua là ném một con châu chấu đến trên người nàng, nàng liền sợ tới không được, khóc chạy đến trước mặt mẫu thân của ta cáo trạng, mẫu thân của ta là ai? Đó là quá khôn khéo còn có thể bị nàng hù dọa? Ngay sau đó cũng ý tứ dạy dỗ ta một hồi, nhưng nàng vẫn không thuận không buông tha, vẫn kể chuyện từ lúc ta năm tuổi làm mặt quỷ dọa nàng, rồi đến chuyện ta một nữ nhi gia cả ngày vũ đao lộng thương không hiểu lễ nghi!

Hừ, ta biết hay không biết lễ nghi có quan hệ gì tới nàng? Cha nương ta đều không quản được ta, cần phải nàng đến lắm miệng, a tỷ ngươi nói có đúng hay không? Ta nếu là..."

"Ồn ào!"

Chiêu Hoa công chúa không hề có kiên nhẫn, lạnh lùng đánh gãy nàng, "Bản cung đang phiền đây, không muốn bị quăng ra ngoài liền ngậm miệng cho bản cung!"

Thấy nàng nhắm mắt lại, cau mày nhíu chặt, dường như thật sự tâm phiền.

Nghĩ đến cũng phải, nếu là nàng bị người bên ngoài như vậy tính toán, cũng cảm thấy khó chịu đi. An Ninh quận chúa hậm hực hờn dỗi cười một cái, nhu thuận ngậm miệng lại, như chó con gục xuống bàn, yên tĩnh nhìn xem công chúa. Trong mắt hiện lên một tia lo lắng, không biết tại sao, cảm giác a tỷ yên tĩnh như vậy thật đáng thương, nàng dường như cất giấu đầy tâm sự.

Rốt cuộc là cái gì, làm cho nàng như vậy phiền muộn?

Trong lúc nhất thời, trong sân chỉ còn lại tiếng gió.

Chiêu Hoa công chúa thần sắc lạnh lùng.

Chỉ bởi nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng. Từ ngày đó tỉnh lại nàng đối Nghiêm Như đóng cửa không thấy, những ngày này, Nghiêm Như đều chưa từng tới thăm qua nàng một lần nào, cái này kì quái.

Kiếp trước, hắn nhưng là ra sức để lấy lòng nàng, cách năm ba bữa chạy vào trong cung, hoặc là lấy danh nghĩa yến hội đem nàng hẹn ra, ngắm hoa ngắm trăng, du sơn ngoạn thủy, mang cho nàng đủ loại kiểu dáng đồ chơi mới lạ. Hắn tướng mạo tuấn mỹ, trong chuyện lấy lòng nữ nhân, hắn sở trường nhất.

Lúc nàng bệnh, hắn còn ba ngày ba đêm không chợp mắt vì nàng cầu phúc, quả nhiên là một khối tình si, như thế nào nay nàng tỉnh, hắn lại không thấy bóng dáng? Đây cũng không phải là tác phong của hắn.

Chiêu Hoa công chúa ngón tay giương nhẹ, gõ gõ mặt bàn, tháng sáu mặt trời rực rỡ chiếu vào trên mặt nàng, dát thêm một tầng vầng sáng lên khuôn mặt tuyệt mĩ của nàng, lại chiếu không tiến vào trong mắt nàng.

Nghĩ đến tên mặt người dạ thú kia, trong lòng nàng tràn đầy chán ghét, đi tới chùa Phật An, thứ nhất là vì để sớm ngày đem Tần Mặc kéo đến bên cạnh, thứ hai, chính là vì tránh né Nghiêm Như.

Có câu tục ngữ nói: yêu càng nhiều, hận càng sâu, đối một người hận càng nhiều, đại biểu cho trong lòng đối với hắn yêu cũng càng nhiều đi.

Bây giờ Chiêu Hoa công chúa trong lòng đối Nghiêm Như là không thích cũng không hận.

Nàng rơi vào hoàn cảnh như vậy, là bản thân nàng mắt bị mù, chẳng trách người bên ngoài.

Nàng đã nhìn thấu Nghiêm Như, biết hắn là như thế nào mặt người dạ thú, biết hắn là như thế nào mặt dày vô sỉ. Nàng đối với hắn, có chỉ là chán ghét cùng phẫn nộ, đây cũng là nguyên nhân lúc nàng vừa tỉnh lại không dám đối mặt với Nghiêm Như.

Nàng sợ trong mắt chán ghét phẫn nộ sẽ bị hắn nhìn thấy.

Những ngày này, nàng nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện, cũng quyết định ngày sau nên đi tiếp như thế nào. Nàng không muốn hận bất cứ người nào, cũng không muốn chính mình vừa được trên trời rớt xuống một cái mạng lại lãng phí khổ sở dây dưa với Nghiêm Như.

Nàng có cuộc sống của chính mình, nàng hẳn nên sống ra phong thái của mình, mà không phải đắm chìm trong cừu hận trong khổ đau dày vò.

Mất đi, mới biết được quý trọng, chết qua một lần, mới biết được sinh mệnh đáng quý.

Kiếp trước, nàng bị cừu hận che mắt, sống sót chính là vì thay hoàng huynh báo thù. Nàng hận Yến vương, một lòng muốn đưa hắn vào chỗ chết, cuối cùng hại người hại mình, rơi vào kết cục chết thảm, còn làm hại Tần Mặc bị vạn tiễn xuyên tim mà chết. Nếu như kiếp này nàng chuyển hận thù qua Nghiêm Như, một lòng muốn giết hắn, vậy cũng chẳng khác gì kiếp trước?

Cho dù là báo thù, lại có thể thế nào?

Rất nhiều chuyện, cũng không phải là người đã chết liền giải quyết.

Nghiêm Như tính toán mọi cách muốn đoạt đi giang sơn của Phượng gia, chuyện này tự nhiên không phải là một sớm một chiều. Bọn họ trù tính bao lâu, ở kinh thành rốt cuộc có bao nhiêu nhân thủ, dienndaanlequydon.comm bọn họ lại chuẩn bị sau này thế nào, đối với này đó, nàng chỉ biết da lông, cụ thể như thế nào, nàng hoàn toàn không biết. Nghe giọng điệu của hoàng huynh và Yến vương, bọn họ dường như ở cùng một mặt trận, tin tưởng nàng nói như vậy, chuyện giang sơn xã tắc, bọn họ tự có dự tính.

Việc duy nhất nàng cần lo lắng chính là hôn sự của nàng cùng Nghiêm Như.

Việc hôn nhân này, nàng là nhất định phải lùi!

Chiêu Hoa công chúa hơi nhíu mày, từ hôn còn không dễ dàng, hoàng huynh đã ban thưởng một đạo thánh chỉ. Nàng là cành vàng lá ngọc, là công chúa của một nước, nàng không nguyện ý gả, ai có thể làm gì nàng?

Nhưng hủy hôn xong thì sao?

Hoàng huynh thay đổi xoành xoạch, hắn nên như thế nào quản lý thiên hạ, bách quan như thế nào phục hắn? Nghiêm Như là một người tâm tư sâu nặng, chắc chắn mượn cơ hội này làm ầm ĩ một phen. Nếu cha hắn nắm lấy cơ hội này dẫn binh mà lên, dân chúng cũng không để ý Bình Tây hầu gia là vì bênh con, vẫn là sớm có mưu đồ mượn đề tài để nói chuyện của mình. Theo bọn hắn nghĩ, chính là nàng tùy hứng quấy rối hại giang sơn xã tắc, khi đó, nàng cũng liền thành yêu nữ hại nước hại dân.

Việc hôn nhân này như thế nào lùi, cực kỳ quan trọng.

Nàng nhất định phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn, tốt nhất đem chuyện này vứt cho Nghiêm Như, như vậy, vừa hủy hôn, cũng làm cho Nghiêm Như không lời nào để nói.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ngốc đáng yêu .

Edit:ngocthuybachdang.

An Ninh quận chúa nâng quai hàm, nhìn xem cặp mày liễu của Chiêu Hoa công chúa trong chốc lát chăm chú nhíu cùng một chỗ, trong chốc lát lại giãn ra, qua một hồi lại nhíu lại. Trong lòng thở dài, Chiêu Hoa tỷ tỷ nay tính tình ngày càng làm cho người ta nhìn không thấu, cũng không biết nàng đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Thấy nàng chậm rãi mở mắt, An Ninh quận chúa vội vàng reo lên đầy vui sướng: "A tỷ, ngươi không tức giận?"

"Ta giận lúc nào?"

An Ninh quận chúa ôm ngực, vẻ mặt ai oán, "Không giận mà ngươi còn quát người ta, người ta bị ngươi làm cho sợ tới giờ trái tim còn đập bịch bịch, còn tưởng rằng bản thân chọc giận ngươi. A tỷ tốt của ta, ngươi có phải không thích An Ninh đúng không?."

Chiêu Hoa công chúa: "... Không phải ", nàng có thể trả lời thật sao?

"A tỷ, trong lòng ngươi khó chịu phải không? Không bằng ngươi đi theo ta học võ công đi. Lúc ta cảm thấy buồn chán sẽ đi luyện võ, mồ hôi đầm đìa tâm tình cũng thoải mái."

Nói đến võ công, An Ninh quận chúa liền tới hào hứng, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, tung tăng đùa giỡn mấy chiêu, chiêu thức nhưng là tuyệt đẹp, diendannleqqydon.com lại là khoa chân múa tay, "Thế nào? Chiêu Phượng thị vô ảnh cước không tệ chứ, tiến có thể công, lui có thể thủ, chính là ta An Ninh nữ hiệp tốn hao sở học suốt đời mới sáng tạo độc môn bí pháp, chưa từng có ai từng thấy ta động võ, bởi vì những người thấy qua đều đã chết!"

An Ninh quận chúa hất tóc trước trán lên, lộ ra một nụ cười tự cho là mê người, "A tỷ, ta gần nhất đang nghiên cứu võ lâm tuyệt học, đợi ta danh dương thiên hạ, mang theo ngươi cùng nhau xông xáo giang hồ!"

"Chủ ý này hay ", Chiêu Hoa công chúa đôi mắt sáng lên, lập tức mặt mày hớn hở.

Nàng đang lo nên như thế nào giải quyết Tần Mặc, ý tưởng tập võ hay như vậy, nàng làm sao lại không nghĩ tới đâu!

Nữ tử phần lớn cho rằng, quan tâm một người, muốn theo hắn cùng một chỗ, liền muốn liều mạng đối tốt với hắn.

Các nàng hận không thể đào tim đào phổi, đem toàn bộ tấm chân tình cùng với gia sản đều dâng lên nhưng lại không biết, phương pháp như vậy chỉ thích hợp dùng cho một bộ phận nam nhân. Chân chính muốn lưu lại một người, không phải là cho hắn cái gì, mà là muốn cầu cạnh hắn, làm cho hắn cảm thấy trong cuộc sống của ngươi khắp nơi đều cần đến hắn, không thể tách rời hắn. Vậy hắn sẽ là của ngươi!

Chiêu Hoa công chúa am hiểu sâu đạo lý này.

"Hả?", thấy công chúa động tâm, An Ninh quận chúa khẽ giật mình, nàng chỉ khoác lác, a tỷ lại coi là thật?

Nàng ho nhẹ một tiếng, có chút chột dạ, cha từng nói, võ công của nàng giống mèo cào, rắm chó không kêu. Sư phụ thì lắc đầu thở dài, ngước nhìn bầu trời vẻ mặt ưu thương, đi ra ngoài, đừng nói ta là sư phụ của ngươi, mặt mũi này, hắn gánh không nổi.

Nếu là quả thật dạy võ công cho a tỷ, vậy nàng chẳng phải lộ tẩy sao. An Ninh quận chúa con ngươi đảo một vòng, dự tính làm cho nàng biết khó mà lui. "A tỷ, tập võ khác với cầm kỳ thư họa một trời một vực, cần chính là kiên nghị và sức chịu đựng cùng với chút thiên phú, ngươi như muốn bái ta vi sư..."

"Ai muốn bái ngươi là sư phụ?", Chiêu Hoa công chúa không khách khí đánh gãy nàng, "Bản cung bên cạnh tự có cao nhân tương trợ, liền chút công phu mèo cào của ngươi, ngay cả mình đều không bảo vệ được, còn muốn dạy ta?"

Chiêu Hoa công chúa nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, khóe miệng kéo một cái, chán ghét quay đầu đi.

"A tỷ!", An Ninh quận chúa bất mãn kêu một tiếng, dậm chân, "Ngươi trước kia đều là dỗ dành ta, ngươi còn khen ta võ công lợi hại. Trước kia ngươi đối với ta khá tốt, hiện tại nói thế nào biến liền biến!"

"Ngươi muốn nghe lời nói dối? Muốn ta giống như trước trái lương tâm nói láo?", Chiêu Hoa công chúa liếc mắt nhìn nàng.

An Ninh quận chúa dừng lại, chần chờ một chút, bĩu môi, "ngược lại cũng không phải... Nhưng là, ngươi tốt xấu dỗ dành người ta!"

Lười cùng nàng khua môi múa mép, Chiêu Hoa công chúa nhìn về phía ngoài viện, lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia. Nàng lông mày ngưng lại, có một khoảng thời gian không nhìn thấy Tần Mặc, hắn không phải nên canh giữ ở ngoài viện sao? Đi nơi nào?

Nàng gọi Mã Thứ, dò hỏi: "Tần Thống lĩnh ở đâu?"

"Thuộc hạ không biết", Mã Thứ lắc đầu, tự sau khi đi ra, hắn liền không nhìn thấy Tần Mặc. Nghĩ đến hắn đêm qua chưa về, trên người còn mang theo mùi thơm của nữ nhi. Hắn hơi hơi hiểu rõ, có lẽ là đêm qua vất vả quá độ, sớm đi nghỉ ngơi, "Biết đâu về phòng trước, Tần Thống lĩnh đã rất lâu chưa từng nghỉ ngơi, ngày đêm vất vả, sợ là mệt mỏi."

"Nếu là mệt mỏi, cũng nên tới xin phép bản cung ", Chiêu Hoa công chúa đôi mi thanh tú nhíu lại. Kiếp trước Tần Mặc theo nàng mấy năm, chưa từng tự tiện rời đi, hôm nay đây là thế nào?

Nàng đứng dậy, đi ra ngoài, "Bản cung ngồi lâu đau lưng, muốn tản bộ. Mã Thứ, phía trước dẫn đường!"

Muốn tản bộ đi nơi nào, không cần nói cũng biết.

An Ninh quận chúa ở phía sau quyệt miệng, a tỷ thật là biết quanh co lòng vòng, rõ ràng là muốn đi nhìn thị vệ mặt lạnh, lại nói chính mình ngồi mệt mỏi.

Nàng liền như vậy ngồi, làm sao lại mệt? Tản bộ mới mệt!

An Ninh quận chúa đang đấu tranh không biết nên ở lại hay cùng đi xem náo nhiệt. Cuối cùng là thở dài một hơi, từ bỏ ý nghĩ này, a tỷ đối thị vệ mặt lạnh kia có ý, nàng theo tới, chẳng may không cẩn thận làm hỏng chuyện tốt của a tỷ thì làm thế nào? A tỷ còn không phải ghi hận chết nàng.

Nàng nay, kỳ thật là có chút sợ a tỷ.

An Ninh quận chúa quyết định chủ ý, nhún nhảy một cái đi về phía rừng núi. Nàng vẫn luôn quấn lấy a tỷ, đều quên mục đích đi đến chùa Phật An, cũng không biết Tô tỷ tỷ bây giờ tại nơi nào?

Trong một phòng nhỏ sạch sẽ trong hậu viện.

Tần Mặc nằm lỳ ở trên giường, nhìn qua chiếc khăn lụa đã ố vàng trong tay xuất thần.

Chiêu Hoa công chúa cách phòng còn có hơn hai mươi bước, chợt quay thân nhìn phong cảnh bốn phía, nhạt tiếng nói: "Bản cung có chút mệt mỏi, muốn ăn bánh gạo nếp."

Mã Thứ vẻ mặt bất đắc dĩ, công chúa đột nhiên nói muốn nhìn Tần Mặc, hắn còn buồn bực, không biết sao.

Lúc này mới đi thời gian không đến một chén trà, công chúa liền nói mệt mỏi, mặt trời còn treo cao, công chúa nói thế nào đói liền đói bụng?

Mã Thứ ngây ngốc, không rõ, bên cạnh Tố Y lại có chút hiểu rõ. Nàng trước giờ tâm tư kín đáo, ngẩng đầu, ánh mắt chợt liếc nhìn về cánh cửa gỗ khép hờ kia, mơ hồ nhìn thấy bóng người ở bên trong, hiểu ngầm trong lòng, vội vàng cúi người, cung kính nói: "Nơi này phong cảnh cực đẹp, công chúa không bằng trước tiên tìm nơi nghỉ ngơi, nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn cho công chúa."

"Ừ", Chiêu Hoa công chúa trầm thấp lên tiếng, mắt ngầm tán thưởng nhìn nàng một cái, bên cạnh nàng có mấy cung nữ, mà trong đó Tố Y trung thành nhất, cũng là tri kỷ nhất, biết nóng biết lạnh.

Bất cứ chuyện gì, chỉ cần nàng nói câu đầu, nàng liền rõ ràng.

Tố Y dứt lời, cười khanh khách nhìn về phía Mã Thứ còn đang ngốc lăng, thấp giọng nói: "Mã thị vệ vừa nhìn chính là người thông minh lanh lợi, chắc hẳn làm mọi việc đều là thuận buồm xuôi gió.Vậy theo ta đi, vừa vặn giúp ta một việc."

Hả? Thông minh lanh lợi?

Trời ạ, nàng thế nhưng có thể từ ngũ quan của hắn mà nhìn được nội tâm bên trong?

Thị nữ bên người công chúa quả nhiên không đơn giản!

Mã Thứ cảm động sắp rơi lệ, giờ khắc này, trong lòng của hắn cảm xúc đột ngột tăng lên "Độc lập sơn phong, tri kỷ nan tìm, trời đất bao la, mình ngươi hiểu ta". Đang định nói chuyện, Tố Y đã nói trước một tiếng "Công chúa, Tố Y cùng Mã thị vệ xin được cáo lui trước", lôi kéo hắn đi rồi.

Trên đường, Mã Thứ quay đầu, thấy công chúa một người lẻ loi đứng tại chỗ, ngẩng đầu, thấy Tố Y đi rất là nhanh, hắn tiến lên, nhẹ giọng hỏi: "Tố Y cô nương, chúng ta liền như vậy đi, để một mình công chúa ở lại, thật sự được không?"

Tố Y đứng vững, quay đầu nhìn hắn, thấy trên mặt hắn tràn đầy lo lắng, dường như thật sự hoàn toàn không biết gì cả. Nàng cong môi, nhịn không được bật cười, người này —— thật đúng ngốc đáng yêu!

Nàng thấy qua rất nhiều người ngốc, những người đó phần lớn ngu muội vô tri, ngocthuybachdang. rõ ràng là ngu xuẩn, lại cuồng vọng không ai bì nổi, để cho trong lòng người sinh chán ghét, nhưng trước mắt vị này lại ngốc, ngốc có ý tứ, ngốc làm cho người ta không sinh ra một chút phiền chán.

Mã Thứ thấy nàng nhìn chằm chằm mặt mình cười, nụ cười kia còn kiều diễm hơn so với những bông hoa dại ven đường. Hắn ngượng ngùng sờ sờ gáy, cũng cười hắc hắc.

Nụ cười trên mặt Tố Y lại sâu thêm, nàng nhấc chân đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói: "Không cần lo lắng, công chúa thích nơi yên tĩnh, không cho phép người bên ngoài ở bên cạnh ầm ĩ". Đây là công chúa cố ý, nếu đã hắn không nhìn ra, vậy nàng cũng không cần phải nói ra.

"Ừ, trách không được kéo ta đi, cám ơn cô nương", Mã Thứ đáp một tiếng thật thấp, yên lòng.

Hắn trước kia còn tưởng rằng công chúa đẩy ra bọn họ là vì muốn một mình đi gặp Tần Thống lĩnh, hắn liền nói đi, làm sao có thể?

Huống hồ, công chúa gặp Tần Thống lĩnh làm gì? Tần Thống lĩnh mặc dù tốt, lại rất là chất phác, không biết ăn nói, thường ngày ở chung với hắn, đều là

hắn nói, Tần Thống lĩnh yên tĩnh nghe, ngẫu nhiên sẽ trả lời một vài câu. Hắn luôn là như vậy, kiệm lời ít nói, một ngày đều nói không đến hai mươi câu.

Hơn nữa, công chúa thích chính là hắn, nếu là đơn độc muốn gặp ai, vậy sẽ chỉ là hắn.

Mã Thứ nhu thuận đi theo đằng sau, nhìn xem bóng dáng xinh đẹp trước mặt, nghĩ đến lời khen kia. Nàng nói hắn tâm tư linh hoạt, nàng... Là làm thế nào nhìn ra được?

"Tố Y cô nương...", Mã Thứ không chịu nổi trong lòng hiếu kì, kêu một tiếng, đang muốn hỏi thăm, lại cảm thấy như vậy hỏi quá mức ngay thẳng, không thể thể hiện ra hắn là người hàm dưỡng cao thâm, mắt thấy Tố Y quăng tới ánh mắt đầy nghi vấn. Hắn ngẫm nghĩ, lời nói kia lại vòng vo, nói ra miệng, lại trở thành "Không biết công chúa còn có kiêng kỵ chuyện gì, mong rằng cô nương nói rõ, ngày sau thêm chú ý."

Đôi mắt sáng của Tố Y lưu chuyển chốc lát, lại bật cười, " Công chúa tính tình hiền lành, là người rất dễ chung đụng, ngươi chỉ cần tận tâm tận lực, làm tốt việc, những chuyện khác không cần hỏi đến."

Chiêu Hoa công chúa tại chỗ xoay một vòng, dãy phòng ở như ẩn như hiện dưới tán cây rậm rạp, cúi đầu nhìn xuống là đường núi quanh co uốn lượn, ngẩng đầu là bầu trời xanh thẳm, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy vang lên.

Nơi này phong cảnh cực đẹp, lại đều không vào trong mắt nàng.

Nàng không yên lòng đá đá hòn đá dưới đất, vẫn luôn chờ đến bóng dáng bọn hắn biến mất không thấy, lúc này mới dạo bước, đi về phía phòng ở cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bản cung mắc phải bệnh lạ

Edt:ngocthuybachdang.

Chiêu Hoa công chúa tay đụng phải cửa gỗ, do dự một chút, nhẹ nhàng đẩy ra.

Nam tử nằm trên giường trên người che kín một chiếc chăn mỏng, đang cúi thấp đầu nhìn xem cái gì, ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ nghiêng chiếu vào, chiếu vào trên người hắn như phủ thêm một tầng sương mù màu vàng nhạt trên gương mặt tuấn dật lại lạnh lẽo của hắn.

Từ lúc Chiêu Hoa công chúa đi vào, ánh mắt liền dính tại trên người hắn, mỗi một bước đi thì những chuyện lộn xộn quanh quẩn ở trong lòng cũng dần dần tản đi, tâm tình phập phồng cũng triệt để rơi xuống.

Trong mắt chỉ có người này, trong lòng chỉ còn lại an ổn.

Nghe được tiếng bước chân, nam tử trên giường thân mình hơi hơi khẽ động, tưởng rằng Mã Thứ đã trở lại, hắn cẩn thận gấp lại khăn lụa, nhạt tiếng nói: " Rót cho ta cốc nước."

Ánh mắt Chiêu Hoa công chúa vừa chuyển, nhìn thấy trên bàn có ấm trà, nàng từ từ tiến lên, tự mình rót một chén nước, đưa cho nam tử trên giường. Tần Mặc đầu cũng không nâng, đưa tay đón.

Chiêu Hoa công chúa thấy thế, trong mắt xẹt qua một chút giảo hoạt, lúc hắn đưa tay tới, nàng đưa tay của mình ra.

Tần Mặc duỗi tay, không sờ đến chén trà, lại mò tới một mảnh mềm mại, hắn phát giác không thích hợp, nghiêng đầu sang chỗ khác, liền đối diện với một đôi mắt trong trẻo.

Người tới toàn thân áo trắng, hai hàng lông mày thon dài, đôi mắt trong veo như một dòng sông, mang theo nụ cười thản nhiên, giống như có thể nhìn thấu lòng người. Mặt như bạch ngọc, dung nhan như hoa sáng sớm, ngocthuybachdang đẹp đến mức không gì sánh được. Giờ phút này khom người, một đôi bàn tay thon dài mảnh khảnh đang bưng chén trà, cười khanh khách nhìn xem hắn, bàn tay trắng nõn bao trùm lấy tay hắn.

Trách không được cảm thấy mềm mại, nhẵn nhụi, cùng là tay, mà tại sao tay nàng có thể mềm mại bóng loáng hơn tơ lụa vậy.

Tần Mặc tỉnh táo lại, sắc mặt cứng đờ, hắn thế nhưng sờ tay công chúa!

Lập tức mặt hắn đỏ lên, tay như bị giật điện lập tức thu về, chợt đứng dậy, vết thương kéo một cái, đau đớn kịch liệt truyền đến nhưng hắn chỉ khẽ cau mày, nhìn xem công chúa không mời mà tới, có chút giật mình, cũng có chút há hốc miệng, công chúa làm sao sẽ tới?

Chiêu Hoa công chúa mặt mày vừa chuyển, thoáng nhìn khăn lụa trên giường, đây chính là thứ hắn vừa rồi tập trung tinh thần nhìn?

Nàng ngưng mắt nhìn lại, chiếc khăn lụa hơi hơi ố vàng, nghĩ đến là nhiều năm rồi, bên trên thêu lên hình hoa lan tinh xảo, dưới góc phải lộ ra một chữ "Nhật".

Nhật?

Trong đầu nàng trước tiên nghĩ đến Minh Bồng Bồng, chữ Minh bên trái không phải là có một chữ "Nhật" sao! Cái khăn lụa này là của Minh Bồng Bồng đưa cho hắn! Trách không được hắn nhìn nhập thần đến mức ngay cả nàng tới đều không thể phát giác!

Chiêu Hoa công chúa bị một chữ "Nhật" này đập vào vào đau nhói hai mắt, đến mức ngay cả trong chữ "Chiêu" của mình cũng mang theo một chữ "Nhật " cũng quên đi.

Trong mắt nàng chỉ còn lại có chữ "Nhật" kia, trong ngực giống như có một tấm vải bông thấm đầy nước, dien.danlequy.don.com lại giống như có một đám lửa hừng hực hừng hực dấy lên, đốt cháy lý trí của nàng. Nàng hung hăng cắn môi, nhắc nhở chính mình phải gìn giữ phong độ, "Cái khăn này..."

Được rồi, làm cho phong độ đi gặp quỷ thôi. Nàng chính là muốn chất vấn, nữ tử đưa nam tử khăn lụa, đại biểu cho tâm hệ tình lang. Hắn nhận khăn lụa, giống như tiếp thu tình cảm vậy. Bọn họ —— bọn họ đã muốn tư định chung thân sao?

Tần Mặc thấy nàng cúi đầu nhìn chằm chằm khăn lụa, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, liền tranh thủ cuốn khăn lụa, cất vào trong tay áo, cố chống đỡ trên người đau đớn đứng dậy, cúi đầu, mất tự nhiên, lại không mất cung kính hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến công chúa —— "

Chiêu Hoa công chúa có chút ngây ngốc nhìn xem hắn, nghĩ đến kiếp trước hài lòng nhất chính là hắn thủ lễ, trong lòng không khỏi lộ ra cười khổ. Nàng muốn cười với hắn, lại không biết chính mình cười gượng giống như khóc mếu.

Nàng định há miệng, lại cũng nói không nên lời, cuối cùng khóe môi lại cong cong, nỗ lực làm cho nụ cười của chính mình nhìn tự nhiên hơn chút, mà thôi! Nàng lại có thể nói cái gì đâu?

Tần Mặc rõ ràng là thần thủ hộ của nàng, hắn rõ ràng phải ở cùng một chỗ với nàng, ở bên nàng, thủ hộ nàng, giống như kiếp trước như vậy. Tại sao sẽ đột nhiên toát ra Minh cô nương đến. Nếu là bọn họ tư định chung thân, nàng nên làm thế nào đây?

Nghĩ đến ngày sau Tần Mặc làm bạn ở bên cạnh một người khác, dùng sinh mệnh đi bảo hộ nàng, trân trọng nàng, giống như kiếp trước như vậy đối với nàng. Chiêu Hoa công chúa tâm tình đau đớn, giống như bị người cướp mất đi đồ vật mà mình yêu mến nhất.

Hốc mắt ửng đỏ, nhịn không có chất vấn: nàng đều không có tư cách chất vấn...

Nhưng là, nàng cứ như vậy từ bỏ sao?

Hai mắt trong veo như hồ nước của Chiêu Hoa công chúa tràn đầy kiên quyết. Không, nàng không thể gấp, ngocthuybachdang. muôn ngàn lần không thể gấp... Nàng nếu là gấp đến đỏ mắt, ầm ĩ với Tần Mặc, liền triệt để đem hắn đẩy ra. Nàng làm sao có thể quên, muốn giữ lại một người, liền muốn học được giương đông kích tây, liền muốn đối với hắn có chỗ cầu, làm cho hắn cảm thấy ngươi cần hắn, nhưng lại không thể quá dính, tốt quá hóa tệ chỉ biết hoàn toàn ngược lại.

Hơn nữa, chẳng qua là một chiếc khăn lụa, không tính cái gì, Tần Mặc là người tính tình đạm mạc, kiếp trước mãi cho đến chết cũng không từng thấy hắn quan tâm tới nữ tử nào ngoại trừ nàng. Hắn cùng Minh Bồng Bồng kia chưa chắc đã có cái gì.

Nàng nhất định phải tỉnh táo, nhiều khi chỉ có lạt mềm buộc chặt, mới có thể đạt thành mục đích!

Tần Mặc hành lễ xong, ngồi xổm rất lâu đều không có hồi âm, phía sau lưng cảm giác sền sệt truyền đến, nghĩ đến là vết thương đã nứt ra. Hắn ngẩng đầu, thấy công chúa hai mắt rưng rưng, tức giận nhìn xem hắn, không khỏi giật mình, chột dạ cúi đầu, chẳng lẽ công chúa phát hiện?

Cũng may hắn thường ngày liền không có biểu tình gì, vẻ lúng túng bị hắn che giấu đi. Hắn len lén nhét khăn lụa sâu vào trong tay áo, có chút luống cuống, há hốc miệng, một hồi lâu, mới thốt ra hai chữ: "Công chúa —— "

Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, đổi lại khuôn mặt đầy ai oán thống khổ, đem chén trà bưng tới, "Không phải là khát sao? Ngươi không uống?"

Tần Mặc dừng lại, "Đa tạ công chúa, thuộc hạ hết khát rồi", công chúa tự mình đổ trà, hắn làm sao dám tiếp...

"Ngươi chán ghét ta?", công chúa lại đưa tay về phía trước, mím môi, nước mắt đầm đìa, giống như hắn nói một câu đúng vậy, nàng sẽ khóc cho hắn xem.

"..."

Hắn như thế nào chán ghét nàng, Tần Mặc cân nhắc tìm từ, mở miệng nói: "Công chúa cành vàng lá ngọc, thuộc hạ chẳng qua là chỉ là..."

Nói vẫn chưa xong liền bị công chúa đánh gãy, "Không cần mượn cớ, ngươi chính là chán ghét ta!"

Tần Mặc: "...", công chúa ngài đến tột cùng là từ đâu nhìn ra được?

Hắn bất đắc dĩ, từ trên tay nàng tiếp nhận chén trà, cầm trong tay do dự chốc lát, uống vào.

Nước trà vào miệng so thường ngày đều muốn ngọt mấy phần, hắn đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đem chén trà để lại trên bàn, công chúa lại xông ra một câu kinh người, "Ngươi làm bẩn ta!"

Tần Mặc tay run một cái, chén trà suýt nữa rơi xuống dưới đất. Hắn lúc nào làm bẩn công chúa, hắn lại như thế nào dám làm bẩn công chúa.

Công chúa điện hạ, ngài có thể tùy hứng, có thể càn quấy, này đó cũng không có tổn thương phong nhã, nhưng là... Không nên chơi như vậy được không?

Trong nháy mắt Tần Mặc cảm giác cả người đều không tốt.

Chiêu Hoa công chúa tiến lên một bước, đến gần hắn, xòe năm ngón tay ra, đung đưa ở trước mặt hắn, "Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi sờ tay của ta, nhưng muốn đối với ta phụ trách."

"Phụ trách?", hắn hơi sững sờ, trợn mắt há hốc miệng nhìn tay nhỏ trắng muốt không xương lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt, hận không thể cầm lấy không cho nó lại tiếp tục nhiễu loạn chính mình. Nghĩ đến đêm qua kiều diễm, ôm lấy nàng chìm vào giấc ngủ, nàng chưa từng đề cập tới phụ trách, nay chẳng qua là trong lúc vô tình chạm vào tay, nàng liền làm khó dễ...

Hắn mở miệng, thanh âm có chút gian nan, "Công... Công chúa... Muốn thuộc hạ phụ trách... Như thế nào?"

"Mặc kệ ta đề ra cái gì, ngươi đều sẽ đáp ứng?", công chúa dừng một chút, nói tiếp: "Chẳng sợ muốn ngươi một bàn tay, ngươi cũng vui vẻ?"

Tần Mặc hơi cúi đầu che khuất trong mắt thất lạc, hắn chạm vào tay công chúa, công chúa nếu là muốn một bàn tay của hắn, hắn cũng liền chấp nhận. Dù sao cũng chính là ngày sau sinh hoạt có một chút không tiện mà thôi, nhưng nếu là lấy mạng của hắn... Hắn hơi hơi khẽ giật mình, ở trong lòng thở dài một hơi. Mà thôi, tùy nàng cao hứng đi, bên cạnh nàng có nhiều người vì nàng bán mạng như vậy. Mã Thứ võ công tuy rằng kém một chút, lại cũng tính trung thành, thiếu chính mình, bọn họ cũng chưa chắc không thể bảo vệ công chúa, tâm tư hắn xoay chuyển mười tám vòng, lại cũng chỉ hóa thành tiếng thở dài.

Tần Mặc quả quyết nhẹ gật đầu, đáp: "Được, thuộc hạ mặc cho công chúa xử trí."

"Rất tốt", công chúa hài lòng híp mắt, "Bản cung gần nhất bị một loại bệnh lạ."

Bệnh lạ? Tần Mặc chợt vừa ngẩng đầu, lo lắng liếc mắt nhìn công chúa một cái, lại rất nhanh cúi đầu.

" Ừ ", Chiêu Hoa công chúa nhẹ gật đầu, chân thành nói: "Đây là một loại bệnh không có ngươi ở bên cạnh liền ăn không ngon, ngủ không yên. Thái y nói, bệnh này không có thuốc chữa, duy chỉ ngươi ngày đêm ở bên cạnh, mới có thể đỡ."

"...", trên đời thật sự có loại bệnh kì lạ như vậy sao?

"Như thế nào? Ngươi muốn đối với ta thấy chết không cứu?", thấy hắn cúi thấp đầu không trả lời, Chiêu Hoa công chúa trong mắt sương mù dày đặc mấy phần, "Ngươi muốn trơ mắt nhìn ta bệnh quấn thân, tiều tụy đến chết sao?"

Tiều tụy đến chết sao?

Tần Mặc: "..."

Hắn có chút theo không kịp tư duy của công chúa.

"Ngươi nói chuyện đi chứ!", công chúa nhẹ nhàng đẩy hắn.

"Đương nhiên không...", Tần Mặc lúng túng tránh thoát ngón tay ngọc của công chúa đâm trên vai, chỉ cảm thấy chỗ ngón tay nàng chạm vào nóng bỏng như muốn thủng lỗ.

Công chúa thanh âm tăng lên, "Nhưng là, bản cung nhìn, ngươi thoạt nhìn dường như rất không bằng lòng!"

"... Không có."

Công chúa bĩu môi, không buông tha: "Còn nói không có, ta nhìn ngươi chính là có! Ngươi không phải là nói phải phụ trách ta sao? Ngươi không phải là nói mặc cho ta xử trí sao? Đây chính là thái độ của ngươi? Ta bệnh ngươi cũng không có hợp tác, ngươi chính là như vậy phụ trách sao?"

"...", Tần Mặc cho dù ngu ngốc đến mấy, giờ phút này cũng có chút hiểu ra.

Hắn nghẹn họng nhìn trân trối xem nữ tử xinh đẹp đang khóc hoa lê đẫm mưa (hoa lê trong mưa), trong đầu chỉ còn lại có một nghi vấn: nữ tử giống như đang lê án hắn, thật sự là công chúa thường ngày sao? Mà vị công chúa này, giống như đang làm nũng với hắn? Từ này chợt vừa xuất hiện, Tần Mặc bỗng nhiên kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Công chúa thân thể thiên kim, há là hắn có thể tơ tưởng? Huống chi, nàng tốt đẹp như vậy, thuần lương, như thế... Mềm mại...

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Là duyên hay là kiếp ?

Edit:ngocthuybachdang.

Một khắc trước, cho rằng nàng muốn đuổi hắn đi, một khắc sau, nàng lại quanh co lòng vòng yêu cầu hắn ngày đêm ở bên, cảm giác từ địa ngục đến thiên đường cũng chỉ như thế. Tần Mặc cúi đầu, ánh mắt dừng tại bóng dáng của nàng và hắn.

Công chúa giống như... Thường xuyên trêu đùa chính mình.

Hắn có chút không phân rõ, công chúa nay đối với hắn đến tột cùng là như thế nào. Nàng đến tột cùng là thật lòng, hay vẫn là chỉ là đang chơi đùa?

Lúc hắn cho rằng công chúa thật lòng, nàng lại thờ ơ quay mặt đi, hồn nhiên không thèm để ý. Lúc hắn cho rằng hết thảy đều là trò đùa thì ánh mắt công chúa lại trở lên nghiêm túc, nghiêm túc đến trong đôi mắt xinh đẹp kia cũng chỉ có một mình hắn. Nàng đến tột cùng là đem hắn trở thành người ngoài, hay là thật thích hắn?

Thích... Tự trong đầu tung ra cái từ này thì trong nháy mắt Tần Mặc có chút ảm đạm, tại trong nhận thức của hắn, đây là một từ cách hắn rất xa.

Hắn chỉ là một cô nhi, một người thị vệ, cũng có thể khẩn cầu sao?

Hai bàn tay để tại bên hông nắm chặt lại buông xuống, buông xuống lại nắm chặt, qua lại mấy lần, cũng không biết trải qua bao lâu, hắn mới nghe được thanh âm khàn khàn chưa bao giờ dùng tới của mình nói: "Công chúa, thuộc hạ là thị vệ cận thân của ngài."

Nàng yêu cầu, hắn hiểu được, nhưng là, hắn đã là thị vệ cận thân của nàng, vốn vẫn luôn ở bên nàng.

Nàng, còn muốn hắn làm thế nào?

"Thị vệ cận thân liền không thể trị liệu cho ta sao?", công chúa nhíu mày, hỏi ngược lại.

"Có thể...", Tần Mặc vùng vẫy trong chốc lát, cuối cùng là giương mắt, rất chân thành nhìn công chúa, hỏi: "Công chúa, thật sự có loại bệnh này sao?"

Chiêu Hoa công chúa nhíu mày, mặt không đỏ tim không đập, nói rất là thoải mái, "Thái y viện Trần Viện Sử tự mình bắt mạch, là chính miệng hắn nói, phương thuốc đều viết, chẳng lẽ là giả? Nếu không tin, ngươi đi hỏi hắn, hơn nữa, chẳng lẽ bản cung chạy tới nơi này lừa gạt ngươi? Cần thiết hay không?"

"...", nàng nói thật có lý, hắn lại không phản bác được.

Huống hồ bệnh kỳ quái như thế, hắn cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Tần Mặc sắc mặt có chút phức tạp, im lặng, thấp giọng nói: "Thuộc hạ không thông y thuật, công chúa muốn thuộc hạ như thế nào trị liệu?"

"Bệnh tình quả thực quái dị chút, ngươi chưa nghe nói qua, cũng rất bình thường, phương thức trị liệu ngược lại là đơn giản", Chiêu Hoa công chúa nghiêm trang lừa hắn, " Cứ làm tròn bổn phận thị vệ liền tốt, ngươi chỉ cần ngày đêm ở bên cạnh ta, một tấc cũng không rời. Ngươi nếu là cách ta ba trượng, trong khoảng thời gian một nén nhang, ta sẽ choáng đầu, tim đập nhanh, ngực khó chịu, hụt hơi. Cho nên không có lệnh của ta, ngươi không thể cách ta ba trượng, cái khác, lại xem bệnh tình phát triển..."

Nàng đây là vì lưu hắn lại, cố ý dùng lý do vụng về như thế?

Tần Mặc ngửa đầu nhìn xem nàng, sắc mặt bình tĩnh, ngực lại là chấn động, ngocthuybachdang. ddlequydon.com một ngày bất an cùng đắng chát đều bị ấm áp thay thế. Trong lòng nguyên bản chỉ còn lại có một đốm lửa, bị nàng nhẹ nhàng thổi, lại một lần nữa bắt đầu cháy rừng rực, nàng kỳ thật... Không cần như thế.

Không cần nàng tìm lý do gì, cũng không cần nàng nói dối, chỉ cần nàng không đuổi hắn đi, hắn liền sẽ lưu lại, vẫn luôn ở bên nàng.

Đây là suy nghĩ của hắn, càng là quyết tâm, đã bị hắn định ra từ bảy năm trước.

Tần Mặc mặt mày kiên định, hắn mở miệng, thanh âm có chút run rẩy, "Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Ừ ", thấy hắn đáp ứng, thân mình căng thẳng của công chúa từ từ buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm. Tần Mặc làm người chính trực, trước giờ nói một không hai, hắn nếu đã đáp ứng, liền sẽ làm được.

Chiêu Hoa công chúa nhìn chung quanh một lần, nhíu mày, khịt khịt mũi, "Tần Mặc, chỗ này có mùi gì vậy? Như thế nào tanh tanh?". Lúc này, nàng mới

nghĩ đến mục đích tới đây, Tần Mặc vì sao đột nhiên tự tiện rời bỏ nhiệm vụ?

Trên mặt Tần Mặc hiện lên một tia đỏ ửng đáng nghi, hắn nên nói như thế nào?

Chẳng lẽ muốn hắn nói cho công chúa, là hắn suy nghĩ nhiều, cho rằng công chúa đối chuyện đêm qua canh cánh trong lòng, muốn đuổi hắn đi, cho nên chính mình đi nhận phạt?

Hắn nếu là nói ra, chỉ sợ công chúa thật sự muốn đuổi hắn đi rồi.

Chiêu Hoa công chúa lông mày càng nhíu chặt, nàng đi bốn phía chung quanh, cẩn thận hít hà, "Không đúng, đây là mùi máu tươi! Tần Mặc, ngươi bị thương?"

Nàng không nói gì, kéo tay của hắn, từ trên xuống dưới đánh giá một lần, dien.danlequydon.com không nhìn thấy vết thương, mắt lộ ra lo lắng, "Tần Mặc, ngươi rốt cuộc bị thương chỗ nào? Trách không được ngươi vẫn mặt , ngươi nhanh làm cho ta nhìn xem."

Tần Mặc mặt lập tức càng đỏ, hắn lui về sau lùi, thấp giọng nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là trầy ngoài da."

"Ta đều ngửi được mùi máu tươi, ngươi còn gạt ta!", công chúa trừng hắn, thấy hắn thờ ơ, nàng cắn răng, trong nháy mắt trong mắt đầy tràn nước mắt, "Tần Mặc, ngươi có phải chán ghét ta hay không?"

"... Làm sao lại như vậy?"

"Vậy ngươi vì sao không cho ta xem?"

"... Công chúa, thật sự chỉ là bị thương ngoài da."

"Vậy ngươi cho ta xem!"

"...", công chúa như vậy hung hăng càn quấy, làm cho hắn thúc thủ vô sách. Tần Mặc thở dài một tiếng, chủ động thừa nhận nói: "Chọc công chúa tức giận, thuộc hạ tự nhận ba mươi gậy."

Chọc nàng tức giận?

Công chúa khẽ giật mình, nghĩ đến lúc Tần Mặc đưa thuốc, nàng mặt âm trầm, chẳng lẽ liền bởi vì cái này?

Nàng trầm mặc lại, ánh mắt nhìn về phía sau lưng hắn, có chút áy náy, cũng có chút xấu hổ, "Về sau không cần như thế, ngươi là người của bản cung, bản cung không có mở miệng xử phạt, ngươi không thể tự tiện chủ trương". Nàng dừng một chút, nhịn không được lại nhìn về phía sau lưng hắn, cũng không biết thương thế hắn như thế nào?

Ba mươi gậy, không thiếu được da tróc thịt bong, hắn lại đứng ở chỗ này mặc nàng ép buộc đến bây giờ.

Chiêu Hoa công chúa trong lòng áy náy lại thêm mấy phần, nàng vẫy vẫy tay, " Ngươi trên người có tổn thương, tranh thủ nghỉ ngơi đi ", đi tới cửa, nàng dừng lại, quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh, nói: "Đêm nay, ta trong phòng chờ ngươi", rõ ràng là lời nói hết sức mập mờ, giọng điệu lại bình thản giống như đang nói tối nay trăng rất tròn.

Dứt lời, nàng quay người rời đi, để lại một bóng lưng xinh đẹp tuyệt trần.

Tần Mặc đứng tại trong phòng, đưa mắt nhìn công chúa đi xa, đêm nay... sẽ đi qua sao?

Hắn từ trong tay áo móc ra chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng mở ra, phía trên thêu hình hoa lan thanh quý trang nhã, dưới góc phải thêu một chữ "Chiêu" thanh tú, diendan.lequydon.com/ngocthuybachdang như là dấu vết khắc vào tâm hắn, cực kỳ giống người nọ. Yên tĩnh thì như hoa trong nước, ôn nhu động lòng người, hành động thì lại như một con rồng nhỏ giương nanh múa vuốt, hơi không để ý sẽ bị móng vuốt của nàng làm bị thương.

Nàng là một người chói mắt như vậy, chiếm cứ mọi ngóc ngách trong lòng hắn. Đây là chỗ sâu nhất trong nội tâm của hắn, cũng là bí mật hắn vĩnh viễn cũng không muốn nói ra. Hắn chưa từng từng vọng tưởng quá, cũng chưa từng từng khẩn cầu quá, đối với hắn mà nói, có thể yên lặng bảo vệ tại bên cạnh công chúa, đã là ban ân lớn nhất đối với hắn.

Tần Mặc nhoẻn miệng cười một cái, trong mắt là ôn nhu chưa bao giờ có.

Phật nói: hết thảy tùy duyên, duyên tới duyên đi, duyên tụ duyên tan, hết thảy đều là ý trời.

Phật cũng từng nói: cùng người có tình, làm chuyện vui vẻ, không hỏi là duyên là kiếp.

Bất kể là vui đùa hay là thật, cũng không để ý công chúa trong lòng đến tột cùng nghĩ như thế nào. Nếu nàng đã thích, liền thuận nàng đi, hắn cũng nghĩ cách gần nàng một chút, về phần ngày sau... Chờ đến lúc nàng chán ghét, hắn lại yên lặng rời đi, im lặng, không làm ầm ĩ.

Hết thảy hậu quả, tự có hắn gánh chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tìm tới cửa

Edit:ngocthuybachdang.

Sau khi về đến viện Chiêu Hoa công chúa liền bận rộn.

Đầu tiên, nàng tìm Tùy thái y, muốn mấy bình kim sang dược tốt nhất, lại nghe ngóng những điều cần tránh trong ăn uống hay sinh hoạt hàng ngày khi bị thương. Làm Tùy thái y sợ hãi vểnh hết cả râu lên, cẩn thận bắt mạch cho nàng ba lần mới yên lòng, cũng làm cho Tố Y sợ hãi liên tục lôi kéo nàng hỏi thăm. Công chúa làm sao vậy? Chẳng lẽ trên người bị thương?

Tiếp theo, nàng lại gọi cung nữ hầu hạ bên cạnh tới, tận tâm chỉ bảo một phen. Cuối cùng, gọi An Ninh quận chúa, dặn dò nàng phái người đi dò la vị "Minh cô nương" kia. Cần phải đem toàn bộ quá trình lớn lên đến nội tình gia tộc, ngày sinh tháng đẻ, tướng mạo tính tình, chi tiết đến nàng thích ăn mứt hoa quả nhà ai, thích dùng hương liệu gì, mặc quần áo màu gì, dùng trang sức kiểu dáng gì, thường ngày làm cái gì, đàn bài gì, hát điệu gì, đọc sách gì, thậm chí ngay cả trong viện trồng hoa cỏ gì, hoa cỏ tên gì, trong phòng màn che kiểu dáng gì, hôm qua thấy người nào, ăn cái gì cũng muốn tra rõ ràng!

An Ninh quận chúa liên tục tặc lưỡi, "A tỷ, ngươi đây là muốn làm gì?"

"Hỏi thăm người ", Chiêu Hoa công chúa dùng ánh mắt ngu si nhìn nhìn nàng, một bộ "Đây không phải là rõ ràng sao, ngươi không thấy như vậy ".

An Ninh quận chúa im lặng, hỏi thăm người nàng đã gặp qua, nhưng là giống như vậy hỏi thăm người, nàng thật đúng là lần đầu thấy. Người không biết, còn tưởng rằng công chúa hâm mộ Minh cô nương đâu.

Nàng mím môi một cái, con ngươi đảo một vòng, nhoài người tới, khuỷu tay đẩy nàng, nháy mắt ra hiệu, "A tỷ, ngươi nói thật với ta, ngươi có phải dự định làm cho nàng pặc pặc hay không?"

Chiêu Hoa công chúa sửng sốt, không hiểu nhìn xem nàng, " Pặc pặc?", đây là ý gì?

" Ai, a tỷ ngươi như thế nào ngay cả điều này cũng không biết...", An Ninh quận chúa thấy nàng vẻ mặt hoang mang, nhãn cầu xoay một vòng. Thấy nơi này ngoại trừ Tố Y cùng Tần ma ma cũng không có người bên ngoài, vươn tay ra, làm ra động tác cắt cổ, "Chính là đem nàng đi âm tào địa phủ nghỉ ngơi."

"...", Chiêu Hoa công chúa nhướng mày, lạnh nhạt xoay người, "Chẳng qua là làm cho ngươi hỏi thăm người, ngươi nghĩ đi đâu vậy?"

An Ninh quận chúa đi theo, "A tỷ, ngược lại cũng không phải ta suy nghĩ nhiều. Ngươi nhìn ngươi hiện tại nhớ thương tên thị vệ mặt lạnh kia, mà tên thị vệ mặt lạnh kia lại cùng vị Minh cô nương kia không minh bạch. Nếu ta là ngươi, đã sớm tìm tới cửa."

"Tìm tới cửa?", Chiêu Hoa công chúa đứng vững, nhìn xem khắp núi xanh biếc, hỏi: "Êm đẹp, tìm tới cửa làm cái gì?"

"Đương nhiên là chất vấn, a tỷ ngươi chẳng lẽ không có xem kịch nam (loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa)? Kịch nam nào cũng đều diễn như vậy. Cho dù chưa có xem kịch nam, ngươi liền ở tại trong cung, hậu cung tranh đấu, ngươi thật không rõ? Mấy vị hoàng tẩu của ngươi sau lưng nhưng là đánh đến chết đi sống lại. Ngươi là thật không biết?", An Ninh quận chúa liếc mắt nhìn nàng, vẻ mặt không tin tưởng.

"Biết lại làm sao, không biết lại như thế nào?"

Chiêu Hoa công chúa đôi mắt hơi sâu, nói đến cái này, nàng sớm đã cập kê, cũng nên dọn ra phủ công chúa. "Hậu cung nữ tử tranh đấu, dù sao cũng là chút mánh khóe tổn hại âm đức, một đám trên mặt đều là ôn nhu hiền hậu, đoan trang tú lệ, nhìn thấy hoàng huynh mỗi một người đều là đắm đuối đưa tình, mở miệng gọi lẫn nhau một tiếng tỷ tỷ muội muội, miệng ngọt còn hơn lau mật...

Ngầm sau lưng, hôm nay quý phi này hạ ngáng chân tài nữ kia, ngày mai mỹ nhân kia cho chút hương liệu vào trong phòng Chiêu nghi này, ngocthuybachdang hoặc là tại trước mặt hoàng huynh nói xấu nhau. Ai là người đầu tiên mang thai, hỏng rồi, cái này liền trực tiếp trở thành cái gai trong mắt cái đinh trong thịt mọi người, gặp mặt ba phần thù, một đám hận không thể thay đổi biện pháp đưa trong phòng chút xạ hương, giấu hoa hồng, trúc đào phấn, rau sam... Các loại, tóm lại là như thế nào ngoan độc như thế nào đến, còn không thể để cho người khác nhìn ra là mình làm, tay chân làm rất sạch sẽ. Cho dù là xảy ra chuyện gì cũng có bản lĩnh đẩy lên trên thân người khác."

" Thật lợi hại!", An Ninh quận chúa vẻ mặt sợ hãi thán phục, "A tỷ, làm sao ngươi biết nhiều như vậy a? Lẽ nào... Ngươi cũng có tham dự?", nàng nháy nháy mắt.

"Tham dự?", Chiêu Hoa công chúa cười lạnh, "những chuyện dơ bẩn đó thì có quan hệ gì với ta?"

" Sao lại không quan hệ với ngươi, những người kia cũng đều là hoàng tẩu của ngươi, Hoàng Hậu không phải là mang thai sao? Nghe nói đã có năm

tháng, theo ngươi nói như vậy, hậu cung kia chẳng phải là có người muốn hại nàng? Ngươi như thế nào mặc kệ không quản?"

"Chính bởi vì là hoàng tẩu, mới không liên quan gì tới ta", Chiêu Hoa công chúa liếc nàng một cái, đi về phía trước, mỗi một bước đi, trong đầu liền hiện lên ngàn vạn loại suy nghĩ. Kiếp trước, Hoàng Hậu an toàn sinh hạ hoàng tử, mẫu tử bình an. Hoàng Hậu xuất thân danh môn, rất là cẩn thận, toàn bộ Cảnh Nhân cung từ trên xuống dưới đều bị nàng sửa trị ngay ngắn rõ ràng. Đừng nói là hương liệu, chính là một con ruồi cũng bay không vào, "Hoàng huynh cũng không phải là hạng người vô năng, về phần mẫu hậu... Nàng tuy không quen nhìn ta, có thể đối thai nhi trong bụng hoàng tẩu lại rất là coi trọng. Hậu cung có các nàng tọa trấn, còn có Hoàng Hậu người trong cuộc này, ta một tiểu cô sắp gả bận tâm cái gì? Hơn nữa, nàng đường đường là Hoàng Hậu nương nương, nếu là ngay cả đứa nhỏ của mình còn hộ không được, vị trí này, nàng sớm không nên ngồi, sớm muộn có một ngày sẽ bị nhân kéo xuống nước."

"A tỷ, ta trước kia cảm thấy ngươi rất là mơ hồ, hiện tại mới biết, hóa ra ngươi là nghĩ minh bạch giả hồ đồ."

"Sự thật như thế, huống chi, Hoàng Hậu là hoàng tẩu, quý phi cũng không phải sao? Trên danh nghĩa, các nàng cũng đều là tẩu tử của ta. Ta đối với các nàng đều như nhau, trước giờ hậu cung thế lực đều là cùng triều đình tương liên. Hoàng huynh cũng là vì cân bằng thế lực các nơi, hậu cung rút dây động rừng, chỉ cần đối giang sơn xã tắc, đối hoàng huynh vô hại, cái khác, cùng ta có quan hệ gì? Ta quản được sao? Cho dù ta muốn quản, đây là việc ta nên cai quản sao? Ta cũng không quản được". Chiêu Hoa công chúa có chút phiền chán, nàng đá một cục đá bay ra ngoài ven đường, nhìn xem nó chạy dọc theo đường núi, lảo đảo lăn lộn xuống phía dưới, cuối cùng dừng trước một tảng đá lớn, biến mất tại trong bụi cỏ.

An Ninh quận chúa trầm mặc một lúc, một hồi lâu, mới thở dài một hơi, "Hoàng gia... Ai, thật sự là khó."

"Nhà nào cũng như thế", Chiêu Hoa công chúa ngó qua nàng liếc mắt một cái, " Trong kinh thành này, có mấy nhà là sạch sẽ? Nơi nào có người sẽ có chuyện, có chuyện mới náo nhiệt, nhưng mà ta thích thanh tĩnh."

"Ta thích náo nhiệt, nhưng không phải là loại náo nhiệt lục đục với nhau ". An Ninh quận chúa ngoẹo đầu, theo ánh mắt nàng nhìn về phía phương xa, "May mà cha ta chỉ cưới một mình nương, hậu viện rất là yên tĩnh, bằng không, suốt ngày cùng thứ tử thứ nữ đấu tranh, tính ta mọi thứ đều thích phân cao thấp, lại thích gây rắc rối, còn không phải bị người ăn tươi nuốt sống, chết thế nào cũng không biết... A tỷ, ta đều nghĩ kỹ, ngày sau nếu là cha bức ta gả người, ta liền bỏ nhà ra đi, một người xông xáo giang hồ, trời đất bao la, chẳng lẽ còn không có chỗ dung thân? Ta cũng không muốn đến gia đình vọng tộc, cả đời vây ở bốn bức tường, phu quân còn chưa chiều ta, đến thời điểm hắn tam thê tứ thiếp, ta cả ngày cùng một đám nữ nhân ngươi lừa ta gạt, cuộc sống như vậy... Ta cũng không nghĩ tới!"

Chiêu Hoa công chúa nghe, nhíu mày, chưa từng đáp lời.

Kiếp trước nàng, đúng là làm như vậy, nhưng cuối cùng nàng lại đã trở lại, cả người đầy tổn thương đã trở lại, phủ thêm chiến bào tay cầm kiếm. Trước khi chết trên tay còn nắm thật chặt một khối dương chi bạch ngọc, mà trên khối dương chi bạch ngọc có khắc một chữ "Hoằng"?

Hoằng... Trong kinh thành này người mang theo chữ Hoằng, chỉ có con trai trưởng của Anh quốc công Trương Phụ, Trương Hoằng.

Nàng từng nhìn thấy người nọ mấy lần, bộ dáng thư sinh, gương mặt tuấn tú, nhưng tuấn mỹ có thừa, khí khái hào hùng lại không đủ, so với hình tượng " đại hiệp uy phong lẫm liệt " mà An Ninh quận chúa muốn hoàn toàn tương phản, sẽ là hắn sao?

Chiêu Hoa công chúa vừa sải bước tiến lên, từ trên đỉnh núi nhìn lại, ráng chiều rất là duy mỹ, phía tây bầu trời như là bao phủ trong cảnh sắc tươi đẹp, đám mây diễm lệ trên không từ từ biến ảo hình dạng —— khi thì giống tuấn mã màu vàng, không biết mệt mỏi lao nhanh tại trên bầu trời mênh mông vô biên. Khi thì giống dãy núi nhiễm nhiều loại sắc thái, tầng tầng lớp lớp, ẩm ẩm sóng dậy. Khi thì giống giống một nữ tử ngượng ngùng, ở trên bầu trời nhẹ nhàng bước chậm. Khi thì, lại giống như một bộ màu vẽ, cực kỳ xinh đẹp.

Trong lòng nàng bỗng nhiên tăng lên cảm giác năm tháng ấm êm, chỉ cảm thấy đứng tại chỗ cao, nhìn xem biển mây biến ảo khó lường, nghe tiếng gió đang than nhẹ bên tai, cũng vẫn có thể xem là một loại lạc thú. Nếu là có Tần Mặc ở bên cạnh, thì tốt hơn.

"A tỷ, ngươi thật sự không nghĩ trừng trị Minh cô nương?", An Ninh quận chúa ở trên núi dạo qua một vòng, hái không ít hoa dại, thấy Chiêu Hoa công chúa đứng tại trên đỉnh núi, sắc mặt lạnh nhạt, gió lạnh thổi tay áo nàng nhẹ bay, giống như tiên nhân, như là muốn theo gió mà đi, nàng cười đùa tiến tới, hỏi.

Chiêu Hoa công chúa cười lắc đầu, "Người ta một không phạm sai lầm, hai không bắt nạt đến cửa, cớ gì đi trêu chọc?"

Trên mặt nàng nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, cũng không biết Minh cô nương kia rốt cuộc là thần thánh phương nào. Nếu là có cơ hội nhất định phải gặp mặt. Nàng còn thật muốn nhìn xem "Thanh mai trúc mã" của Tần Mặc dáng dấp ra sao.

"Nàng quả thực không có trêu chọc ngươi, nhưng là nàng trêu chọc trái tim thị vệ của ngươi ", An Ninh quận chúa cười giả dối, lộ ra thần sắc xấu xa, "Bằng không ta tới giúp ngươi? Cái này ta am hiểu nhất, cho nàng hạ chút ba đậu, hay là ném con rết đến trên giường nàng, làm cho nàng thối ba ngày không ai dám tới gần, lại hoặc là, ta vẽ mặt nàng, làm cho nàng bị người nhìn chê cười..."

Chiêu Hoa công chúa liếc nàng, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nàng là quận chúa, lại học những thứ linh tinh này từ đâu?

"Hoặc là dứt khoát lôi kéo thị vệ mặt lạnh cùng nhau đi, làm cho hắn lựa chọn, rốt cuộc là nàng, vẫn là ngươi, chuyện như vậy nên quả quyết một ít. Giáp mặt nói rõ, xong hết mọi chuyện, nhiều thuận lợi, đỡ mất công ngươi suốt ngày ở trong phòng suy nghĩ bậy bạ, cũng suy nghĩ không ra manh mối gì."

Chiêu Hoa công chúa nhíu mày, luôn cảm thấy lời nàng nói có chút là lạ, nhưng đến tột cùng là lạ ở đâu, nàng còn nói không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Là cảm kích hay là thích?

Edit:ngocthuybachdang.

Rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Chiêu Hoa công chúa nhíu mày, đi qua đi lại trên đường núi, nhìn ánh nắng cuối chân trời, lại nghiêng đầu nhìn chằm chằm An Ninh quận chúa, thật lâu, chậm rãi nói: "Ngươi vừa nói cái gì, ngươi lặp lại lần nữa?"

An Ninh quận chúa bị nàng nhìn chằm chằm có chút không hiểu. Nàng sờ sờ mặt mình, không có dính cái gì, ánh mắt của a tỷ là ý gì?

Nàng nghi ngờ nói: "A tỷ, ngươi làm sao vậy?"

"Ngươi lập lại lời vừa nói!"

"Ta nói... Hoặc là dứt khoát lôi kéo Tần Thống lĩnh cùng đi, làm cho hắn lựa chọn, rốt cuộc là nàng, vẫn là ngươi, loại này..."

"Ngừng", Chiêu Hoa công chúa vung tay lên cắt ngang lời nàng, trên mặt thần sắc ngẩn ngơ, có chút ngơ ngác, nàng rốt cuộc biết nơi nào xảy ra vấn đề, "Đây không phải là tiết mục tranh đoạt phu quân sao?"

"Đúng vậy, bằng không a tỷ tưởng rằng cái gì?"

"Ta...", trên mặt Chiêu Hoa công chúa lộ vẻ hoang mang, cũng có chút mê mang, "Nhưng là... Ta cũng không thương hắn...". Lời này vừa nói ra, trên mặt nàng thần sắc càng mù mờ hơn, nàng biết yêu là gì sao?

Kiếp trước, nàng vẫn cho rằng chính mình yêu Nghiêm Như. Hắn tướng mạo anh tuấn, ăn nói văn nhã, một phái tác phong quân tử, đối với nàng lại là ôn nhu săn sóc, quan tâm đầy đủ. Nhưng sau này, chút tình cảm ấy rất nhanh liền bị xóa đi khi hắn cưới đám thiếp thị về. Nàng bị hại sinh non, ngocthuybachdang nản lòng thoái chí, mọi thứ đều coi nhẹ rất nhiều, chỉ muốn trông coi sân viện hoa cỏ qua cả đời, mỗi ngày đánh đàn đọc sách, pha trà làm vườn, lại cũng vẫn có thể xem là một chuyện thanh nhã. Mà ngay cả chút nguyện vọng này đều bị hiện thực hung hăng phá hủy. Hoàng huynh qua đời, làm cho nàng tính tình đại biến...

Cuối cùng biết bộ mặt thật của Nghiêm Như, trong lòng nàng có chỉ là phẫn hận cùng oán giận. Hận hắn giết hoàng huynh, hận hắn cướp đoạt Phượng gia độc chiếm thiên hạ, cũng hận chính mình biết người không rõ, trúng gian kế, đối với hắn, lại cũng không có yêu hận tình cừu giữa nam và nữ.

Trong những vở kịch kia, đa phần nữ nhân lúc yêu thì thề non hẹn biển, lúc hận cũng là đầy ngập u oán, yêu hận đan xen.

Nàng chưa từng trải qua cảm thụ nỗi khổ tương tư, nóng ruột nóng gan, chưa từng có quá "Thề nguyền sống chết", càng chưa từng hận không thể cùng hắn " toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp "... Như thế xem ra, nàng chưa từng thật sự yêu Nghiêm Như, ban đầu đối với hắn, chỉ là thích và thưởng thức.

" Hả?", An Ninh quận chúa cả kinh cái cằm đều mau rớt, khô cằn nói: "Ngươi không yêu hắn, vậy ngươi vì sao như vậy đối hắn?". Trong nháy mắt, đôi mắt nàng trở nên vi diệu, nhìn chăm chú Chiêu Hoa công chúa, kéo dài giọng nói: "A tỷ, ngươi sẽ không phải chỉ là chơi đùa thôi hả? Ngươi tưởng kêu hắn đến trước mặt? Giống như một con rối, nhìn trúng, liền dưỡng ở bên người? Nếu chơi chán, liền bỏ?"

"Ai nói ta coi hắn làm con rối?", Chiêu Hoa công chúa lông mày nhíu chặt, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp phản bác, thanh âm the thé.

An Ninh quận chúa nhìn nàng vội vàng xao động, trong bụng cười thầm, trên mặt lại lộ ra thần sắc nghi hoặc, cố ý dùng lời kích nàng, "Nhưng là... Ngươi không phải là nói không yêu hắn sao? Không yêu hắn, không phải liền là đang chơi hắn?"

"Ta...", Chiêu Hoa công chúa có chút cà lăm, nàng nháy nháy mắt, gục đầu xuống, sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Ta cũng chưa nói không yêu."

Chẳng biết tại sao, nghe được những chữ "Chơi đùa " hay " nam sủng " này, trong lòng nàng không thoải mái, rất không thoải mái.

Tần Mặc mới không phải con rối!

Nàng cũng không cần Tần Mặc làm nam sủng, hắn là một người tốt đẹp như vậy, làm sao có thể bị chụp mũ danh tiếng như thế. Đây không phải là không duyên cớ bôi nhọ hắn sao? Nàng không nghĩ cũng không cho phép bất luận kẻ nào bôi đen Tần Mặc, bao gồm cả bản thân nàng.

"Vậy ngươi chính là thích hắn? Ngươi muốn cùng hắn ở một chỗ đúng hay không?", An Ninh quận chúa đôi mắt hơi chuyển, hiện lên một tia giảo hoạt. Nàng cũng không phải xem không những vở kịch kia, trong kịch những nam nam nữ nữ lâm vào tình yêu phần lớn thấy không rõ tình cảm của chính mình, /ngocthuybachdang ngây thơ mê mang. Trương Sinh cùng Thôi Oanh Oanh, còn không phải là có tiểu nha hoàn làm Hồng Nương đáp cầu dắt mối mới

người có tình cuối cùng thành thân thuộc sao.

Nàng nhìn đến hiểu được, Chiêu Hoa tỷ tỷ rõ ràng chính là thích thị vệ mặt lạnh kia. Đôi mắt nàng thanh lạnh nhạt mạc, duy chỉ lúc nhìn thấy Tần thị vệ mới mang theo ấm áp, giống như hắn là ngọn gió ấm áp vừa đến, thổi tan băng lãnh mù mịt trong mắt nàng, chỉ lưu lại một mảnh nhu hòa, chỉ là nàng không tự biết mà thôi.

Đã như vậy, nàng An Bình đại quận chúa liền đến làm Hồng Nương, tác hợp bọn họ.

Cha nói, Nghiêm Như người nọ nhìn xem ôn hòa, nhưng trong mắt lại cất giấu quá nhiều thứ, người như vậy giỏi về ẩn nhẫn mới đáng sợ nhất, còn nói nếu như Chiêu Hoa công chúa thật gả cho Nghiêm Như, ngày sau sợ là sẽ chịu tội. Trước kia cho rằng a tỷ thực sự thích Nghiêm Như, nàng không tiện nói nhiều cái gì, nay nhìn tình cảnh này, nàng dường như quá lo lắng.

Chiêu Hoa công chúa nhìn xem phong cảnh trên núi, trong đầu hỗn loạn.

Nàng thích Tần Mặc sao?

"Cảm kích... Xem như là thích không?", nàng thì thào hỏi.

An Ninh quận chúa sửng sốt, "Hả? Cảm kích?"

Chiêu Hoa công chúa ánh mắt nhìn về phía xa, mắt không tiêu cự, "Nếu như... Ta nói là nếu như, có một người cứu tính mạng ngươi, hoặc là nói là cam nguyện vì ngươi mà chết, vì ngươi bỏ ra hết thảy đều sẽ không tiếc, ngươi cảm kích, tưởng đối tốt với hắn, tưởng quý trọng tình nghĩa như vậy, muốn cho hắn vẫn luôn theo tại bên cạnh ngươi, như vậy có tính thích không?"

"Hì hì ", thấy nàng nói chững chạc đàng hoàng, dường như thật sự khổ não vì chuyện này, An Ninh quận chúa khẽ cười một tiếng, không thể tin nhìn xem nàng, "A tỷ, ta cứ tưởng rằng ngươi là người biết chuyện, không nghĩ tới trong chuyện tình yêu lại ngốc như thế, thật đúng là chết cười, ha ha ha..."

"...", Chiêu Hoa công chúa bất mãn nhìn nàng.

An Ninh quận chúa ôm bụng cười rất lâu, thấy Chiêu Hoa công chúa sắc mặt càng ngày càng đen, nàng cuối cùng là ngừng lại, xua xua tay, nói: "Được rồi được rồi, không cười, ha ha... Ta thật sự không cười..."

Chiêu Hoa công chúa mặt càng đen hơn, nàng quay người, cất bước đi xuống chân núi, "Chờ ngươi cười đủ rồi, lại đến nói chuyện với bản cung!"

"Đừng - a tỷ, ta không cười, ta không cười còn không được sao?"

An Ninh quận chúa vội vàng đuổi theo, lôi kéo cánh tay của nàng, lấy lòng nói: "A tỷ, ta thật không phải là đang chê cười ngươi, ta chẳng qua là cảm thấy có ý tứ. A tỷ, ta không nghĩ tới ngươi mơ hồ như vậy...", thấy sắc mặt nàng lại âm xuống, An Ninh quận chúa hít vào một hơi thật sâu, ổn định tâm thần một chút, lúc này mới chân thành nói: "A tỷ, ngươi sẽ không phải cho là mình đối Tần thị vệ tốt, chỉ là bởi vì ngươi cảm thấy hắn trung thành tuyệt đối, nguyện ý vì ngươi bỏ ra hết thảy? Cho nên ngươi cảm thấy đây không phải là thích, không phải là tình cảm thực sự?"

"Nói thế nào?", Chiêu Hoa công chúa dừng bước, ánh mắt dò xét dừng trên mặt nàng, đôi mắt nhắm lại, chẳng lẽ... Không phải như vậy sao?

"Ngươi thân là công chúa, bên người một đống lớn cung nữ thị vệ thái giám phục vụ, trong bọn họ cho dù là có người tham sống sợ chết, nhưng đại đa số đều là trung thành tuyệt đối. Ngươi nếu là xảy ra chuyện, bên cạnh ngươi bọn thị vệ đều sẽ vì ngươi liều mạng, cũng đều sẽ vì bảo hộ ngươi mà phấn đấu quên mình, đây là trách nhiệm của bọn hắn, nhiều người như vậy thủ hộ ngươi, ta cũng không thấy ngươi đối bọn hắn để ở trong lòng..."

Chiêu Hoa công chúa giật mình kinh ngạc, nàng chưa từng nghĩ tới những thứ này.

"Nhưng là Tần thị vệ lại không như vậy, ánh mắt ngươi nhìn hắn, ta không biết nói thế nào", An Ninh quận chúa cắn cắn môi, ngẫm nghĩ, nói: " Giống như nhìn thấy một đám mây, một vầng trăng sáng, một vùng biển rộng... A tỷ, ngươi trông thấy hắn, có phải là trong đầu không nghĩ tới bất kể chuyện gì hay không , trong mắt ngươi cũng chỉ có một mình hắn, trong đầu cũng chỉ có chuyện phong nguyệt, đã cảm thấy chuyện gì cũng đều là tốt đẹp, lại muốn cùng hắn tâm sự chuyện vui vẻ?"

Chiêu Hoa công chúa lại là khẽ giật mình, thật lâu, nhẹ gật đầu, thật đúng là như vậy.

"Vậy còn không phải, a tỷ, ngươi rõ ràng chính là thích hắn, về phần ngươi nói cái gì cảm ơn, cái gì cảm kích, đây đều là hư vô, ngươi thật sự cảm tạ một người, liền sẽ nghĩ biện pháp hoàn trả ân tình, mà không phải như vậy thích hắn, tưởng đem hắn giữ ở bên người, cảm kích và thích nhưng là hai chuyện khác nhau", An Ninh quận chúa nói xong, tiêu sái hất tóc trán lên, rất là tự đắc.

Nàng thật đúng là lợi hại, có thể nói ra một đống đạo lý lớn.

Nàng về sau có thể thay đổi gọi An Bình Đại Nguyệt Lão đi, làm Hồng Nương, thật đúng là thuận buồm xuôi gió.

Chiêu Hoa công chúa nghe chuyên chú, bị lời của nàng kinh sợ một chữ đều không nói được. Trong lòng nàng bối rối, hai gò má có chút nóng lên, nàng lại là thích Tần Mặc?

Nàng vẫn cho là đây là cảm kích, cũng vẫn luôn hoang mang bất an, khó trách...

Khó trách nàng luôn muốn giữ chặt Tần Mặc, khó trách không nhìn thấy Tần Mặc thì trong lòng nàng hốt hoảng, nóng nảy muốn tìm tới hắn, khó trách lúc Tần Mặc đối với nàng lạnh lùng nàng sẽ không vui, cũng khó trách khi biết có Minh cô nương tồn tại, trong lòng nàng khó chịu, buồn cực kỳ... Những cảm xúc đó vốn không nên xuất hiện, vẫn luôn quanh quẩn, lại hóa ra, đều là bởi vì thích?

Nhưng là, Tần Mặc hiện tại còn không thích nàng!

Chiêu Hoa công chúa có chút nhụt chí, cũng không biết kiếp trước Tần Mặc đến tột cùng thích nàng điểm nào nhất. Nàng cũng không biết mình rốt cuộc có ưu điểm gì, đáng giá hắn thích, đáng giá hắn dùng mạng bảo vệ.

"Nghĩ thông suốt?", An Ninh quận chúa nhìn thần sắc biến hóa trên mặt nàng, đối nàng trừng mắt, rất là hoạt bát.

Chiêu Hoa công chúa liếc mắt nhìn nàng, khẽ cười một tiếng, điểm cái trán của nàng, "Tạm thời ghi ngươi một công", nàng không phải là người ngại ngùng, nếu đã thấy rõ tâm chính mình, đơn giản hào phóng thừa nhận.

"A tỷ, vậy con đường ngươi đi sau này sẽ đầy gian khổ ", An Ninh quận chúa rất là vui vẻ, kéo người xuống hố như vậy, nàng thích làm nhất.

Bản thân nàng chính là người tùy tâm sở dục, nay mang theo Chiêu Hoa công chúa cùng nhau làm chuyện kinh thế hãi tục, tại trên con đường làm xằng làm bậy nay có người làm bạn, thật là đẹp tốt, ngẫm lại đều vui vẻ, nàng xòe bàn tay bắt đầu đếm, "Đầu tiên, ngươi muốn lùi hôn sự với thế tử, ngươi còn phải chú ý Tần Đại thị vệ, ta có thể thay ngươi giấu diếm, nhưng ngươi chẳng lẽ muốn vĩnh viễn giấu diếm? Ngươi vừa thích hắn, chuyện của các ngươi sớm muộn cũng phải công bố, đến lúc đó thái hậu bên kia làm sao đây? Nàng lão nhân gia rất cứng nhắc, lại nặng vấn đề mặt mũi, là tuyệt đối không cho phép ngươi gả cho một người thị vệ!"

"Này đó ta biết", Chiêu Hoa công chúa đôi mắt kiên định, cũng không sợ hãi.

"Có muốn ta giúp ngươi đối phó Nghiêm Như hay không?", An Ninh quận chúa cười rất là thoải mái, chia rẽ nhân duyên xấu, làm sao có thể thiếu nàng đâu. "A tỷ, ngươi về suy nghĩ thật kỹ, thật sự quyết định liền tìm đến ta, ta cái khác không có, ý xấu rất nhiều."

"Không cần nghĩ, bản cung cân nhắc rất rõ ràng, hôn sự này, là nhất định phải lùi, về phần Tần Mặc, bản cung cũng chắc chắn muốn ", Chiêu Hoa công chúa một lời rơi xuống, đi xuống chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nóng vội, không thể ăn được Tần thị vệ

Edit:ngocthuybachdang.

Lúc đoàn người Dung ma ma đưa giấy tuyên thành đi Lý phủ, Lý quốc công đang muốn xuất phủ.

Sau khi Triều Dương quận chúa nghe xong, liếc mấy chồng giấy tuyên thành, tròng mắt đều mau rơi ra. "Bằng cái gì để cho ta chép? Đây là thái hậu trừng phạt...", dường như phát giác được chính mình lỡ lời, nàng liền vội vàng sửa miệng. " Rõ ràng là thái hậu mệnh lệnh công chúa chép, Chiêu Hoa công chúa thân ở chùa Phật An, cung kính lễ Phật, tự nhiên nên vì thái hậu sao chép kinh Phật, phù hộ thái hậu phượng thể an khang!"

" Thái hậu một lòng hướng phật, mỗi ngày sao chép kinh Phật vì Hoàng Thượng, vì giang sơn xã tắc cầu phúc. Chiêu Hoa công chúa rất là cung kính, đáng lý việc chép kinh Phật cũng nên từ công chúa đến làm, bất đắc dĩ từ lúc công chúa ngã đụng vào đầu, tổn hại thân mình, ngày đêm bị đau đớn tra tấn, thái y nói công chúa thân mình cần phải tĩnh dưỡng, không thể viết, công chúa thật sự là có tâm mà bất lực...". Dung ma ma cụp mắt, trên mặt không có bất kì biểu tình gì, ở chỗ công chúa nói như thế nào, lại ở chỗ này nói lại một lần, giọng điệu bình ổn, đều đều.

Triều Dương quận chúa tức giận đến xanh mặt, tiến lên mấy bước, chợt bắt lấy mấy chục tấm giấy tuyên thành, ra sức xé thành giấy vụn, ném ở dưới đất, nổi giận nói: "Làm càn, nô tài chó chết to gan, dám hồ ngôn loạn ngữ. Chiêu Hoa công chúa bị thương đầu óc, lại không phải là tay. Mấy ngày trước đây còn rất tốt, lúc tát ta hai cái khí lực rất lớn! Như thế nào nay làm cho nàng sao chép kinh Phật nàng liền không còn khí lực, rốt cuộc là ngươi nói láo đến lừa gạt bản quận chúa, vẫn là Chiêu Hoa công chúa lười biếng không nguyện ý sao chép? Ngươi nói rõ ràng cho bản quận chúa!"

Dung ma ma mí mắt khẽ nâng, ngắm thần sắc Lý quốc công, đầu rủ xuống thấp hơn, giọng điệu cứng nhắc. "Bẩm quận chúa, sự thật như thế, lão nô không có nửa câu nói ngoa, quận chúa nếu không tin tưởng, có thể tự mình đi kiểm chứng". Quận chúa tính tình ương ngạnh quen, hôm nay có Lý quốc công ở đây, cho dù quận chúa ăn quả đắng, cũng sẽ không dám làm gì nàng, bút trướng này tự sẽ ghi tạc trên người thái hậu cùng công chúa.

Quận chúa nhục mạ, nàng căn bản không để trong lòng.

Huống chi, một vị quận chúa chỉ biết tìm thái hậu thay nàng ra mặt, có thể lật ra sóng gió gì?

"Ngươi...", thấy nàng một bộ tuổi già sức yếu, mềm không được cứng không xong, Triều Dương quận chúa tức giận càng sâu. Nàng đường đường quận

chúa, còn có thể bị một tiện nô khi dễ. Ngay sau đó tay không giương lên, liền chuẩn bị đánh vào trên mặt nàng, "Bản quận chúa nhìn ngươi là chán sống!"

Ngay tại lúc bàn tay giơ lên, muốn hạ xuống, "Dừng tay!", một tiếng quở trách đầy nghiêm khắc truyền đến, Triều Dương quận chúa đột nhiên ngừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Lý quốc công mắt đầy nghiêm nghị nhìn xem nàng.

"Tổ phụ..."

Triều Dương quận chúa không cam lòng kêu một tiếng, chỉ vào Dung ma ma, reo lên: "Tiện nô này nói hươu nói vượn, ngocthuybachdang Chiêu Hoa công chúa thương rõ ràng đã muốn tốt lắm. Nàng lại nói thương thế nghiêm trọng, ngay cả bút đều cầm không được, rõ ràng là đang ô miệt công chúa, ta tức không chịu được..."

"Im ngay!", Lý quốc công bị nàng làm phiền lòng, nhịn không được lại quát lớn một câu, hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, Triều Dương quận chúa sợ hãi rụt đầu lại, tủi thân lùi về sau, không dám lên tiếng nữa.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, liền sợ hai người. Một người chính là Yến Vương tướng mạo ngoan lệ, một người khác, chính là tổ phụ âm tình bất định của nàng, tổ phụ tức giận, nàng tránh cũng không kịp.

Lý quốc công hai tay chắp phía sau, đứng tại trên bậc thang cao nhìn xuống Dung ma ma, bất động thanh sắc liếc mắt nhìn chồng giấy tuyên thành trên tay mấy cung nữ phía sau nàng, mặt không đổi sắc, trong con ngươi lướt qua một tia ngoan lệ, thoáng qua cực nhanh.

Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, khiển trách: "Thanh Y, không thể vô lễ, cái này đã là ý chỉ của công chúa, ngươi liền nên nhận, mấy ngày nay cho ta đóng cửa hối lỗi, cẩn thận sao chép kinh Phật, không cho đi lung tung!"

Triều Dương quận chúa như gặp phải sét đánh, nàng cắn răng, trừng Dung ma ma liếc mắt một cái, cuối cùng là không dám phản kháng, rụt cổ lại, đáp: "Biết, tổ phụ."

Lý quốc công một lời rơi xuống, nghiêng qua Dung ma ma liếc mắt một cái, sau đó dời ánh mắt, đi ra ngoài.

Sau khi hắn đi, Triều Dương quận chúa đứng lên, hung tợn trừng Dung ma ma liếc mắt một cái, "Ngươi hãy chờ đấy!", nàng bỏ lại một câu cảnh cáo, quay người rời đi.

"Ma ma, phải làm sao mới ổn đây?", Đại cung nữ tiến lên, lo lắng nói.

"Rất nhiều chuyện không phải là nô tài chúng ta có thể quản, thận trọng từ lời nói đến việc làm là được ". Dung ma ma hai mắt lóe tinh quang, hôm nay một chuyến này, công chúa cùng quận chúa, một người tiên binh hậu lễ, ân uy tồn tại, một người lại là ngoài mạnh trong yếu, lấy mạnh hiếp yếu, ai thắng ai thua, ai mạnh ai yếu, một cái liếc mắt liền biết.

Hậu viện Lý phủ.

Triều Dương quận chúa nộ khí đằng đằng vọt vào mẫu đơn viện, "Lý Tĩnh Thù ngươi tiện nhân này, lăn ra đây cho bản quận chúa "

Lý Tĩnh Thù đang trong phòng đọc sách, nghe vậy khẽ giật mình, thở dài một tiếng, kẻ thiện thì không đến, kẻ đến không thiện, nàng hôm nay một kiếp này sợ là không qua được. Nàng nhẹ nhàng bỏ quyển sách nữ giới trong tay xuống, đứng dậy, đi ra ngoài, khi nhìn đến lửa giận trên mặt Triều Dương quận chúa, đôi mắt chớp lên, đi tới, trên gương mặt thanh tú treo nụ cười lo lắng, "Tỷ tỷ đây là thế nào?"

"Làm sao vậy? Hừ, bản quận chúa cũng không tin động tĩnh lớn như vậy ngươi cũng không biết!". Triều Dương quận chúa sắc mặt chuyển dữ tợn, giương một tay lên, "Bốp" một tiếng tát mạnh vào mặt nàng, trong miệng chửi rủa, "Tiện nhân, ai cho ngươi tính toán bản quận chúa, bản quận chúa hôm nay không thể không dạy dỗ ngươi!"

Dứt lời, lại là hung hăng đánh một cái tát đi qua.

Lý Tĩnh Thù chịu hai cái tát này, hai mắt rưng rưng, quay đầu, vẻ mặt vô tội nhìn nàng, khóc thút thít nói: "Thật sự là oan uổng, muội muội có từng tính toán quá ngươi!"

"Khi nào tính toán? Hừ, chủ ý làm cho Chiêu Hoa công chúa sao chép kinh Phật chẳng lẽ không phải ngươi ra? Nay chồng giấy tuyên thành còn nguyên đưa đến Lý phủ, tất cả đều để ta tới sao chép, còn làm hại ta bị tổ phụ quở trách, bị cấm túc, đây đều là ngươi làm chuyện tốt!"

Nàng nói xong, tức không nhịn nổi, lại đánh một cái, tát cho đến khi Lý Tĩnh Thù hai mắt mờ, hai gò má sưng đỏ, một tia máu tươi đỏ thẫm từ miệng của nàng tràn ra.

Lý Tĩnh Thù chậm rãi đưa tay, lau đi máu tươi nơi khóe môi, giương mắt, điềm đạm đáng yêu nhìn Triều Dương quận chúa, đầy mặt tủi thân, tự trách nói: "Đúng, là muội muội sai, đều là muội muội không tốt. Muội muội thấy tỷ tỷ bị công chúa phạt đòn, đau lòng khó nhịn, lúc này mới loạn nghĩ kế, nhưng muội muội làm sao biết, công chúa sẽ như vậy làm việc. Tỷ tỷ, muội muội thường ngày đối với ngươi như thế nào, ngươi là biết được, cho dù là cấp cho muội muội mười cái lá gan, muội muội cũng không dám tính toán tỷ tỷ. Công chúa sẽ như thế nào làm, muội muội nơi nào biết được..."

Triều Dương quận chúa sắc mặt hơi hòa hoãn chút, một đôi mắt ngoan lệ chăm chú nhìn chằm chằm nàng, thấy nàng nước mắt giàn giụa, nguyên bản gương mặt thanh tú sưng đỏ không còn hình dáng. Ngay sau đó thở thật dài một cái, vẫy vẫy tay, "Mà thôi, nói đến, cũng không hoàn toàn là lỗi của

ngươi."

"Muội muội cứ tưởng rằng lần này làm, có thể cho công chúa một bài học, để nàng ngày sau không còn dám tùy ý khi nhục chúng ta. Ai có thể nghĩ nàng lại như thế có tâm cơ, đem giấy tuyên thành đưa tới, còn không phải là ỷ vào chính mình là công chúa làm mưa làm gió. Nàng nhất định là biết bắt nạt tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không làm gì được nàng..."

Triều Dương quận chúa nghe vậy, một đôi mắt phượng xinh đẹp tràn đầy tàn nhẫn, lại là thân phận công chúa này!

Nàng Lý Thanh Y chỗ nào so công chúa kém, nhưng cố tình vướng thân phận này, Chiêu Hoa công chúa khắp nơi ép nàng một đầu. Nếu không phải là bị tổ phụ cấm túc, nàng nhất định phải xông vào hậu cung, tại trước mặt thái hậu nói nàng, làm cho nàng chịu không nổi!

Triều Dương quận chúa vừa nghĩ đến đây, đôi mắt lườm nàng, giọng điệu chậm dần, nói: "Tỷ tỷ hôm nay dạy dỗ ngươi cũng là vì tốt cho ngươi, còn mong muội muội chớ có để ở trong lòng."

A, đánh nàng liên tiếp ba cái tát, lại muốn nàng cảm ơn?

Đây thật là chuyện nực cười!

Lý Tĩnh Thù trong lòng cười lạnh, nàng cũng chỉ có mỗi một chiêu này, mỗi lần trong lòng khó chịu liền chạy tới mẫu đơn viện của nàng trút giận, mắng nàng đánh nàng, hết giận, lại hời hợt an ủi vài câu. Nàng coi nàng là cái gì? Một con chó sao?

Chẳng lẽ nàng thân là thứ nữ, liền đáng phải chịu đựng này đó?

Lý Tĩnh Thù hai tay nắm chặt, trên mặt lại hơi hơi làm dáng, lộ ra thần sắc bất khuất, "Muội muội hiểu được, đây đều là Chiêu Hoa công chúa sai, nếu không phải là nàng một lòng phân cao thấp với tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không như thế..."

Thấy nàng thức thời, Triều Dương quận chúa lên tiếng, quay người rời đi, đợi nàng đi khỏi, thần sắc trên mặt Lý Tĩnh Thù trong nháy mắt ẩn lui, trong mắt hận ý nồng đậm lăn lộn.

Phía sau núi chùa Phật an.

Đêm đó, ánh trăng mông lung.

Tần Mặc kéo lết thân mình thụ thương từ từ đi tới sân công chúa, đang muốn tiến vào, một ít tiếng nói chuyện rất nhỏ từ nơi không xa truyền đến. Hắn cũng không phải là người quản việc không đâu, chuyện không có quan hệ gì với hắn, hắn trước giờ không để trong lòng. Vốn không muốn để ý tới, bất đắc dĩ nhĩ lực rất tốt, giọng của Tố Y rất rõ ràng truyền đến.

"Ma ma, công chúa thương thế mãi vẫn chưa thấy tốt, nên làm thế nào cho phải?"

Tần Mặc dừng lại, lỗ tai không tự chủ được dựng lên.

Tần ma ma đôi mắt thoáng nhìn một cái bóng đen vào sân, nàng ho khan vài tiếng, nghĩ đến công chúa dặn dò, mặt mo có chút đỏ lên. Nàng từng tuổi này thế nhưng còn muốn đến làm chuyện như vậy ngocthuybachdang, thật sự là có chút không ổn, cũng may mắn sắc trời đã tối, không người nhìn thấy trên mặt nàng đỏ ửng, nàng thở thật dài một cái, "Ai, từ lúc bị thương đến bây giờ, công chúa cũng chưa từng ngủ ngon. Mỗi đêm đều bị ác mộng làm tỉnh giấc, cũng không biết công chúa đến tột cùng bị cái gì ám ảnh. Thái y nói, công chúa hậm hực trong lòng, trên trán thương thế tuy đã không còn đáng ngại, tâm bệnh lại rất là nghiêm trọng, cần phải tĩnh dưỡng, không thể lo lắng, không thể hao tổn tinh thần...",

"Nhìn công chúa mỗi ngày lo lắng, sợ là một thời gian dài đều không tốt lên được."

"Như vậy sao được, thái y lại nhiều lần dặn dò, công chúa đây là khí không thuận, tích tụ trong lòng, chỉ có mỗi ngày bảo trì tâm tình thư sướng, mới có thể..."

Tần Mặc khẽ giật mình, hắn cho rằng công chúa nói tới thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, chỉ là vì giữ hắn lại, mà cố ý tìm lý do sứt sẹo, không nghĩ tới, nàng là thật sự có tâm bệnh.

Nghĩ đến Mã Thứ nói công chúa muốn xuất gia, lại thấy hình ảnh đêm qua nàng như chó con lang thang hiện lên ở trước mắt, lông mày đẹp nhíu lại, công chúa nàng rốt cuộc làm sao vậy?

"A, Tần Thống lĩnh tới?", Tố Y như là đột nhiên phát hiện Tần Mặc, mặt lộ vẻ kinh ngạc, kêu lên sợ hãi, nàng lôi kéo Tần ma ma từ trong bóng tối đi ra, đối với hắn phúc phúc thân, nói: "Công chúa vừa uống dược, chưa nghỉ ngơi, Tần Thống lĩnh mau mau đi vào đi."

"Ừ", Tần Mặc trầm thấp lên tiếng, trên mặt lạnh lùng không có bất kì biểu tình gì, chỉ là đôi tai ẩn giấu ở trong bóng tối ửng đỏ, có loại cảm giác nghe lén bị người phát hiện.

Đợi Tần Mặc đi, Tần ma ma lôi kéo Tố Y tìm nơi hẻo lánh, mắt lộ ra lo lắng, " Tần Thống lĩnh mặt mày thanh chính, đúng là một người đáng tin, công chúa tận lực làm cho chúng ta truyền lời cho hắn, chẳng lẽ thật đối với hắn lưu tâm?"

Tố Y khẽ cười một tiếng, "Ma ma cũng đã nhìn ra? Khi đó công chúa cùng thế tử gia đi lại gần, ma ma ngươi liền lo lắng, mấy lần uyển chuyển nói với

công chúa thế tử gia cũng không phải là phu quân. Chẳng biết sao công chúa không nghe, nay bản thân nàng lại nghĩ rõ ràng, Tố Y cảm thấy công chúa cùng trước kia khác rất nhiều, ma ma không cần lo lắng."

"Làm sao có thể không lo lắng, công chúa cành vàng lá ngọc, sao có thể cùng thị vệ một chỗ, đây không phải là hỏng quy củ. Nếu là truyền ra ngoài, sợ là đối công chúa bất lợi", Tần ma ma xoa xoa tay, nàng là nhìn xem công chúa lớn lên, là thật sự lo lắng công chúa, "Huống chi, công chúa đã muốn gả cho thế tử gia, cái này về tình về lý đều không thích hợp, không được, ngày mai ta phải khuyên nhủ công chúa!"

Tố Y chần chờ một chút, "Ma ma, Tố Y có đôi lời, không biết có nên nói hay không?"

"Nói đi, chúng ta đều là phụng dưỡng công chúa, một lòng vì công chúa tốt."

"Ma ma cũng nói chúng ta đều là một lòng vì công chúa tốt, Tố Y lại cảm thấy, công chúa cùng Tần Thống lĩnh cũng không phải không có khả năng. Tố Y cho tới nay, liền ngóng nhìn công chúa có thể tìm được một người thật tâm đối đãi công chúa, công chúa cũng thực lòng thích người ta, chỉ cần công chúa vui vẻ, cái khác lại có làm sao? Tần Thống lĩnh thân phận là thấp kém chút, nhưng hắn bộ dáng ma ma ngươi cũng nhìn thấy, đôi mắt trong suốt, vừa nhìn chính là đáng tin, vì sao phải buộc công chúa làm chuyện nàng không thích, công chúa những năm gần đây bị thiệt thòi vẫn ít sao?"

Tần ma ma ngây ngẩn cả người, nàng tinh tế ngẫm nghĩ, thở dài một tiếng, "Cũng là lý do này...", chỉ cần công chúa vui vẻ, cái khác còn quan trọng hơn không?

Trăng khuyết như lưỡi câu, chiếu sáng một chỗ.

Trong phòng, Chiêu Hoa công chúa mặc quần áo ngủ màu trắng, nghiêng dựa vào giường gỗ tử đàn điêu khắc mai lan trúc cúc xem sách, lúc Tần Mặc đẩy cửa ra, trong mắt nàng nhanh chóng lóe lên ý cười, đôi mắt chưa nâng, thản nhiên nói: "Không có người, ngươi không cần giữ lễ tiết, ngồi xuống đi."

Tần Mặc đang chuẩn bị hành lễ thân mình cứng đờ, "Đa tạ công chúa", đôi mắt vừa chuyển, chọn lựa đi tới cái ghế cách công chúa xa một chút, đi tới, chậm rãi ngồi xuống, vết thương sau lưng nhói một cái, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến.

Chiêu Hoa công chúa nắm chặt quyển sách, đồ ngốc!

Nếu đổi là người khác, tự nhiên là ngồi cách nàng càng gần càng tốt, hắn lại chọn một vị trí xa nhất. Hắn đây là cố ý tránh né nàng?

"Ngươi không muốn nhìn thấy ta?", thanh âm lạnh như băng truyền đến.

Tần Mặc chợt ngẩng đầu, "... Không có."

"Vậy ngươi vì sao ngồi xa như vậy, xa cứ như kiểu muốn ra khỏi căn phòng này?"

"...", Tần Mặc tê cả da đầu, công chúa đây là lại bắt đầu đùa hắn sao?

Hắn ngẩng đầu, thấy công chúa hai mắt rưng rưng, thương tâm nhìn xem hắn, ánh mắt đầy tủi hờn, dường như đang lên án hắn, nghĩ đến vừa mới nghe được, Tần Mặc tâm liền mềm nhũn, đi ra phía trước, thấp giọng hỏi: "Công chúa hi vọng ta ngồi tại nơi nào?"

"Tự nhiên là ngồi tại bên cạnh ta, ôm ta, càng gần càng tốt, tốt nhất mãi mãi cũng không nên rời đi", lời nói trong lòng suýt chút thốt ra. Chiêu Hoa công chúa nhịn một chút, trên mặt vẫn là thần sắc điềm đạm đáng yêu như trước, nàng trước giờ hiểu được như thế nào lạt mềm buộc chặt.

Nóng vội, là ăn không được Tần thị vệ.

"Ý của ngươi là, bản cung bảo ngươi làm cái gì, ngươi liền làm cái ấy?", Chiêu Hoa công chúa nhướng mày.

Tần Mặc tuy cảm thấy lời này có chút không đúng, nhưng cuối cùng là nhẹ gật đầu, "Công chúa mệnh lệnh, thuộc hạ tự nhiên phục tùng". Hắn là thị vệ cận thân của công chúa, công chúa có lệnh, hắn làm sao dám không tuân lời?

"Mặc kệ bảo ngươi làm cái gì, đều có thể chứ?", Chiêu Hoa công chúa để sách xuống, đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, nhìn hai mắt, hỏi: "Ngươi không cần suy nghĩ, chỉ cần trả lời có hoặc không, là được."

Công chúa dựa vào rất gần, gần đến hắn thậm chí có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng từ trên người nàng bay tới, trong lòng cảm giác bất an càng phát ra mãnh liệt, hắn ổn định tâm thần một chút, trả lời: "Có... Có thể, nhưng là..."

"Không có nhưng là, một câu có thể là đủ rồi", Chiêu Hoa công chúa ngắt lời hắn.

Nụ cười khóe môi nở rộ, lộ ra tươi cười thỏa mãn, cái này nhưng là chính hắn nói. Sau này, liền không cho hắn đổi ý, Chiêu Hoa công chúa đôi mắt vừa chuyển, dò xét từ trên gương mặt đến dáng người vĩ ngạn. Cuối cùng, đứng tại bên cạnh hắn, ánh mắt dừng lại phần lưng, "Vết thương khá hơn chút nào không?"

"Đã không còn đáng ngại, đa tạ công chúa quan tâm."

Ba mươi gậy, mới chỉ là một hai canh giờ, sao có thể có thể không có gì đáng ngại, chỉ sợ vết thương vừa mới khép lại.

Trước mắt nam tử áo đen dáng người tuấn dật, khuôn mặt như vẽ, trên gương mặt như ngọc không có đau đớn, tưởng tượng thấy phần lưng hắn một mảng sưng đỏ, Chiêu Hoa công chúa đôi mắt hơi sẫm, hiện lên chút đau lòng ngay cả bản thân nàng đều chưa từng phát giác, hắn luôn là như vậy, vạn mũi tên xuyên vào tim, hắn đều có thể cười, ôn nhu nhìn xem nàng...

Hắn nhìn như lạnh lùng, kỳ thật là một người rất ôn nhu, mà mấu chốt nhất là, hắn ôn nhu, chỉ đối với một mình nàng.

"Ta buồn ngủ, ôm ta lên giường đi!", Chiêu Hoa công chúa trước giờ trực tiếp, mở miệng ra lệnh.

Tần Mặc sửng sốt, ngón tay run rẩy, mở miệng, thanh âm có mấy phần do dự, giống như rất là khó xử, "Công chúa...", như vậy không tốt đâu?

"Giống như tối hôm qua ", công chúa thấp giọng thở dài, đôi mắt buông xuống, thần sắc u buồn, tràn đầy sầu bi, "Tần Mặc, ngươi có phải muốn ta mỗi đêm lặp lại một lần hay sao? Có phải muốn ta mỗi đêm đều như vậy cầu ngươi, có phải ta nói cái gì ngươi đều không tin, ta là thật sự mỗi đêm đều gặp ác mộng, ta sợ hãi..."

Khổ nhục kế tuy tốt, dùng nhiều, cũng có chỗ xấu, đó chính là từ ngữ rất dễ dàng bị lặp lại. Chiêu Hoa công chúa khẽ cắn môi dưới, còn đang suy nghĩ tìm mấy câu đau thương thống khổ nói tiếp, thân mình bỗng nhiên bị nhấc bổng, lúc mở mắt ra cả người đã muốn rơi vào trong lồng ngực ấm áp.

A ha? Tần Mặc mắc câu rồi?

Nàng ngay mồi câu cũng còn chưa thả xong đâu.

Chiêu Hoa công chúa tựa vào trong ngực hắn, giương mắt, ngây ngốc nhìn cái cằm kiên nghị cùng với gương mặt hoàn mỹ, tim bịch bịch, nhảy nhanh chóng, hắn kỳ thật... Là có chút để ý nàng đúng hay không?

Tần Mặc im lặng ôm công chúa, đi về phía giường lớn, hắn tuy là nhìn về phía trước, đuôi mắt lại thoáng nhìn đôi mắt long lanh vô tội không nháy mắt nhìn xem chính mình. Hắn mặt không đổi sắc, bên tai lại không khỏi đỏ lên.

Cẩn thận đem nàng đặt lên giường, Tần Mặc thân mình khẽ động, đang muốn tránh ra, Chiêu Hoa ngocthuybachdang công chúa tay mắt lanh lẹ, thừa dịp cơ hội tốt này, một tay vòn qunanh ôm eo hắn,kéo hắn về phía mình.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại là tại khoảng cách gần nhất, hắn chưa kịp phản ứng, liền cả người té nhào vào trên người công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cưỡng hôn Tần thị vệ

Edit:ngocthuybachdang.

"Công chúa..."

Tần Mặc hô hấp cứng lại, sự mềm mại dưới thân làm cho hắn không cách nào xem nhẹ. Hắn đang muốn ngồi dậy, bên tai lại truyền đến giọng nói đầy u oán của công chúa "Không cho phép đứng dậy, đây là mệnh lệnh!"

Hai cánh tay dừng lại, hắn giương mắt, chống lại cặp mắt trong veo của nàng. Hai người dựa vào gần như thế, gần đến mức hắn gần như có thể đếm kỹ từng sợi lông mi trên mí mắt nàng, lông mi nàng run rẩy, trong mắt ai oán rõ ràng, "Tần Mặc, ngực ta khó thở, tim đập nhanh, choáng đầu, khó chịu... Ngươi không phải là đáp ứng muốn trị liệu cho ta sao? Không cần đi, được không?", trong giọng nói còn mang theo cầu khẩn.

Lời nói của Tố Y lại vang vọng ở trong đầu, công chúa nàng tâm bệnh nghiêm trọng, tích tụ trong lòng, không thể lo lắng, không thể tổn thương tinh thần, cần tỉ mỉ tu dưỡng.

"...", Tần Mặc trong lòng lo lắng, cự tuyệt liền như thế nào cũng nói không nên lời.

Thấy hắn không động đậy được nữa, Chiêu Hoa công chúa vươn tay tìm gối đầu, từ dưới gối cầm ra một bình thuốc tinh xảo. Đây là nàng lúc trước tìm thái y muốn kim sang dược thượng đẳng. Tần Mặc võ công cao cường, ba mươi gậy hắn tuy không để trong lòng, nhưng chung quy cũng là thương.

Nàng cẩn thận hỏi qua thái y, thái y nói, nếu muốn trong thời gian ngắn nhất khỏi hẳn, ngocthuybachdang chỉ có thoa kim sang dược lên vết thương, đợi vết thương kết vảy, nghỉ ngơi mấy ngày liền có thể khôi phục. Nhưng thuốc này cũng có tác dụng phụ đó chính là lúc thoa lên vết thương giống như có hàng vạn con con kiến gặm nhấm, ngứa ngáy, đau đớn khó nhịn.

"Ngươi nằm sấp chớ có động, ta bôi thuốc cho ngươi, được không?"

"Không... Không cần", Tần Mặc nhấc người lên, lại sợ chọc giận nàng, nhưng là không đứng dậy, ghé vào trên người nàng, tâm giống như bị lửa đốt.

Hắn nhịn một chút, mở miệng, hỏi: "Công chúa, cho phép thuộc hạ đứng dậy". Hắn cả người căng cứng, tận lực đem trọng lượng cơ thể dời đi, sợ không cẩn thận đè lên người nàng.

"Ta nếu là cho ngươi đứng dậy, ngươi còn có thể để cho ta bôi thuốc sao?", công chúa hỏi vặn lại.

"...", Tần Mặc không nói gì, tự nhiên là không chịu.

Nghĩ đến tình cảnh hắn nằm lỳ ở trên giường, cởi bỏ quần áo, để lộ ra vết thương sau lưng tùy ý công chúa bôi thuốc. Hắn cảm thấy ngượng ngùng, như thế, chẳng phải công chúa nhìn thấy hết người hắn.

" Nay như vậy, ngươi nhìn không thấy, ta cũng nhìn không thấy, chí ít, trong lòng ngươi cũng sẽ đỡ ngại ", Chiêu Hoa công chúa nói rất là thản nhiên, giống như "Ngươi nhìn, ta đây đều là thay ngươi suy nghĩ ", làm cho Tần Mặc không biết nói gì.

Công chúa, nếu không phải vì người bôi thuốc cho ta, ngại ngùng sẽ không có.

Hắn ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt của Chiêu Hoa công chúa, trong mắt nàng kiên định, rõ ràng là không có chỗ thương lượng, nàng căn bản không dự tính buông tha hắn.

Những năm gần đây, hắn từ tiểu thị vệ vẫn luôn bò lên trên, trở thành thống lĩnh trẻ tuổi nhất, ngocthuy.bachdang trong đó gian khổ và mồ hôi gấp trăm ngàn lần người khác. Tuy huấn luyện khắc khổ đều kiên nhẫn vượt qua, lại tổn thương nghiêm trọng hắn đều chịu được, lại chưa từng bị dày vò như này quá.

Bị ánh mắt nóng rực của nàng nhìn chằm chằm, Tần Mặc trong lòng run rẩy, hắn nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, mở miệng, có chút lắp bắp, "Công... Công chúa chính là cành vàng lá ngọc..."

"Sau đó thì sao?", Chiêu Hoa công chúa nhìn hắn bất an, mỉm cười hỏi.

"Tự mình cho... Thuộc hạ bôi thuốc, cái này... Cái này không hợp..."

"Cho nên?"

"Thuộc hạ... Thuộc hạ chính mình đến, không... Không cần làm phiền công chúa."

"Còn có gì muốn nói sao?"

"Thuộc hạ không thể như vậy... Công chúa thân phận tôn quý, việc này tuyệt đối không thể..."

"Nói xong rồi?", Chiêu Hoa công chúa nhìn qua hắn cười khẽ, nụ cười kia lại không tới đáy mắt. Nếu là Tố Y ở đây, tất nhiên có thể nhìn ra, đây là báo hiệu trước khi công chúa tức giận.

Tần Mặc đôi mắt hơi chuyển, suy nghĩ một chút, có vẻ như nên nói đều đã nói, diendan.lequydon.comm hắn hít vào một hơi thật sâu, ổn định tâm thần một chút, tận lực bức bách chính mình xem nhẹ sự mềm mại dưới thân. Hắn tính tình vốn là đạm mạc, lại thanh tỉnh biết chính mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì. Cho dù nằm dưới thân thể chính là người mà hắn mong nhớ ngày đêm, hắn cũng ép buộc chính mình bài trừ những thứ niệm tưởng không nên có kia, "Còn xin công chúa cho phép thuộc hạ... Ưm..."

Giọng nói im bặt.

Ngay tại lúc hắn giãy dụa mở miệng, Chiêu Hoa công chúa nhướn người lên đưa tay ôm lấy cổ hắn, chuẩn xác không sai hôn lên môi hắn, cũng chặn lại lời nói mà hắn chưa thoát ra miệng.

Trong đầu Tần Mặc trống rỗng, tất cả lý do ào ào đi xa, trong mắt, trong lòng chỉ còn lại người trước mặt.

Hắn trừng lớn hai mắt, cùng Chiêu Hoa công chúa bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt nàng mờ mịt, tràn ngập tức giận, phát giác được hắn muốn rút lui, nàng đôi mắt chợt lóe, tức giận càng sâu, khẽ cắn môi hắn một cái, giọng điệu mang theo bất mãn, uy hiếp nói: "Nên nói ta đã muốn nói, cũng là chính ngươi nói mặc kệ ta có bất kỳ yêu cầu gì ngươi đều sẽ đáp ứng. Tần Mặc, lời nói ra thì phải làm được, ngươi nếu dám lại động đậy, ta liền hôn, hôn cho đến khi ngươi nghe lời mới thôi."

Tần Mặc thân mình cứng lại rồi.

Trên môi mềm mại chân thật như vậy, chân thực đến mức làm cho hắn tâm thần rung động, kém chút ức chế không được xúc động trả lời, Tần Mặc đôi mắt nhắm lại, trên mặt tràn đầy thống khổ và giãy dụa, công chúa nàng... Nàng biết chính mình đang làm gì, đang nói cái gì sao?

Thấy hắn nghe lời, Chiêu Hoa công chúa chậm rãi rời đi môi hắn, nhắm lại mắt, chạm vào chóp mũi hắn, thở dài một tiếng, trong lòng có chút đắng chát, cũng có một chút bất đắc dĩ. Xem ra, đối phó với người gỗ như hắn, chỉ dùng khổ nhục kế không thể được, còn phải tăng thêm thủ đoạn cường ngạnh như vậy "Tần Mặc, sau này ngươi còn nói những lời đó chọc tức ta, ta liền hôn cho đến khi ngươi thỉnh cầu xin tha thì thôi!"

Tần Mặc thân mình lại là cứng đờ.

Chiêu Hoa công chúa tay không duỗi ra, nhẹ nhàng kéo đai lưng của hắn, áo khoác ngoài mở ra, hai tay Tần Mặc chống tại bên người siết thật chặt, môi mỏng khẽ mở, yết hầu có chút khô khốc, hồi lâu, mới từ trong miệng nặn ra hai chữ: "Công chúa..."

"Hả? Ngươi có ý kiến?", Chiêu Hoa công chúa nhíu mày nhìn hắn.

"... Không", hắn nhìn ra được, công chúa đã muốn tức giận. Hắn nếu là phản kháng, không biết nàng còn làm ra chuyện gì nữa.

"Nếu ngươi thật sự không muốn...", nàng thấy sự hoang mang và ẩn nhẫn trên mặt hắn, Chiêu Hoa công chúa đôi mắt ảm đạm, hắn cứ như vậy không nguyện ý sao?

Nàng trầm mặc hồi lâu, ánh mắt liếc nhìn vết thương sau lưng hắn. Thật lâu, lẩm bẩm nói: "Tần Mặc, ta cho ngươi một cơ hội!", thanh âm như là từ cuống họng nặn ra vậy.

Chiêu Hoa công chúa giương mắt, chăm chú nhìn chằm chằm hắn, trong đôi mắt trong veo lướt qua đau thương, thoáng qua liền mất.

Quay trở về một đời, nàng biết rõ mình muốn cái gì, cũng biết con đường tương lai có nhiều gian khổ. Nàng hoàn toàn có thể thuận tâm ý chiếm lấy hắn, dùng thủ đoạn cường ngạnh chiếm cứ lấy hắn, nhưng đây hết thảy đều muốn xây dựng trên cơ sở hắn cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần hắn nguyện ý, nàng không ngại làm người chủ động, nhưng nếu hắn là thật không muốn...

Chiêu Hoa công chúa thấp giọng nói: "Tần Mặc, ngươi nếu thật sự không nguyện ý, ta liền thả ngươi, làm cho ngươi quay trở về Vũ Lâm quân. Ngươi vẫn làm thống lĩnh của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không vì vậy làm khó dễ ngươi, càng sẽ tại trước mặt hoàng huynh nói tốt vài câu, làm cho ngươi thăng quan thêm tước, ta nói được thì làm được". Chiêu Hoa công chúa nói xong, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Trong lòng nàng bất lực, chậm rãi nhắm mắt lại, "Nếu là ta như vậy đối với ngươi, làm cho ngươi thật sự không thể thừa nhận, ngươi liền đi đi. Trước tiên ở trên núi này ngủ một đêm, đợi sáng sớm ngày mai trở về trong cung, không cần lo lắng, chỗ hoàng huynh, ta tự sẽ thay ngươi nói, tuyệt sẽ không ảnh hưởng tới tiền đồ của ngươi."

Nàng không sợ gian khổ và cực khổ, duy sợ hắn trong lòng không nguyện.

Tần Mặc trong lòng chấn động, hắn trầm tĩnh nhìn xem nữ tử tuyệt sắc trước mặt im lặng rơi lệ, rõ ràng cảm giác được nàng là thật sự đang đau lòng.

Lúc này quanh thân công chúa như là vây quanh nồng đậm bi thương, bi thương đem nàng ngăn cách cùng ngoại giới. Hắn nguyên bản tại trong thế giới của nàng, nhưng hôm nay, chẳng biết tại sao, hắn có một loại cảm giác. Nếu hắn giờ phút này đi khỏi đây nàng sẽ đá hắn ra khỏi thế giới của nàng, đời này kiếp này, hắn cũng đừng nghĩ lại nhìn thấy nàng, nghĩ đến khả năng này, Tần Mặc trên mặt không hiện, trong lòng lại đau đớn. Nếu là như vậy, những năm qua hắn nỗ lực lại tính cái gì?

Trong lòng của hắn suy nghĩ hỗn loạn, há hốc miệng, muốn hỏi công chúa vì sao muốn như vậy đối với hắn, muốn hỏi công chúa vì sao muốn chủ động thay hắn bôi thuốc, muốn hỏi công chúa vì sao muốn hôn hắn, muốn hỏi công chúa vì sao... Nhưng cuối cùng, Tần Mặc đôi mắt thâm thúy, thở dài một tiếng, đưa tay, chậm rãi thay nàng lau sạch nước mắt, thấp giọng nói: "Công chúa, thuộc hạ không đi."

Hắn tính tình tuy lạnh lùng, lại không phải là thật sự đần độn, công chúa tâm ý, hắn có chút sáng tỏ, chính là bởi vì sáng tỏ, hắn mới sợ. Hắn mới sợ hãi, trong lòng hắn quanh quẩn đủ loại đáp án vấn đề này. Hắn không phải là không biết được, nhưng là, hắn không dám suy nghĩ, không dám đi đoán, không dám đi cầu một câu trả lời chân thật.

Hắn sợ chính mình đoán sai, sợ công chúa chỉ là nhàm chán chơi đùa mà thôi, càng sợ đoán đúng, công chúa coi là thật đối với hắn cố ý.

Hắn cùng nàng, thân phận cách xa, là không có khả năng có kết quả. Đây cũng là nguyên nhân hắn vẫn luôn khắc chế, chuyện không có kết quả, còn muốn cho nó bắt đầu sao? Biết rõ là một con đường không có lối về, còn phải tiếp tục đi sao?

Nhưng nếu là làm cho hắn cứ thế mà đi, kiếp này cũng sẽ không tiếp tục thấy nàng, vậy còn không bằng một đao giết hắn.

Giết hắn, ngược lại dứt khoát.

"Chuyện này là thật?", Chiêu Hoa công chúa đợi đã lâu, mãi cho đến bàn tay ôn nhu phủi nhẹ nước mắt trên mặt, nàng ngạc nhiên mở mắt, ánh mắt sáng rực nhìn xem hắn, nàng liền biết... Nàng liền biết Tần Mặc đối với nàng là có một chút tình ý. Nàng liền biết, kiếp trước như vậy che chở nàng, kiếp này không có khả năng đối với nàng hoàn toàn không động tâm.

Tần Mặc ngơ ngác một chút, cuối cùng là hạ quyết tâm, nhẹ gật đầu, "Thuộc hạ nếu đã ứng công chúa, tất nhiên là giữ lời ". Hắn sao nỡ rời khỏi nàng?

Chiêu Hoa công chúa nín khóc mỉm cười, xoa xoa nước mắt trên mặt, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm hắn. Nước mắt lại bừng lên, lần này, là nước mắt cao hứng, nàng ở trong lòng kiên định nói: Tần Mặc, ta đã cho ngươi cơ hội, đây là chính ngươi không đi. Giờ phút này không đi, sau này cho dù ngươi đổi ý, cũng đừng hòng rời đi. Nàng là tuyệt đối sẽ không buông tay!

Nàng một trái tim rơi xuống, vây quanh trụ hắn, tay không khẽ động, bắt đầu cởi quần áo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sắp điên rồi

Edit:ngocthuybachdang.

Cảm nhận được bàn tay không an phận, thân mình Tần Mặc hơi hơi run lên, lại một lần cương cứng, "Công... Công chúa, đây là muốn làm gì?"

"Muốn làm gì? Ngươi không biết sao?", Chiêu Hoa công chúa nhìn hắn kiểu "Ngươi không phải là biết còn hỏi sao". Ngón tay thon dài linh hoạt, lôi kéo quần áo Tần Mặc, mắt thấy sắp rút đi, Tần Mặc cơ thể cứng đờ, có chút không phối hợp, "Công... Công chúa, như vậy không... Không hợp..."

"Ngươi muốn nói không hợp lễ nghi?"

Chiêu Hoa công chúa cong môi, kéo đầu của hắn nhích lại gần mình, mắt đào hoa xinh đẹp chăm chú khóa lại hắn, mắt sắc nghiêm túc, thanh âm êm dịu, "Vậy ngươi nói cho ta, cái gì mới gọi hợp lễ nghi?"

Trong mắt nàng dường như ẩn chứa cả bầu trời sao, chuyên chú mà kiên định. Có lẽ là ánh mắt nàng quá mức nóng bỏng, lại có lẽ do hai người áp sát quá gần, Tần Mặc bị nàng nhìn đến nội tâm bối rối, có chút né tránh.

"Hả?", thấy hắn trầm mặc, Chiêu Hoa công chúa lại tới gần hơn, "Vì sao không trả lời?"

"Thuộc... Thuộc hạ không biết", Tần Mặc chật vật mở miệng, muốn nói buông hắn ra, làm cho hắn yên tĩnh làm một người cận vệ, không xa không gần, thuận tiện, đây cũng là đối với hắn ban ân. Nhưng là như vậy, đối với công chúa tính cách bá đạo, hắn có chút khó mà mở miệng.

"Ngươi là thật sự không biết? Hay là... kỳ thật trong lòng ngươi thích ta như vậy đối ngươi? Trong lòng ngươi cảm thấy như vậy không ổn, lại không cách nào kháng cự?", công chúa lại đến gần, gần như sắp muốn chạm vào mặt hắn. Tả truyện có nói, "Chiêu huề dĩ lễ, hoài viễn lấy đức, đức lễ bất dịch, vô nhân bất hoài "(lấy lễ, tấm lòng chân thành thu phục lòng người – theo Tả Truyện phần Hi công thất niên (Hay Tả Thị Xuân Thu là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN của tác giả Tả Khâu Minh) nhưng đối phó với người không được tự nhiên, quá khắc chế như Tần Mặc, chỉ có thể đi ngược lại con đường cũ.

"Công... Công chúa...", Tần Mặc khẽ giật mình, nỉ non vài tiếng, liền không nói nữa.

Nếu là công chúa không dây dưa với hắn, hắn sẽ trầm mặc canh giữ ở bên cạnh nàng, yên tĩnh, không rời không bỏ. Cho dù có rung động, hắn cũng có thể khống chế được, nhưng là nay... Công chúa vẫn luôn như vậy đối với hắn, hắn có chút không thể xác định chính mình phải chăng có thể kiềm chế được.

Dù sao... Hắn là thật sự thích công chúa, thích rất nhiều năm.

" Sống theo lễ nghi, gò bó theo khuôn phép lại như thế nào? Chẳng có ai lại bởi vậy mà đối xử tốt hơn với ta? Cuối cùng còn không phải là hoa rụng người mất sao ". Chiêu Hoa công chúa thở dài một tiếng, tay trái nhẹ nhàng vuốt lên lông mày của hắn, mắt sắc ảm đạm mấy phần. "Ta mặc kệ trong lòng ngươi có ai, Tần Mặc, ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi nếu đã đáp ứng ta, ta coi như ngươi đã đồng ý!"

Chẳng biết tại sao, giờ khắc này, Tần Mặc nhìn thấy sự bị thương không giấu được trong đôi mắt nàng. Hắn tâm thần chấn động, không lại chống cự, trải qua Chiêu Hoa công chúa lôi kéo, áo ngoài của hắn đã thoát, chỉ còn lại quần áo trong màu trắng.

Tần Mặc bên tai đỏ bừng, tim đập như trống bỏi. Rủ mắt thấy áo ngoài bị nàng trút bỏ ném ở một bên, cảm giác được bàn tay lạnh buốt chậm rãi vuốt lên phía sau lưng hắn, ôn nhu mà không cho kháng cự cởi áo trong của hắn, ngocthuybachdang vuốt lên da thịt hắn, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay nàng truyền đến, lan tràn đến toàn thân, ngón tay mang đến cảm giác điện giật, vượt xa sự đau đớn phía sau lưng.

Hắn thân mình căng cứng, chần chờ một chút, cuối cùng là nhận mệnh nhắm mắt lại, tùy ý tay của nàng tại trên người làm xằng làm bậy.

Hắn gặp chuyện trước giờ tỉnh táo tự kiềm chế, cho dù là đao kiếm tận xương, cũng sẽ không rối tung lên. Chỉ có người trước mắt, chỉ có nữ tử trong ngực, có thể hết một tới hai, hết hai tới ba lần nhiễu loạn lòng hắn, làm cho lòng hắn nguyên bản yên lặng giờ hỗn loạn như ma, nhảy nhót kịch liệt, không bao giờ là chính mình.

Mà thôi, nếu đã hết cách với nàng, liền tùy nàng đi.

Thấy hắn không lại kháng cự, Chiêu Hoa công chúa nhìn xem nam tử ghé vào trên người mình, trong ánh mắt tràn đầy trìu mến, nàng mở bình thuốc ra, cầm miếng vải bông dính đầy nước thuốc.

"Nếu là đau, liền hôn ta", một lời rơi xuống, miếng vải bông trong tay nàng nhẹ nhàng lau lên lưng hắn.

Đau đớn kịch liệt từ sau lưng truyền đến, một cái chớp mắt này, Tần Mặc cắn chặt răng, không rên một tiếng. Tay Chiêu Hoa công chúa đi tới đâu, truyện được đăng tải tại chỗ đó như giống như lửa thiêu tới đó, đau đến trán hắn toát đầy mồ hôi, cả người căng cứng.

Phát giác được thân thể của hắn căng cứng, động tác của Chiêu Hoa công chúa không ngừng, từng chút từng chút lau sạch mỗi một chỗ sau lưng hắn, trong mắt tràn đầy thương yêu, nàng giống như lại quay về khoảng khắc làm cho nàng đau thấu tim gan kia.

Vô số mũi tên nhọn bay tới, Tần Mặc gắt gao che chở nàng, sắc mặt trắng bệch, cái trán đầy mồ hôi, trên người máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ quần áo hắn...

Hắn lại giống như chưa tỉnh, chỉ là nhìn xem nàng, trầm tĩnh nhìn xem nàng, như là muốn khắc sâu dung nhan nàng ở trong tim. Trong mắt không có đau đớn cũng không có oán hận, có chỉ là ôn nhu, hắn nói: công chúa... Đừng khóc...

Ký ức chỗ sâu nhất cùng người trước mắt chậm rãi trùng hợp...

Trong đầu Chiêu Hoa công chúa lý trí ầm ầm sụp đổ, nàng ngẩng đầu lên, dán lên môi hắn, một tiếng thở dài từ miệng mà ra, "Tần Mặc, ta giống như yêu ngươi ——"

Tần Mặc, ta giống như yêu ngươi ——

Ngắn ngủi mấy chữ, lại như là sét đánh ngang trời.

Tần Mặc trong nháy mắt trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn xem gương mặt tuyệt sắc không ngừng phóng to trước mặt. Cho đến khi cánh môi bị một mảnh ấm áp bao trùm, mùi thơm trong veo xông vào mũi, đầu óc hắn trống rỗng, cả người đều giật mình, "Công ——"

Hắn mở miệng, còn chưa nói xong, thừa dịp hắn há miệng, đầu lưỡi linh xảo thăm dò vào miệng của hắn, dễ như trở bàn tay ngậm lấy lưỡi của hắn, một loại cảm giác xuyên qua tim đồng thời ăn mòn hai người, gắn bó như môi với răng. Chiêu Hoa công chúa tay phải không ngừng, nhẹ nhàng lau sạch kim sang dược, một bên lại chủ động ngậm lưỡi của hắn, hút vào trằn trọc triền miên, hôn đến cường thế lại không mất ôn nhu, mạnh mẽ chiếm lấy tất cả thần kinh cùng cảm giác, công thành chiếm đất.

Cảm giác tê dại từ đầu lưỡi vẫn luôn truyền đến da đầu, lại truyền đến cả mỗi ngóc ngách trong người. Tần Mặc né tránh không kịp, chỉ có thể bị động thừa nhận, ngocthuybachdang.điendanlequydon.com đau đớn từ vết thương cùng cảm giác ngứa ở trong lòng hòa quện vào nhau làm cho hắn không biết làm thế nào.

Cho đến khi tay công chúa vuốt ve tới xương cụt, lại bôi hết dược trên lưng hắn. Cho đến khi đau đớn phía sau lưng đạt tới đỉnh điểm, cho đến khi công chúa không bị khống chế phát ra một tiếng than nhẹ, cho đến lúc thân thể càng ngày càng nóng, bắt đầu không bị khống chế...

Tần Mặc hơi hơi rút lui, trong mắt trước giờ trầm tĩnh thêm mấy phần u ám. Nàng nói nàng yêu hắn, nàng thật sự yêu hắn sao?

Nàng ngay tại dưới người hắn, ánh mắt mê ly, hai gò má phiếm hồng, xinh đẹp như hoa đào, đôi môi đỏ mê người như là nhiễm son, đỏ giống như có thể nhỏ ra máu, hắn muốn nàng! Trong lòng của hắn có một suy nghĩ điên cuồng, hắn muốn hung hăng bắt lấy môi mềm, hút lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng, đem nàng nuốt vào trong bụng. Hắn muốn hôn khắp cả người nàng, muốn phủ mỗi một tấc da thịt, muốn chiếm lấy thể xác và tinh thần giống như nàng cường thế chiếm cứ lấy toàn bộ tâm hồn hắn. Ý niệm này một khi sinh sôi, liền nhanh chóng nảy mầm, sinh trưởng, rất nhanh liền trưởng thành đại thụ che trời. Hắn muốn nàng phát điên, muốn đem nàng chiếm thành của mình, hắn yêu nàng không phải sao?

Nào chỉ là yêu, hắn đợi nhiều năm như vậy, nhớ nhiều năm như vậy, suy nghĩ nhiều năm như vậy, cố gắng nhiều năm như vậy chính là vì có một ngày có thể đứng tại bên cạnh bảo vệ nàng. Nay, nàng ngay tại dưới người hắn, hắn chỉ cần chủ động một ít, dù chỉ là chủ động một chút xíu, chủ động hôn lên môi của nàng, chủ động bao trùm lên cánh môi mềm mại kia...

Phát giác được sự do dự của hắn, Chiêu Hoa công chúa bất mãn nức nở một tiếng, vứt miếng vải bông xuống, như dây leo vờn quanh ôm lấy hắn, lại một lần nữa hôn môi hắn, đầu lưỡi gảy nhẹ hàm răng, "Tần Mặc, chớ có lại kháng cự..."

Tần Mặc xiết chặt bụng dưới, căng cứng khó chịu. Hắn ánh mắt trầm tĩnh nhìn xem nàng, mắt sắc càng ngày càng sâu, càng ngày càng đậm, như là nhiễm lên một mồi lửa, không thể tự chủ mở miệng, ngậm lấy cái lưỡi thơm tho đang quấy rối. Một nụ hôn nóng rực rơi xuống, đổi bị động là chủ động, ôn nhu hôn lấy nàng, hôn thâm tình, hôn không bị khống chế, như là muốn đem cả người nàng hút vào trong bụng. Thân mình hai người cách quần áo áp sát vào cùng nhau, gần đến có thể cảm giác được lẫn nhau run rẩy, xuyên thấu qua thân mình run rẩy cảm giác được hai trái tim đang nhảy lên kịch liệt, tâm cùng tâm hòa chung nhịp.

Tần Mặc thân như thiên đường, tâm như hỏa tiễn, trong đầu có một thanh âm đang nhẹ nhàng cổ động hắn: đừng lại kháng cự, liền tiếp thu đi, chỉ cần thêm gần một bước, chỉ cần hơi gần một bước, liền có thể được đến người mong nhớ ngày đêm, mang theo nàng cùng nhau tiến vào thiên đường. Nàng điên rồi, hắn lại làm sao không điên? Hai người cùng nhau phóng túng, cùng nhau trầm luân, cùng nhau không quan tâm, cùng nhau rơi vào vô biên vô tận... Bên trong, cho dù là vào địa ngục lại làm sao, nếu là trong địa ngục có nàng, vậy đối với hắn mà nói, chính là thiên đường. Tần Mặc hôn nàng, đem thân mình nàng ôm vào trong ngực, ánh mắt thâm thúy, thấp giọng lẩm bẩm, "Công chúa, thuộc hạ nhịn không được...", thanh âm khàn khàn.

Chiêu Hoa công chúa nghênh tiếp ánh mắt nóng rực của hắn, rõ ràng phát giác được có một cỗ nóng rực, cứng rắn chống đỡ thân mình nàng, cường hãn đến làm cho nàng không cách nào coi nhẹ, sắc mặt nàng đỏ lên, hiện tại liền muốn cùng với hắn một chỗ sao? Ý nghĩ này vừa ra, chỉ là do dự một chút, nàng liền cong môi cười một cái, tới gần sát tai của hắn, thấp giọng dụ dỗ nói: "vậy cũng không cần nhịn."

Vành tai bị nàng ngậm, có một dòng điện dâng lên, lan tràn toàn thân, Tần Mặc nắm cả eo của nàng, lần này, nửa phân do dự đều không có, không thể tự nhịn được hôn tới.

Nụ hôn nóng rực rơi vào giữa hai lông mày, ánh mắt, cái mũi, bên môi. Đây là người con gái hắn yêu nhất, là nữ tử hắn muốn bảo vệ cả đời, người hắn mến yêu giờ phút này ngay tại dưới thân hắn run rẩy, là ông trời chiếu cố hắn mà! Mỗi một nụ hôn rơi xuống, tâm liền trầm luân một lần, mỗi hôn một chỗ, liền hãm được càng sâu, hôn đến tình thâm, hôn đến ý nồng. Hôn đến càng phát ra không bị khống chế, ôm nàng thân thể căng đến thật chặt, cả người run rẩy, giống như giờ khắc này chính là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Thời gian qua nhanh, thế sự xoay vần, chỉ vừa hôn đó là cả đời. Giống như một khắc sau chính là sông cạn đá mòn, núi không còn đất, nước sông chưa cạn, mùa đông sấm chớp (trích thơ Thượng da – thời Hán), cũng không thay đổi lòng, lại nhiều hôn một lần liền sẽ hoàn toàn không bị khống chế, lại nhiều một giây sẽ nổi điên, hắn đã nhanh muốn điên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tên đầu gỗ này

Edit: Lãng

Không…… Không được……

Hắn không thể mặc kệ như vậy! Trong lòng có một âm thanh vang lên rõ ràng, công chúa là cành vàng lá ngọc, thánh chỉ đã hạ. Ngày sau nàng phải gả cho thế tử gia, nếu giờ phút này hắn muốn nàng thì nàng phải làm sao?

Tần Mặc run rẩy cả người, hắn nỗ lực khắc chế, nhẹ nhàng hôn nàng, tay lại gắt gao nắm chặt chặt, lực đạo lớn đến có chút mất khống chế, chăn lụa bị hắn nắm chặt tạo thành vết nhăn. Hắn không đoán được tâm tư của công chúa, nếu nàng chỉ thuận miệng nói, nếu giờ phút này nàng chỉ nhất thời hứng thú, có lẽ, nàng hôn môi hắn chỉ là sợ miệng vết thương hắn quá đau, muốn dùng phương thức này phân tán sự chú ý của hắn. Nếu là, nàng cũng không biết bản thân đang làm những gì, cũng không biết như vậy sẽ có hậu quả gì…… Ngày sau nàng đổi ý thì phải làm sao?

Đi một bước này, chính là gương vỡ khó lành, không thể cứu vãn……

Hắn làm sao có thể…… Hắn làm sao có thể xúc phạm tới nàng!

Đôi mắt Tần Mặc vốn dĩ lạnh nhạt biến đen, ảm đạm đến phát cuồng, đôi mắt trở nên thâm thúy mà tối tăm. Môi mỏng từ da thịt trơn bóng của nàng rời xuống, dọc theo cổ, hôn lên xương quai xanh, dưới thân cứng rắn để vào nơi mềm mại của nàng. Chỉ cần cởi bỏ quần áo, hắn liền có thể muốn nàng, hoàn toàn triệt để có được nàng..

Ngón tay Tần Mặc run rẩy xoa ngực nàng, cố gắng nhẫn nhịn điểm trúng huyệt ngủ của nàng, lúc nàng không thể ngờ thì mắt đã khép lại. Hắn thở dài một tiếng, chôn đầu vào trong tóc nàng thở hổn hển, cố gắng đè nén, ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Hắn không phải phải Liễu Hạ Huệ, nữ nhân mình yêu nằm trong ngực, cho dù hắn có khả năng tự khống chế mạnh hơn nữa cũng khó có thể tự kiềm chế. Nếu hôn tiếp thì hắn không thể bảo đảm chính mình có thể khống chế được hay không. Hắn đã sắp phát điên…

Những chuyện điên rồ này, một mình hắn chịu đựng là tốt rồi.

Nếu như phóng túng, nếu như trầm luân, nếu muốn xuống địa ngục, một mình hắn đi là được, làm sao có thể liên lụy nàng.

Hắn không muốn, cũng không cho phép bản thân xúc phạm tới nàng dù chỉ một chút.

Tần Mặc ôm lấy mỹ nhân đang ngủ say, duỗi tay lau đi mồ hôi ướt đẫm trên trán nàng, nhìn khuôn mặt nàng còn đang đỏ ửng, suy nghĩ trăm đảo ngàn xoay, cuối cùng đành thở dài bất đắc dĩ. Nghĩ đến những lời nói ngang ngược của nàng lúc trước, không biết lúc tỉnh lại, nàng sẽ tức giận như thế nào?

Tưởng tượng đôi mắt nàng mang nước mắt, bĩu môi tức giận nhìn hắn, kể ra bản thân đáng thương thế nào, lên án hắn vô tình vô nghĩa. Khóe môi Tần Mặc lại sâu thêm vài phần, ánh mắt trở nên ấm áp, ôn nhu đến mức có thể chảy ra nước. Chút mưu kế của nàng, hắn không phải không hiểu, nhưng nàng cố tình như vậy lại khiến hắn bó tay không có biện pháp.

Nàng bá đạo, nàng cường thế, nàng yếu thế, nàng cố ý thân cận, nàng đùa giỡn, cũng làm hắn đỏ mặt tránh né, trong lòng dâng lên một chút vui mừng không nên có.

Mỗi một lần mặt đỏ tai hồng, mỗi một lần kinh hoảng luống cuống, mỗi một lần không thể tránh được. Hắn đã không phân rõ,hắn né tránh rốt cuộc là vì tâm vững, hay là vì tâm kháng cự……

Chỉ sợ rằng nàng vĩnh viễn cũng không biết, bản thân có dáng vẻ chọc người yêu thương như thế nào. Có bao nhiêu lần hắn nắm chặt tay, cố nén xúc động đi đến ôm nàng.

Tần Mặc mặc áo trong vào, ánh mắt trầm tĩnh nhìn nàng, nàng thì ra…… nguyện ý đem thân mình cho hắn, chỉ điểm này cũng đủ làm hắn âm thầm vui mừng. Tần Mặc trong lòng xúc động, cuối cùng không nhịn được nội tâm rung động nhẹ nhàng hôn lên giữa trán nàng, mang theo vô tận nhớ nhung cùng không nỡ, đem nàng ôm vào trong lòng, ôm nàng đi ngủ, lúc sắp ngủ, thấp giọng nói một tiếng, " Công chúa, trong lòng thuộc hạ không có người khác,

cả đời này, chỉ có mình nàng, là đủ", thanh âm ôn nhuận mà kiên định.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua cửa sổ giấy, lẳng lặng soi xuống, đêm nay, một mảnh mông lung, trăng này, thật là sáng……

Ngày thứ hai, Chiêu Hoa công chúa tỉnh lại, thần sắc mê mang.

Nàng mơ thấy Tần Mặc, trong mộng hắn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng hôn nàng. Ở bên tai nàng kể ra tâm sự, tỉnh lại, bên người lại trống rỗng, tay nàng vỗ về cái trán, lẳng lặng hồi tưởng, đêm qua nàng bôi dược cho Tần Mặc. Sau đó, hai người hôn nhau, sau đó nàng liền ngủ mất……

Hắn vậy mà điểm huyệt ngủ của nàng!

Nàng rõ ràng cảm giác được biến hóa của hắn, trán hắn thấm đẫm mồ hôi, hô hấp của hắn càng lúc càng trầm trọng, thân mình hắn cứng đờ, hắn rõ ràng động tâm, hắn rõ ràng muốn nàng! Nhưng mà, hắn lại dừng lại, ở thời điểm quan trọng lại dừng lại!

Cái tên đần độn này! Ngu ngốc! Đầu gỗ!

Chiêu Hoa công chúa xốc chăn lên đứng dậy, sắc mặt xanh mét, " Tố Y ——"

Tố Y bưng bồn đồng tiến vào liền thấy công chúa để chân trần đứng trên mặt đất, sắc mặt không vui, nàng vội vàng tiến lên hầu hạ công chúa rửa mặt.

" Công chúa, trên mặt đất lạnh……", Tố Y chưa nói xong, đôi mắt nghiêm túc của công chúa đã bắn tới, " Tần Mặc đâu, hắn đi đâu rồi?"

Tố Y ngẩn ra, vội vàng rũ đầu xuống, cung kính trả lời, " Bẩm công chúa, sau khi Tần thống lĩnh tỉnh lại đã đi đến sau núi luyện võ, tắm gội. Khi đến đây thấy công chúa vẫn chưa tỉnh liền rời đi, giờ này có lẽ đang ở thiên viện."

" Luyện võ?", Chiêu Hoa công chúa lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt lại âm trầm vài phần, " Bị trọng thương như vậy còn không ngoan ngoãn nằm cho bổn cung! Ba mươi gậy kia là mưa bụi sao? Nếu là người khác ăn một vài gậy cũng muốn nằm trên giường mười ngày nửa tháng. Hắn ngược lại, trực tiếp chạy đi luyện võ, tinh lực đúng là tràn đầy!". Câu nói cuối cùng có thể nói là nghiến răng nghiến lợi.

Trước nay đều là nam tử muốn khinh bạc nữ tử, có ai giống hắn thịt mỡ đến miệng cũng không ăn, hắn là cái gì, Liễu Hạ Huệ sao?

Nàng tuy trách cứ nhưng trong giọng nói lại lộ rõ vẻ lo lắng, rõ ràng là để ý Tần thống lĩnh.

Tố Y không rõ, lại càng không biết vì sao sáng sớm công chúa đã nổi giận, nàng nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: " Nô tỳ đi hỏi vài vị thị vệ hành hình, bởi vì xưa nay Tần thống lĩnh đối với cấp dưới rất tốt, trong bọn họ cũng có người từng nhận ân huệ của Tần thống lĩnh. Bởi vậy,lúc đánh là dùng kỹ thuật, thương thế kia nhìn nghiêm trọng, thật ra đều chỉ là bị thương ngoài da, không có động đến gân cốt, công chúa…… cứ yên tâm đi."

Trong phòng hình phạt này đều có kỹ thuật, đánh nặng nhẹ đều có biện pháp, thương thế như thế nào đều nằm trong lòng bàn tay người hành hình. Thương thế này nhìn có chút nghiêm trọng, máu tươi chảy ròng đều là làm cho người ngoài xem. Người chịu phạt chỉ đau đớn một chút, tĩnh dưỡng mấy ngày liền có thể khỏi hẳn. Có những thương thế nhìn bên ngoài không có gì, kỳ thật bên trong đã sớm gãy xương cốt đứt gân, nghiêm trọng đến nỗi có thể tê liệt.

" Hừ, bổn cung có gì không thể yên tâm, thương thế của hắn như thế nào, bổn cung vốn dĩ không quan tâm!", Chiêu Hoa công chúa ngoài miệng khinh thường, vẻ mặt giận dữ lại dịu đi vài phần.

Tố Y nhìn bộ dạng công chúa mạnh miệng, cong môi cười, dáng vẻ này của công chúa rõ ràng là nhìn trúng vị Tần thống lĩnh kia, ngoài miệng lại không chịu thừa nhận. Nàng tiến lên, thuần thục thay quần áo cho công chúa, chải đầu, " Công chúa, quần áo lúc trước đặt cho Tần thống lĩnh đã làm xong, nô tỳ lo lắng quá mức mất mặt, đặc biệt phân phó cũng làm mấy bộ cho thị vệ bên cạnh hắn, lúc này đã đưa qua."

Chiêu Hoa công chúa cúi đầu ừ một tiếng coi như đáp lại, nàng vươn bàn tay trắng, lấy một trâm bạch ngọc tinh xảo cầm trong tay thưởng thức, nhẹ nhàng nói: " Người hầu hạ bên cạnh bổn cung cũng không ít, chỉ là người tri âm như ngươi và Tần ma ma không nhiều lắm. Truyền lệnh xuống dưới, truyện được đăng tại sau này lời nói của Tần Mặc chính là lời của bổn cung, thân thể Tần Mặc là thân thể bổn cung. Nếu hắn lại tự ý lãnh phạt, trước tiên phải tới báo cáo bổn cung, nếu ai dám tổn thương hắn dù là một cọng lông, bổn cung lột da hắn!"

" Công chúa yên tâm, đêm qua nô tỳ đã âm thầm dặn dò việc này, sau này tất nhiên không có ai dám khó xử hắn, cũng không có ai dám đem việc này nói ra". Tố Y nghe vậy, nhếch miệng cười một cái, khéo tay nhẹ đảo, nhanh chóng tạo cho công chúa một kiểu tóc đơn giản, hạ thấp giọng, nói: " Hai cung nữ mà công chúa hoài nghi kia đã âm thầm đưa đi, hiện giờ theo hầu hạ đều là người đáng tin cậy."

" Ừ, làm tốt lắm", Chiêu Hoa công chúa nhìn về phía gương đồng, người trong gương một thân áo trắng, tóc dài đen như mực chỉ dùng một cây trâm cài lên, nhìn qua thật sự thanh tú trang nhã, nàng xoay đầu, nhìn Tố Y một cách thưởng thức, " Không hổ là người Hàn thượng cung tự mình đưa tới, tác phong hành sự của ngươi thật sự rất hợp ý của bản cung."

" Có thể vì công chúa phân ưu (*), là vinh hạnh của nô tỳ". Tố Y khom lưng hành lễ, ngẩng đầu, thấy tinh thần công chúa rất tốt, mi tâm tràn đầy tự tin, vẻ kiên định khác biệt rất lớn với dáng vẻ u sầu lúc trước. Trong lòng vui mừng, trên mặt lại thêm nhiều phần vui vẻ, " Nô tỳ thấy công chúa ngã một lần liền giống như thay đổi thành một người khác, cả người đều khác trước, như là về lại ba năm trước."

(*): san sẻ, chia sẻ, giúp đỡ

Ba năm trước……

Đó là lúc phụ hoàng vẫn còn sống.

Chiêu Hoa công chúa ngẩn ra, đôi mắt hơi trầm xuống, hiện lên đau thương cùng hoài niệm. Khi phụ hoàng còn trên đời, cảm tình ba huynh muội bọn họ còn hòa thuận. Phụ hoàng chưa bao giờ đem nàng trở thành nữ nhi mà dạy dỗ, mọi chuyện đều theo ý nàng, không yêu cầu nàng phải theo khuôn phép cũ, chỉ mong nàng buông thả mà sống. Khi đó mỗi ngày nàng đều làm những chuyện mình thích, dù cho mẫu hậu lạnh nhạt với nàng cũng chưa từng can thiệp đến sinh hoạt của nàng. Nàng không biết nhẫn nhịn là gì.

Phụ hoàng là một người si tình, cả đời chỉ yêu chiều một mình Tô quý phi, ba năm trước đây đột nhiên nhiễm trọng bệnh, bạo bệnh mà chết, sau khi người chết, Tô quý phi uống rượu độc tự sát đi theo người. Từ đó về sau, hoàng huynh đăng cơ, sinh hoạt của ba huynh muội bọn họ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hai năm trước, Yến Vương năm lần bảy lượt mở miệng chống đối mẫu hậu. Nàng tuy bất mãn nhiều hành vi của mẫu hậu, cũng không cho phép người khác bôi nhọ mẫu hậu như vậy, nhiều lần nổi lên tranh chấp cùng Yến Vương, dần dần, quan hệ xa dần……

Chiêu Hoa công chúa nhíu chặt mày.

Trong lòng nàng đột nhiên toát ra một suy nghĩ hoang đường, Yến Vương hận mẫu hậu như vậy, có thể hay không bởi vì hắn đã biết bí mật gì? Còn hoàng huynh, ánh mắt nhìn mẫu hậu một mảnh băng giá. Ban đầu nàng cho rằng là do hoàng huynh sủng ái nàng, không chịu được nàng bị mẫu hậu chèn ép nên bất mãn với mẫu hậu, nhưng hôm nay nghĩ kĩ lại hình như sau khi phụ hoàng mất, thái độ của hoàng huynh đối mẫu hậu liền thay đổi…… Chuyện này rốt cuộc là vì sao?

Trong lòng nàng mơ hồ có một cảm giác, tất cả những chuyện này có quan hệ với việc phụ hoàng mất. Sau khi trùng sinh, một lần nữa xem lại mọi chuyện, tất cả giống như đều sáng tỏ, rồi lại giống như ẩn giấu trong sương mù.

Mẫu hậu rốt cuộc vì sao lại thiên vị nhà mẹ đẻ như thế, thậm chí ngay cả nữ nhi của mình cũng không quan tâm? Kiếp trước Yến Vương rốt cuộc là tốt hay là xấu, hắn rốt cuộc có hại hoàng huynh không? Còn có Tô Thừa Tướng, hắn đối với phụ hoàng trung thành tận tâm, lại năm lần bảy lượt ở trong triều đình cùng hoàng huynh đối nghịch, hơn nữa còn cùng Bình Tây hầu gia âm thầm lui tới, nhưng cuối cùng hắn lại vì Yến Vương chắn kiếm, trước khi chết hò hét thề sống chết bảo hộ Đại Minh giang sơn…… Người như vậy, thật sự là nghịch thần tặc tử?

Chiêu Hoa công chúa ổn định lại tâm trạng, đem đủ loại nghi hoặc giấu ở trong lòng, dò hỏi: " Gần đây, trong cung có tin tức gì không?"

" Bẩm công chúa, Hàn thượng cung đã đến ngoại viện, công chúa có cần truyền nàng đến?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36: Tần Mặc nổi giận

Edit:ngocthuybachdang.

"Hàn thượng cung?", Chiêu Hoa công chúa trầm ngâm chốc lát, nhạt tiếng nói: "Trên núi thanh tĩnh, gọi thêm Tần ma ma, chờ một lúc cùng bản cung lên núi đi một chút."

"Vâng, công chúa."

"An Ninh quận chúa giờ này ở nơi nào?"

"Quận chúa sáng sớm liền đi chùa Phật An, nói có người bạn tới."

Chiêu Hoa công chúa lông mày nhíu lại, chuyển hướng nàng, "Bạn bè? Từ đâu tới?", trong kinh nữ tử quyền quý dễ dàng thận trọng, phần lớn chướng mắt cô nương cả ngày vũ đao lộng thương, cho rằng chỉ những người thô bỉ mới đụng tới, tiểu ma tinh này cũng sẽ có bạn bè?

Tố Y lắc đầu, "Chuyện này... Nô tỳ cũng không biết, giống như không phải là xuất thân quan lại."

"Như thế có ý tứ", Chiêu Hoa công chúa hé miệng cười một cái, ngón tay thon dài chậm rãi sờ lên môi, đôi mắt nhắm lại, chỉ trong chốc lát không có gặp Tần Mặc, nàng liền muốn hắn, " Ai đưa quần áo qua cho Tần Mặc ?"

"Ngoài viện tam đẳng cung nữ Oản Nhi, quần áo đều là từ tú nương tốt nhất làm ra. Nô tỳ đã căn dặn, làm cho Tần Thống lĩnh năm bộ, thị vệ Mã Thứ làm ba bộ."

" Ừ ", Chiêu Hoa công chúa cúi thấp mặt xuống, ngẫm nghĩ, cười khúc khích, " Mã thị vệ là một người thú vị, tiểu cung nữ non nớt, chưa hẳn nói được dễ hiểu. Ngươi mang theo thái y đi cùng, phải dùng loại dược tốt nhất, cần phải trong thời gian ngắn nhất làm cho hắn khôi phục. Dặn hắn ban ngày tĩnh

dưỡng, không cần theo tới hầu hạ, hết thảy chi phí ăn mặc của hắn đều ghi tạc trương mục bản cung. Nhớ kỹ, không thể biểu lộ ra, làm cho hắn nhìn ra dị dạng, người kia trời sinh tính đạm bạc, đại khái không thích bị người đối đãi khác ", công chúa tinh tế dặn dò.

Công chúa nói chính là ban ngày, lại chưa nói buổi tối...

Tố Y khẽ giật mình, cúi thấp đầu, yên tĩnh lui xuống, nàng còn chưa từng thấy công chúa đối với người nào như thế để bụng. Cho dù là thế tử gia, trước kia lúc công chúa cùng hắn vẫn còn tốt, đối với hắn cũng chỉ là so với người bên ngoài tốt hơn mấy phần, vẻ mặt ôn hoà một ít mà thôi, lại chưa từng mọi chuyện hỏi đến, khắp nơi lưu ý, hận không thể đối với hắn đào tâm đào phổi.

Cái này thật là ngậm trong miệng sợ tan, cầm tại trong lòng bàn tay sợ ngã, rất là bận tâm hắn cảm thụ, không cho phép hạ nhân đặc biệt đối với hắn.

Sau khi nàng đi, Chiêu Hoa công chúa đi chân trần, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, nhìn ánh bình minh bên ngoài, mặt mày lâm vào suy tư.

Hàn thượng cung thân phận đặc biệt, nàng tới chỗ này, chắc không chỉ là mẫu hậu an bài đơn giản như vậy, xem ra trong cung, không yên ổn.

Thiên viện.

Mã Thứ kích động vuốt ve quần áo mới ở trên giường, cả khuôn mặt đỏ bừng, cao hứng bừng bừng nói: "Tần Thống lĩnh ngươi nhìn, đây là công chúa phái người đưa tới quần áo, cái này nhưng là chuyên môn vì ta định chế. Truyện được đăng tại. Công chúa nàng rất là coi trọng ta đây, đúng rồi, cũng có đưa cho ngươi."

Hắn mở ra, chọn kiểu dáng mà mình thích, nhìn kỹ một chút, sờ sờ lên mặt vải dệt, nhịn một chút, cuối cùng là cắn răng, lại từ đó rút ra hai bộ, lại chọn ba bộ ở khay bên cạnh đưa đến trên giường Tần Mặc, "A, mấy bộ này là cho ngươi, ngươi mau mau thử xem."

Tần Mặc tiếp nhận, nhìn lướt qua, thần sắc thản nhiên, hắn đối với mấy vật ngoài thân trước giờ không coi trọng.

Mã Thứ lại hưng phấn cởi áo ngoài, chọn một cái áo khoác màu trắng thêu hình trăng lưỡi liềm ra thử, lại phát hiện chính mình căn bản liền mặc không vừa. Hắn dáng người thấp bé, hơi mập mạp, cùng Tần Mặc đứng tại một chỗ, một người vóc người cao lớn vĩ ngạn, một người vóc người ngắn nhỏ, thấp như bí đao.

Hắn xắn lấy tay áo, đem vạt áo kéo lên, lại như thế nào cũng kéo không đi lên, chỗ bả vai dài ra mấy tấc, vạt áo kéo tới gót chân, hiển nhiên là quá dài. Mã Thứ bất đắc dĩ cởi áo khoác ra, lại lần nữa chọn một bộ màu đen mặc lên người, vẫn là tình huống như vậy, quần áo căn bản không vừa vặn.

Mã Thứ tức giận đem quần áo ném, bất mãn nói: "Những người này thật sự là, ngay cả bộ quần áo cũng làm không được. Không phải là nơi này kích cỡ không đúng, chính là chỗ đó có vấn đề, nhất định phải nói cho công chúa, trị tội của bọn hắn. Tần Thống lĩnh, không bằng ngươi cũng thử nhìn một chút, nếu ngươi cũng không vừa người, chúng ta cùng nhau trả lại."

Mã Thứ nói xong, cầm xiêm y lật nhìn mấy lần, kêu lên sợ hãi, "Lại còn là Danh Tú lâu, đó nhưng là cửa hàng lớn nhất kinh thành, nhà này dùng chất liệu thượng thừa, chế tạo tinh mỹ, mỗi một bộ quần áo đều có giá trị không nhỏ, bộ quần áo này ta nhìn chí ít cũng cần năm lượng bạc. Trời ạ, không nghĩ tới công chúa như thế thiện đãi ta!"

Hắn lôi kéo xiêm y nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, không bỏ được lại sờ đi lên, cảm giác tơ lụa lạnh buốt, thật sự là yêu thích không rời, nhịn không được lại thử một lần, phát hiện thật là mặc không vừa. Cuối cùng nhụt chí cuộn tròn, ném lên giường, quay đầu, thấy Tần Mặc mặc chỉnh tề, dường như dự tính ra ngoài, hắn thở dài một hơi, nói: "Tần Thống lĩnh, ngươi nói công chúa đến tột cùng là nghĩ như thế nào? Nàng đã là thích ta, vì sao không cho ta đi theo hầu hạ, ngược lại là chọn ngươi làm thị vệ cận thân? Nếu là nàng đối với ta vô ý, vì sao cho ta đưa xiêm y. Tần Thống lĩnh, ngươi nói công chúa có phải muốn ta làm nam sủng hay không?"

Tần Mặc: "...", hắn giờ phút này đã muốn biết được, những chuyện này tất cả đều là do Mã Thứ một mình suy nghĩ lung tung.

Nghĩ đến mọi chuyện đêm qua phát sinh, trong lòng hắn có một cảm giác cổ quái, lẽ nào công chúa tưởng chiêu hắn làm nam sủng?

Ý nghĩ này vừa ra, ngocthuybachdang hắn mặt mày lạnh lùng, trong lòng rất là phức tạp, cũng không biết nếu thật sự là như thế, hắn nên làm thế nào cho phải.

Mã Thứ thấy hắn trầm mặt không nói lời nào, tiến lên đẩy hắn, đưa cho hắn một ánh mắt mập mờ, đổi chủ đề, "Tần Thống lĩnh, ngươi đêm qua lại chưa về, rốt cuộc đi nơi nào?"

Tần Mặc nghĩ sự tình, nhíu mày lại, mím môi, không nguyện trả lời.

"Ta Tần Đại thống lĩnh, ta biết, ngươi không muốn nói, không ai bắt buộc ", Mã Thứ cười hắc hắc, đối hắn nháy mắt ra hiệu, "Nhưng chúng ta quan hệ không tầm thường, ngươi coi là thật ngay cả ta cũng giấu diếm? Ngươi nói thật với ta, ngươi đêm qua có phải lại đi phong lưu hay không? Rốt cuộc là cô nương nhà ai có thể lọt vào mắt ngươi, làm cho ngươi như vậy lưu luyến quên về?"

Tố Y mang theo thái y đến đây, rất xa nghe thấy hắn lời nói này. Ngay sau đó bước chân dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác đưa cho thái y một ánh mắt chớ có kinh động, chính mình lặng yên đến gần.

Trong phòng, nghĩ đến đêm qua kiều diễm, Tần Mặc mặt không đổi sắc, ánh mắt lại hiện lên một tia mất tự nhiên. Hắn xoay người, rót một chén trà, chậm rãi uống, không nói một lời.

Mã Thứ nhìn hắn ánh mắt biến hóa, đôi mắt sáng lên, có ẩn tình, rất có ẩn tình!

Tần Mặc là ai a, đó là trời sập xuống đều bền lòng vững dạ, hắn còn chưa bao giờ thấy qua hắn lộ ra thần sắc xoắn xuýt như vậy, xem ra quả thật là ở bên ngoài có nữ nhân.

"Chẳng lẽ là bị ta nói trúng?", hắn khẽ đảo mắt, trên mặt treo một nụ cười đầy ranh mãnh, "Đây thật là tin tức quan trọng, đường đường Tần Đại thống lĩnh thế nhưng có người trong lòng, còn hàng đêm ngủ lại. Tần Thống lĩnh, ngươi coi là thật không chịu nói ra tên của nữ tử kia? Minh cô nương như thế muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài hoa có tài hoa, muốn gia thế có gia thế. Nữ tử như vậy ngươi đều không nhìn trúng, ta cũng không có gặp ngươi thường ngày cùng vị cô nương nào đi được gần, lẽ nào... Hai ngày này ở cùng với ngươi, là nữ tử thanh lâu?

Ngoài phòng Tố Y nghe vậy, trong lòng vui vẻ, nàng quả nhiên không có nhìn lầm, vị Tần Thống lĩnh là người đáng tin, đang chờ đi vào. Mã Thứ nói một câu xong nhẹ nhàng đi lại, Tố Y dừng lại, có chút lảo đảo, lông mày chăm chú nhíu lại, Mã thị vệ thật đúng là trong mồm chó nhả không ra lời hữu ích đến. Hắn nói cái gì, công chúa thân phận tôn quý, há có thể cùng nữ tử thanh lâu đánh đồng!

Tần Mặc cầm chén trà bóp chặt, trong mắt hiện lên không vui, "Mã Thứ, chớ có hồ ngôn loạn ngữ."

Mã Thứ chưa từng phát giác được dị dạng, còn tại nơi đó tự mình suy đoán, nói, "Nếu là nữ tử thanh lâu cũng nói thông được, không nghĩ tới ngươi như vậy lãnh tâm mặt lạnh cũng sẽ đi thanh lâu a, ha ha... Tần Thống lĩnh, có cái gì không thể thừa nhận đây này, tất cả mọi người là nam nhân mà, nữ tử kia đến tột cùng là ai? Nhìn ngươi lần này bộ dáng trầm mê, nghĩ đến nàng công phu rất cao, không bằng hôm nào khác ta cũng đi thử xem nàng..."

"Vèo ——"

Chén trà trong tay Tần Mặc lăng không mà lên, nước trà trong chén nghiêng mà ra, trên không trung xẹt qua một đường cong, chén trà xé gió, mang theo khí thế sắc bén hướng về ngực Mã Thứ bay tới.

Giống như bảo kiếm sắc bén, mang theo sát khí lạnh lẽo.

Mã Thứ còn đang cười đùa, đột nhiên phát giác được không đúng, sợ tới đôi mắt trừng một cái, không kịp kinh hãi, vội vàng nghiêng người tránh khỏi, chén trà " xoảng " một tiếng rơi trên đất, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, mảnh sứ bén nhọn bắn tung tóe khắp nơi.

Thanh âm vang vọng trong phòng.

Lập tức, trong phòng lặng ngắt như tờ...

Mã Thứ ngây ngốc mà liếc nhìn mảnh vỡ dưới đất, nhìn xem đầy đất bừa bộn, không thể tin ngẩng đầu, nhìn chăm chú về phía Tần Mặc, "Tần... Tần Thống lĩnh, ngươi...", hắn lắp bắp hồi lâu, lại là nửa câu đều không nói được.

Tần Đại thống lĩnh tuy là lạnh lùng, lại là trong doanh công nhận người tốt. Hắn tựa như đối sự tình gì cũng không để tâm, mọi thứ không cùng ngườii so đo, chưa từng đỏ mặt với ai, phát giận, như như vậy động thủ, thật đúng là lần thứ nhất, hắn là nơi nào chọc hắn?

Mã Thứ ngơ ngác ngẩng đầu, thấy Tần Mặc toàn thân áo đen đứng ở nơi đó, toàn thân trên dưới lộ ra khí chất lãnh ngạo, gương mặt tuấn mỹ như là dát lên một tầng băng sương thật dầy, nhìn hắn liếc mắt một cái, nguyên bản ánh mắt đạm mạc không còn, trở nên lăng lệ mà doạ người. Hắn mở miệng, thanh âm băng lãnh: " Ở đâu nói nhảm nhiều như vậy, nên nói cái gì, không nên cái gì, ngươi không rõ ràng sao?"

Mã Thứ lại là ngẩn ngơ, vẫn không hiểu, hắn rốt cuộc nói sai cái gì, lại dẫn tới Tần Thống lĩnh phát lớn như vậy tính tình?

Mã Thứ lúng túng sờ sờ gáy, ấm ức cười một cái, tưởng tiến lên, lại có chút e ngại Tần Mặc, muốn hỏi rốt cuộc là nơi nào nói sai, lại sợ hắn một lần nữa phát cáu.

Hắn mím môi, chẳng lẽ là bởi vì nữ tử thanh lâu? Hắn chẳng qua là nghĩ đùa một chút, Tần Đại thống lĩnh nhìn trúng nữ tử, hắn nào dám đụng? Hơn nữa, nếu thật là một nữ tử thanh lâu, chỗ kia nơi bướm hoa, tiêu sái xong liền quay người rời đi, ai sẽ thật sự để ở trong lòng, cũng không nên phát lớn như vậy tính tình.

Ngoài cửa Tố Y nghe đến đó, nỗi lòng lo lắng triệt để để xuống, nàng cười nhẹ đi lên trước, đẩy cửa ra, mặt mày cong cong, "Tần Thống lĩnh, Mã thị vệ, các ngươi có từng thu được quần áo?"

Mã Thứ vừa thấy Tố Y tới, vội vàng nghênh đón tiếp lấy, "Tố Y cô nương tới, quần áo nhận được, đa tạ công chúa ý tốt, chính là có một chút..."

"Làm sao vậy?", Tố Y liếc mắt nhìn Tần Mặc, đôi mắt từ chỗ quần áo trên giường hắn xẹt qua, lại dừng tại trên người Mã Thứ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bản cung muốn làm chút việc

Edit:ngocthuybachdang.

" Quần áo không vừa người", Mã Thứ chạy tới, đem bộ quần áo màu trắng thêu hình mặt trăng cầm lấy, ướm lên người, khoa tay múa chân một phen. "Tố Y cô nương ngươi nhìn, cái áo này chỗ cần dài thì quá ngắn, chỗ nên ngắn lại quá dài, căn bản cũng không phải là dựa theo kích cỡ của ta!"

Tố Y khẽ giật mình, ánh mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, lại nhìn Tần Thống lĩnh, lập tức phản ứng lại, có chút im lặng, cũng có chút buồn cười, " Hóa ra Mã thị vệ thích kiểu dáng này..."

Nàng cụp mắt, che khuất ý cười trong mắt, công chúa sở dĩ sẽ chú ý đến hắn, tất cả đều là bởi vì hắn cùng Tần Mặc đi rất gần. Nàng đi theo bên cạnh công chúa nhiều năm, đối tính tình công chúa cực kỳ thấu hiểu. Công chúa nàng nhìn bề ngoài giống như lạnh nhạt, đối với người nào đều không khác mấy, nhưng kỳ thật nàng phân rõ ràng nhất, quan tâm ai, liền thật sự để ở trong lòng, khắp nơi vì hắn cân nhắc; không quan tâm ai, liền hoàn toàn không quan trọng.

Trước mặt thị vệ tuy là ngu dốt, ngược lại là có chút ý tứ, chỉ là tính tình tự mình đa tình... Thật sự là làm cho người ta có chút bất đắc dĩ.

Nàng cười khẽ nói: "Khi đó vì hai vị làm xiêm y, cân nhắc đến hình dáng hai vị, đặc biệt làm hai kiểu khác nhau, trên tay ngươi cầm, là cho Tần Thống lĩnh."

"Hả?", Mã Thứ ngẩn ngơ, hắn là cầm nhầm, trách không được...

Hắn trên mặt lúc thì trắng, lúc thì xanh, một hồi đen. Cuối cùng, cười cười xấu hổ, cầm cũng không được mà ném cũng không xong.

Tố Y nhìn hắn quẫn bách, lại là cười một cái, "Đều là tiểu cung nữ không hiểu chuyện, lúc đưa tới chưa nói rõ ràng. Nếu Mã thị vệ thích kiểu dáng này, ta sẽ nói người ta làm một bộ nữa đưa tới, nhưng thật ra ta lại thấy bộ màu xanh lam rất tôn lên khí chất của Mã thị vệ , Mã thị vệ không bằng mặc thử xem?"

Mã Thứ nguyên bản cảm xúc sa sút lại một lần nữa dâng cao, "Màu lam? Cái gì màu lam?"

Tố Y đem mấy bộ quần áo trên giường Tần Mặc đưa đến trong tay Mã Thứ, "Ngươi mặc này đó, nhất định đẹp mắt, cái này chất liệu nhẹ nhàng, mùa hè mặc thoáng khí, so với bộ màu trắng kia tốt hơn nhiều, Mã thị vệ không bằng đi thử một lần?"

Mã Thứ vui sướng đem quần áo ôm lấy, quay đầu nhìn Tần Mặc, trên mặt tươi cười thu liễm, ngocthuybachdang đến bây giờ hắn còn không biết mình rốt cuộc vì sao đắc tội Tần Thống lĩnh. Hắn ngượng ngùng nhéo nhéo cái mũi, có chút luống cuống, đang muốn cáo lui, thanh âm lành lạnh của Tố Y truyền đến, "Công chúa nếu đã chọn Tần Thống lĩnh làm thị vệ cận thân, tự nhiên phải ở bên cạnh bảo hộ công chúa an toàn. Hắn hai ngày này đều là phụng dưỡng bên ngoài phòng công chúa, ngày sau cũng sẽ như thế."

Mã Thứ biến sắc, Tần Thống lĩnh phụng dưỡng tại ngoài phòng công chúa, hắn vừa đi nói tìm nữ tử thanh lâu...

Chẳng phải là đại biểu cho hắn nhục mạ công chúa...

Tay hắn run lên một cái, quần áo rớt xuống đất.

Phía sau núi, Chiêu Hoa công chúa mặc áo màu trắng váy hoa dài chạm sàn, ngồi tại trong đình viện. Tần ma ma đưa tới trọn bộ đồ uống trà bằng gốm tử xa tinh xảo, bên cạnh bàn đá đặt một cái bếp lò nhỏ, củi cháy đỏ bừng, tiếng nước sôi sục.

Tại trước mặt Chiêu Hoa công chúa, Hàn thượng cung cúi đầu cung kính đứng, đang thấp giọng hồi báo. Truyện được đăng tại.

"... Tin tức truyền đến Từ Ninh cung, thái hậu tuy là sắc mặt khó chịu, lại cũng chưa từng nói cái gì, chỉ là bí mật oán giận vài câu, trách cứ Hoàng Thượng quá mức dung túng công chúa. Mệnh tiểu tỳ chọn lựa giáo tập ma ma đưa tới, nói là hầu hạ công chúa sinh hoạt thường ngày, đồng thời cẩn thận dạy bảo, muốn công chúa lần nữa học nữ giới cùng nữ đức". Hàn thượng cung dừng một chút, thấp giọng nói: "Tiểu tỳ chọn Phùng ma ma mang đến, nàng là lão nhân trong cung. Tính tình trầm ổn, là người có thể tin, công chúa có thể tùy ý điều khiển."

"Ừ ", Chiêu Hoa công chúa cúi đầu lên tiếng, thấy ấm nước bốc lên một làn hơi, rồi hai làn, mờ mịt loạn quấn chẳng phân biệt được, cho đến khi hơi nước bốc thẳng lên, là đủ lửa nước sôi. Tần ma ma liền vội vàng tiến lên mở nắp, dùng muôi bằng gỗ mộc lan múc nước sôi rót vào ấm tử sa, nhẹ nhàng khuấy đều, đưa tới tay công chúa.

Chiêu Hoa công chúa thành thạo ngâm trà, nhìn xem khói trắng lượn lờ, bừng bừng lên cao, nhạt tiếng nói: "Nghiêm Như Thế gần nhất đang làm cái gì?"

Hàn thượng cung khẽ giật mình, không thể tin ngẩng đầu liếc mắt nhìn công chúa, lập tức thật nhanh cúi đầu, liễm liễm tâm thần, thanh âm khẽ run, " Khởi bẩm công chúa, thế tử từ lúc cầu nguyện ba ngày không ngủ không nghỉ xong thân mình bị thương, ngày gần đây vẫn luôn ở tại Nghiêm phủ tĩnh dưỡng, chưa từng ra ngoài."

"Là thật sự chưa từng ra khỏi cửa, vẫn là ra cửa, thấy người nào, làm cái gì, ngươi lại không biết?", thanh âm lành lạnh truyền đến.

Hàn thượng cung lại là khẽ giật mình, trên mặt thần sắc có chút kinh ngạc, "Tiểu tỳ... Cái này phái người đi thăm dò."

"Không cần, hắn tâm tư sâu nặng, làm việc cẩn thận, nếu là thật sự muốn giấu diếm, ngươi chưa hẳn tra được". Chiêu Hoa công chúa rót trà ngon, thấy lá trà màu trắng dưới đáy cốc dần dần nở ra, ngocthuybachdang.dien.danlequydon.com hiện ra màu trắng ngọc, phiến lá oánh bạc trong suốt, gân lá màu xanh biếc, từng lá xếp chồng lên nhau, màu sắc tươi sáng, nước trà xanh biếc sáng ngời, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhạt tiếng nói: "Trong triều nhưng có động tĩnh gì?"

Hàn thượng cung trên mặt thần sắc càng phát kinh ngạc, nàng vì nữ quan nhiều năm, cộng lại đều không có nhận nhiều kích thích như hôm nay.

Nàng tuy tại hậu cung hầu việc, lại là người của tiên đế lưu lại, việc này, công chúa là biết được, trong hai năm qua, công chúa không hỏi thế sự, nàng cũng cho rằng công chúa đã quên nàng. Như thế nào nay, công chúa bắt đầu hỏi đến trong triều đại sự, nàng muốn làm gì?

"Hôm qua trên triều đình, Các lão Tạ Dương Vinh đề ra đặc xá cựu thần Vĩnh Lạc và người nhà đang bị lưu đày biên cảnh, xin cho bọn họ trở về chỗ cũ. Hoàng Thượng ứng chuẩn, bị Yến vương phản đối, cùng lúc đó, tả tướng đề ra..."

"Bản cung không phải là muốn nghe này đó!"

Chiêu Hoa công chúa nhíu mày lại, lên tiếng, đánh gãy nàng, " Những việc này cả triều văn võ, hận không thể khắp thiên hạ đều biết đến, còn cần đến ngươi đến nói cho bản cung? Bản cung phải biết chính là chuyện nhỏ tầm thường, càng nhỏ càng tốt, nhỏ đến mức vị đại thần nói ra, chúng thần đều cảm thấy việc này thật sự là chuyện bé xé ra to, căn bản không cần trên triều đình nói ra, trực tiếp giao cho các tư (tương đương với các sở, vụ ở hiện đại) liền có thể!". Kiếp trước, Bình Tây hầu gia mưu phản là ở tại ba năm sau, vậy hắn là lúc nào thì bắt đầu chuẩn bị? Nay? Vẫn là sớm hơn?

Mưu phản không phải là một sớm một chiều liền có thể chuẩn bị hoàn thành, hắn muốn âm thầm sẵn sàng ra trận, muốn trữ lương thực, muốn tích quyên tiền tài, còn muốn thao luyện binh sĩ, bạc, binh khí, quân đội, quân nhu, ngựa... Mấy dạng này thiếu một thứ cũng không được.

Bình Tây hầu gia làm người cẩn thận, làm việc lớn mật, dụng binh kì lạ, chính là quỷ tài. Hắn dạy ra con trai tuy không kịp hắn, lại cũng không yếu, am hiểu sâu quyền mưu, quen thuộc liên hoành chi đạo, giỏi nhất ngụy trang. Từ việc hắn lợi dụng mỹ sắc đến quyến rũ quý nữ trong kinh, làm các nàng mê muội như thiêu thân lao đầu vào lửa, cam nguyện làm thiếp liền có thể biết, người này vì đạt tới mục đích hoàn toàn không từ thủ đoạn, có thể nói là —— cực kỳ không biết xấu hổ!

Là hồ ly liền sẽ có mùi khai, hắn chỉ cần âm thầm có động tác, nàng cũng không tin không túm đến đuôi cáo!

Hàn Thượng cung cúi đầu, ngẫm lại một chút, " Thật ra là có một chuyện không lớn không nhỏ, thời gian trước Công bộ Thượng thư Tư Mã Thanh nhận tu sửa đường sông, gần đây đã kiến thiết. Hôm nay sáng sớm, Tư Mã công tử lại trên triều đình đem việc này nhắc tới, nói là mưa to, vùng đê có hiểm, cần tăng thêm quản lý, Hoàng Thượng đáp ứng việc này."

"Tư Mã Thanh? Nhưng là Hữu tướng thứ tử?", Chiêu Hoa công chúa buông chén trà xuống, lại lần nữa rót thêm nước sôi, bưng đến chóp mũi ngửi ngửi hương trà, cười lạnh nói: "Cái này thật đúng là có ý tứ, sửa cái đê sao lại cần nhắc lại nhiều lần trong triều, chỉ cần hoàng huynh gật đầu, chuyện kế tiếp công bộ liền có thể phê duyệt. Nếu là bản cung không có nhớ lầm, Tư Mã gia có hai đứa con trai, con trai trưởng Tư Mã Thành Ngọc là người không chí hướng, đầu to không não, thứ tử Tư Mã Thanh ngược lại là có mấy phần bản lĩnh, nhưng là tâm tư sâu nặng, làm người âm lãnh, hắn đi sửa đường sông? Hắn chịu được khổ? Hắn muốn mượn việc này làm cái gì? Cắt xén bạc? Tư Mã phủ cũng không thiếu chút bạc này..."

"Tiểu tỳ nguyên cũng buồn bực, trong lúc này, còn có một chuyện rất mơ hồ."

Chiêu Hoa công chúa đôi mắt nhíu lại, "Hả? Nói nghe một chút."

"Tư Mã công tử thời gian trước nói là mê muội, mỗi ngày mộng thấy rất nhiều nữ quỷ từ trong sông leo ra, mặt mũi dữ tợn, kêu khóc yêu cầu mệnh của hắn, liên tiếp mộng mấy lần, Tư Mã công tử nhiều lần đều bị nữ quỷ dọa cho tỉnh. Sau khi tỉnh lại, cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch, thật lâu chưa thể thanh tỉnh. Sau này tìm cao tăng xem, nói hắn bị nữ quỷ quấn thân, nữ quỷ kia chính là nhảy sông tự vận, muốn hắn đi sửa chữa đường sông, ngăn chặn âm khí, đồng thời sửa chữa đường sông cũng là vì làm việc thiện, tích phúc, với hắn, với dân chúng đều có lợi. Vì thế, hắn đốt hương tắm rửa, trai giới ba ngày sau liền đi nhận việc này..."

Chiêu Hoa công chúa cau mày, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, tinh tế nghĩ một hồi, thật lâu, từ trong miệng lạnh lùng phun ra vài chữ, "Lời nói vô căn cứ! Chuyện vớ vẩn, tám chín phần mười đều là người bịa đặt ra, nữ quỷ? Áp chế âm khí? A... Bản cung nhìn, rõ ràng là trong lòng bọn họ có quỷ, cho dù có âm khí, đó cũng là sát khí tà khí trong lòng bọn họ!". Kiếp trước, hữu tướng nhưng là cùng Bình Tây hầu cấu kết với nhau làm việc xấu, chẳng lẽ bọn họ lúc này đã muốn thông đồng?

Nhưng việc sửa chữa công trình trị thủy, quan viên ôm lấy đến cho dù là có động tay chân cũng có thể làm được gì, đó cũng là tham chút bạc, điểm này bạc có thể có bao nhiêu? Việc này như thế nào nhìn đều cùng mưu phản kéo không lên quan hệ, không phải là nàng suy nghĩ nhiều?

"Công chúa nói cực phải."

Chiêu Hoa công chúa đôi mắt nhắm lại, sự ra khác thường tất có yêu, việc này liền tính cùng mưu phản kéo không lên quan hệ, cũng sẽ có nguyên nhân khác, "Nếu bọn họ thích nói chuyện quỷ thần, mấy chuyện huyền diệu khó hiểu đó, bản cung không ngại cùng bọn họ chơi đùa. Đem tin tức bản cung thân nhiễm bệnh lạ thả ra, trở về nói cho Hoàng Thượng cùng thái hậu, thái y nói bản cung thân mình suy yếu, cần thiết phật khí tẩm bổ, biệt viện này gần chùa miếu, hương hỏa hun quấn, tĩnh tâm trầm ngâm, bản cung ở rất tốt, trước mắt không dự tính hồi cung. Mặt khác, trong tay ngươi có thể sử dụng được có bao nhiêu người, triệu tập một ít trở về, bản cung muốn làm chút chuyện."

Hàn thượng cung đột nhiên ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Công chúa nói chuyện pha trà

Edit:ngocthuybachdang.

Nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt nàng, Chiêu Hoa công chúa thanh thản dựa vào thành ghế, ánh mắt sâu thẳm. "Chỉ là một ít việc nhỏ để giết thời gian mà thôi, trở về làm cho người ta đem sách sử tiền triều, kèm theo danh dách nhân lực đưa tới, giao cho Tần ma ma, về phần Nghiêm Như không cần phái người giám thị". Người như vậy, sẽ không dễ dàng lộ ra đuôi cáo, giám thị hắn, chỉ biết đánh cỏ động rắn.

" Vâng, công chúa", Hàn thượng cung ánh mắt chớp lên, cúi đầu cung kính nói.

Từ chỗ công chúa đi ra, Hàn thượng cung xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn bầu trời xanh, hít vào một hơi thật sâu. Hôm nay một chuyến này, rất là gian nan, cũng thu hoạch cực lớn, nàng quay đầu dặn dò Phùng ma ma: " Ở trước mặt công chúa hầu hạ, nhất định phải tận tâm tận lực, mọi thứ không thể tự tiện chủ trương."

Phùng ma ma bộ dạng phục tùng, có chút do dự, " Còn Thái hậu.."

Hàn thượng cung nhìn nàng thật lâu, sắc mặt nghiêm khắc, "Ngươi phải nhớ kỹ, từ nay về sau, chủ tử của ngươi chính là công chúa. Còn việc trả lời Thái hậu như thế nào, ngươi nên hỏi công chúa, mà không phải ta!"

Lời này rõ ràng là nói, công chúa là một người chủ tử đáng giá dựa vào.

Phùng ma ma khẽ giật mình, trong con ngươi lóe sáng, sắc mặt vui vẻ, " Nô tì nhất định tận tâm tận lực hầu hạ công chúa, chỉ nghe theo mệnh lệnh của công chúa."

Sau khi Hàn thượng cung đi, Tần ma ma tiến lên, lần nữa hâm trà, thấy Chiêu Hoa công chúa khép hờ mắt, ngón tay khẽ chọc mặt bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì, nàng thở dài một tiếng, thấp giọng hỏi: "Công chúa, ngài thật sự muốn cùng thế tử từ hôn?"

Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, đem cặn trà trong chén đổ ra, dùng nước nóng giội lên nắp ấm, đồng thời rửa lại chén trà, bưng chén trà tinh tế nhìn xem, một hồi lâu mới trầm thấp lên tiếng, " Ừ, ma ma có biết bản cung vì sao thích pha trà?"

"Nô tỳ không biết", Tần ma ma lắc đầu, công chúa thích uống trà, càng ưa thích pha trà, một tay pha trà trong kinh thành quý nữ không ai bằng. Nàng thích một mình, lẳng lặng pha một ly trà, ngocthuybachdang nhìn lá trà lượn lờ, trong nước nóng nhảy múa, cho đến lúc lắng đọng, đôi mắt âm u, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Công chúa luôn là như vậy, tâm tư thâm trầm, làm người cân nhắc không ra.

"Trà, thiền đều giống nhau. Ngày xưa Tô quý phi thích uống trà, trà nghệ của bản cung đều do nàng truyền thụ cho. Cùng một loại trà nhưng qua tay từng người thì hương vị cũng khác nhau, màu trà của bản cung không bằng một nửa của nàng ". Chiêu Hoa công chúa dùng thìa gỗ múc một muỗng lá trà bỏ vào tách trà có nắp, lại dùng nước sôi rót vào, lẳng lặng nhìn chăm chú, nhìn xem chén nước nguyên bản trong suốt dần dần biến thành màu vàng nhạt, lá trà vốn là khô quắt bắt đầu ở trong nước nở ra, xoay tròn, nhảy múa...

Gương mặt nàng tại trong sương khói lượn lờ trở nên cực không chân thực.

"Cho dù không thông trà đạo, ma ma cũng phải biết, trà này nếu là ngâm hỏng rồi, lá trà hư thối, liền đổ đi. Cho dù là trà ngon, lại thêm nước, cũng không còn đường cứu vãn, chỉ có thể đổ đi, lại pha một ly khác ". Chiêu Hoa công chúa nói xong, nhẹ nhàng khuấy nước trà, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tần ma ma, lạnh lùng phun ra vài chữ: "Nhân duyên cũng như thế!"

Tần ma ma thần sắc trì trệ, "Công chúa..."

"Nhân duyên của bản cung cùng thế tử, liền giống như một chén trà pha hỏng. Nếu đã hỏng, dứt khoát nên đổ đi ". Chiêu Hoa công chúa thoải mái nói.

Tần ma ma ánh mắt phức tạp, lộ ra lo lắng, " Còn vị Tần Thống lĩnh kia... Nô tỳ mạn phép hỏi một câu không thích hợp. Công chúa thật sự muốn cùng hắn?"

"Tự nhiên", nghĩ đến Tần Mặc, thần sắc trên mặt Chiêu Hoa công chúa thêm nhu hòa . Nàng nhìn chằm chằm chén trà một hồi lâu, khóe môi cong lên, nụ cười rất là mê người, "Phật gia có nói: không cầm thi kệ, không bằng uống trà đi, nói chính là, có được trăm ngàn kệ ngữ của cao tăng lại làm sao nào, đến lúc chết chẳng phải cũng là bộ xương khô, còn không bằng tha thứ thết thảy, uống ấm trà đi!"

Cuộc sống mà nàng hướng tới, chính là tự nhiên tự tại, trần thế quá mức phù phiếm, chỉ ở chỗ núi rừng thanh tĩnh sương khói mênh mông này, có Tần

Mặc làm bạn, mới có thể tâm tình thanh thản, thản nhiên đối mặt.

Chiêu Hoa công chúa đứng dậy, đi ra ngoài mấy bước, quay người, nhìn bộ đồ pha trà hơi nước lượn lờ, thanh âm êm dịu mà kiên định, " Quỳnh tương ngọc dịch tư vị vô tận, nhưng so ra kém một bình trà thơm. Tần Mặc, chính là một bình trà của bản cung!" một bình trà uống mãi cũng không chán!

Tần ma ma nghe vậy giật mình, công chúa yêu thích pha trà, có thể nói là ưa thích đến tận xương tủy. Mặc kệ tới nơi nào, đều muốn tự mình pha một chén, tinh tế nhấm nháp, nàng nói Tần Thống lĩnh chính là trà...

Nàng mặt mo ửng đỏ, không nghĩ tới Tố Y cô nương nói đúng, bộ dạng này của công chúa, rõ ràng là đối Tần Thống lĩnh động tâm. Nàng thế này sao lại là nuôi nam sủng, rõ ràng là dự tính cùng hắn qua một đời.

Đối một người thị vệ động chân tình, cái này với công chúa mà nói, đến tột cùng là tốt, hay là xấu?

Tần ma ma nhắm mắt, thầm than một tiếng, cho dù là chuyện xấu lại làm sao nào, công chúa tính cách rất là cố chấp. Nàng nếu là hạ quyết tâm, không người khuyên được, nay cũng chỉ có thể đi theo công chúa, đi một bước nhìn một bước. Nàng cúi đầu, đuổi theo công chúa, dò hỏi: " Công chúa bây giờ muốn đi chỗ nào?"

"Nếu là lấy tiếng tới chùa Phật An cầu phúc, bản cung tự nhiên muốn đi làm dáng!". Công chúa một lời rơi xuống, dẫn đầu hướng về phía chùa Phật An.

Phía sau lưng nàng, Tần ma ma khóe mắt giật giật, vội vàng đuổi theo, nội tâm lại rất là bất đắc dĩ, làm dáng một chút...

Công chúa, ngài bất kính với Phật tổ như vậy, thật sự được không?

Trong chùa Phật An.

An Ninh quận chúa quấn quanh Mộ Dung Lan Tâm nửa canh giờ, " Lan Tâm, ngươi cho ta chơi chút được không? Chỉ chơi..."

"Không được!", Mộ Dung Lan Tâm cười, ngón tay trạm vào trán nàng, " Cái này còn đang nghiên cứu, còn chưa thành hình, ngươi nghịch ngợm như vậy. Nếu đưa cho ngươi, ngươi còn có thể trả cho ta?"

"Khẳng định trả, chắc chắn trả! Lan Tâm thương, tiểu Tâm Tâm, ngươi liền cho ta xem một chút đi!", An Ninh quận chúa bĩu môi, "Lần trước, ngươi muốn bản chép tay, ta nhưng là trăm phương ngàn kế lừa cha ta mang đến tặng cho ngươi. Sao bây giờ, người ta tưởng nhìn một cái, ngươi cũng không chịu, người ta bỏ tỷ tỷ, chạy tới tìm ngươi, ngươi chính là đối với ta như vậy!"

"Tỷ tỷ? Ngươi có tỷ tỷ?", Mộ Dung Lan Tâm nhíu mày, vẻ mặt nghi ngờ nhìn nàng, nói rõ không tin nàng, " Quý phủ không phải là chỉ có một mình ngươi là đích nữ sao, lại từ đâu tới tỷ tỷ? Hơn nữa, cái bản chép tay của ngươi kia, nhưng là ta dùng thượng đẳng Dạ Minh Châu đổi cho ngươi ". Nàng vươn tay múa chân một cái, " Dạ Minh Châu lớn như vậy, ngươi ở trên thị trường nhìn thấy qua, hai chúng ta, xem như là hòa nhau. Ai cũng không nợ ai, ngươi cũng chớ có mỗi lần đều lấy chuyện này ra nói, ta nghe nhiều lỗ sắp mọc kén ra rồi ."

"Được rồi, được rồi, không nói chuyện này", An Ninh quận chúa nháy nháy mắt, nhoài người tới, "Ngươi quên sao, Chiêu Hoa công chúa trong cung ấy, nàng không phải là tỷ tỷ của ta hay sao?"

Mộ Dung Lan Tâm liếc mắt nhìn nàng, " Ngày trước không phải ngươi vẫn gọi nàng là công chúa sao, lúc nào tâm tình tốt mới có thể gọi nàng một tiếng Chiêu Hoa tỷ tỷ sao? Sao bây giờ, mở miệng kêu tỷ tỷ thân mật như vậy? Không biết còn tưởng rằng các ngươi là tỷ muội ruột thịt đâu."

"Hừ, ta cùng tỷ tỷ quan hệ so tỷ muội ruột thịt còn thân hơn ", An Ninh quận chúa nâng lên Chiêu Hoa công chúa, cái đuôi cũng sắp vểnh lên trời. "Có tỷ tỷ che chở chính là tốt, nguyên bản cha còn cấm ta, vừa nghe nói ta đi với tỷ tỷ, hắn liền cho ta ra ngoài, xem ra ngày sau sau phải ôm chặt đùi tỷ tỷ, chẳng qua có một việc... Tỷ tỷ nàng tính tình không quá tốt, lúc tức giận quá dữ dằn, chẳng khác nào nữ dạ xoa, ngay cả ta đều có chút sợ hãi..."

"An Bình, ngươi nói ai là Mẫu Dạ Xoa?", thanh âm lạnh lùng nghiến răng nghiến lợi truyền đến.

An Ninh quận chúa thân hình cứng lại, vẻ mặt đau khổ, quay đầu đi, vẻ mặt ai oán, "Tỷ tỷ, ngươi đến lúc nào?"

Chiêu Hoa công chúa đến gần, ánh mắt khóa chặt nàng, "Ngươi nói bản cung tính tình không quá tốt?"

"Không... Chưa nói...", An Ninh quận chúa lui về sau một bước.

"Nói bản cung lúc tức giận rất dữ dằn?"

"Không... Không có chuyện này...", An Ninh quận chúa sắp khóc lên, hai mắt xoay tròn, chỉ vào Mộ Dung Lan Tâm, giọng the thé nói: " Tỷ tỷ, ta thật không có nói ngươi, ta đang nói nàng, là nàng! Nàng là Mẫu Dạ Xoa, nàng rất hung dữ, tỷ tỷ ngươi phải làm chủ cho ta a!".Truyện được đăng tại

Mộ Dung Lan Tâm há miệng, không thể tin nhìn nàng!

Chính mình gây chuyện liền thôi, còn đem nàng lôi xuống nước! Nàng đây là ngã mấy đời mới gặp gỡ An Bình chuyên gây tai họa này!

Nàng liễm liễm tâm thần, vội vàng ngồi xổm xuống, dựa theo kịch nam đoan trang hành lễ, cung kính nói: "Dân nữ Mộ Dung Lan Tâm gặp qua công chúa điện hạ, nguyện công chúa điện hạ an khang."

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Công chúa nuôi nam sủng

Edit:ngocthuybachdang.

"Không cần đa lễ", Chiêu Hoa công chúa chuyển mắt, thấy nữ tử trước mặt mặc áo thêu mai cúc trúc trên cổ áo,váy xòe màu trắng thêu hoa lê uốn lượn, bên ngoài khoác áo gấm thêu hoa cỏ bằng chỉ vàng. Trên tay Phật châu bằng thạch, chân đi giày gấm, khuôn mặt xinh đẹp, cười rộ lên, một đôi lúm đồng tiền nhỏ hiện rõ, tương đối xinh đẹp.

Lớn lên rất là động lòng người, nhất là đôi mắt kia, lóe ra hào quang giống như biết nói chuyện vậy, vừa nhìn chính là người thông minh.

"Nguyên là Mộ Dung gia ", Chiêu Hoa công chúa tà tà nhìn nàng vài lần, ánh mắt lướt qua hộp gỗ tử đàn từ trên tay nàng, mặt không biểu tình.

Mộ Dung Lan Tâm lại một lần cong quỳ gối.

Công chúa nhẹ gật đầu, lễ nghi học được không sai.

An Ninh quận chúa xông tới, " Tỷ tỷ, đây là bạn thân của ta Mộ Dung Lan Tâm, ngươi cũng biết Mộ Dung gia? Nhà nàng sản nghiệp trải rộng khắp nơi, bạc rất nhiều ". Mộ Dung Lan Tâm vẻ mặt xấu hổ, liền vội vàng kéo nàng, "Quận chúa!", ngay trước mặt công chúa nói nhà nàng bạc nhiều, đây không phải là đùa giỡn hay sao?

Trên đời này nhà ai có thể có bạc nhiều quá hoàng gia? Nếu là thật sự có nhà như vậy, chỉ sợ là cách họa diệt môn cũng không xa.

"...", Chiêu Hoa công chúa bất đắc dĩ đỡ trán, nào có người như vậy giới thiệu bạn bè mình. Nàng chuyển mắt, hung hăng trừng An Ninh quận chúa một cái, "Ngươi an phận chút đi, lại nói huyên thuyên, cẩn thận bản cung xé miệng của ngươi."

An Ninh quận chúa đối nàng thè lưỡi, vẻ mặt nghịch ngợm.

Công chúa không để ý tới nàng nữa, quay người, hướng về phía phật đường đi đến.

Sau khi nàng đi, Mộ Dung Lan Tâm thở dài nhẹ nhõm một cái, tiến lên nhéo cánh tay An Ninh quận chúa, " Có ai lại kéo bạn bè xuống nước như ngươi không? Trách không được ở kinh thành không có quý nữ nào làm bạn. Hừ, liền ngươi tính tình này, xem chừng ngoại trừ ta, chẳng có cô nương nào nguyện ý để ý ngươi."

"Người ta rõ ràng là giới thiệu ngươi với tỷ tỷ, nơi nào kéo ngươi xuống nước?", An Ninh quận chúa vẻ mặt xem thường.

"Còn nói không có?", Mộ Dung Lan Tâm chưa hết giận, hung hăng đạp nàng một cước. "Êm đẹp, ngươi giới thiệu ta cho công chúa làm cái gì, nàng thân phận như vậy tôn quý, há là ta có thể gặp?"

An Ninh quận chúa bị nàng đạp một cước, bị đau nhe răng trợn mắt, hét lên: "Ngươi cũng biết tỷ tỷ thân phận tôn quý. Vậy ta vẫn là quận chúa đây, ta thân phận cũng tôn quý, sao không thấy ngươi đối với ta như vậy có lễ."

"Ngươi muốn ta đối với ngươi có lễ?", Mộ Dung Lan Tâm nhíu mày, vẻ mặt ta đã sớm nhìn thấu ngươi, "Ngươi xác định?"

"...", An Ninh quận chúa rụt rụt đầu, Mộ Dung Lan Tâm nhưng là người bạn duy nhất trong kinh thành mà nàng quen, các nàng quen biết nhiều năm, thói quen tùy ý. Nàng giờ phút này chẳng qua là thuận miệng nói một chút, mới không cần Lan Tâm thật sự coi nàng là quận chúa mà đối đãi đâu.

Mộ Dung Lan Tâm mím môi, nói: "Đừng cho là ta không biết suy nghĩ của quý tộc các ngươi đối với thương hộ như nào. Tất nhiên cảm thấy chúng ta đầy người đều là hơi tiền, lại hay nịnh hót, lại tham tài, không giống quý nữ các ngươi, mỗi ngày đốt hương pha trà, cầm kỳ thư họa, quả nhiên là một phái cao nhã. Nếu không phải là ngươi tính tình vô cùng tốt, ta mới không nguyện ý cùng ngươi một chỗ đâu."

An Ninh quận chúa nghe được nàng ý ở ngoài lời, cười nói: "Ngươi chẳng lẽ cho rằng tỷ tỷ biết ngươi xuất thân thương hộ, không nhìn trúng ngươi, cho nên có chút không vui?"

"Công chúa là cành vàng lá ngọc, không nhìn trúng ta cũng là chuyện đương nhiên ". Mộ Dung Lan Tâm quay đầu qua, giọng điệu không mặn không nhạt.

Vừa nãy sắc mặt công chúa rất khó coi, nhìn nàng ánh mắt không gió không gợn sóng. Nghe đồn Chiêu Hoa công chúa ôn nhu hiền thục, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình hiền lành, là một tài nữ hiếm có. Nhưng là hôm nay gặp mặt, lại cảm thấy nàng rất là cao lạnh nhạt mạc, đôi mắt như đầm sâu, mang theo ý lạnh thản nhiên, không giống đồn đãi. Nàng còn thật sự cho rằng công chúa là chướng mắt thân phận nàng.

"Sẽ không, ngươi tất nhiên là hiểu lầm tỷ tỷ ", An Ninh quận chúa cười nói: " Tỷ tỷ nàng khá tốt, vừa rồi nàng tức giận là hướng về phía ta, không phải là nhằm vào ngươi."

Hai người đang nói, một tiểu ni cô liền đi tới, truyền lời nói: "An Ninh quận chúa, Mộ Dung cô nương, công chúa mời các ngươi đi vào nói chuyện."

Mộ Dung Lan Tâm sửng sốt, chỉ chỉ chính mình, "Cả ta sao?"

"Đúng vậy, mời hai vị thí chủ đi cùng bần ni."

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Hàn thượng cung cúi thấp đầu đứng tại trong điện, thấp giọng hồi báo, "... Công chúa sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần không sai. Lúc nô tỳ tới, nàng chưa dậy, mãi cho đến giờ thìn canh ba mới triệu kiến nô tỳ."

" Giờ thìn canh ba?", Phượng Minh Huyên buồn cười lắc đầu, " Trẫm cô muội muội này, ai, nay tính tình thật đúng là thay đổi. Ngày trước trong cung, nhưng là mỗi ngày giờ Mão (4 giờ sáng) liền tỉnh lại."

Yến Vương ngồi ở dưới nhàn nhạt nhấp một hơi trà, trong mắt đầy thâm ý, vung tay lên, ra lệnh: "Nói tiếp đi."

"... Công chúa tới đình trong hậu viện ngồi, vừa pha trà, vừa nghe nô tỳ báo cáo. Nô tỳ đem lời thái hậu nói, nói lại cho công chúa, ngocthuybachdang công chúa cũng không có bất kì phản ứng gì. Ngược lại là hỏi nô tỳ động tĩnh gần đây của Bình Tây hầu thế tử, công chúa nói thế tử tâm tư sâu nặng, làm việc cẩn thận, nếu như thật có động tác, bên ngoài chưa hẳn tra ra được."

Phượng Minh Huyên thân mình hơi động, cùng Yến Vương liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự ngưng trọng. Từ sau khi Chiêu Hoa công chúa tỉnh lại, thật sự như là biến thành người khác vậy.

Hàn thượng cung thanh âm không chút phập phồng, nói tiếp: "Công chúa còn hỏi nô tỳ trong triều có động tĩnh gì. Lúc nô tỳ nhắc tới vài chuyện quan trọng trên triều thì công chúa lại không có hào hứng, nói không muốn nghe những chuyện này."

"Hả, đối chuyện quan trọng không có hứng thú, vậy công chúa muốn nghe cái gì?", Yến Vương đung đưa chén trà trong tay, đôi mắt thâm thúy, việc này càng ngày càng có ý tứ.

"Công chúa muốn nghe việc nhỏ, chuyện rất tầm thường, loại chuyện mà vị đại thần này nói ra, chúng thần đều cảm thấy chuyện bé xé ra to, căn bản không cần tại trên Kim Loan điện nói ra, trực tiếp giao cho các tư liền có thể ". Hàn thượng cung thuật lại nguyên lời công chúa một lần, nói: "Nô tỳ liền đề cập với nàng chuyện công bộ gần đây tu sửa đường sông. Công chúa dường như đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú, yêu cầu nô tỳ đem sách sử tiền triều đưa đến biệt viện, dường như dự tính dò xét việc này, thậm chí..."

Nàng thuật lại nguyên thoại của công chúa, nói: " Sau khi công chúa nghe xong, trầm ngâm hồi lâu, nói nàng muốn làm một số chuyện, muốn nô tỳ đem danh sách nhân thủ trong kinh thành đưa tới."

"Ừ, công chúa còn nói cái gì?"

"Nói nàng thân mình suy yếu, cần Phật quang phổ độ, gần đây không dự tính về cung, muốn tại biệt viện ở thêm mấy ngày, chuyện khác... Liền không có". Hàn thượng cung nói xong, dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng liếc mắt một cái, lại cụp mắt, nói: "Công chúa tại biệt viện mọi chuyện đều tốt, chẳng qua... Nô tỳ nghe nói một việc."

"Hả? Chuyện gì?", Phượng Minh Huyên bưng chén trà, dò hỏi.

"Công chúa hai ngày qua, đều triệu thị vệ cận thân, cũng là Vũ Lâm quân Tả Thống lĩnh Tần đại nhân... Thị... Thị tẩm!"

Phượng Minh Huyên "Phụt" một tiếng, nước trà vừa uống vào phun tới, "Ngươi nói cái gì? Thị tẩm?"

Hàn thượng cung kiên trì, "Là công chúa hạ ý chỉ, Tần đại nhân ngày hôm sau, chủ động đi nhận trượng hình."

Phượng Minh Huyên sắc mặt trông rất đẹp mắt, thật lâu, mới phun ra một câu nói: "Tần Mặc luôn luôn thủ lễ, hắn tận hết chức trách, trung thành tuyệt đối, lại rất có tài năng. Trẫm rất là coi trọng hắn, hắn có cử động lần này cũng không là lạ, nguyên nghĩ tiếp qua đoạn thời gian nâng quan chức... Ngươi nói."

"Công chúa biết được, tự mình tiến đến thăm hỏi, đồng thời hạ lệnh, ngày sau Tần đại nhân lại có hành động giống lần này thì không cho phép ai được động tới hắn, trời tối công chúa lại triệu hắn thị tẩm..."

"Trước đem việc này đè xuống, chuyện khác, ai... cô muội muội này, thật sự là làm cho người ta đau đầu...". Hoàng Thượng trầm ngâm hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài, phất phất tay, "Rút người giám thị Nghiêm Như về đi, tăng thêm ít thị vệ tới chùa Phật An, còn những chuyện khác, đã là ý chỉ của công chúa, làm theo là được."

Sau khi Hàn thượng cung lui ra, Yến Vương mắt đào hoa nhíu một cái, " Tiểu muội muội của chúng ta, bây giờ là càng ngày càng có bản lĩnh, lại bắt đầu nuôi nam sủng, vẫn là thượng đẳng thống lĩnh Vũ Lâm quân. Nàng đây là cướp người của ngài, nhưng mà Tần Mặc quả thật là một nhân tài, kiệm lời ít

nói, làm việc nghiêm cẩn, quan trọng nhất chính là trung thành tuyệt đối..."

Phượng Minh Huyên đỡ trán, thở dài nói: "Chiêu Hoa chẳng lẽ ngã một cái, nhớ lại chuyện trước kia? Quả thật, Tần Mặc đã từng cứu mạng công chúa."

Hắn hai mắt thâm thúy, bảy năm trước, công chúa ra cung du ngoạn, nhìn thấy Tần Mặc bị người bắt nạt. Khi đó, Tần Mặc chẳng qua là một tên ăn xin lẻ loi hiu quạnh không nơi nương tựa, công chúa nổi lòng thương hại, cứu hắn, an bài ở bên người, hai người ở chung thoải mái, rất là hợp ý. Công chúa thiện tâm, lấy lễ để tiếp đón, cũng chưa từng coi hắn làm hạ nhân. Ai có thể đoán được sau này xảy ra chuyện, nếu không phải là Tần Mặc liều chết bảo hộ công chúa, chỉ sợ khi đó, công chúa liền đi...

Nghĩ đến lúc bọn họ chạy tới, thấy Tần Mặc cả người là máu, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào còn hoàn chỉnh, lại gắt gao đem công chúa bảo hộ ở sau lưng không nhúc nhích. Phượng Minh Huyên lại là thở dài, "Năm đó sau khi Chiêu Hoa trở về, cả người hoảng hốt rất lâu, Thái y nói nàng là sợ quá mức, nên tính lựa chọn quên lãng việc này, cũng quên cả Tần Mặc. Trẫm lúc này mới đem Tần Mặc an bài ở trong Vũ Lâm quân, cố ý dặn dò Minh đại nhân cẩn thận chăm sóc hắn. Không nghĩ tới thời gian trôi qua bảy năm, công chúa lại đề ra tuyển thị vệ cận thân, một cái liếc mắt chọn trúng hắn, chẳng lẽ là duyên phận?"

Yến vương cười lạnh, ngón tay thon dài, xương cốt rõ ràng nhẹ nhàng xoa xoa miệng chén trà, trầm giọng nói: "Có phải là duyên phận hay không, cái này không cần tìm tòi, chẳng qua là thêm một nam sủng, công chúa nuôi nhốt nam sủng vốn cũng không phải là chuyện hiếm lạ, làm cho người ta phong bế tin tức là được. Ta quan tâm chính là hôn sự của nàng và thế tử, /ngocthuybachdang ta luôn cảm thấy...Chiêu Hoa ngã, sau đó thay đổi rất nhiều. Nàng có chuyện giấu diếm chúng ta, chuyện này, còn quan hệ tới Nghiêm Như. Nàng nay vậy mà bắt đầu tìm hiểu chuyện trong triều, Tư Mã Thanh nhận sửa chữa đường sông quả thật có chút quái dị, ta đang chuẩn bị phái người đi thăm dò. Nếu đã chuyện này dẫn tới nàng chú ý, ta ngược lại thật ra có một biện pháp..."

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nuôi nam sủng thì sao ?

Lông mày Phượng Minh Huyên nhíu lại, nhìn về phía hắn, " Chẳng lẽ ngươi muốn cho Chiêu Hoa đi thăm dò việc này?"

" Đúng là như thế", Yến vương cười đầy tà khí, mắt sắc thâm trầm, công chúa thay đổi còn nhiều hơn so với những gì hắn nghĩ. " Dù là ai cũng sẽ không nghĩ đến một công chúa không hỏi thế sự sẽ can thiệp vào việc Công Bộ tu sửa đường sông. Nếu Chiêu Hoa đã có tâm, đơn giản liền cho nàng đi thăm dò.Đầu tiên, có thể che giấu tai mắt người khác, thứ hai, cũng có thể nhìn xem năng lực của nàng, vị muội muội này của chúng ta, nhưng là ngày càng có bản lĩnh. Nghiêm Như Thế bên đó giống như lời nàng nói, tạm thời án binh bất động, về phần Thái hậu bên kia..."

Yến vương nói đến đây, sắc mặt lạnh lùng , đôi mắt sắc bén bị băng sương bao trùm, nói: " Hôm qua, Lý quốc công tới Ký tửu quán, mà thời gian không đến một nén hương, xe ngựa Tạ gia liền đứng tại cửa sau tửu quán. Sợ bọn họ phát hiện, người của ta không có đến gần. Mãi cho đến giờ Tuất, Lý quốc công mới từ tửu quán đi ra, xe ngựa chạy dọc theo hoàng thành lượn quanh nửa vòng mới hồi phủ. Hôm nay lúc lên triều liền có đại thần đề ra muốn khai ân khoa thi, tuyển chọn nhân tài, hai quan viên kia cũng đều là người của Tạ Dương Vinh. Bọn họ đây là dự tính nhúng tay vào khoa cử, cắm càng nhiều người vào trong triều, hừ... Bọn họ cũng không sợ trèo càng cao, ngã càng thảm!"

Phượng Minh Huyên trước giờ ôn nhuận, nghe vậy khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc, ngón tay gõ mặt bàn, âm thanh lạnh lùng nói: " Để cho bọn họ bò lên trên, làm càng nhiều, sai càng nhiều, cuối cùng sẽ có một ngày, trẫm đem bọn họ nhổ tận gốc, về phần mẫu hậu bên kia... Chờ thu thập Lý gia, trẫm sẽ đưa người đi núi Võ Đang, để an dưỡng tuổi già.Mấy năm nay, việc nên nhúng tay, không nên nhúng tay, người đều làm quá nhiều rồi". Những năm gần đây, vì ngại tình cảm mẫu tử, cũng bởi vì công chúa quấn người, chậm chạp chưa động vào người.

Lý gia thế lực khổng lồ, trong triều quan hệ rắc rối khó gỡ. Nếu muốn trừ bỏ tận gốc, tuyệt đối không phải một sớm một chiều, chỉ có cách vừa tạo áp lực, lại vừa bỏ mặc. Lý quốc công tham lam quyền thế, phát giác được hắn chèn ép, tất nhiên sẽ hăm hở phản kháng, liều mạng làm cho Lý gia lớn mạnh. Lúc này, chỉ có án binh bất động, để cho hắn tiếp tục cố tình làm bậy, chờ hắn phạm sai lầm, lại cắt đứt vây cánh của hắn, đem Lý gia một lần bắt gọn!

" Hoàng Thượng đoán không sai, trên triều ta giả vờ không phục, khắp nơi cùng ngươi đối nghịch, những người mang ý đồ xấu, tự nhiên sẽ tìm tới cửa, đã có người đến thuyết phục bổn vương, ý đồ khích bác ly gián". Yến vương nặng nề buông chén trà xuống, cười lạnh mở miệng. " Chúng ta vẫn luôn hoài nghi động cơ Nghiêm Như Thế đến kinh, lại chưa từng bắt được thóp của hắn, lần trước công chúa nói như vậy, xem ra, hắn quả thật là kẻ đến không thiện. Theo ta thấy, Chiêu Hoa nuôi nam sủng cũng là một chuyện tốt, chí ít biết nàng đối với Nghiêm Như Thế vô tâm, ngày sau chúng ta động thủ cũng dễ dàng hơn."

Nhắc đến công chúa, Phượng Minh Huyên vừa bực mình vừa buồn cười, " Muội muội ngoan của trẫm trưởng thành rồi, tính tình nàng thế này cũng không biết là tốt hay xấu... Ngay cả trẫm cũng không thể làm gì được nàng, con người Tần Mặc như vậy, chỉ sợ là đối với nàng càng bó tay không có biện pháp. Một thống lĩnh Vũ Lâm quân tốt của trẫm, cứ như vậy bị nàng lừa mất, thật đúng là... Không thể nào nói gì được."

" Nàng có chủ kiến của mình, cũng coi như một chuyện tốt". Yến vương đột nhiên cười một cái, rất là bình tĩnh, giống như Chiêu Hoa công chúa nuôi nam sủng, hắn thấy cũng không tính là chuyện gì lớn. " Trước kia nàng coi trọng Nghiêm Như Thế, ta cảm thấy ánh mắt nàng rất bình thường. Nay, xem như mở rộng tầm mắt, nam tử như Tần Mặc, khuôn mặt tuấn mỹ, tài hoa xuất chúng, lại trung thành tuyệt đối. Nàng thích cũng là chuyện không thể bình thường hơn, nuôi một hai nam sủng cũng không tính là gì, chỉ sợ ngày sau nàng tâm huyết dâng trào nuôi tới mười, hai mươi người. Khi đó, hai người làm

ca ca chúng ta, mới cần lo..."

" Phụt...", Phượng Minh Huyên vừa uống nước trà lại phun ra lần nữa, hai... Hai mươi tên nam sủng…

Muội muội ngoan ngoãn nhu thuận dịu dàng kia của hắn… Sẽ làm chuyện như vậy sao?

Sẽ sao?

Giờ phút này, hắn vậy mà có chút không thể xác định, chỉ là nghĩ đến cảnh tượng đó, đầu hắn liền phình to.

Yến vương nhìn vẻ mặt phức tạp của hắn, cười nhạt một tiếng, " Tên Tần Mặc kia, ta thấy qua rất nhiều lần, cũng nghe nói không ít chuyện về hắn, dạng người gỗ kia, Chiêu Hoa cho dù là muốn ăn, cũng chưa chắc có thể toại nguyện, sợ là sớm chiều ở chung, Chiêu Hoa xuất ra bản lĩnh dây dưa, Tần Mặc không ngăn cản nổi..."

Yến vương nói xong, giọng nói thay đổi, hỏi: " Nhị ca, chờ sau khi từ hôn, Chiêu Hoa nếu còn muốn cùng Tần Mặc một chỗ, ngươi sẽ thành toàn cho nàng sao? Tần Mặc cho dù thân phận là thống lĩnh Vũ Lâm quân, chung quy vẫn không có huyết thống thế gia,không xứng với công chúa."

" Tần Mặc là Chiêu Hoa nhặt về, những năm gần đây từng lời nói từng hành động của hắn, trẫm đều để ở trong mắt. Đối với hắn, trẫm tin được, nếu như Chiêu Hoa thật sự thích hắn, trẫm ngược lại là thở phào nhẹ nhõm". Phượng Minh Huyên không chút do dự, thậm chí không chút suy nghĩ đáp.

Thanh danh khiến người ta mệt mỏi, điểm này, sau khi hắn lên ngôi, là cảm nhận duy nhất.

Đệ đệ và muội muội của hắn đều rất đáng yêu. Trong mắt người khác, Yến vương lãnh khốc vô tình, tính tình bất định, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng kỳ thật nội tâm của hắn kiên định, trong lòng luôn có một mặt mềm mại. Mà Chiêu Hoa công chúa thì ngược lại, bề ngoài dịu dàng ngoan ngoãn, nhu nhu nhược nhược, nhưng kỳ thật nàng tính tình kiên cường, thật sự quyết định chuyện gì, liền nói một không hai, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, hắn là thật tâm che chở hai người bọn họ.

Hắn thân là Hoàng Đế, mỗi tiếng nói cử động đều bị người trong thiên hạ nhìn xem, rất nhiều chuyện đều thân bất do kỷ. Chỉ có duy nhất muội muội bảo bối, không cầu nàng sống phải theo khuôn phép, vì hoàng gia tăng thể diện, chỉ cầu nàng mọi chuyện như ý, tuân theo tâm ý mà sống.

Tần Mặc thân phận thấp kém thì có sao, chỉ cần Chiêu Hoa thích, hết thảy đều không là gì.

Gương mặt Phượng Minh Huyên tràn ngập tươi cười, " Có Tần Mặc ở bên nàng, trẫm rất yên tâm. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, trẫm tin tưởng, Tần Mặc sẽ đem hết toàn lực bảo hộ nàng chu toàn, về phần mẫu hậu bên kia... Đến lúc đó, có trẫm tới chống đỡ. Ngươi lui xuống trước đi, nếu ngươi không đi, những cặp mắt nhìn chằm chằm kia cũng sẽ chuyển động."

" Nghe nói trưởng tôn biến mất nhiều năm của Tả tướng kia có chút mặt mũi, ta đi trước nhìn xem". Yến vương quay người chuẩn bị ra ngoài, chợt nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, đôi mắt hắn thay đổi, hiện lên một tia hứng thú, trên mặt trong nháy mắt đổi thành vẻ giận dữ, cao giọng nói: " Hoàng thượng là đang lừa gạt thần đệ sao? Nếu đã hạ quyết tâm, sao lại cần đến hỏi ý kiến của thần đệ, tha thứ thần đệ không thể gật bừa, xin được cáo lui trước."

Dứt lời, ánh mắt Phượng Minh Huyên cũng thay đổi, hiện lên một tia hiểu rõ, chén trà trong tay hợp với tình hình đập xuống, " Cút! Cút ra ngoài cho trẫm ____ "

Chỉ nghe âm thanh chén trà vỡ vụn, Yến vương đã mở cửa, nộ khí đằng đằng xông ra ngoài. Ngoài cửa, kiệu của Thái hậu đã đến, đôi mắt băng lãnh của Yến vương liếc nàng một cái, " Nơi này là ngự thư phòng, Hoàng Thượng cùng đại thần thương thảo quốc sự. Thái hậu tới đây, thật đúng là phí tâm, tha thứ bổn vương mang theo công vụ, xin được cáo lui trước."

" Làm càn!", ánh mắt sắc bén của Thái hậu lướt qua mảnh vỡ của chén trà dưới đất, trừng mắt về phía hắn. " Đây chính là thái độ ngươi nói chuyện cùng ai gia? Phượng Tuấn Viêm, ngươi thật sự cho rằng ai gia không trừng trị được ngươi?"

" Trừng trị sao?", bước chân Yến vương thay đổi, đi về phía nàng, một đôi mắt lạnh lùng như dao dừng lại trên mặt nàng, hiện lên sát ý. Mỗi một bước đi, ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào nàng, hắn tới gần thấp giọng, nói: " Không biết Thái hậu muốn xử trí bổn vương như thế nào? Là lén lút bỏ thuốc độc cho bổn vương dùng, hay là một ly rượu độc đưa bổn vương quy thiên? Chỉ là đáng tiếc, bổn vương thân ngay thẳng không sợ bóng nghiêng, tác phong làm việc đều tuân theo quy tắc. Thái hậu nếu muốn trừng trị bổn vương cũng cần có một lý do hợp lý, bằng không, sẽ làm cho người trong thiên hạ lên án, nói trong mắt Thái hậu người không dung được hạt cát, thích giết vương gia!"

Lúc Thái hậu nghe đến hai chữ " rượu độc", đôi mắt cau chặt, không thể tin nhìn hắn.

Lẽ nào, hắn biết chút gì?

Không, tuyệt đối không có khả năng!

Người biết chuyện khi đó đều bị nàng xử lý sạch sẽ, chuyện kia tuyệt đối không có khả năng tiết lộ ra ngoài. Thái hậu híp mắt, đang muốn nói cái gì, Yến vương đã càn rỡ cười một cái, quay người bỏ đi.

Dung ma ma lo âu nhìn sắc mặt xanh xám của Thái hậu, tiến lên mấy bước, nói: " Thái hậu..."

" Không có chuyện gì, để hắn đi!", lời nói đã là nghiến răng nghiến lợi.

Thái hậu quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Yến vương, lộ ra hung ác cùng chán ghét, thật không hổ là người Tô quý phi nuôi dưỡng, khi đó nên giết luôn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Mê điệt hương (Hương thảo)

Chùa Phật an.

Chiêu Hoa công chúa không có hưng trí, thờ ơ lật xem vài trang kinh Phật.

Tần Mặc không có ở đây, nàng làm gì cũng cảm thấy không có hứng thú.

An Ninh quận chúa cùng Mộ Dung Lan Tâm đứng đối diện thận trọng đánh giá nàng. Thấy nàng trong chốc lát khóe môi cong lên, lộ ra cười khẽ, sắc mặt nhu hòa. Trong chốc lát lại chau mày, dường như nghĩ đến ai, trong chốc lát, lại si ngốc mà cười, lại trong chốc lát, sắc mặt lại trầm xuống.

Hai người liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương. Chiêu Hoa công chúa đây là thế nào?

Kinh Phật kia rốt cuộc viết cái gì, làm cho biểu cảm trên gương mặt nàng phong phú như thế.

Trên thực tế, những gì viết trên kinh Phật kia, Chiêu Hoa công chúa một chữ cũng chưa xem. Trong đầu nàng chỉ có hai việc, một việc chính là làm sao để hủy hôn sự cùng Nghiêm Như Thế. Một việc khác, chính là làm thế nào ăn được Tần đầu gỗ.

Việc trước, còn dễ xử lý, còn việc sau thật đúng là làm cho nàng đau đầu.

Nàng thích người biết giữ quy củ, cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh đều là người tận hết chức vụ, nhưng là Tần Mặc giữ lễ tiết, lại làm cho nàng có chút khó khăn, rất là bất đắc dĩ. Nàng rất muốn Tần Mặc có thể thay đổi một chút, dù chỉ là một chút ít, nàng liền có thể công phá trái tim hắn, mạnh mẽ đi vào, từ đây làm cho hắn bất kể là thân hay là tâm, cũng chỉ có một mình nàng…

" Tỷ tỷ ——", An Ninh quận chúa thử kêu một tiếng, công chúa ngơ ngác nhìn chằm chằm kinh phật, không có trả lời. Nàng đi lên trước, lấy đi quyển kinh phật trên bàn nhìn một chút, phía trên đều là " Ba La tăng yết đế, Bồ Đề tát bà ha", nàng hồ nghi nhìn Chiêu Hoa công chúa, " Tỷ tỷ, ngươi vừa mới suy nghĩ chuyện gì mà lộ ra vẻ mặt đa sầu đa cảm như vậy?"

Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, liếc mắt trừng nàng một cái, đoạt lấy quyển kinh phật, ném lên bàn, " An Ninh, ngươi bây giờ càng ngày càng không có quy củ!". Nàng ngẩng đầu, liếc nhìn Mộ Dung Lan Tâm, ánh mắt quét về phía hộp gỗ nàng vẫn luôn ôm trong tay, thấp giọng nói: " Bản cung nghe nói qua người Mộ Dung gia, ca ca ngươi Mộ Dung Hằng tuổi trẻ tài cao, tinh thông mua bán, là nhân tài hiếm có". Kiếp trước, Mộ Dung gia chính là gia tộc giàu có nhất thiên hạ, kinh doanh kho lúa, tơ lụa, trang phục, châu báu, quán rượu... Các ngành nghề đều có liên quan, gia chủ Mộ Dung Hằng con mắt tinh đời, tay cầm tài mạch thiên hạ. Sau này trong lúc loạn thế, phân phát một khoản tiền giải cứu quốc nạn.

Kiếp trước, nàng còn cảm thấy những người theo ngiệp kinh thương người ngươi đều đầy hoi tiền, trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy bạc, tất nhiên phần lớn là người thấy lợi quên nghĩa, rất là ác tục (độc ác và dung tục), nhưng hôm nay, sống lại một đời, nàng lại như thông suốt, rất nhiều việc nhìn lại lần nữa, suy nghĩ và quan điểm cũng thay đổi.

Mộ Dung Lan Tâm ngước mắt, thấy ánh mắt Chiêu Hoa công chúa thoáng nhìn nàng, ánh mắt kia thanh minh sạch sẽ, nhắc đến ca ca của nàng, lộ ra tán thưởng, hoàn toàn không có xem thường và khinh rẻ trong dự liệu. Lập tức cong môi, nụ cười cũng chân thành mấy phần, khiêm tốn nói: " Đa tạ công chúa nâng đỡ, ca ca ta chẳng qua chỉ là một thương nhân, không tính tuổi trẻ tài cao."

" Không cần tự coi nhẹ mình", Chiêu Hoa công chúa nghiêng qua An Ninh quận chúa liếc mắt một cái, người sau đối nàng thè lưỡi, nàng bất đắc dĩ cười một cái, " Ngươi đã là bạn thân của An Bình, cùng nàng tình như tỷ muội, ở trước mặt bản cung không cần giữ lễ tiết."

Mộ Dung Lan Tâm gật đầu đáp.

Chiêu Hoa công chúa im lặng, ánh mắt lần nữa dừng trên kinh Phật, đột nhiên hỏi: " Ngươi tin phật?"

Mộ Dung Lan Tâm sửng sốt, nàng đến chùa là vì tìm An Ninh quận chúa, về phần Phật... Nàng thật sự không tin, nhưng mà ngay trước mặt công chúa, lại đang ở chùa, như vậy liền không thể nói thật. Vì thế, thấp giọng đáp: " Chỉ cầu cho lòng an ổn mà thôi, thấy mới tin, không thấy không tin ."

" Nghe nói trong kinh thành có ba chùa miếu đều là Mộ Dung gia quyên tiền kiến tạo, ngươi lại nói thấy mới tin, không thấy không tin... thật sự có ý tứ."

" Ca ca ta nói, trước trị gia, sau mới trị thiên hạ, làm người có ba việc phải làm, việc thứ nhất là tu thân dưỡng đức, việc thứ hai là chăm lo người bên

cạnh, việc thứ ba chính là tiếp tế thiên hạ. Mộ Dung gia ta hàng năm đều sẽ lấy ra một số bạc lớn, tu kiến (trùng tu kiến tạo) chùa miếu, tiếp tế người nghèo, hoặc là đưa chút lương khô và quần áo đồ dùng hàng ngày tới những nơi nghèo khó. Không màng danh lợi, không vì công lao, không mong hồi báo, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, về chuyện tin hay không tin phật, Lan Tâm cho rằng, Phật để ý bản tâm, nội tâm hướng thiện, trong lòng mình như gương sáng, sống nhân từ, còn việc tin hay không, lại có làm sao?"

" Ừ", Chiêu Hoa công chúa nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng. Nhìn nàng, thật lâu, cười khẽ một tiếng, " Ý tưởng này thật sự là cùng bản cung không mưu mà hợp, bản cung ở biệt viện cũng rảnh rỗi. Sau này ngươi thường đến nói chuyện với bản cung đi."

Lời này, rõ ràng là chấp nhận nàng.

An Ninh quận chúa vui vẻ, đôi mắt tỏa sáng, " Tỷ tỷ, ngươi đây là tiếp thu Lan Tâm sao? Ngươi không chê xuất thân của nàng?"

"...", Chiêu Hoa công chúa nhíu mày, bất mãn lườm nàng liếc mắt một cái, cái tính ăn nói lung tung của An Bình này, thật muốn sửa, " Bản cung nói chán ghét nàng khi nào?"

Mộ Dung Lan Tâm ngẩng đầu, công chúa chưa từng chán ghét nàng sao?

" Sĩ nông công thương, thương nhân là tầng lớp thấp nhất, đây đều là lời của mấy người nhàm chán bịa đặt ra. Nếu không có thương nhân, chợ làm sao có thể yên bình, nếu không có thương nhân, nếu không có mua bán, ăn mặc chi phí của dân chúng ở đâu ra? Bản cung lại cảm thấy thương nhân rất tốt, dựa vào năng lực cùng thủ đoạn giành được những thứ thuộc về mình ". Chiêu Hoa công chúa khép lại sách kinh Phật trước mặt, đưa cho ni cô hầu hạ bên cạnh, đứng dậy, nói: " Những người thanh quý (quý nhân, người sang.. có địa vị)nói chung chướng mắt bạc, cảm thấy bạc là tục vật, là dơ bẩn, nhưng có ai không cần dùng bạc? Không có bạc, sinh hoạt xa hoa của bọn họ từ đâu mà ra? Bản cung rất thích bạc ", bạc nhưng là thứ tốt.

Lung lạc lòng người cần bạc, trên dưới chuẩn bị cần bạc, ăn mặc chi phí cần bạc, tạo phản mưu phản càng cần bạc hơn…

Chiêu Hoa công chúa đôi mắt thâm thúy, Bình Tây hầu gia muốn tạo phản, tất nhiên không thể rời khỏi bạc. Nhà Mộ Dung gia đại nghiệp đại, chính là gia tộc giàu nhất Đại Minh triều. Nếu nói Nghiêm Như Thế không để ý người Mộ Dung gia, nói thế nào nàng cũng sẽ không tin. Kiếp trước Mộ Dung gia không có bị thu thập, xem ra Mộ Dung gia chủ Mộ Dung Hằng thật sự có chút thủ đoạn.

Mộ Dung Lan Tâm nghe vậy giật mình, nàng ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Chiêu Hoa công chúa, có chút cảm động.

Danh môn quý tộc thường chướng mắt thương nhân, cho rằng bọn họ không đáng được nhắc tới. Đây là lần đầu tiên, từ trong miệng một người quyền quý nghe được lời như vậy, lời này, vẫn là lời nói của công chúa một nước. Vị công chúa trước mặt này, thật sự cùng tưởng tượng của nàng không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau.

Nàng lộ ra nụ cười chân thành, khẽ cười nói: " Lan Tâm cũng thích bạc, nếu công chúa không chê, Lan Tâm ngày sau liền đến quấy rầy nhiều hơn, mong công chúa chớ có chán ghét!"

Công chúa hé miệng cười một cái, " Thấy An Bình nhìn chằm chằm hộp trong tay ngươi cả ngày, bên trong là vật gì?"

" Là hồ điệp (bươm bướm) ", Mộ Dung Lan Tâm không chút do dự đem hộp mở ra, hai con hồ điệp rực rỡ sắc màu từ trong hộp bay ra, xòe cánh, bay quanh nàng xoay chuyển hai vòng, cuối cùng dừng trên tay áo nàng.

" Oa... hồ điệp ở đâu ra vậy?", An Ninh quận chúa kích động tiến lên, đang muốn đưa tay, hồ điệp kia vội vỗ cánh, trong nháy mắt bay lên, nàng vồ hụt, bĩu môi, " Lan Tâm ngươi thật thiên vị, ta nài nỉ ngươi lâu như vậy, ngươi đều chưa từng cho ta, ai ngờ tỷ tỷ chỉ nói một chút, ngươi liền mở ra. Hừ, thiệt thòi ta còn đối với ngươi tốt như vậy!"

Nàng chỉ lo xem náo nhiệt, Chiêu Hoa công chúa lại từ đó nhìn ra chỗ không tầm thường. Sau khi hồ điệp kia bay lên, nấn ná một hồi, lại lần nữa đậu xuống chỗ lúc nãy, nhẹ nhàng ngửi ngửi hoa văn trên tay áo nàng, bộ dáng kia, giống như là đang hút mật, " Hồ điệp này, hình như có chỗ không tầm thường?"

" Công chúa thật tinh mắt ", Mộ Dung Lan Tâm bắt lấy hai con bươm bướm, lần nữa thả vào trong hộp. " Đây là hồ điệp theo dõi, trên tay áo ta bôi bột phấn, đây là nghiên cứu mới nhất của đại phu trong phủ ta, chỉ cần rải một ít bột phấn lên trên người, phạm vi trong vòng ba dặm, hồ điệp đều có thể tìm được người."

" Ah, thần kỳ như thế?", Chiêu Hoa công chúa đôi mắt chớp lên, nhớ kỹ chuyện này.

Sau khi Mộ Dung Lan Tâm hồi phủ, liền đi tìm Mộ Dung Hằng, đem chuyện hôm nay nghe thấy ở chùa Phật an một năm một mười nói ra , đối Chiêu Hoa công chúa khen không dứt miệng, cuối cùng cảm khái một tiếng," Ca ca, không nghĩ tới công chúa này thú vị như thế, ngoại trừ con khỉ An Ninh kia ra, ta còn chưa từng thấy vị quý nữ nào tính tình thẳng thắn vô tư như thế, chính miệng thừa nhận mình thích bạc đâu."

Mộ Dung Hằng lơ đãng bỏ sổ sách trong tay xuống, đem lá thư trong tay đóng lại, dò hỏi: " Muội nói, nàng chủ động nhắc đến ta?"

" Đúng vậy, công chúa còn khen ngươi tuổi trẻ tài cao, là người trưởng thành nhất trong mấy vị công tử nổi tiếng trong kinh thành. Ca ca tài hoa của ngươi chính là so với con trai Anh Quốc Công Trương Trừng Hoằng, cũng không kém ".

" Rất thú vị ", một vị công chúa sống trong thâm cung, thế nhưng lại biết rất nhiều chuyện bên ngoài, Mộ Dung Hằng đôi mắt híp lại, "Nàng còn nói thêm gì nữa không?"

" Cũng không có gì đặc biệt, đều là mấy chuyện linh tinh, hỏi ta trong kinh thành có chỗ nào chơi vui, ăn ngon, một ít trang sức gần đây đang thịnh hành..", Mộ Dung Lan Tâm nghiêng đầu nghĩ, " Ah, đúng rồi, công chúa giống như rất hứng thú với tàu thuyền, với sông, hỏi ta kinh thành có bến tàu nào là của Mộ Dung gia, còn hỏi người làm công ở bến tàu, nói là hi vọng khi nào có thể lên thuyền du sông đào bảo vệ thành, thưởng thức phong cảnh ven bờ kinh thành..."

Thuyền, bến tàu, người làm công …

Nếu hắn không có nhớ lầm, sắp tới con trai Hữu tướng nhận tu sửa đường sông, từ bến tàu điều đi không ít người để làm lao công.

Mộ Dung Hằng đôi mắt thâm thúy, công chúa nói, là có tâm hay là vô tình?

Nàng là một công chúa, quan tâm cái này làm gì?

Hắn ngước mắt, thấy Mộ Dung Lan Tâm nhắc tới Chiêu Hoa công chúa mắt tràn đầy ý cười, một đôi mắt thâm thúy cũng không khỏi nhu hòa. Lan Tâm tuy đơn thuần thiện lương, lại rất thông minh, nhìn người cực chuẩn. Nàng rất ít cùng người kết giao, chính là luôn giữ nguyên tắc thà thiếu chứ không thèm đồ bỏ đi. Nay mới chỉ gặp một lần, nàng liền nhận định công chúa, chắc hẳn Chiêu Hoa công chúa có chỗ hơn người. Chí ít, là đối Lan Tâm thẳng thắn đối đãi, bằng không, dựa vào tính tình mẫn cảm của Lan Tâm, sẽ không thích nàng như vậy.

" Nghe nói Chiêu Hoa công chúa học rộng tài cao, rất là thông minh, các ngươi đã hợp ý, vậy muội ngày sau thường xuyên tới chùa Phật An đi ". Mộ Dung Hằng buông xuống câu nói này, mắt thấy Mộ Dung Lan Tâm đi ra cửa phòng, hắn thở dài một tiếng, rút ra bức thư từ dưới sổ sách, phía trên chữ " Nghiêm " rõ ràng nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Ép hỏi Tần Mặc

Edit:ngocthuybachdang.

Đêm đó, ánh trăng mênh mông.

Tần Mặc một mình đến trước viện của công chúa, trong nội viện không một bóng người. Hắn nhìn về phía phòng ngủ, chỉ thấy chỗ đó tối đen, không nhìn thấy bóng người, hắn liền giật mình, vừa mới giờ Tuất ba khắc (hơn 11h đêm), công chúa đã muốn đi ngủ sao?

Trước kia hắn đến, công chúa đều chưa ngủ. Nàng luôn tựa vào trên giường ôm một quyển sách yên tĩnh liếc nhìn, công chúa giống như rất thích đọc sách.

Nghĩ đến chuyện đêm qua, trong lòng hắn thở dài, lời nói của Tố Y lại vang vọng ở bên tai.

Nàng nói, công chúa chưa từng để ý tới ai như vậy.

Nàng nói, công chúa là thật lòng với hắn. Hắn tự nhận trượng trách, công chúa tức giận.

Nàng nói, công chúa hôm nay tỉnh lại rất tức giận, đi chân trần đứng trên mặt đất, đứng yên thật lâu rất lâu...

Công chúa nàng nhìn qua cũng không có khôi phục trí nhớ, nhưng hôm nay lại đặt hắn ở trong lòng, đến tột cùng là vì sao? Chẳng lẽ là ý trời? Tần Mặc siết chặt nắm đấm, đến trước cửa, đang muốn gõ cửa, ngoccthuybachdang nắm tay lại dừng giữa không trung. Công chúa đã đóng cửa, vậy rõ ràng là không muốn gặp hắn. Xem ra, chuyện đêm qua làm nàng tức giận. Cả ngày hôm nay hắn đều ân hận, cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy hắn làm có chút không thỏa đáng lắm, nhưng nếu lặp lại, hắn sẽ vẫn làm như vậy.

Rất nhiều chuyện, tuy nói không hợp quy củ. Nhưng nếu là công chúa muốn, vậy hắn liền thuận theo công chúa, không hợp quy củ lại làm sao nào, chỉ cần công chúa vui vẻ là được. Hắn cũng không thèm để ý ánh mắt người bên ngoài.

Nhưng là có một số việc, cho dù công chúa muốn, cho dù công chúa bởi vì hắn kháng cự mà tức giận, hắn cũng không thể tùy ý nàng làm bậy. Trinh tiết đối với nữ nhân mà nói thật sự rất quan trọng. Công chúa chưa lập gia đình, hôn sự của nàng và Bình Tây hầu thế tử là Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ. Nếu như hắn và công chúa phát sinh quan hệ, vậy sau khi công chúa kết hôn nên làm thế nào đây? Nàng giờ phút này kiên định, ngày sau nếu là đổi ý thì sao?

Hắn tuyệt không thể mạo hiểm như vậy, bất cứ chuyện gì gây thương tổn đến công chúa, hắn đều sẽ không làm.

Tần Mặc thở dài một tiếng, tay vươn ra lại từ từ để xuống, công chúa có lẽ đã ngủ. Vậy hắn liền không quấy rầy. Hắn quay người, đi vài bước, lại dừng lại, thật sự cứ như vậy đi sao?

Công chúa đã từng nói, yêu cầu hắn ngày đêm một tấc cũng không rời theo sát nàng. Công chúa giờ phút này còn đang tức giận, hắn nếu là cứ thế mà đi, công chúa có thể càng giận dữ hay không?

Tần Mặc tiến thoái lưỡng nan, đứng dưới ánh trăng, có chút bất đắc dĩ.

"Ngươi còn chần chừ đến khi nào? "

Thanh âm thanh thúy mang theo tức giận bỗng nhiên từ phía sau vang lên. Tần Mặc quay người, thấy Chiêu Hoa công chúa chẳng biết mở cửa từ lúc nào, đứng ở cửa, nhìn hắn chằm chằm.

Ước chừng là đi gấp, nàng chưa đi giày, đi chân trần đứng trên mặt đất, nhìn hắn trong mắt tràn đầy lên án, Tần Mặc nhíu mày lại.

"Nếu là ta không ra, ngươi định đứng đến hừng đông sao?", giọng điệu chất vấn, thanh âm hơi có vẻ bén nhọn. Truyện đăng tại.

Chiêu Hoa công chúa mặt âm trầm, nhấc chân định đi về phía hắn, trong nháy mắt Tần Mặc đã đến trước mặt nàng, ánh mắt dừng chỗ chân nhỏ, lông mày nhíu càng chặt hơn, "Công chúa, mặt đất lạnh."

Chiêu Hoa công chúa theo ánh mắt hắn nhìn xuống, nhìn thấy chân mình, nàng mở miệng cười lạnh, " Lúc này lại quan tâm tới ta, đêm qua lúc gõ ta hôn mê, sao không thấy ngươi quan tâm ta?"

"...", Tần Mặc gục đầu xuống, công chúa đây là hưng sư vấn tội, hắn vẫn nên im lặng là hơn.

Thấy hắn không nói lời nào, Chiêu Hoa công chúa khẽ cắn môi, đúng là đồ ngốc. Nàng còn không tin chính mình không trị nổi hắn!

Nàng nheo mắt, trong nháy mắt tức giận dâng trào, quát lên: " Nếu ngươi đã không quan tâm ta. Vậy ngươi đi đi, mặc kệ ta ở bên ngoài, đông lạnh một đêm, chết cóng ta chịu!"

Dứt lời, Chiêu Hoa công chúa đẩy ra hắn, giận dỗi đi ra ngoài, chưa đi hai bước, liền bị hắn từ sau bế ngang lên, đá văng cửa, đi vào trong phòng.

Công chúa nằm trong ngực hắn, nở nụ cười như ý, nụ cười này thoáng qua liền mất, nàng lập tức đổi lại vẻ mặt ai oán, "Ngươi ôm ta về làm cái gì, ngươi không phải là không quan tâm ta sao?"

Tần Mặc sắc mặt có chút mất tự nhiên, hắn nhẹ nhàng đặt công chúa ở trên giường, ánh mắt trầm tĩnh nhìn xem nàng, thở dài một tiếng, "Công chúa, thân mình là chính mình, chớ có bạc đãi nó."

"Bạc đãi lại làm sao, đối xử tử tế lại như thế nào". Chiêu Hoa công chúa bĩu môi, hối hận, "Ta bệnh nặng trong người, cần ngươi làm bạn, ngươi lại đối với ta chẳng quan tâm, ta làm công chúa còn có ý nghĩa gì. Không người thương, không người yêu, bệnh chết sớm cho khỏe..."

Tần Mặc lông mày nhíu càng chặt hơn, hắn giúp công chúa đắp chăn, chỉ là do dự một chút, một đôi tay liền duỗi vào, nắm hai bàn chân nhỏ nhắn lạnh buốt trong tay. Đại khái là gần đây cũng làm nhiều chuyện gần người công chúa, dienndanlequydonn.com loại chuyện này làm qua một lần, lại làm lần thứ hai thì nội tâm khúc mắc liền thiếu rất nhiều. Hắn chăm chú nhìn công chúa, thấp giọng nói: "Công chúa không phải không người quan tâm."

"Vậy còn ngươi, ngươi thương ta... Yêu ta sao?", hai mắt Chiêu Hoa công chúa chăm chú khóa lại hắn, giọng điệu có vẻ thoải mái, trong đôi mắt lại rất nghiêm túc.

Ánh mắt nàng dời xuống, dừng trên chăn, có lẽ là trong bóng tối, cảm giác của con người thay đổi đặc biệt mẫn cảm. Lại có lẽ là cảm giác ấm từ chân truyền đến lòng nàng, làm cho nàng đột ngột tăng lên cảm giác năm tháng ấm êm. Có lẽ, nàng cùng Tần Mặc ở cùng nhau cũng không tệ.

Nếu là sau này hàng ngày đều có nam tử đang quỳ trước mặt làm bạn, nàng lạnh, hắn sẽ thay nàng sưởi ấm chân. Nàng xảy ra chuyện, hắn sẽ là người đầu tiên chạy tới, đem hết toàn lực che chở nàng. Nàng vui vẻ, sẽ chia sẻ niềm vui với hắn, hắn tất nhiên là cùng nàng cùng nhau vui vẻ. Nàng không vui, hắn sẽ ở bên cạnh nàng, cho dù chất phác chút, nhưng đáng quý nhất không phải là phần không rời không bỏ sao?

Nếu như là Nghiêm Như Thế nhìn thấy nữ nhân ngoài miệng như bôi mật vậy, chỉ cần nữ tử hơi có chút ám chỉ, liền động thủ động cước, cực biết dỗ lừa nữ tử chẳng lẽ liền rất tốt sao? Tần đầu gỗ tuy không có dỗ nàng vui vẻ, sẽ không thay đổi biện pháp đến trêu đùa nàng, nhưng là chỉ cần nàng cần, hắn sẽ tới, hắn quan tâm nàng lạnh nóng, vì thân mình nàng suy nghĩ... Đầu gỗ cũng có chỗ đáng ngưỡng mộ.

Nếu như Tần Mặc là phu quân, hắn tất nhiên là người đáng giá phó thác chung thân.

Tần Mặc sắc mặt cứng đờ, trong phòng không có đốt đèn, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng, dưới ánh trăng gương mặt hắn không rõ.

Thật lâu, hắn mở miệng nói: "Công chúa là chủ tử của thuộc hạ, thuộc hạ kính trọng công chúa, tất nhiên là thương yêu công chúa."

"Kính trọng...", đây cũng không phải là đáp án nàng muốn nghe.

Chiêu Hoa công chúa nhìn hắn không chớp mắt, nhẹ giọng nói: "Nhưng là ta giống như yêu ngươi, ngươi thật sự đối với ta...một chút cảm giác đều không có sao?" An Ninh quận chúa nói rất đúng, tình cảm liền nên làm rõ ràng, nàng chán ghét những thứ ngoắc nghéo cong cong vẹo vẹo. Nếu là ngay cả đối với Tần Mặc cũng cần phải phải quanh co lòng vòng, vậy nàng cũng quá thất bại. Tương lai có quá nhiều chuyện chờ nàng, nàng không có nhiều thời

gian.

Tần Mặc cả người cứng lại rồi.

Đây là lần thứ hai công chúa thổ lộ.

Hắn ngước mắt, khi chạm tới đôi mắt trong suốt của công chúa lại khẽ giật mình, không biết làm sao. Nàng có một cặp mắt hoa đào rất đẹp, lông mi dày và dài hơi hơi cong lên, trong mắt nàng là bóng dáng của hắn, dường như trong mắt cũng chỉ có một mình hắn, tâm hắn lại bắt đầu cuồng loạn, so đêm qua còn muốn hơn mấy phần. Hắn mất tự nhiên quay đầu đi, nghĩ đến năm đó, hắn cả người tổn thương từ y quán đi ra, hắn không biết chính mình họ gì tên gì, không biết nhà mình ở nơi nào, trời đất bao la, hắn cũng không biết chính mình từ đâu mà đến, lại nên đi nơi nào.

Trong đầu giống như có một đám lửa, bùng cháy hừng hực, hắn không thấy rõ bóng dáng trong lửa, nhớ mang máng có một thanh âm thống khổ không ngừng kêu gào: chạy mau, chạy mau, chạy đi kinh thành ——

Chạy mau, đi kinh thành ——

Hắn không biết chủ nhân của thanh âm kia là ai, không biết mình vì sao muốn đi kinh thành, càng không biết trong kinh thành có cái gì đang chờ hắn. Hắn biết chính mình quên đi rất nhiều thứ, nhưng hắn nỗ lực nhớ lại, lại không thể nhớ nổi. Cuối cùng hắn vẫn là đi về phía kinh thành, trừ chỗ này, hắn cũng không có chỗ nào để đi.

Một đường ăn xin, một đường nghe ngóng, một đường xóc nảy, nhận hết cực khổ, đi ước chừng hơn tháng, cũng chưa thấy đến. Ngay lúc hắn rốt cuộc đi không được, dừng lại nghỉ ngơi, thì có một đám trẻ con đi tới . Lúc nhìn thấy hắn bọn họ che mũi lộ ra vẻ mặt chán ghét, chỉ vào hắn chửi rủa, cũng không biết là đứa nhỏ nào ra tay đầu tiên, bọn họ lấy cục đá ném hắn, tiến lên đạp hắn, cười nhạo hắn...

Hắn đói đến choáng đầu, cả người bất lực, né tránh không kịp, chỉ có thể mặc cho bọn họ ức hiếp. Lúc kinh hoảng bất lực nhất, một giọng nói thanh thúy vang lên, "Các ngươi đang làm cái gì?"

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé dưới ánh mặt trời chói chang, nàng vung tay nhỏ, ra lệnh người hầu bên cạnh đuổi những người đó đi, cất bước đi về phía hắn, đứng ở trước mặt hắn, một đôi mắt đào hoa đánh giá hắn, xì một tiếng nở nụ cười, " Rõ ràng có tay có chân, sao lại đơ như khúc gỗ để mặc người ta ức hiếp."

Hắn ngây dại.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, da nàng mềm mại, mặt mày cong cong, một đôi mắt to như là biết nói chuyện, nhìn hắn mang theo chút lo lắng, bên trong không có chán ghét, tiến lên lôi kéo tay của hắn, nói: "Tiểu ca ca ngươi đừng sợ, bọn họ đã muốn đi rồi, sẽ không bao giờ lại có người đến khi dễ ngươi, ngươi nói cho ta nhà ngươi ở nơi nào, ta sai người đưa ngươi trở về."

Một khắc này, hắn cho rằng chính mình nhìn thấy tiên nữ.

Từ đây, cả trái tim hắn đều dừng tại trên người nàng, từ khi đó, hắn liền hạ quyết tâm, giờ phút này, nàng cứu hắn, bảo vệ hắn, đối xử tốt với hắn. Ngày sau, hắn chắc chắn mạnh mẽ lên, đến lúc đó, liền đổi hắn đến hộ nàng.

Với hắn mà nói, thay vì nói công chúa là chủ nhân của hắn, chẳng bằng nói, Chiêu Hoa công chúa là người hắn muốn bảo hộ cả đời.

Thấy hắn cúi thấp đầu, không nói lời nào, Chiêu Hoa công chúa nhẹ nhàng đẩy hắn một chút, "Ngươi không có gì muốn nói sao?" Sau khi nàng chính miệng nói ra yêu hắn, hắn lại ngu ngơ hả?

Không nên.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tần Mặc chủ động

Edit:ngocthuybachdang.

Tần Mặc cúi đầu, mặt không biểu tình: "Công chúa muốn thuộc hạ nói cái gì?"

Hắn có thể nói gì đây, nàng đã quên hắn, quên hết chuyện của bảy năm trước. Nàng là công chúa tôn quý nhất, là hòn ngọc quý mà Hoàng Thượng nâng trong lòng bàn tay. Nàng có thể tự do thoải mái, có thể càn quấy, có thể muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói. Nàng có thể không chút kiêng kỵ nói ra suy nghĩ của mình, nhưng hắn đâu, hắn có thể sao?

Thân phận của hắn thấp kém, tuy rằng hắn cũng không vì vậy mà tự ti, thật có chút chuyện hắn mãi mãi cũng không dám suy nghĩ, có chút tình cảm, giống

như những ký ức kia như vậy, chỉ có thể giấu kín ở trong lòng. Nếu không phải là công chúa điều hắn đến bên cạnh, khả năng cả đời này hắn chỉ có thể đứng xa xa nhìn công chúa, yên lặng thủ hộ công chúa, đem chút tình cảm này chôn chặt, nói nhiều một câu, làm nhiều một việc, đều sợ người khác nhìn ra.

Chỉ cần có thể đi theo sau lưng công chúa, đứng xa xa nhìn nàng, âm thầm bảo vệ nàng, đã là vinh hạnh lớn lao, là phúc khí mà hắn đã tu luyện từ kiếp trước. Hắn trước giờ nhận rõ bản thân, xưa nay không dám yêu cầu xa vời gì.

"Ngươi không nói phải không?"

Chiêu Hoa công chúa nhíu mày, hôm nay, nàng phải hỏi ra kết quả, "Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý cùng ta hay không?"

Tần Mặc mím chặt miệng, không nói một lời.

Mạng của hắn đều là nàng, hắn nguyện ý vì nàng trả giá hết thảy, yêu và không yêu, lại có gì khác nhau, nói và không nói, lại như thế nào?

Cũng không biết trải qua bao lâu, lâu đến nỗi công chúa có chút thất vọng, cho rằng hắn sẽ không nói ra cái gì, hắn rốt cục ngước mắt, nhìn chăm chú công chúa, mở miệng hỏi, "Công chúa nói ở cùng là ý gì? Là muốn thuộc hạ làm nam sủng của ngài sao?"

Chiêu Hoa công chúa bị câu nói này làm cho kinh hãi, mở to hai mắt nhìn xem hắn, ánh mắt không thể tin xen lẫn bị thương, "Ngươi cho rằng ta muốn ngươi làm nam sủng sao?" Nam sủng chẳng qua là một món đồ chơi, hắn gặp qua vị công chúa nào đối nam sủng động tình chưa?

Nàng thật lòng, hắn thật sự không cảm nhận thấy sao?

Nếu nàng coi hắn làm nam sủng, lại làm sao như thế đối với hắn...

Tần Mặc liền giật mình, muốn nói không phải, nhưng lời nói đến bên miệng, lại đã ngừng lại.

Trong mắt Chiêu Hoa công chúa hình như có hào quang vỡ vụn, trầm tĩnh nhìn xuống hắn. Thật lâu, hít sâu một hơi, muốn lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng ai biết khóe miệng lại đắng chát, " Hóa ra, ngươi lại nghĩ như vậy."

Nàng cụp mắt, nhìn xem gương mặt cương nghị còn có vành môi mím chặt của hắn, chân hơi hơi co vào, rời đi tay của hắn. Nguyên bản gương mặt tràn đầy mong đợi cũng che kín một tầng băng sương, tràn đầy lạnh lẽo và thương cảm, " Nếu ngươi đã nghĩ như vậy, vậy liền như vậy đi". Dứt lời, giữ chặt vạt áo hắn kéo tới bên cạnh, ấn lên môi lạnh lên, ngăn chặn môi hắn, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, thanh âm run rẩy, "Ngươi có bằng lòng hay không?"

"Công... Công chúa..."

Tần Mặc nhìn thấy sự đau đớn trên mặt nàng, có chút bối rối, hắn giống như thật sự nói sai.

Hắn không biết nên làm như thế nào cho phải, hắn kỳ thật biết, công chúa cũng không phải coi hắn làm nam sủng. Nhưng là, ở cùng một chỗ cũng có thêm một tầng hàm nghĩa khác, chính là chiêu hắn làm phò mã, điểm này, hắn không dám suy nghĩ, cũng không dám nói ra khỏi miệng, nhưng là nay xem ra, công chúa rõ ràng chính là ý này.

Bảy năm trước, cùng một câu hỏi, hắn trả lời như đinh đóng cột nói nguyện ý, chỉ cần công chúa muốn, hắn liền nguyện ý, nhưng là 7 năm sau, hắn lại do dự, không dám nói ra khỏi miệng...

Hắn vẫn luôn không biết tại sao công chúa lại đột nhiên như vậy đối với hắn, chỉ có hai ba ngày, lại giống như phát sinh rất nhiều chuyện. Có lẽ, thật sự là do duyên phận, rất nhiều chuyện đều là không có nguyên nhân.

Tần Mặc lần đầu tiên xem xét lại bản thân mình, hắn có phải thật sự làm sai hay không.

Ý định của hắn là làm bạn bên cạnh công chúa, bảo vệ công chúa, không cho phép bất kỳ kẻ nào xúc phạm tới công chúa, nhưng nếu là chính hắn làm tổn thương công chúa? Nếu hắn phản kháng chỉ mang đến đau thương và khổ sở cho công chúa. Hắn còn muốn tiếp tục không? Hành động bây giờ của hắn là đúng sao?

Chiêu Hoa công chúa gục đầu vào trán hắn, thở dài một tiếng, "Trong lòng ngươi nên hiểu, ta không phải coi ngươi là nam sủng. Nếu ngươi không trả lời, ta coi như ngươi đồng ý ở cùng ta?"

Tần Mặc thân mình lại là cứng đờ, cảm giác được nàng đau lòng, nước mắt nóng hổi trên mặt nàng như là nhỏ xuống trong lòng hắn, làm cho hắn đau lòng theo, cổ họng hắn khô khốc, hồi lâu, thấp giọng nói: "Nhưng là, công chúa đã cùng thế tử có hôn ước..."

"Việc đó ngươi không cần hỏi đến, ngày sau ta tự có biện pháp lùi ", Chiêu Hoa công chúa nói tới Thế tử, vẻ mặt hờ hững, "Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng hay không? Tần Mặc, chỉ cần ngươi nguyện ý, chúng ta kiên định tiếp tục đi có được hay không? Những chuyện khác ngươi đừng nghĩ, có được hay không?", thanh âm mang theo có chút khao khát.

Chỉ cần hắn gật đầu, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không thành vấn đề, mặc kệ tương lai lại gian lại hiểm(gian nan hiểm trở), có hắn tại, nàng đều có dũng khí đối mặt.

Nàng đã nghĩ rất rõ ràng, Tần Mặc nếu đã không né tránh nàng, lại nhiều lần đối với nàng thỏa hiệp, hơn nữa đáp ứng vẫn luôn thủ hộ nàng. Hắn sẽ làm được, nghĩ đến cũng là đối với nàng có chút tình cảm, nhưng là hắn tính tình lạnh nhạt, làm người chính trực, e ngại thân phận tự nhiên không nguyện thừa nhận. Nếu nàng làm căng, nhất định bắt hắn nói ra yêu hay không yêu, chỉ biết hoàn toàn ngược lại, chẳng bằng từng bước một đến, trước đem hắn dụ dỗ đến bên cạnh mình, chỉ cần trong lòng của hắn có nàng, nàng sẽ dần dần công phá trái tim hắn.

Kỳ thật, nàng hoàn toàn có thể như An Bình nói, trực tiếp hạ dược muốn hắn, nhưng nàng càng muốn hai người tâm linh tương thông, ý hợp tâm đầu, rất nhiều chuyện không thể gấp. Nàng muốn Tần Mặc chủ động muốn nàng, mà không phải nàng ép buộc. Nàng đường đường là công chúa, muốn một nam nhân còn không đơn giản, nhưng là nàng thật lòng quan tâm hắn, thật lòng đợi hắn, mới có thể cần hắn đồng ý.

Đang lúc nàng suy nghĩ lung tung, Tần Mặc do dự một chút, đột nhiên tới gần, ôm chặt lấy nàng, nghiêng đầu hôn môi nàng.

Lần này, đến phiên Chiêu Hoa công chúa trừng lớn hai mắt.

Tần... Tần Mặc thế nhưng chủ động hôn nàng...

Mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Phát giác được thân mình nàng cứng ngắc, hai mắt Tần Mặc sâu thẳm, trên mặt hiện ra đỏ ửng đáng nghi. Nhắm mắt lại, đứng dậy, ôm chặt công chúa, một tay đỡ gáy nàng, một tay nắm thật chặt eo của nàng, ôm vào trong ngực, cũng không nói gì, cúi đầu chặn lại môi của nàng, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, ôn nhu khắc ở trên môi công chúa, giống như sợ hơi dùng sức sẽ xúc phạm tới công chúa.

Phát giác được đầu lưỡi mềm mại dò thám tới, hắn thân thể chấn động, im lặng, ngậm lấy phiến thơm ngọt kia, không lưu loát đáp lại.

Ánh trăng nhu hòa, nhàn nhạt chiếu vào bóng dáng hai người ôm nhau.

Đợi công chúa triệt để buông lỏng, hắn hơi hơi rút lui, cụp mắt, lau sạch nước mắt cho công chúa, ôn nhu nói: "Công chúa, nếu như đây quả thật là người muốn, vậy thuộc hạ... nguyện ý ". Cho dù là làm nam sủng hay làm cái khác, nếu đã công chúa muốn, hắn đáp ứng là được, về phần chuyện khác, ai... Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, mặc kệ như thế nào, mọi thứ đều có hắn ngăn tại phía trước.

Công chúa nghe vậy lại là khẽ giật mình, ngạc nhiên bắt lấy ống tay áo hắn, không thể tin mà hỏi: "Chuyện này là thật? Ngươi... Ngươi thật sự đồng ý?"

Trên mặt Tần Mặc lại càng đỏ hơn, hắn nhẹ gật đầu, "Thuộc hạ... Nguyện ý."

Chuyện chủ động hôn như vậy, vốn không phải hắn có thể làm ra được.

Nhưng là, lúc hắn nhìn đến thần sắc của công chúa, từ vui vẻ đến buồn bã, lại đến không thể tin, bi thương, rồi đến lạnh lùng, liền cũng nhịn không được nữa. Nguyên bản hắn nghĩ công chúa chỉ là nhất thời quật khởi, nhưng là nhất thời quật khởi lại như thế nào lộ ra ánh mắt đau thương như vậy.Có lẽ, công chúa tuy rằng quên đi hắn, có nhiều thứ lại đã được định trước cũng chưa biết chừng.

Hắn mặc dù lạnh lùng, tâm tư lại rất là nhạy bén, thế nào không biết được suy nghĩ trong lòng của công chúa. Hắn nếu là tiếp tục kháng cự, chỉ sợ sẽ hoàn toàn làm mất lòng công chúa, kết cục như vậy, là hắn muốn sao?

Trái tim Chiêu Hoa công chúa, lập tức từ đáy cốc, lại bay đến trên bầu trời.

Giọng hắn tuy nhạt, biểu tình tuy là không được tự nhiên, nhưng là hai chữ nguyện ý, nghe vào trong lòng nàng, ngocthuybachdang.lequydon lại giống như một đôi tay,thoáng chốc trêu chọc, nhẹ nhàng kích thích tiếng lòng nàng.

Chiêu Hoa công chúa nín khóc mỉm cười, ôm chặt hắn, "Lời nói ra, như tát nước ra ngoài, Tần Mặc, ngươi cũng không thể lại đổi ý?"

"Ừm, sẽ không."

Đôi mắt trong veo dập dờn ý cười, dưới ánh trăng sáng rực lóng lánh, nụ cười trên mặt nàng tựa như chiếm được bảo vật hiếm có nhất trên thế gian, cũng làm trong lòng hắn mềm nhũn.

Tần Mặc nhìn ngây dại, khúc mắc trong lòng hắn lại buông xuống một chút, vốn dĩ là hắn nghĩ quá nhiều, không nghĩ tới hắn đáp ứng, công chúa lại vui vẻ như vậy. Nàng là thật sự thích hắn.

Vậy hắn, còn có cái gì có thể lo lắng?

Chiêu Hoa công chúa tâm tình thật tốt, lôi kéo hắn đến trên giường, đang muốn làm một ít chuyện tế nhị. Nàng đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn phía sau lưng hắn, "Tần Mặc, thương thế của ngươi thế nào?"

"Không sao ", cho dù đã muốn đáp ứng công chúa, nhưng nếu hai người ngồi ở trên giường, bị ánh mắt nóng bỏng của nàng nhìn chăm chú,Tần Mặc vẫn là thẹn thùng đỏ mặt.

"Ngươi cởi áo để ta xem vết thương."

"Thật sự không cần", mặt Tần Mặc lại càng đỏ hơn, "Thái y đã muốn xem qua, buổi chiều mới vừa bôi dược." Truyện được đăng tại.

Đôi mắt Chiêu Hoa công chúa nghiêng nhìn về phía sau lưng hắn, nàng là thật sự lo lắng, Tần Mặc thân mình chưa tốt, nếu là giờ phút này ăn hắn, chỉ sợ sẽ làm bị thương hắn. Mấy chuyện tế nhị kia vẫn là chờ hắn hoàn toàn bình phục lại nói, Tần Mặc giờ là của một mình nàng, nàng còn lo lắng hắn bay mất hay sao.

Nàng lẳng lặng nhìn Tần Mặc, đưa tay vuốt ve gương mặt của hắn, hắn lớn lên thật tốt xem. Khuôn mặt như ngọc, lông mày như mực, hai mắt trong veo, cái mũi cao thẳng... Cặp lông mày kia, ánh mắt kia, dưới ánh trăng, hết sức ôn nhu, tỏa ra ánh sáng lung linh, như là đem cả người nàng ngâm ở bên trong.

Tần Mặc... Kỳ thật là yêu nàng đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Nghiêm Như Thế đến

Edit:ngocthuybachdang.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Nó có thể âm thầm thay đổi tư tưởng của một người, một khi nhiễm phải, liền rất khó từ bỏ, lòng phòng bị cũng bởi vậy mà chậm rãi buông lỏng. Ngay từ đầu Chiêu Hoa công chúa chính là suy nghĩ này, mạnh mẽ giữ Tần Mặc tại bên cạnh nàng.

Chỉ cần hắn đồng ý ở lại, mỗi ngày sớm chiều ở chung, cùng giường chung gối, dịu dàng cùng ngang ngược, thỉnh thoảng giả bộ yếu đuối, tranh thủ lòng thương hại của hắn, làm cho Tần Mặc từ từ quen với việc ở bên cạnh nàng. Chiêu Hoa công chúa tin tưởng, cứ như thế mãi, Tần Mặc chính là muốn đi cũng đi không được.

Liên tiếp mấy ngày, ban ngày công chúa vào trong chùa nhìn xem kinh phật, pha trà, giải sầu một chút. Ban đêm, lại trốn trong ngực Tần Mặc, vui vẻ chìm vào giấc ngủ. Lúc mới bắt đầu Tần Mặc cả người cứng ngắc, về sau mới dần dần buông lỏng, nay ngẫu nhiên cùng công chúa đụng chạm da thịt, hắn ngoại trừ mặt đỏ tới mang tai, đã có thể miễn cưỡng ứng đối.

Từ lúc thân mình Tần Mặc khỏi hẳn, Chiêu Hoa công chúa liền quấn lấy hắn muốn học võ công. Tần Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng, liền dạy từ chỗ cơ bản nhất.

Chiêu Hoa công chúa chạy vòng quanh phía sau núi mới được non nửa vòng liền thở hồng hộc, mệt thở không ra hơi. Nàng dừng lại, lau sạch mồ hôi trên trán, chỉ cảm thấy mặt trời chiếu lên đau đầu, ngocthuybachdang.lequydon.com choáng váng. Tố Y chạy chậm theo sau mặt cũng đầy mồ hôi, nàng lo âu nhìn xem công chúa, "Công chúa nếu là mệt, không bằng nghỉ một lát đi."

Nàng mỗi ngày còn làm chút việc, cũng đã mệt đến hai chân như nhũn ra, công chúa thân mình cao quý, chưa từng hoạt động quá nhiều, chỉ sợ không chịu được.

Chiêu Hoa công chúa xoa xoa bắp chân, ngẩng đầu, thấy Tần Mặc ngừng lại, quay trở lại, nàng phất phất tay, "Quá mệt mỏi, ta trước nghỉ một lát."

Tần Mặc sắc mặt không thay đổi, hắn là người tập võ, chạy nửa vòng núi đối với hắn như là đi bộ mà thôi. Ánh mắt hắn lướt qua gương mặt phiếm hồng của công chúa, dừng lại trên trán đầy mồ hôi, dienndanlequydon.com hiện lên một chút đau lòng, thấp giọng nói: " Tập võ rất là vất vả, công chúa nếu là chịu không được, có thể nghỉ ngơi."

Nàng thân là công chúa, mười ngón tay không dính nước, thường ngày đọc sách, pha trà, ngắm hoa, đánh đàn. Đừng nói là việc nặng, chính là nhấc đồ vật nhẹ đều có một đống cung nữ làm thay, trước giờ là bị người nâng trong lòng bàn tay chiều chuộng, chạy từ chân núi đến sườn núi như vậy, đã là chịu khổ.

Có hắn ở đây, chắc chắn đem hết toàn lực bảo hộ nàng an toàn, nàng sao lại cần tập võ?

Tần Mặc là nghĩ cho nàng, không nỡ nàng chịu khổ, làm cho nàng nghỉ ngơi. Chiêu Hoa công chúa lại cho rằng Tần Mặc là xem thường nàng yếu đuối, cho rằng nàng không thể kiên trì. Tức thì thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt không chịu thua, "Ai nói ta không chịu nổi, ta chỉ là mệt muốn nghỉ ngơi một chút, tiếp tục chạy!"

Dứt lời, chính mình dẫn đầu tăng tốc chạy về phía trước.

Tần Mặc bất đắc dĩ thở dài, cùng Tố Y liếc nhau một cái, thấp giọng nói: "Công chúa bên này có ta để ý, làm phiền Tố Y cô nương đi chuẩn bị chút nước ấm cho công chúa."

Chiêu Hoa công chúa thở hổn hển, từ từ chạy ở phía trước. Nàng đều cưỡng bách chính mình phải tiếp tục chạy về phía trước, chạy đến hai chân không

còn cảm giác, chạy đến toàn bộ phổi đều đang kêu gào đau đớn, đều chưa từng ngừng. Mãi cho đến tận đỉnh núi, nàng rốt cuộc không chịu nổi, lảo đảo đang muốn té xuống thì thân mình vững vàng rơi vào một cái ôm.

Nàng nhếch miệng, thân mình hoàn toàn buông lỏng.

Tần Mặc ôm eo nàng, đem nàng ôm sát vào trong ngực, thấy nàng mặt đầy mồ hôi, mặt không còn chút máu, đau lòng nhíu chặt lông mày, móc khăn lụa từ trong ngực ra, thận trọng lau sạch mồ hôi cho nàng, thấp giọng thở dài: "Công chúa vì sao muốn luyện võ?"

Hai mắt Chiêu Hoa công chúa lại bị khăn lụa hấp dẫn, đây chính là chiếc khăn kia!

Chiếc khăn lụa này làm cho tâm thần nàng chấn động, bi thương rất lâu. Tần Mặc ôm nàng, thế nhưng còn cầm khăn lụa thêu tên người khác ra lau mồ hôi cho nàng!

Có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục, thúc có thể nhẫn, thẩm đều không thể nhịn. Thẩm có thể chịu, nàng Chiêu Hoa công chúa có thể nhịn không được.

Nàng duỗi tay, đang muốn cướp đi khăn lụa chất vấn hắn, một giọng nói làm cho nàng kinh hồn từ phía sau lưng truyền đến.

"Công chúa, nàng làm sao vậy?"

Chiêu Hoa công chúa rùng mình một cái, cả người cứng ngắc, sắc mặt lại càng trắng bệch.

Nghiêm Như Thế nghe nói công chúa ở trên núi, liền chạy tới, nào có thể đoán được đập vào mắt chính là hình ảnh công chúa tựa vào trong ngực một nam tử áo đen. Hai người ôm nhau cùng một chỗ làm cho trong lòng của hắn không vui.

Hắn vận khởi khinh công, chạy vội tiến lên, đẩy ra Tần Mặc, đem công chúa ôm vào trong ngực, trừng mắt về phía Tần Mặc, hơi hờn nói: "Ngươi là người nào, dám can đảm...", ánh mắt khi quét về phía khuôn mặt Tần Mặc thì dừng lại, thế nhưng đúng là Vũ Lâm quân Tả Thống lĩnh Tần Mặc Tần đại nhân.

Nghe nói công chúa chọn Tần Mặc làm thị vệ cận thân, không nghĩ tới việc này là thật.

Nghiêm Như Thế thở dài một hơi, giọng điệu chậm dần, " Hóa ra là Tần đại nhân, công chúa đây là thế nào?"

Tần Mặc giương mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh tay Nghiêm Như Thế ôm công chúa, hơi hơi chợt lóe, chuyển mắt, hai tay bên hông lại siết chặt, "Công chúa chạy từ dưới núi lên, mệt nhọc."

"Hả ", Nghiêm Như Thế trầm thấp lên tiếng, phát giác được người trong ngực run rẩy, gương mặt tuấn mỹ hiện lên một chút lo lắng, cho rằng nàng là bị kinh hãi, Ngay sau đó ôm chặt hơn nữa.

Chiêu Hoa công chúa thân mình run rẩy, không phải là bị kinh sợ dọa, mà là giận.

Tên cẩu tặc này! Hắn thế nhưng đến rồi!(Cẩu tặc trong tiếng Trung là từ dùng để nhục mạ người bất trung bất nghĩa)

Trước mặt nam tử anh tuấn bất phàm, tuấn mỹ tuyệt luân, chính vẻ mặt lo lắng nhìn xem nàng. Bình Tây hầu Thế tử Nghiêm Như Thế, chính là hóa thành tro nàng đều nhận ra. Mặc dù đã nhiều ngày qua tạm quên đi, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn thì mọi cảm xúc trong đầu nàng bỗng chốc phá nát mà ra.

Truyện được đăng tại.

Đủ loại ký ức của kiếp trước ào ào mà đến, có những lời ngọt ngào, rồi từng bước từng bước lừa gạt, có hắn ngoan lệ vô tình, hắn cười hững hờ nói ra như thế nào giết chết hoàng huynh, rồi đám mưa tên rào rào bay tới, còn có cái thoáng nhìn cuối cùng trước khi chết...

Chiêu Hoa công chúa hít thở sâu mấy lần, cưỡng bách chính mình trấn định lại, nàng sợ chính mình không kiềm chế được sẽ tiến lên cào nát gương mặt hư tình giả ý kia!

Phát giác được người trong ngực run càng lợi hại, Nghiêm Như Thế cụp mắt, lúc chạm vào đôi mắt tràn đầy phẫn nộ của nàng, hắn khẽ giật mình, không khỏi nhíu mày, công chúa đây là thế nào?

Hắn nhìn lại lần nữa, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, Chiêu Hoa công chúa phát giác được chính mình luống cuống, vội vàng nghiêng đầu qua một bên, hữu khí vô lực ho khan vài tiếng, cúi thấp xuống trong con ngươi ánh sáng sắc bén chợt lóe, lại giương mắt đã là trong suốt, vuốt ve cái trán, há miệng lớn thở dốc, nói: "Thế tử sao lại tới đây?"

Nghiêm Như Thế nhìn nàng chằm chằm, thấy mặt nàng tái nhợt, trên mặt treo đầy mồ hôi, bờ môi không có huyết sắc, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp như nước, ngậm ý cười nhợt nhạt, nơi nào còn có phẫn nộ cùng oán giận. Ngay sau đó ở trong lòng cười nhạo chính mình là bị hoa mắt.

"Công chúa là oán ta tới chậm", hắn thở dài một tiếng, ôm công chúa đứng lên, đang muốn nói chuyện, đột nhiên xoay người, mãnh liệt ho khan.

Thị nữ Noãn Nhu của hắn cao giọng nói: "Thế tử gia vì công chúa, ba ngày không ngủ không nghỉ cầu phúc, ngóng nhìn công chúa có thể sớm ngày tỉnh lại, biết được công chúa tỉnh lại, hắn một khắc đều chưa từng nghỉ ngơi, liền tiến cung, nghĩ trước tiên nhìn thấy công chúa, nào có thể đoán được công chúa lại chặn thế tử gia ngoài cửa. Thế tử gia chính là thân thể băng sắt cũng chịu không được, ngã bệnh mấy ngày, nay thật vất vả thân mình vừa mới

khôi phục, nghe nói công chúa tới chùa Phật An, liền vội vàng chạy tới, vì có thể nhìn thấy công chúa, thế tử gia hắn..."

"Đủ rồi, đừng nói nữa!"

Nghiêm Như Thế nghiêm mặt, trợn mắt nhìn sang, "Noãn Nhu ngươi nay ngày càng không biết trước sau, lời gì nên nói, lời gì không nên nói, ngươi chẳng lẽ trong lòng không rõ ràng sao?"

Noãn Nhu dường như vừa phát giác được chính mình nói lỡ, vội vàng quỳ xuống, "Noãn Nhu biết sai, mong công chúa thứ tội ——"

Chiêu Hoa công chúa giương mắt, nhìn nhìn Nghiêm Như Thế mắt đầy lo lắng, lại nhìn Noãn Nhu quỳ ở nơi đó, vẻ mặt kinh hoảng, trong lòng mỉa mai không thôi.

Nếu không phải là trước đó gợi ý, một thị nữ nho nhỏ sao dám ở trước mặt nàng ồn ào như vậy.

Hắn nếu là thật sự không muốn để cho nàng biết, thì ngay tại lúc Noãn Nhu mở miệng liền nên quát lớn, mà không phải đợi nàng nói xong rồi mới làm bộ làm cho nàng im miệng, bọn họ... Coi nàng là người ngu để trêu đùa sao?

Thủ đoạn thấp cấp như vậy, thế nhưng trong một hai năm đầu ở kiếp trước nàng lại cảm thấy hắn ôn nhuận thuần lương, là một người trọng tình hiếm có. Chiêu Hoa công chúa nghĩ đến chính mình trong tay hắn ăn không biết bao nhiêu thua thiệt, cảm giác buồn bực xông lên đầu. Nàng trước kia, mù quáng đến mức đó sao?

Cho dù là ánh mắt mù, chẳng lẽ, tâm cũng mù rồi sao?

Thấy công chúa ánh mắt lạnh lùng mà nhìn chằm chằm vào Noãn Nhu, Nghiêm Như Thế siết chặt nàng trong ngực, bộ dáng vạn phần thương yêu vén mái tóc ướt nhẹp của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, trong mắt nhu tình giống như chảy ra, "Công chúa, nàng nhưng còn giận ta?"

Bàn tay bẩn thỉu này!

Chiêu Hoa công chúa cắn môi dưới, sợ mình nhất thời khó khống chế, làm cho hắn nhìn ra manh mối. Kiếp trước tuy nàng và Tần Mặc cùng nhau chết rồi, nhưng chung quy không thể nhìn tận mắt kết cục thảm hại của Nghiêm Như Thế, thù của hoàng huynh không có báo, thù của Tần Mặc không có báo, thậm chí thù của bản thân nàng đều không có báo. Nàng hận không thể đẩy hắn ra, lại hung hăng giẫm đạp hắn, để hắn sống không bằng chết, để hắn trả giá cho những khổ đau mà nàng đã phải chịu!

Nhưng chung quy chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi.

Nàng không ngừng ở trong lòng khuyên bảo chính mình, trên đầu chữ nhẫn treo một cây đao! Truyện được đăng tại dieddanlequydon.com.

Lúc này còn không phải là thời điểm trở mặt với hắn, nàng nhất định phải nhẫn nại! Tuyệt đối không thể làm cho hắn nhìn ra dị dạng, chỉ là từng trải qua nhiều chuyện như vậy, lại để cho nàng thân cận với hắn như dĩ vãng là không thể nào.

Chiêu Hoa công chúa mượn động tác ho khan, phủi nhẹ tay Nghiêm Như Thế, hơi hơi đẩy hắn ra, tự đứng lên, "Thế tử quá lo lắng, bản cung cũng không có giận ngươi". Nàng chỉ muốn hắn chết, chính là đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bọn họ mới là một đôi

Edit:ngocthuybachdang.

Nghiêm Như Thế thấy nàng đứng không vững, tưởng lần nữa ôm nàng, lại bị nàng tránh ra.

"Thế tử xin tự trọng, ngươi ta tuy có hôn ước, nhưng chung quy chưa thành hôn, nam nữ thụ thụ bất thân ". Sau khi Chiêu Hoa công chúa đứng vững, lại hơi hơi lùi một bước.

Thấy nàng cúi thấp đầu, sắc mặt không vui, hắn chỉ coi như nàng vẫn còn giận hắn, Nghiêm Như Thế hơi thở dài một hơi, có thể còn cùng hắn ầm ĩ chính là chuyện tốt. Nữ nhân tâm tư nói chung như thế, ồn ào, đùa giỡn một ít tính tình, chỉ cần hắn bỏ chút tâm tư dỗ dành là xong. Ngay sau đó ôn nhu cười một cái, nói: "Còn nói chưa từng trách ta, truyện được đăng tại nay nhìn thấy ta, mở miệng một tiếng thế tử, cùng ta như vậy xa lạ. Nàng quên sao, trước đây, lúc chỉ có hai người nàng đều gọi ta Tử Du."

Chiêu Hoa công chúa đôi mi thanh tú nhăn lại, nội tâm "Ọe" một tiếng, hận không thể phun đầy mặt hắn.

Tử Du là tên chữ của hắn, nàng trước kia vậy mà buồn nôn như thế?

Chiêu Hoa công chúa bất mãn cười một cái, nàng dồn hết toàn lực chạy lên núi, thứ nhất là cảm thấy nếu đã nói muốn luyện võ, liền nên nói là làm, không thể nửa đường mà bỏ dở. Thứ hai, cũng là nghĩ thừa cơ hội này gần gũi Tần Mặc, vốn là muốn mượn cơ hội thể lực cạn kiệt đổ vào trong ngực Tần Mặc, vừa giả vờ yếu đuối vừa thu được đồng tình, nhân tiện ăn đậu hủ của hắn. Nào có thể đoán được bị cẩu tặc Nghiêm Như Thế đánh gãy, nói không tức giận đó là không có khả năng.

Nay, vẫn chưa tới lúc vạch mặt, nhưng nếu là làm cho nàng đối xử với hắn như trước kia cũng là không làm được.

Nàng thở dài một cái, thân mình lại thối lui về sau, chắp tay trước ngực, ra dáng hơi hơi xoay người, học giọng điệu giống ni cô trong chùa miếu, nói: "Ta bây giờ là người thanh tu, phật môn trọng địa, còn xin thí chủ không cần vọng ngữ."

Nghiêm Như Thế vươn tay ra lúng túng dừng tại giữa không trung, bị hai từ " thí chủ " trong miệng nàng làm cho kinh ngạc .

Nàng... thật muốn xuất gia? Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Chiêu Hoa công chúa nhìn sắc mặt xấu hổ khó hiểu của hắn, tâm tình hơi tốt, đang muốn gọi Tần Mặc tiến lên đỡ nàng, nghĩ lại, lại từ bỏ ý nghĩ này.

Nghiêm Như Thế tâm cơ sâu nặng, lòng trả thù lại mạnh, giờ phút này chính mình đối với hắn lại lạnh nhạt, cự tuyệt hắn thân cận, ngược lại lại cùng thị vệ quấn quít, rõ ràng là làm mất mặt hắn. Dựa vào tính tình hắn còn không biết ghen ghét Tần Mặc như nào nữa. Nếu là bởi vậy gây phiền toái cho Tần Mặc, liền được không bù mất.

Nàng cân nhắc một chút lợi và hại, nàng tuy không thể lập tức lộ ra dấu vết, lại là có thể chậm rãi hố Nghiêm Như Thế. Từ giờ tới lúc thành hôn thời gian còn hơn ba tháng, ba tháng, có thể phát sinh rất nhiều chuyện khó lường, tỷ như, Nghiêm Như Thế xảy ra chuyện, lại tỷ như, hôn sự của nàng cùng Nghiêm Như Thế...

Vì ngày sau cùng Tần Mặc song túc song phi, nàng ủy khuất mấy tháng lại như thế nào?

Chiêu Hoa công chúa quyết định chủ ý, ngẩng đầu lên, đôi mắt không tốt nói, "Không biết thế tử đến đây, là có chuyện gì?"

Nghiêm Như Thế ánh mắt nặng nề nhìn xem nàng, chậm rãi thu tay lại, dường như có một chút bị thương, ngoccthuybachddang hắn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cô đơn, thanh âm cũng trầm thấp mấy phần, "Sáng nay thu được thiếp mời của Lý phủ, Triều Dương quận chúa hẹn quý nữ và công tử trong kinh năm ngày sau đi chơi hồ, ta nghĩ, nàng tất nhiên cũng sẽ đi, liền không chịu nổi tới trước tìm nàng. Công chúa, nàng... nàng nhưng là trách ta chưa thể bảo vệ nàng? Hôm đó tiếp thánh chỉ, ta vui sướng như điên, chỉ muốn chuyện của chúng ta nhanh tới. Chiêu Hoa, chúng ta rốt cục có thể ở cùng một chỗ, nàng không biết lúc ta cầm tới thánh chỉ, trong lòng có bao nhiêu kích động, biết nàng ngã, ta đau lòng rất lâu..."

Hắn nói xong, dường như kích động, tiến lên mấy bước, một phát bắt được tay của Chiêu Hoa công chúa, trên mặt tràn đầy thần sắc khẩn cầu, "Công chúa, nếu là ta nơi nào làm không đúng, làm được không tốt, nàng nói cho ta có được hay không? Nàng nói cho ta biết, ta sẽ sửa, nàng không nói một câu rồi chạy tới chùa Phật An, bảo là muốn xuất gia, trong khi chúng ta đã có hôn ước, nàng làm cho ta nghĩ như thế nào, nàng biết ta cũng đau lòng, cũng sẽ khổ sở..."

Tần Mặc trầm tĩnh đứng ở phía sau, ánh mắt bình tĩnh dừng ở hai bàn tay đang giao nhau của bọn họ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nghiêm Như Thế hôm nay một thân trường sam màu trắng ngà, công chúa cũng là một bộ váy trắng, hai người đứng chung một chỗ, tay áo tung bay nhẹ nhàng, có núi xanh phụ trợ, có vạn dặm trời trong làm bối cảnh, cực kỳ giống một bộ chân dung duy mỹ.

Bọn họ một người diện mạo tuấn mỹ, một người là công chúa cao cao tại thượng, một người thân phận Thế tử tôn quý...trong đầu Tần Mặc dần hiện ra các chữ "Ông trời tác hợp ", "Quốc sĩ giai nhân", "Quần anh tụ hội ".

Hai người bọn họ cùng một chỗ là không thể thích hợp hơn.

Tần Mặc sắc mặt lại tái nhợt mấy phần.

Nghiêm Như Thế dứt lời, thấy công chúa trong mắt băng lãnh rút đi một ít, trong lòng của hắn vui vẻ, lại tới gần một bước, giữa lông mày tràn đầy nhu tình, thâm tình nói: "Chiêu Hoa, chúng ta trước đó rõ ràng tốt như vậy, ngâm thơ làm câu đối, nói chuyện trời đất, nàng nói "Nguyện cùng ta như sao như trăng, đêm đêm cùng sáng tỏ ", này đó cũng đều là nàng nói, tình nghĩa giữa chúng ta, nàng thật đều quên sao. Nếu nàng bỏ ta, nàng nói, ta nên làm thế nào đây..."

Chiêu Hoa công chúa đầu óc nổ oành một cái, vội vàng hất tay của hắn ra, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn về phía Tần Mặc đứng sau lưng Nghiêm Như Thế, có loại cảm giác có tật giật mình.

Tất cả những này đó cũng đều là chuyện trước kia, lâu đến mức bản thân nàng đều quên đi... Cũng không biết Tần Mặc hắn nghe thấy có mất hứng hay không.

Tần Mặc cụp mắt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, mặt không biểu tình, tay phải nắm khăn lụa thật chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay.

Khăn lụa... Tấm khăn lụa thêu chữ "Minh"...

Chiêu Hoa công chúa tâm tình lập tức chìm vào đáy cốc, Tần Mặc hắn... Thế nhưng đối với cái này thờ ơ?

Đôi mắt nàng trong nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo, có chút bị thương, nàng lo lắng Tần Mặc bởi vậy không vui, nhưng là Tần Mặc hắn căn bản liền không quan tâm... Nàng thật đúng là suy nghĩ nhiều quá.

Chiêu Hoa công chúa khóe môi kéo một cái, gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ, ngước mắt, nhìn thẳng Nghiêm Như Thế, "Thế tử gia diễn kịch thật giỏi, ngươi vừa luôn miệng nói yêu ta, vì sao lại cùng Triều Dương quận chúa không minh bạch? Lần trước các ngươi gặp mặt thì mắt đi mày lại, ngươi thật cho là bản cung không có nhìn thấy? Lời này của Thế tử gia, chỉ sợ cũng đã nói với Triều Dương quận chúa đi!"

Nàng hiện tại không thể loạn, không thể hoảng, Nghiêm Như Thế khó đối phó vô cùng, nàng trước hết phải tìm cách đá rơi hắn. Còn chuyện Tần Mặc tạm gác lại đã, nàng có thời gian cả đời có thể từ từ đoạt lại trái tim Tần Mặc.

Tần Mặc nghe vậy, cả người cứng ngắc.

"Hóa ra nàng giận dỗi ta vì chuyện này ", Nghiêm Như Thế đuôi mày buông lỏng, vốn dĩ là ăn dấm.

Trong nhà hắn có hai tỷ tỷ, cha hắn càng là thê thiếp thành đàn, hắn thuở nhỏ chính là tại trong đám nữ nhân lớn lên, đối với việc như thế nào dỗ nữ tử vui vẻ, như thế nào dụ dỗ chiếm được trái tim nữ tử, hắn rất có kinh nghiệm, lần này hắn vào kinh chính là mang theo mục đích mà đến.

Trong kinh thành các thế lực lớn chiếm cứ, mỗi một phương đều không dễ chọc, như là một khối đá cứng, làm cho hắn không thể nào ngoạm ăn. Càng nghĩ, hắn cũng chỉ có thể bắt đầu từ chỗ nữ tử khuê các. Trước giờ hậu cung cùng triều đình chung một nhịp thở, hắn nếu là có thể tiến hành thuận lợi, chiếm được trái tim của mấy vị quý nữ, sự tình thuận tiện xử lý rất nhiều.

Lấy biểu hiện mấy tháng nay của hắn, trái tim công chúa, hắn đã cướp đi, nay nàng bỗng nhiên không để ý tới hắn, tất nhiên là có nguyên nhân. Nay nói ra, ngược lại tốt, Nghiêm Như Thế trên mặt lộ ra vẻ mặt buồn cười, thở dài một tiếng, nói: "Ta cùng Triều Dương quận chúa mới chỉ thấy mấy lần, nói đều chưa từng nói quá vài câu, thậm chí ngay cả tướng mạo nàng, ta cũng không từng nhìn đến rõ ràng, lại như thế nào cùng nàng có nhi nữ tư tình. Công chúa, nàng nên biết, từ khi thấy nàng, trong mắt của ta cũng chỉ có nàng, những chuyện khác, những người khác đều không liên quan gì đến ta!"

Chiêu Hoa công chúa: "..." Gặp qua không muốn mặt, nhưng chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy.

Có thể mặt không đỏ tim không loạn nói ra những lời tâm tình làm cho người ta đỏ mặt, quả thật Nghiêm Như Thế là một nhân tài.

Nữ tử phần lớn đều là yêu bằng tai, tối không chịu được chính là bị người mình thích thổ lộ tâm tình, những lời dỗ ngọn dỗ ngọt, cứ như một loại thuốc độc làm say lòng người. Cho dù người ta biết rõ là độc, cũng vui vẻ chịu đựng, biết rõ những lời nói chưa chắc có mấy phần là thật, cũng vẫn trầm mê như trước mà không cách nào tự kềm chế.

Kiếp trước nhiều thiếu nữ đều quỳ dưới gấu áo của Nghiêm Như Thế cũng không phải là không có đạo lý!

Chiêu Hoa công chúa lại bắt đầu nghĩ lại, nếu như không phải là trở lại một đời, nếu như không phải là biết trước bộ mặt thật của hắn, chỉ là nghe được cái gọi là " lời từ đáy lòng" của hắn, nhìn thấy bộ dạng thâm tình tựa như biển của hắn, nàng có thể mắc câu hay không, có thể coi hắn thật sự si tình như thế không?

Trong lòng nàng mỉa mai không thôi, trên mặt lại nhẹ nhàng " Hả " một tiếng, "Ý của ngươi là bản cung hiểu lầm ngươi sao?"

"Không... Không phải là công chúa hiểu lầm ta", Nghiêm Như Thế thấp giọng thở dài, vẻ mặt tự trách, "Là ta chưa từng làm tốt, nếu như ta có thể sớm chạy tới, đem chuyện này giải thích rõ ràng, công chúa cũng sẽ không lo lắng lâu như vậy, đều là lỗi của ta..."

Chiêu Hoa công chúa thản nhiên nhìn hắn chăm chú, trong lòng suy nghĩ trước kia đến tột cùng là mù quáng tới cỡ nào, lại có thể cùng nam tử trước mặt làm bạn nhiều năm, lại có thể thích nam tử như vậy?

Nay, nàng chỉ thấy đến hắn liền trong lòng sinh chán ghét, yết hầu khó chịu, nghe hắn nói những lời này, càng thấy buồn nôn.

Trước kia nàng như thế nào không phát giác, một đại nam tử cả ngày đem tình tình ái ái treo ở bên miệng, nói qua " trái tim ta đau " là cỡ nào ghê tởm.

Nàng nếu không ngăn cản, chỉ sợ Nghiêm Như Thế sẽ còn tiếp tục diễn trò, Chiêu Hoa công chúa thở dài một tiếng, tay vịn cái trán, thân mình lung lay, "Mà thôi, nếu đã nói ra, việc này liền xóa bỏ, bản cung mệt mỏi, xuống núi đi."

Nghiêm Như Thế tự nhiên là mọi chuyện theo nàng, liền vội vàng tiến lên, đỡ lấy nàng, Chiêu Hoa công chúa thân mình cứng ngắc lại một chút, nhịn nhịn, cuối cùng là chưa từng đẩy ra, hai người cùng nhau đi xuống núi.

Tại bọn họ sau lưng, Tần Mặc đứng im như tượng đá.

Hóa ra, công chúa cũng không có không quan tâm tới thế tử như nàng biểu hiện trước đó, nàng vẫn luôn đối thế tử nhớ mãi không quên.

Mọi hành động của nàng những ngày qua đối với hắn, đều chỉ là do giận dỗi với thế tử, trả thù thế tử "Hoa tâm" sao?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Công chúa lừa Tần Mặc

Edit:ngocthuybachdang.

Nghĩ đến mấy ngày trước đây , nghĩ đến nàng bất ngờ ỷ lại , những lời nhu tình vẫn còn vang vọng ở bên tai... Gương mặt Tần Mặc càng lạnh lùng, hắn thở dài một tiếng, đã sớm nghe nói công chúa cùng thế tử trai tài gái sắc, trời sinh một đôi . Hôm nay gặp mặt, quả thật như thế.

Công chúa hẳn là rất thích thế tử , trước đó nàng nói muốn hủy hôn có thể do tức giận mà thôi .

May mắn, hắn cũng không có hoàn toàn coi là thật, cũng may mắn... đêm đó vào lúc cuối cùng hắn đã dừng lại, hết thảy đều còn kịp.

Tần Mặc cẩn thận cuộn khăn lụa trên tay , cất vào trong lòng , ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bầu trời xanh thẳm có chút xuất thần, xem ra sau này, công chúa sẽ không cần hắn gác đêm, ngocthuybachdang.không cần dạy công chúa tập võ . Nàng cùng thế tử đã giải tỏa nghi ngờ , hai người hòa hảo như lúc ban đầu, cầm sắt hòa minh . Ba tháng sau , bọn họ đại hôn , mà hắn, chỉ cần đứng phía sau lưng công chúa , yên lặng bảo vệ nàng .

Hắn là thật lòng mong ước công chúa có thể hạnh phúc mỹ mãn, cho dù hạnh phúc không phải là hắn mang lại .

Tần Mặc bản tính lạnh nhạt , đứng trên đỉnh núi hứng gió lạnh một hồi , rất nhanh liền nghĩ thông suốt , hắn thu hồi tầm mắt , đi xuống núi, mỗi một bước đều có vẻ nặng nề . Rõ ràng đã muốn nghĩ thông suốt , rõ ràng tự cho là không quan trọng, tâm lại đau .

Hắn giống như... Hãm có chút sâu.

Trong lòng nặng nề, chờ hắn chậm rãi đi đến trong viện , lập tức bị Chiêu Hoa công chúa đánh tan . Truyện được đăng tại diendanlequydon.com.

Lúc Chiêu Hoa công chúa nhìn thấy hắn liền chạy như bay tới, đầu nhỏ ngẩng lên , vẻ mặt đau khổ, nước mắt nước mũi giàn dụa níu lấy hắn, chất vấn: "Tần Mặc, ngươi vì sao đến bây giờ mới trở về, ngươi không cần ta nữa phải không ?"

Tần Mặc: "..."

... Hiện tại là tình huống như thế nào? Tại sao không giống như hắn tưởng tượng .

Hắn cúi thấp đầu, ánh mắt từ chỗ tay công chúa nắm lấy góc áo hắn , dời đến trên người Tố Y đang mím môi cười trộm , lại đến bên Tần ma ma quay đầu qua dường như nhìn không thấy , lại đến Mã Thứ trừng lớn hai mắt không thể tin . Cuối cùng, quay về trên mặt công chúa , có chút luống cuống, "Công chúa..."

Hắn ngẫm nghĩ, hỏi: "Thế tử đi rồi sao?"

Chiêu Hoa công chúa mắt đào hoa trừng một cái, hai cái móng vuốt nhỏ níu lấy ống tay áo hắn , lay hắn không thả, khóc càng lớn , "Người ta khó chịu thành như vậy, ngươi một câu quan tâm cũng không có, mở miệng liền hỏi thăm người khác , nhớ thương người khác . Tần Mặc, ngươi thật sự không cần ta nữa sao?"

Tần Mặc: "..."

Trước khi xuống núi , Tần Mặc đã nghĩ rõ ràng , quyết định trở về vị trí ban đầu , chôn chặt tình cảm vô vọng kia . Hắn có thể làm , chính là yên lặng chúc phúc công chúa, yên tĩnh làm bạn, cái này vốn là ước nguyện ban đầu của hắn . Nhưng hôm nay, Chiêu Hoa công chúa vẻ mặt ai oán, khóc sướt mướt giống như hắn là người bội tình bạc nghĩa .

Tần Mặc không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải, mới vừa trong lòng ngầm hạ quyết định cũng hoàn toàn bị công chúa làm rối loạn.

Chờ hắn luống cuống tay chân dỗ xong công chúa đã là chuyện nửa canh giờ sau .

Chiêu Hoa công chúa ngồi ở trong sân, trong tay nâng chén trà, hốc mắt hồng hồng, miệng chu lên đủ lớn có thể phủ trọn miệng một cái bình đựng mỡ lợn , "Nói , thời gian dài như vậy, ngươi đã đi đâu? Một mình ngươi trốn ở trên núi làm gì ?"

Nghiêm Như Thế đã đi một thời gian , Tần Mặc mới trở lại, không phải là ở trên núi len lén nhớ thanh mai trúc mã kia ? Nghĩ đến khả năng này , miệng Chiêu Hoa công chúa càng chu lên cao hơn.

Tần Mặc im lặng , hắn nên nói như thế nào?

Hắn nhìn qua dung nhan trước mặt , sắc mặt bình tĩnh, không để ý nội tâm đau nhức, lạnh nhạt nói: "Thuộc hạ thấy công chúa cùng thế tử hòa hảo , nên không quấy rầy."

Hòa hảo? Quấy rầy? Nàng với Nghiêm Như Thế hòa hỏa lúc nào ?

Cho dù là quấy rầy, cũng là Nghiêm Như Thế quấy rầy nàng cùng Tần Mặc !

Chiêu Hoa công chúa lông mày nhíu lại, "Tần Mặc, ngươi hẳn không phải là ghen chứ?"

Tần Mặc: "Không có."

Phủ nhận rất là lanh lẹ, một chút do dự đều không có.

Chiêu Hoa công chúa mặt âm trầm , nàng yên lặng nhìn Tần Mặc trong chốc lát, "Tần Mặc, ngươi có phải đã có người trong lòng rồi phải không ?"

Tần Mặc khẽ giật mình, hắn quả thật có thích một nữ tử, người kia xa cuối chân trời, lại gần ngay trước mắt, nhưng lời này, hắn lại không thể nói ra miệng .

Trong viện lâm vào im lặng .

Chiêu Hoa công chúa thấy hắn khép hờ mắt không nói lời nào, đôi mắt vừa chuyển, bắt đầu đánh chiến thuật quanh co, "Ta nghe nói vị cô nương Minh gia kia dung mạo chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường . Cầm kỳ thư họa, tinh thông mọi thứ, thi từ ca phú, thuận tay nhặt ra, tính tình ôn hòa, hào phóng vừa vặn . Nghe nói ngươi cùng nàng quan hệ cá nhân rất sâu đậm, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nàng bưng chén trà bạch ngọc lên , ngón tay thon dài mảnh khảnh cầm nắp chén , miệng thổi mạnh nước trong chén trà , ánh mắt lại chăm chú khóa lại Tần Mặc, không buông tha bất kỳ một biểu tình nào trên mặt hắn .

Tần Mặc khẽ giật mình , Minh gia? Minh gia nào ?

Một hồi lâu hắn mới kịp phản ứng công chúa nói tới chính là nữ nhi Minh Bồng Bồng của thống lĩnh Vũ Lâm quân trước đây .

Tần Mặc nhíu mày lại, có chút nghi hoặc, Minh cô nương quả thực hàng năm đều sẽ đi trong doanh tìm hắn mấy lần, nhưng đều là bởi vì Minh đại nhân phân phó . Hắn cùng Minh cô nương nói cũng không từng nói qua vài câu, thậm chí ngay cả nàng tướng mạo như thế nào cũng không từng chú ý tới, lại như thế nào biết tính tình nàng như thế nào, tài hoa như thế nào? Tác phong làm việc ra sao ?

Những năm gần đây, trong đầu của hắn ngoại trừ công chúa, cũng chỉ có luyện võ , chưa từng để ý tới người khác , càng không có quan hệ cá nhân với Minh cô nương .

Chỉ bởi hắn bận tâm nam nữ có khác , mỗi lần Minh cô nương đến, hắn đều là ở trước mặt người khác gặp nàng, còn chưa từng đơn độc một mình nói chuyện với nàng .

Những ý nghĩ này của hắn nếu để cho Minh cô nương biết, chỉ sợ khóc thành sông . Cả trái tim thiếu nữ đều dừng tại trên người Tần Mặc . Mỗi lần đi tìm Tần Mặc đều chỉ có thể lấy Minh đại nhân làm cớ , để đưa bánh ngọt tự tay nàng làm cho hắn . Cứ tưởng rằng như vậy có thể làm hắn chú ý, nhưng là mỗi lần nàng đi qua , Tần Mặc đều chỉ là khách sáo cảm tạ, cũng đem đồ ăn chia cho thị vệ trong doanh trại , ngay cả một ánh mắt đều chưa từng cho nàng , lại càng không nói tới chuyện lén gặp nhau .

"Công chúa...", Tần Mặc không biết công chúa tại sao lại hỏi đến Minh cô nương, có chút giật mình , hắn với Minh cô nương chỉ có thể nói nhận biết, lại cũng không quen, đối với nàng tính tình cũng không hiểu rõ, bởi vậy, không biết nên trả lời như thế nào.

Chiêu Hoa công chúa nhìn thần sắc hoảng hốt cùng do dự trên mặt hắn , tâm bỗng nhiên trầm xuống: hắn do dự là ý gì? Hắn thật sự thích vị Minh cô nương kia ? Nàng đây là hỏi ra tình cảm thật lòng của hắn ?

Nàng nghiêng người dựa vào thành ghế , nhẹ nhàng nhấp một hơi trà, đôi mắt nhíu lại, bày ra bộ dáng quan tâm , đem chén trà buông xuống, tiếp tục lừa hắn, "Không cần ấp a ấp úng, ngươi là thị vệ cận thân của ta , chuyện của ngươi chính là chuyện của ta . Ngươi cũng biết ta rất là coi trọng ngươi, tự nhiên muốn thay ngươi quan tâm , ta nghe nói ngươi cùng vị Minh cô nương kia thanh mai trúc mã, thuở nhỏ vô tư, ngươi nếu là thật sự nhìn trúng nàng liền nói cho ta . Ta nhất định sẽ thay ngươi làm chủ , quyết định việc hôn nhân cho các ngươi , cũng coi là giúp người hoàn thành ước vọng."

Chiêu Hoa công chúa trên mặt một bộ người tốt , trong lòng lại đánh chủ ý khác .

Nàng muốn nhìn Tần Mặc phản ứng, nhìn hắn có phải thật sự đối với Minh cô nương kia có ý hay không . Nếu như thật sự rễ tình đâm sâu , nàng cũng không biết nên làm sao đây, có khả năng nàng mềm lòng liền buông tay . Dù sao nàng tính vốn thuần lương, chuyện gây đánh uyên ương như vậy, nàng làm không được . Chủ yếu nhất, nàng không nguyện ý bởi vì ích kỷ mà xúc phạm tới Tần Mặc, nhưng nếu là Tần Mặc đối vị Minh cô nương chỉ là có chút hảo cảm, vậy nàng như thế nào cũng sẽ không buông tay , nàng nhất định phải nghĩ hết cách giữ chặt trái tim Tần Mặc .

Hắn chỉ có thể thích một mình nàng !

Tần Mặc nghe vậy kinh hãi, chợt ngẩng đầu, không thể tin nhìn công chúa liếc mắt một cái, sau đó thật nhanh gục đầu xuống, trong đầu hỗn loạn .

Công chúa nói lời này là ý gì? Ban hôn cho hắn và Minh cô nương ?

Nàng là muốn đuổi hắn đi sao?

Hắn sắc mặt trắng bệch, hai tay bên hông xiết chặt lại buông ra, buông lỏng ra lại xiết chặt, lại vẫn khống chế không nổi nội tâm đau đớn giống như đao đâm . Cuối cùng, như là hạ quyết tâm , vén áo bào, bịch một tiếng quỳ một gối xuống , Chiêu Hoa công chúa nháy mắt đứng thẳng lên , mặt như băng sương, "Tần Mặc ngươi..." Ngươi chẳng lẽ thật yêu vị Minh cô nương kia ?

Tần Mặc cúi thấp đầu, ảm đạm nói : "Thuộc hạ tuy cùng Minh cô nương quen biết, nhưng cũng không có nhi nữ tư tình..."

Tâm Chiêu Hoa công chúa nhấc đến cổ họng triệt để rơi xuống, nàng lần nữa nâng chén trà lên, đang muốn uống trà, lúc nghe được hắn nói thêm một câu nữa lập tức dừng lại .

"Thuộc hạ chỉ muốn an tĩnh ở bên cạnh công chúa , làm thị vệ cận thân của công chúa , bảo vệ công chúa..."

"Xoảng ", tiếng vang lanh lảnh truyền đến, lại là chén trà trên tay công chúa rơi xuống , phát ra tiếng vang rất lớn .

Tần Mặc nhắm mắt , đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình , chưa thể nhìn thấy thần sắc trên mặt công chúa , từ ngơ ngác đến vui sướng, quá trình biến hóa có rất nhiều kịch tính , chỉ là dùng một loại thanh âm khàn khàn chua xót nói tiếp: "Thuộc hạ không muốn thành thân, đối Minh cô nương không có nửa phần suy nghĩ, còn xin công chúa ngày sau chớ có lại nói ra vì thuộc hạ ban hôn như vậy.. Công chúa nói coi trọng thuộc hạ, thuộc hạ trong lòng cảm kích không thôi. Nếu như công chúa thật sự vì thuộc hạ tính toán , còn xin công chúa ân chuẩn thuộc hạ tiếp tục làm thị vệ cận thân của người , như vậy chính là đối thuộc hạ lớn nhất ban ân..."

Những lời này, hắn giấu ở trong lòng rất nhiều năm, chưa từng nói với bất kỳ ai , cho dù là huynh đệ thân thiết trong doanh trại , hắn cũng chưa từng nói ra quá.

Hắn vừa dứt lời, Chiêu Hoa công chúa giống như một cơn gió lao tới , một phát bắt được tay Tần Mặc , ngoccthuybachdang.diendanlequydon.com lực đạo lớn đến kinh người, "Ngươi... Ngươi chuyện này là thật? Những thứ này... Đây đều là những lời thật lòng của ngươi ?" Thanh âm có chút run rẩy.

Nàng vẫn luôn lo lắng, lo lắng hành vi của chính mình đối Tần Mặc là một loại biến tướng ép buộc . Chiêu Hoa công chúa trong lòng rất là mâu thuẫn, một mặt muốn giữ lại Tần Mặc, một mặt lại sợ hắn là bị buộc , loại cảm xúc mâu thuẫn này làm nàng bối rối nàng hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Như là một giấc mộng

Edit:ngocthuybachdang.

Nhìn thấy sự mờ mịt trong mắt Tần Mặc , nàng nguyên tưởng lừa hắn, xem hắn đến cùng có phải đối với Minh cô nương có ý hay không . Ai có thể ngờ , thế nhưng ép Tần Mặc nói ra tâm sự trong lòng . Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Tần Mặc sẽ nói với nàng những lời này , nằm mơ đều ngóng trông hắn là thật lòng muốn ở bên cạnh nàng !

Nàng giữ hắn lại cũng không phải là ép buộc hắn, khi biết được sự thật là hắn tự nguyện muốn ở lại bên cạnh nàng , Chiêu Hoa công chúa đôi mắt rưng rưng . Lần này, nước mắt không phải cố ý , cũng không phải là vì tranh thủ hắn đồng tình, mà là thật lòng bởi vì lời nói của Tần Mặc mà rơi ra .

Tần Mặc cứ tưởng rằng mình nói xong lời này sẽ làm công chúa tức giận, không nghĩ tới sẽ là tình huống như vậy . Hắn giương mắt, đang cùng cặp mắt kích động của Chiêu Hoa công chúa đối diện , không khỏi khẽ giật mình, theo bản năng hồi đáp: "Tự nhiên đều là lời thật."

"Tốt, cái này cũng đều là chính ngươi nói... Là ngươi muốn ở tại bên cạnh ta". Chiêu Hoa công chúa nắm hắn thật chặt , trong mắt nước mắt càng ngày càng nhiều, trước mắt dần dần mơ hồ, nàng nhịn không được bật cười, nụ cười vui sướng như chưa bao giờ có , "Tần Mặc, ta chưa bao giờ vui như lúc này ..."

"Công chúa..."

Tần Mặc giật mình, tình cảnh này tại ngoài dự liệu của hắn , hắn không biết nên như thế nào cho phải.

Chiêu Hoa công chúa ôm hắn thật chặt , nỉ non nói: "Tần Mặc, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi trở về !"

Nàng đột nhiên nói lời này , cũng có chút khó hiểu , Tần Mặc không rõ , cũng không rảnh bận tâm những thứ này.

Công chúa không có đuổi hắn đi, đây cũng là kết quả tốt nhất.

Hắn do dự một chút, cuối cùng là ôm lấy công chúa, mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi , ngoccthuybachdang Tần Mặc vuốt ve mái tóc nàng , tâm lại trầm luân mấy phần. Hắn nhận biết công chúa là một người nói là làm. Nàng nếu đã nói muốn hắn ở lại, đương nhiên sẽ không đuổi hắn đi . Nếu nàng đã nói thích hắn, vậy tất nhiên cũng là thật sự thích hắn, là hắn khẩn trương thái quá, quá mức sợ hãi.

Hắn nên tin tưởng công chúa , mà không phải tự suy đoán, đi nghĩ lung tung.

Khi chuyện ẩn giấu ở đáy lòng nhiều năm, không dám chờ đợi trở thành hiện thực , Tần Mặc cảm thấy đây hết thảy đều giống như đang nằm mơ, một giấc mơ quá mức tốt đẹp cũng quá dễ dàng tỉnh lại .

Mơ , sở dĩ là mơ , bởi vì nó đẹp mà ngắn ngủi , tỉnh giấc , trong mơ hết thảy cũng đều thành hư không.

Tần Mặc ôm công chúa , thầm nghĩ: nếu như đây hết thảy đều là mơ , vậy liền tỉnh lại trễ một chút nữa đi...

Tố Y bưng nước trà đi đến ngoài viện , nhìn tình cảnh này , thở dài một hơi, lùi về phía sau mấy bước, đang muốn trở về, lại đụng phải Mã Thứ lén lén lút lút trốn ngoài viện . Nàng nhíu mày , vẻ mặt hồ nghi, "Ngươi tại nơi này làm cái gì?"

"Ta...", Mã Thứ đầu co rụt lại, đưa tay chỉ vào khe cửa khép hờ , từ nơi đó có thể nhìn thấy rõ ràng hai người bên trong đang ôm nhau , "Tố Y cô nương, bọn họ... Công... công chúa và Tần Mặc...", hắn nuốt một ngụm nước bọt, có chút khó mà mở miệng, "Tần Thống lĩnh thành nam sủng của công chúa ?"

Trước giờ vẻ mặt nghiêm túc, tính tình đạm mạc, bạc tình ít ham muốn Tần Đại thống lĩnh thế nhưng thành nam sủng của công chúa !

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự không thể tin được sự thật này, chuyện này so giữa ban ngày đột nhiên gặp được nữ quỷ còn muốn kinh hãi hơn nhiều .

Tố Y trừng mắt liếc hắn một cái, "Quản tốt cái miệng của ngươi , nếu là truyền ra ngoài, cẩn thận đầu ngươi !"

"Yên tâm đi Tố Y cô nương, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ta vẫn là biết được ". Việc quan hệ tới Tần Mặc, hắn đương nhiên sẽ không nói ra!

Mã Thứ thò đầu vào thăm dò, lại liếc nhìn bên trong, ánh mắt dừng lại trên người Tần Mặc , vẻ mặt rối rắm . Hắn dù sao cà lơ phất phơ, không có bản lĩnh gì , cho dù là làm nam sủng của công chúa , hắn lợn chết không sợ bỏng nước sôi, là người không biết xấu hổ , chỉ cần mình sống tốt là được, chẳng quan tâm người bên ngoài thấy thế nào .

Tần Đại thống lĩnh nhưng lại khác , hắn vẫn đương chức , ngày sau thăng quan thêm tước, vinh hoa phú quý tự không cần phải nói. Dù như thế nào đều so theo công chúa tốt hơn , theo công chúa tuy rằng có thể ăn ngon uống say , nhưng là chung quy không thể lộ ra ngoài , mặt mũi mất sạch , bút trướng này tính thế nào, Tần Mặc đều là thua thiệt! Thiệt thòi lớn !

Ngày sau, chuyện này nếu là bị người phát hiện , người ngoài sẽ nhìn hắn như thế nào ? Sẽ đánh giá hắn thế nào ? Vậy còn không phải bị ngàn người chỉ trỏ?

Mã Thứ càng nghĩ càng lo lắng cho Tần Mặc . Không được, Tần Mặc là huynh đệ duy nhất của hắn , hắn cũng không thể trơ mắt nhìn hắn nhảy vào hố lửa.

Hắn phải tìm cơ hội khuyên nhủ Tần Mặc.

Bên ngoài chùa .

Nghiêm Như Thế nhảy lên tuấn mã, quay đầu nhìn một lượt chùa Phật An , đôi mắt nhắm lại, "Noãn Nhu, ngươi cảm thấy công chúa như thế nào?"

"Thích tranh giành tình nhân, đùa giỡn một ít tính tình, giống như những nữ tử khác mà thôi ". Nghĩ đến công chúa ánh mắt bất thiện, Noãn Nhu liền nổi giận , công chúa có gì đặc biệt hơn người, còn không phải giống mấy nữ tử tầm thường , bị Thế tử nhà nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

"Nhưng là ta luôn cảm thấy nàng có chút không giống ", Nghiêm Như Thế trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc . Nàng vẫn là Chiêu Hoa , đến tột cùng nơi nào không giống nhau, hắn lại không nói ra được.

"Nữ nhân chính là như vậy, chắc là nàng cùng thế tử giận dỗi, thế tử lại chưa từng kịp thời dỗ nàng ."

"Ừ", Nghiêm Như Thế nhẹ gật đầu, có lẽ là hắn đa tâm, đang muốn đánh ngựa hồi phủ, gã sai vặt Tứ Cửu thở hồn hển chạy tới, tiến tới trước mặt Nghiêm Như Thế , thấp giọng nói: "Thế tử , Triều Dương quận chúa tại nhã gian Túy Tiên Lâu chờ ngươi, nói là có chuyện quan trọng muốn nói cho thế tử."

Triều Dương quận chúa?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt thẹn thùng của Lý Thanh Y , Nghiêm Như Thế hơi nhíu mày , hiện lên chút khinh thường, "Nàng có thể có chuyện gì?"

"Nói là có liên quan tới công chúa", Tứ Cửu nói xong, thanh âm lại thấp xuống , "Hầu gia nhắn , Lý phủ là một đầu mối quan trọng , nhường Thế tử suy nghĩ , phải để mắt rộng, chớ có tập trung một chỗ."

Ý tứ chính là làm cho hắn nhân tiện tạo môi quan hệ với các thế lực khác .

Nghiêm Như Thế nghe hiểu ý ở ngoài lời , cười lạnh một cái, chuyện này với hắn mà nói có thể nói là chuyện dễ như trở bàn tay, "Lão nhân gia ông ta còn nói cái gì ?"

"Chuyện tu sửa đường sông , nhìn chằm chằm cả ngày lẫn đêm, mau chóng hoàn công, để phòng đêm dài lắm mộng."

"Chỗ kia chính là lại nhanh, cũng phải mất ba, bốn tháng, tiểu tử Tư Mã gia kia là một người khôn khéo . Nay tốc độ này vừa vặn, đuổi kịp quá mau, ngược lại để người chú ý", Nghiêm Như Thế rảnh rang cuốn roi ngựa, vung roi đánh một cái hoa tiên xinh đẹp , căn bản không có đem việc này để ở trong lòng.

Phượng Minh Huyên bước lên hoàng vị như thế nào , người bên ngoài không biết, hắn lại là rất rõ ràng.

Tân đế trên triều đình khắp nơi bị quản chế, chỉ sợ sớm đã chướng mắt sự ngang ngược của Lý gia và Tạ gia . Mà Yến vương cùng tân đế quan hệ cực kì bất hòa, nghe nói hôm qua còn tại ngự thư phòng cãi vã . Hoàng Thượng đập không ít bảo bối , chút ân oán của Tả tướng cùng Thái hậu , thế nhân đều biết , hắn tự nhiên là đứng về phía Yến vương ; còn Hữu tướng, lão hồ ly kia trước giờ chính là mượn gió bẻ măng, lại cùng nhà hắn có sâu xa , chỉ cần cho chút lợi ích, không sợ thu nạp không được; mà Cung thân vương, trên tay tuy có binh quyền, trong hai năm qua lại vung tay làm một vị Vương gia nhàn tản , hoàn toàn có thể bỏ qua không cần chú ý...

Hoàng Thượng, Yến vương, Lý gia, Hữu tướng, mấy thế lực cường đại thế chân vạc, không ngừng mâu thuẫn, ẩn ẩn có xu thế bùng nổ .

Cha ánh mắt vô cùng tốt, hắn lần này chọn lúc rối loạn nhất mà lại là thời cơ tốt nhất để vào kinh . Thế tất yếu quấy cho vũng nước đục này long trời lở đất!

Trong kinh thành rối loạn , ngao cò tranh nhau, trước giờ đều là ngư ông đắc lợi.

"Hầu gia còn dặn dò , Nam lĩnh bên kia..."

"Vấn đề này không phải là đã có chủ trương sao? Đã muốn chuẩn bị , trở về nói cho cha ta biết, vạn sự đều ở trong lòng bàn tay, kinh thành, có thể so với hắn tưởng tượng còn phải có ý tứ!" Phượng Minh Huyên nay muốn thu thập Lý gia, ốc còn không mang nổi mình ốc, nào có tinh lực đi quản chuyện khác .

"Hầu gia nói, vẫn là cẩn thận tốt hơn, trong kinh thành ngọa hổ tàng long, tiên đế tuy..."

"Được rồi, bản thế tử biết ", Nghiêm Như Thế không nhịn được đánh gãy hắn, những lời này, hắn đã muốn nghe chai hết cả tai . Tứ Cửu này cái gì cũng tốt, chỉ có cái tật xấu hay dông dài, thích quan tâm , như thế nào đều không đổi được, "Không phải là nói Triều Dương quận chúa mời sao? Bản thế tử đi trước gặp mỹ nhân , những chuyện này quay về lại nói."

Dứt lời, hắn vung roi ngựa lên , phóng ngựa chạy về phía Túy Tiên Lâu .

Túy Tiên Lâu .

Tiểu Thanh siết chặt khăn trong tay , khẩn trương không thôi, "Quận chúa, ngài thật sự muốn làm như thế? Nếu để cho lão gia phát hiện , làm sao bây giờ?"

"Sợ cái gì? Tổ phụ hắn sáng sớm liền ra cửa, ta từ cửa sau chạy ra ngoài, người trông cửa sau lại là người của mẫu thân ta , quả quyết sẽ không đem việc này nói ra". Triều Dương quận chúa nhìn gương đồng , lại từ trong tay áo cầm ra hương phấn lau mặt , lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu, "Thế nào? Xem được không?"

"Đẹp mắt, quận chúa ngài dù như thế nào cũng đẹp", Tiểu Thanh thở dài một tiếng, "Chỉ là tiểu thư, ngài thật muốn làm như thế? Nô tỳ lo lắng..."

"Lo lắng cái gì?"

Triều Dương quận chúa liếc nàng một cái, rảnh rang đùa nghịch trâm cài tóc bươm bướm đuổi hoa , chỉ cảm thấy chính mình trong gương dưới sự phụ

trợ của trang sức càng xinh đẹp . Nàng cười đắc ý, "Chiêu hoa tiện nhân kia dám can đảm tính toán ta , buộc ta chép kinh phật , ta luôn muốn đòi lại chút lợi tức , để dạy cho nàng biết, ta cũng không phải là dễ trêu !"

Tiểu Thanh không hiểu: "Nhưng là như vậy... Chẳng phải là ngay quận chúa cũng dính vào sao ?"

Trên đời này nào có người giống chủ tử nhà mình như vậy , dùng chính mình trong sạch đến hại người bên ngoài, đây không phải là đả thương địch thủ 1000, tự tổn 800 sao?

Quận chúa thân thể ngàn vàng , tìm dạng nam nhân gì mà không được ? Vì sao nhất định phải nhớ thương Bình Tây hầu thế tử? Thế tử đến tột cùng có gì tốt, làm cho quận chúa như thế mê muội?

Nghĩ đến Nghiêm Như Thế , nụ cười của Triều Dương quận chúa càng thâm thúy hơn , một trái tim nhảy loạn, trách nàng một câu . "Ngươi hiểu cái gì ? Thế tử nếu đã cùng Chiêu Hoa có hôn ước, tự nhiên là nam nhân tốt nhất trên đời này . Tiểu Thanh, ngươi nói tại sao trên đời này chuyện tốt đều rơi xuống nàng ? Trên đời này nào có đạo lý như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một con côn trùng thối tha

Edit:ngocthuybachdang.

Nếu là nàng có thể dụ được Nghiêm Như Thế yêu nàng, vậy nàng hoàn toàn đánh thắng mặt Chiêu Hoa công chúa , cũng làm cho Chiêu Hoa công chúa biết, cho dù thân phận của nàng cao hơn lại thế nào ? Còn không phải là ngay cả một người nam nhân đều giữ không được sao !

"Nhưng là...", Tiểu Thanh cắn răng, "Ba tháng nữa là thế tử cùng công chúa đại hôn, chính là phò mã, mà phò mã tuy nói có thể nạp thiếp , nhưng cuối cùng không thể phù chính , quận chúa nếu là theo thế tử , chẳng phải là... Chẳng phải chỉ có thể làm thiếp? Dựa vào thân phận và xuất thân của quận chúa , cho dù làm thế tử phi cũng thoải mái ", sao phải làm thiếp, đây không phải là tự hạ thấp thân phận mình sao?

Một câu cuối cùng này, bị nàng nuốt trở vào, không dám nói ra.

Triều Dương quận chúa trong nháy mắt có chút mờ mịt , nàng nghĩ Nghiêm Như Thế anh tuấn tiêu sái, lại nghĩ tới gương mặt làm người chán ghét của Chiêu Hoa kia , cắn cắn môi, " Nương nói , không tranh bánh bao tranh khẩu khí! Người sống một đời , cây cỏ sống một mùa , vì chính là một hơi này , quan trọng nhất đó là sống ra bộ dáng ! Ta nếu là đoạt nam nhân của Chiêu Hoa , làm cho thế tử cam tâm tình nguyện đắc tội công chúa mà nạp ta làm thiếp . Vậy ta chính là thắng Chiêu Hoa, nàng là công chúa lại làm sao nào, còn không phải là phải chịu phu quân của mình tam thê tứ thiếp , chờ ta vào phủ thế tử , tự có thủ đoạn giành thế tử sủng ái, đến lúc đó..."

Nàng đắc ý giương môi, "Bản quận chúa tự có biện pháp giẫm lên sự tự tôn và kiêu ngạo của nàng , làm cho nàng cả đời đều không ngẩng đầu lên được !"

Trên bức tường phía tây có treo một bức họa sông núi , sinh động như thật, mà phía sau bức họa , là một phòng tối, trên tường đục một cái lỗ nhỏ, hai cái đầu nhỏ chính đang xúm lại một chỗ, lỗ tai dựng thẳng , nghe động tĩnh bên kia .

Một người trong đó duỗi ra ngón tay, chọc chọc vào bức họa , mắt to đưa tới , lúc nhìn thấy tình cảnh bên trong thì hé miệng cười một cái , nhìn qua cái đầu nhỏ bên cạnh ngoắc ngoắc ngón tay nhỏ, hai người giống như trộm chạy ra khỏi phòng tối .

An Ninh quận chúa vừa ra phòng tối, liền ôm bụng cười ha ha, chỉ vào Mộ Dung Lan Tâm : " Hôm nay may mắn nhờ có ngươi , mới có thể nhìn thấy trò hay như thế ."

" Túy Tiêu Lâu là sản nghiệp của Mộ Dung gia chúng ta , tại trên địa bàn của ta, hừ, còn không phải là ta muốn làm gì thì làm sao ". Mộ Dung Lan Tâm cong môi , cái đuôi cũng sắp vểnh lên trời, ngocthuybachdang "Vài ngày trước đã nghe ngươi nói, nàng bị cấm túc, ở trong nhà sao chép kinh phật . Hôm nay lại lén lút tới Túy Tiêu lâu, còn chọn nhã gian tốt nhất , nàng một cô nương chưa lập gia đình , đây là muốn gặp ai?"

"Không nghe các nàng nói thế tử thế tử sao? Đời này thế tử còn có thể là ai? Hoài Nam vương thế tử lại không ở kinh thành , tự nhiên là Bình Tây hầu thế tử Nghiêm Như Thế , cũng chính là phò mã tương lai ."

"Há miệng ngậm miệng chính là thế tử, chậc chậc, nàng là danh môn khuê tú lại cũng làm được chuyện như vậy, ta còn tưởng rằng nàng có nhiều thanh cao đâu."

"Thanh cao gì? Nàng chính là một con côn trùng cả người hôi thối , bắt lấy ai cũng loạn nôn khí độc", An Ninh quận chúa chép miệng, vẻ mặt khinh thường, Lý Thanh Y là loại mặt hàng gì , nàng là người rõ ràng nhất .

Lý Thanh Y ỷ vào chính mình được thái hậu thiên vị , cả ngày diễu võ giương oai, được phong hào quận chúa , liền thật đem mình làm Phượng Hoàng,

hận không thể bay lên trời , nói trắng ra chính là một con trùng xấu xí , ý nghĩ hão huyền!

"Ha ha , so sánh rất hay , con trùng xấu xí , ha ha , buồn cười quá ...", Mộ Dung Lan Tâm trong đầu liên tưởng đến bộ dáng Lý Thanh Y người đầy nhọt , mặt màu xanh lục , nằm dưới đất , liên tục bật cười, "Nàng không chỉ là một con trùng , còn là một con trùng ngu xuẩn , Lý Thanh Y thân phận cũng coi là tôn quý, lại là quận chúa, muốn cái gì có cái đó , vì sao phải nhìn chằm chằm vị hôn phu của người khác ? Vị trí chính thất phu nhân không ngồi, lại chạy tới chủ động dán người khác, chấp nhận làm thiếp thấp hèn , danh dự nàng cũng không cần sao ?"

Chuyện này, mặc cho ai cũng đều cảm thấy quá mức hoang đường, Lý Thanh Y tốt xấu là quý nữ thế gia , nàng bị điên sao?

Chẳng lẽ thật sự là đần độn ?

"Nàng vốn không thông minh, thật vất vả có chút đầu óc, toàn dùng để đối phó tỷ tỷ , tỷ tỷ ta là người tốt, không có thèm phản ứng nàng, nàng liền thật đề cao bản thân , phi, đúng là cái thứ không biết xấu hổ!"

An Ninh quận chúa nói đến Lý Thanh Y, giọng điệu hết sức bất thiện, nàng tùy tiện ngồi xuống giường , chọn quả hạch trên bàn , liếc mắt nhìn nàng một cái, vừa ăn vừa nói: "Khó trách việc làm ăn làm lớn như vậy , danh tiếng đệ nhất thủ phủ cũng không uổng phí , Mộ Dung gia các ngươi lòng dạ cũng thật nhiều , ngay quán rượu nhã gian đều có phòng tối, chậc chậc... Thật đúng là không đơn giản, các ngươi là tưởng làm cái gì, nhìn trộm thực khách sao?"

"Cũng không phải vì cái này , ai có rảnh rỗi như vậy , cả ngày đi nhìn trộm người khác , đây đều là chủ ý của ca ta , tất cả sản nghiệp của Mộ Dung gia chúng ta đều chuẩn bị phòng tối và mật đạo chạy trốn ". Nói tới Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Lan Tâm cái đuôi vểnh lên cao hơn, "Cái gọi là thỏ khôn có ba hang, chỉ có vạn sự sẵn sàng, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, dienndanlequydonn.com mới có thể gối cao không lo, ca ta nói, mặc kệ làm bất cứ chuyện gì hay nói bất kỳ cái gì , đều phải lưu lại đường sống , vì mình chuẩn bị mấy đường lui , đây cũng là gia quy của Mộ Dung gia chúng ta ", vấn đề này vốn là một bí mật, chẳng qua An Ninh quận chúa là bạn thân của nàng , nàng tin được nàng, tự nhiên cũng liền chưa từng giấu diếm.

" Ca ca ngươi thật đúng là lợi hại, liền đầu óc này, cũng không phải người bình thường có thể có !"

Mộ Dung Lan Tâm cười đắc ý, "Đó là tự nhiên, ca ca ta là ca ca tốt nhất trên đời này , còn là đại anh hùng trong lòng ta !"

"Nghe các nàng nói chuyện , Lý Thanh Y hẹn Nghiêm Như Thế , lẽ nào... Bọn họ thật sự thông đồng làm chuyện xấu ?", Mộ Dung Lan Tâm tiến lên đoạt mấy quả hạch từ trong tay nàng , đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng , ăn mấy quả hạch , đẩy nàng, "Ngươi nói nếu là bọn họ thật có cái gì, Lý Thanh Y cũng không phải kẻ tốt lành gì, vạn nhất thế tử thật lên thuyền giặc , bọn họ thành chuyện tốt... Vậy Chiêu Hoa công chúa nên làm thế nào đây? không bằng chúng ta tìm cách phá hỏng chuyện này?"

Tuy rằng chỉ mới gặp qua Chiêu Hoa công chúa , nhưng là nàng thật lòng thích công chúa , cảm thấy nàng làm người hiền lành, cũng không có thanh cao ngạo khí như hầu hết quý nữ trong kinh , nàng là thật lòng ngóng trông công chúa tốt.

Nếu như phò mã tương lai chưa thành hôn, lại đi thông đồng nữ tử khác , mà lại ở Túy Tiêu Lâu nhà nàng , nàng biết lại không đi ngăn cản , chẳng phải là xin lỗi công chúa.

Nàng bên này lo âu thế tử sẽ không chống lại nổi dụ hoặc, bên kia, An Ninh quận chúa nghĩ lại là chuyện khác, Chiêu Hoa tỷ thích thị vệ mặt lạnh , đối Nghiêm Như Thế vô ý, nàng cũng không thích Nghiêm Như Thế , nếu là Nghiêm Như Thế thật sự cùng Lý Thanh Y tiểu tiện nhân phát sinh cái gì, chẳng phải là trước mặt mọi người làm mất mặt Chiêu Hoa công chúa ?

Vậy hôn sự của bọn hắn còn giữ được không ?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng sát vách két két một tiếng bị người đẩy ra , An Ninh quận chúa vội vàng rón rén đi tới phòng tối, nghe được bên trong truyền đến tiếng chào , rõ ràng là Nghiêm Như Thế tới.

Ánh mắt nàng xoay chuyển vài vòng, hiện lên chút giảo hoạt, trong nháy mắt quyết định được chủ ý, lui ra ngoài, lôi kéo Mộ Dung Lan Tâm, ghé miệng , nhỏ giọng hỏi: "Lan Tâm, ngươi tìm chưởng quỹ đi lên hỏi một chút , trong tửu lầu này còn có quý nữ trong kinh , không có quý nữ, quý công tử cũng được, cùng nhau gọi qua."

"Tìm quý nữ đi lên làm cái gì?" Mộ Dung Lan Tâm vẻ mặt nghi ngờ nhìn nàng, tiểu nha đầu này cổ linh tinh quái, một bụng ý nghĩ xấu, không phải nàng lại đang có ý nghĩ xấu gì đi.

"Tự nhiên là xem kịch vui ."

Mộ Dung Lan Tâm trong lòng có chút hiểu rõ, "Ngươi muốn phá hư chuyện tốt của bọn họ , vạch mặt Lý Thanh Y quyến rũ hay sao?"

An Ninh quận chúa nghiêng qua nàng liếc mắt một cái, người này thường ngày thông minh , sao bây giờ lại ngốc thế , "Tại sao phải phá hư ? Ta ước gì bọn họ thành sự đâu", bọn họ mà thành chuyện tốt , tỷ tỷ của nàng có thể mượn cơ hội này quăng Nghiêm Như Thế , ở chung với thị vệ mặt lạnh của nàng , một vụ mua bán có lời .

"Ai , tại sao ngươi lại nghĩ như vậy ...", Mộ Dung Lan Tâm nhíu mày , "Nhưng là như vậy, công chúa nên làm thế nào đây ? Chẳng lẽ thật làm cho Lý Thanh Y thành công , nàng ngày sau chẳng phải là muốn giẫm lên công chúa?"

"Giẫm lên tỷ tỷ ta ? Chỉ bằng nàng?" An Ninh quận chúa phát ra một tiếng cười khinh bỉ , nàng chính là không quen nhìn cô nương Lý gia , " Nàng là

cái thá gì! Nghiêm Như Thế nếu như thật sự bị nàng dụ dỗ , như vậy nam nhân cũng không cần . Tỷ tỷ ta thân phận tôn quý, tướng mạo tuyệt mỹ, tính tình lại tốt, nàng đường đường là công chúa, nam nhân kiểu gì tìm không được, vì sao nhất định phải treo cổ dưới cái cây xiêu vẹo như hắn , đây không phải là trăng sáng soi cống rãnh sao? Hắn hôm nay có thể bị Lý Thanh Y dụ dỗ , ngày mai liền cũng có thể bị nữ nhân khác thông đồng , ngày mốt lại có thể bị nữ tử khác dính dáng tới, như vậy trêu chọc hoa đào không dứt , tỷ tỷ ta tại sao phải chịu uất ức như vậy ?

Tuy nói nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, nhưng tóm lại nam nhân toàn tâm toàn ý trông coi một người cũng là có , giống như ta cha, hắn chẳng phải bị nương ta chỉnh đốn ngoan ngoãn sao ? Ta hi vọng Nghiêm Như Thế cùng nàng thành chuyện tốt, chúng ta tìm thêm mấy người đến làm người chứng kiến . Ngày sau đem chuyện này chọc ra, làm cho đôi tiện nhân này á khẩu không trả lời được, đến lúc đó , chúng ta có thể mượn chuyện này làm lớn , hủy hôn sự của hắn và tỷ tỷ , như vậy đối với ai cũng tốt!"

Mộ Dung Lan Tâm há to miệng, dường như không nghĩ tới nàng sẽ nói ra mấy câu nói như vậy , thật lâu, nàng do dự nói: "Ngươi nếu đã có ý định này, chúng ta trực tiếp xông vào lúc bọn họ đang hành sự , bắt gian tại giường, chẳng phải là tốt hơn?" Nàng đã muốn bị thuyết phục .

"Vậy cũng không được, đến lúc đó hắn nói đều là Lý Thanh Y dụ dỗ hắn , lại hoặc là, hắn nói mình bị hạ độc, thần chí không rõ, tóm lại miệng mọc trên mặt hắn, hắn muốn nói thế nào thì nói , tuy rằng bị người nhìn thấy , nhưng hoàng gia trở ngại mặt mũi tất nhiên sẽ giấu kín , chuyện này nói không chừng thì sẽ không giải quyết được gì ", An Ninh quận chúa khẽ cắn môi, cơ hội này cực tốt, nàng nhất định phải nắm chặt.

Nương nói , tiểu đánh tiểu nháo không sửa trị được một người, nhiều nhất chính là cho hắn gãi gãi ngứa, chỉ có bắt lấy điểm yếu của người khác , xác định mình có thể một kích tất trúng mới buông tay đi làm, bằng không, cũng chỉ có thể ẩn nhẫn không phát.

Lúc này, nàng nói cái gì cũng muốn giúp tỷ tỷ một tay .

Hai mắt An Ninh quận chúa vòng vo mấy vòng, "Lan Tâm tỷ, ngươi nghe ta chuẩn không sai, chúng ta tìm tới mấy vị quý nữ đến, ta tự có chủ trương", nàng tiến đến bên tai Mộ Dung Lan Tâm , rỉ tai một phen, sau khi nghe xong , Mộ Dung Lan Tâm trừng lớn hai mắt, trong mắt tất cả đều là hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đánh vỡ

Edit:ngocthuybachdang.

Trong sảnh sát vách .

Tiểu Thanh đưa nước trà tiến vào, liền biết điều lui ra ngoài . Triều Dương quận chúa bưng nước trà đưa tới, thấy Nghiêm Như Thế ngồi tại trên giường, ánh mắt ôn hòa nhìn chính mình, không khỏi đỏ bừng mặt đỏ , nhỏ giọng nói: "Thế tử , mời dùng trà."

"Đa tạ quận chúa", Nghiêm Như Thế cũng không biết là vô tình hay là cố ý, lúc nhận chén trà , sờ soạng tay nàng một cái , trên mặt Triều Dương quận chúa đỏ ửng càng tăng lên . Nàng " ây da " một tiếng, rút tay về, trách hắn một tiếng, "Thế tử gia..." Thanh âm uyển chuyển dễ nghe, rất là quyến rũ .

Nghiêm Như Thế nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng , đôi mắt nhắm lại.

Lý Thanh Y một nữ tử khuê phòng tự mình hẹn hắn, nàng có ý định gì hắn rất rõ ràng , chỉ là không nghĩ tới, nàng đường đường là một quận chúa, vậy mà không biết liêm sỉ, làm ra chuyện chủ động đưa tới cửa , thật sự là làm cho người ta khinh thường.

Nghiêm Như Thế nghĩ tới phụ thân dặn dò , trong lòng tuy khinh thường, trên mặt thần sắc lại rất là nhu hòa, thấp giọng nói: "Không biết quận chúa tìm tại hạ đến, có chuyện gì quan trọng?"

Triều Dương quận chúa vụng trộm giương mắt, thấy hắn toàn thân áo trắng, da thịt trắng nõn, mày kiếm mắt phượng, môi mỏng gợi cảm, bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một miệng trà, cử chỉ nhấc chân đều lộ ra cao quý cùng ưu nhã , trái tim không khỏi nhảy loạn. Chỉ cảm thấy Nghiêm Như Thế chính là phu quân mà mình mong đợi , sắc mặt lại đỏ thêm .

Hắn thật sự rất tuấn tú , ngọc thụ lâm phong .

Nam nhân tốt như vậy , vốn nên thuộc về nàng, dựa vào cái gì mà toàn bộ những thứ tốt đều bị Chiêu Hoa công chúa chiếm, nghĩ đến chỗ này, ánh mắt nàng nhìn xem Nghiêm Như Thế lại càng nóng bỏng, hoàn toàn không còn che giấu. "Thanh Y nghe nói thế tử gia vì công chúa cầu phúc, ngocthuybachdang.lequydon. ba ngày không ngủ không nghỉ, cuối cùng là mệt xỉu , phải tĩnh dưỡng vài ngày mới có thể khỏe lại, mà công chúa nàng lại đối thế tử gia chẳng quan tâm, náo loạn muốn xuất gia . Nàng cũng quá nhẫn tâm , Thanh Y trong lòng khó chịu, vì thế tử gia bất bình..."

Nghiêm Như Thế nghe vậy sửng sốt, nghĩ đến công chúa hôm nay đối với hắn đạm mạc, ánh mắt nàng nhìn hắn... đã không giống trước đây .

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không , hắn luôn cảm thấy từ sau khi công chúa bị ngã , cả người liền thay đổi, giống như không phải là nàng .

"Làm phiền quận chúa quan tâm, là tại hạ không phải là", Nghiêm Như Thế cười trong sáng , "Tại hạ thân thể đã không còn đáng ngại, đa tạ quận chúa quan tâm, về phần công chúa... Chắc hẳn, nàng cũng là vô tâm, là có nỗi khổ tâm , ta nguyện ý chờ nàng."

"Khổ tâm gì , theo ta thấy, nàng là nhớ thương tình nhân cũ", thấy Nghiêm Như Thế đề cập tới công chúa ánh mắt đầy ôn nhu, Triều Dương quận chúa trong lòng sinh hận, ngoài miệng cũng bắt đầu không để ý , chỉ hận không thể đem hết nước bẩn hất lên người công chúa , "Thế tử gia sợ là không biết đi, công chúa của chúng ta số đào hoa cực vượng, lại nói có rất nhiều nam nhân hâm mộ nàng, tiêu biểu như Anh quốc công con trai trưởng Trương Hoằng liền cùng nàng quan hệ cá nhân rất tốt . Trước khi các ngươi được tứ hôn , Trương công tử tự xin dời kinh thành, đi tới thành Biện Lương , chính là nhẫn nhịn không được nữ nhân yêu mến bị người khác chiếm đoạt, ta từng nghe công chúa nói, nàng đối vị kia Trương công tử nhưng là rất có hảo cảm đâu..."

"Lại có việc này?"

Nghiêm Như Thế hơi kinh ngạc, hắn sợ sệt trong chốc lát, dường như bị tin tức này kinh đến .

Triều Dương quận chúa nhìn hắn lo nghĩ , trong lòng vui vẻ, ngoài miệng càng là tuỳ tiện vu oan , "Thế tử gia đối công chúa thật lòng , Thanh Y thật sự vì thế tử gia không đáng . Công chúa nàng trước liền đối với thế tử gia tránh không gặp, nay lại chẳng quan tâm, rõ ràng là không có đem thế tử để ở trong lòng... Thế tử gia, Thanh Y thật sự không nỡ bỏ người..."

Nàng nói xong, thân mình nghiêng về phía trước, bắt lấy tay Nghiêm Như Thế , ánh mắt rưng rưng, nhu tình nhìn chăm chú hắn . Ánh mắt Nghiêm Như Thế dừng tại bàn tay hai người đang nắm tay nhau , đôi mắt hơi chuyển, mặt lộ vẻ khó xử, "Tâm ý của Quận chúa , tại hạ sáng tỏ, cũng thật là cảm động, chỉ là... Tại hạ cùng công chúa đã có hôn ước, nếu là cùng nàng... Sợ làm công chúa hao tổn tinh thần, việc này nếu là công chúa biết được, dựa vào tính cách của nàng tất nhiên sẽ không buông tha, tại hạ thật sự là không nguyện bởi vì tự bản thân , làm cho tỷ muội các nàng sinh khoảng cách, càng sợ bởi vậy mà mang tới tai nạn cho Lý gia ..."

Hắn trên miệng nói không được, tay lại chưa từng rút ra, tùy ý nàng đặt ở phía trên.

Triều Dương quận chúa vừa nghe hắn nói có chuyển biến, trong lòng vui vẻ, lại thấy hắn ánh mắt nặng nề nhìn mình, ánh mắt kia mang theo do dự cùng thương cảm . Dường như thật sự bởi vì không thể cùng chính mình tại một chỗ mà khổ sở . Ngay sau đó phương tâm rung động, diendanlequydon.comm nhịp tim mất khống chế, tâm tư cũng đi theo lời hắn nói rồi, lại hóa ra , hắn cũng là có ý với mình , chỉ là ngại công chúa ngăn tại giữa , hắn không dám vượt qua, cũng là sợ gây họa đến Lý gia...

Nhận biết điều này , nàng mừng rỡ trong lòng , vội vàng ngồi vào bên cạnh Nghiêm Như Thế , luôn miệng nói: " Thế tử gia chớ có lo lắng, liền tính... Liền tính ngươi ta thật sự ở cùng một chỗ, cũng sẽ không gây họa tới Lý gia, càng sẽ không vì thế tử mà mang đến cừu hận, ngược lại đối thế tử còn có trợ giúp nữa ."

"Ah?" Nghiêm Như Thế hếch mày , trở tay đem nàng ôm vào tong ngực , Triều Dương quận chúa bất ngờ không đề phòng kinh hô một tiếng, mặt đỏ bừng, lộ ra bộ dáng thẹn thùng , đưa tay đẩy hắn, tay kia mềm mại như là đang vuốt ve, "Thế tử gia, không thể..." Nàng liếc mắt , dừng tại trên chén trà, chẳng lẽ dược hiệu đã muốn phát tác ?

"Không thể như thế nào?"

Nghiêm Như Thế thấp giọng, đôi mắt ôn nhu giống như có thể tràn ra nước , "Thanh Y muội muội còn không có nói cho ta . Vì sao nói ta ở cùng với nàng , lại đối với ta có trợ giúp?"

Triều Dương quận chúa bị người thương ôm vào trong ngực, tay của hắn đụng vào chỗ nào chỗ đó như bị lửa đốt . Làm cho lòng nàng như bị bỏng, đầu óc quay cuồng , chỉ cảm thấy chính mình giống như đến thiên đường , chỉ tiếc không thể móc tim mình đưa cho hắn . Tự nhiên là hắn hỏi cái gì, nàng liền trả lời cái đó , "Thế tử sợ là không biết đi, thái hậu nàng vì sao vẫn luôn cưng chiều ta , vị trí Hoàng Thượng nhưng là Lý gia liên hợp Tạ gia cùng nhau đẩy lên đi . Thứ hai, nguyên nhân cái chết của Đại hoàng tử cùng tiên đế , đều kỳ quặc lắm, này đó cũng đều là..."

Lời còn chưa dứt, Nghiêm Như Thế liền đưa ngón trỏ ra, chặn lại môi của nàng, "Nha đầu ngốc, những lời này không thể nói lung tung, lại làm sao có thể nói cho một người ngoài như ta . Nàng không sợ nói ra , ta lại nói cho người khác sao?"

Bị ngón tay ấm áp của hắn chặn môi, lại đụng vào đôi mắt bao hàm lo âu và yêu thương của hắn , Triều Dương quận chúa trong lòng tràn đầy đều là ấm áp, rất là xúc động . Nàng quả nhiên không có nhìn lầm người, thế tử gia quả thật là tác phong quân tử . Nếu đổi thành người khác , nghe chuyện bí ẩn như vậy , tự nhiên là hiếu kì, vội vàng nghe ngóng, nhưng thế tử gia lại vội vã tránh né, có thể thấy được hắn là thực lòng thích chính mình, muốn tốt cho mình .

Giờ khắc này, Triều Dương quận chúa cảm thấy mọi hành động ngày hôm nay hoàn toàn đáng giá . Nàng đã sớm quên mất chuyện trả thù Chiêu Hoa công chúa , trong lòng của nàng, cho dù không phải là vì trả thù Chiêu Hoa công chúa, nàng cũng nguyện ý đi theo thế tử .

"Thế tử gia, Thanh Y tâm đều cho người , tự nhiên là tin được thế tử gia , huống chi này đó tuy nói là bí mật, lại cũng không phải không người biết được . Thanh Y biết, những lời này, cùng người bên ngoài tự nhiên là không thể nói , nhưng là cùng thế tử gia , lại là không có quan hệ ..."

"Vậy cũng không thể nói, nha đầu ngốc, ta là không nỡ bỏ nàng ", Nghiêm Như Thế chém đinh chặt sắt nói.

Hắn híp mắt, cẩn thận suy nghĩ những điều nàng nói .

Hoàng Thượng bắt đầu chèn ép Lý phủ, Lý quốc công nếu như là người thông minh , tự nhiên thu liễm tay chân, mượn cơ hội này ẩn lui, không chỉ có thể bảo toàn Lý gia, cũng có thể tại để lại ấn tượng tốt với Hoàng Thượng , Hoàng Thượng tự nhiên cũng nhớ được phần ân tình này, ngày sau thiện đãi Lý gia.

Nhưng nhìn tình cảnh này, Lý quốc công tham luyến quyền quý, không nguyện buông tay, ắt sẽ dồn hết sức mạnh cùng Hoàng Thượng đấu một trận. Nghe nói công chúa trừng trị Triều Dương quận chúa , sắc mặt Lý quốc công thật không tốt . Nếu như hắn lấy Triều Dương quận chúa làm cầu nối , dựa vào Lý gia , đi theo đằng sau trợ giúp một phen , chẳng phải là vì Nghiêm gia tăng lên trợ lực ?

Nghiêm Như Thế vừa nghĩ đến đây, trên mặt thần sắc càng ôn nhu . Hắn đưa tay, vén tóc buông xuống trên trán nàng , cúi thấp xuống nhìn chăm chú lên nàng . Trước kia chưa từng chú ý tới, không nghĩ tới Triều Dương quận chúa tướng mạo cũng không tệ, ý nghĩ này vừa ra, dưới bụng xiết chặt, chỉ cảm thấy trước mặt mỹ nhân lại càng thêm yêu kiều , "Thanh Y muội muội nhưng là thích ta, nguyện ý ở cùng với ta ?"

Lại nói tiếp , từ lúc hắn đến kinh thành tới giờ , còn chưa từng chạm qua nữ nhân.

Chiêu Hoa công chúa lại là một người không hiểu phong tình ,ở chung với nàng chỉ dừng lại ở giai đoạn cầm tay . Hắn nhịn mấy tháng, đã sớm tịch mịch khó chịu , nay có nữ tử chủ động đưa tới cửa, lại là đối với hắn có lợi , hắn tự nhiên là nhận không buông .

Triều Dương quận chúa ngơ ngác nằm tại trong ngực hắn, bị khí tức nam tử bao phủ, ngẩng đầu lên nhìn dung nhan anh tuấn của hắn , mặt mày ngậm xuân, ấp úng không biết nên như thế nào trả lời . Thật lâu, mới thấp giọng nói: " Thanh niên tài tuấn như thế tử gia như vậy , thế gian có nữ tử nào có thể ngăn cản được... Không sợ thế tử chê cười, Thanh Y... Nhớ thế tử đã lâu, nguyện ý làm bạn tại bên cạnh thế tử , thật dài thật lâu, chẳng sợ... Dù chỉ là làm thiếp, cũng cam tâm tình nguyện, mong rằng thế tử chớ có giễu cợt người ta..."

Dứt lời, nàng dường như bởi vì ngượng ngùng mà cúi đầu, ánh mắt Nghiêm Như Thế nhìn chằm chằm nàng tràn đầy mỉa mai . Một nữ tử chưa xuất giá nằm tại trong ngực nam tử , nói ra những lời ấy, thật đúng là không hề có liêm sỉ, khóe môi cong lên , thu lại đùa cợt trong mắt , vuốt lên khuôn mặt nàng , trầm giọng nói: "Thanh Y muội muội cảm mến ta, ta cũng đối Thanh Y muội muội vừa thấy đã yêu, tự nhiên là không nguyện cô phụ tâm ý của muội muội . Nhưng nếu công chúa biết được chuyện của ta và nàng , nên làm thế nào cho phải? Dù sao ta cùng nàng ấy chưa thành hôn, chuyện của chúng ta nếu là truyền ra ngoài, ta là nam nhi cũng cũng không sao, cùng lắm thêm một cái thanh danh phong lưu , nhưng là còn nàng , cũng không thể hủy danh tiết của nàng ..."

"Thanh Y không sợ", Triều Dương quận chúa si ngốc nhìn qua hắn, trong đầu ngoại trừ nam tử trước mặt, liền không còn suy nghĩ cái gì , "Chuyện của chúng ta , chỉ có trời biết, đất biết, chàng biết, ta biết, chàng không nói, ta không nói, người bên ngoài lại như thế nào hiểu được . Thanh Y vì thế tử, nguyện ý chờ... Chờ đến ngày thế tử có thể cưới Thanh Y . Thanh Y không cầu gì khác, chỉ muốn có thể hầu hạ thế tử gia, một đời một thế..."

Nàng lời còn chưa dứt, Nghiêm Như Thế liền đem nàng ôm ngang lên, đi về phía giường nhỏ đặt xuống. Cả người nằm đè lên, hai bàn tay lại càng không an phận trượt từ cổ nàng xuống phía dưới , một phát bắt được nơi nào đó của nàng , trêu đùa đến Triều Dương quận chúa kinh hô một tiếng, ngượng ngùng quay đầu sang chỗ khác.

Trong mắt hắn nhiễm lên một tầng dục vọng , "Thanh Y muội muội động lòng người như thế , làm cho ta có chút kìm lòng không được... Không biết nàng có bằng lòng hay không?"

"Thanh Y nguyện ý..."

Phàm là những gia đình lớn , đều sẽ mời giáo tập ma ma đến dạy bảo việc nhi nữ . Triều Dương quận chúa dù chưa trải qua , nhưng đối với chuyện nam nữ, mơ hồ hiểu được một ít, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra , nàng nắm chặt nắm đấm, nội tâm một nửa chờ mong, một nửa lại có chút sợ hãi.

Hôm nay , nàng chỉ hạ một chút xuân dược cho Nghiêm Như Thế , cứ tưởng rằng muốn quyến rũ hắn phải mất chút công sức , chưa từng nghĩ, hắn lại cũng là ái mộ chính mình. Nam tử ngày đêm mong nhớ đang ở bên người , Triều Dương quận chúa bị hắn làm cho chóng mặt , cả người như nhũn ra, đần độn chỉ hận không thể đem tâm đều lột ra cho hắn nhìn.

Nàng là nhất định phải gả vào phủ thế tử , thân mình một ngày nào đó muốn cho hắn, cho sớm cho muộn có gì khác nhau . Huống hồ, nam nhân nói chung cũng sẽ đối với nữ tử đầu tiên có tình cảm rất đặc biệt . Nàng tự nhiên hi vọng mọi chuyện đều vượt qua Chiêu Hoa công chúa, nhưng nàng lại làm sao biết, Nghiêm Như Thế rõ ràng chính là một cao thủ hái hoa , nữ tử hắn duyệt qua đều có thể xếp thành mấy hàng , há lại sẽ quan tâm một mình nàng .

Triều Dương quận chúa đưa tay ôm cổ hắn , mắt ẩn tình nhìn xem hắn, đầy mặt thẹn thùng nói: "Mong rằng Nghiêm ca ca thương yêu người ta..."

Nghiêm Như Thế bóp mấy cái , dưới bụng lửa nóng ngày càng bành trướng, cách quần áo hắn bóp nhẹ một cái , nói: "Thanh Y muội muội chớ sợ, ca ca cũng là lần đầu tiên , có mỹ nhân như muội muội làm bạn, có thể âu yếm, chính là bảo ta chết cũng cam tâm tình nguyện ."

Hắn nói xong, tay to đốt lửa trên người nàng , rất nhanh liền đem nàng thoát sạch sành sanh.

Nghiêm Như Thế khiêu khích rất là lợi hại, chỉ chốc lát sau , Triều Dương quận chúa liền mềm nhũn ngã xuống trong ngực hắn , nhẹ nhàng khẽ nói một tiếng, "A... Nghiêm ca ca, Thanh Y mặc cho người xử trí..."

" Thật sự nguyện ý?"

" Thật sự ... A , Nghiêm ca ca, Thanh Y thích ngươi , ngươi nhất định phải cưới người ta a..."

"Nghiêm ca ca cũng thích nàng , yêu nàng rất nhiều , tự nhiên sẽ cưới nàng vào cửa, chúng ta cùng nhau vui vẻ được không? Ngoan ngoãn nằm tại trong ngực ta , làm cho Nghiêm ca ca mang theo nàng cùng nhau đi tới thiên đường ". Dứt lời, phát giác được nơi nào đó đã ướt át, hắn gắng sức đâm vào ...

Bên kia tường phía nam , sảnh Hàm Hương .

Nữ nhi Tả tướng Tô Mộ Tuyết , nữ nhi Binh bộ Thượng thư Chu Nhân Giai , cùng Hình Bộ Thị Lang Vương Văn Kinh , cháu trai Cố Các Lão Cố Thanh .. chính đang tụ tập ở chỗ này . Mấy người cùng nhau nói chuyện , An Ninh quận chúa tươi cười đầy mặt cầm tay Tô Mộ Tuyết , cười rất là thoải mái, " Cứ tưởng rằng sau năm ngày mới có thể nhìn thấy tỷ tỷ, không nghĩ tới tỷ tỷ hôm nay thế nhưng cùng Chu tỷ tỷ đi ra giải sầu , thật sự là hữu duyên."

"Ngươi con khỉ con này , sợ là ham chơi vụng trộm chạy ra ngoài đi , có báo cho công chúa biết không ?" Tô Mộ Tuyết cười đến dịu dàng, "Cũng không biết sao Triều Dương quận chúa đột nhiên lại hăng hái, rủ mọi người cùng nhau đi du hồ."

An Ninh quận chúa trong lòng cười lạnh, chỗ nào hăng hái , nàng rõ ràng là muốn gặp Nghiêm Như Thế , chỉ là lời này, lại là không thể nói . Nàng ngẩng đầu , cười khanh khách nói: "Du hồ vui mà , vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa ngâm thơ đối câu , còn có rượu ngon mỹ vị, cũng vẫn có thể xem là một chuyện vui."

Trong lòng nàng tính toán canh giờ, đối Mộ Dung Lan Tâm chớp mắt, người sau cười rạng rỡ, đứng lên, "Nói đến rượu ngon, nhã gian này là ta chuyên dụng , ngày trước hay cùng ca ca cùng nhau tới , có giấu mấy bầu rượu ngon ở trong phòng , ta đi lấy chia sẻ cùng mọi người ."

Vương Văn Kinh nghe vậy cười một cái, " Nhà Mộ Dung cất rượu, tuyệt đối là thượng phẩm, hôm nay may mắn thưởng thức, xem ra, một chuyến này không uổng công!"

"Đa tạ Mộ Dung cô nương khoản đãi!"

Sau khi Mộ Dung Lan Tâm đi , Cố Thanh ôn nhuận cười một cái, thản nhiên nói: "Ta từng đi theo tổ phụ xuống Giang Nam, nơi đó có một loại rượu rất là ngon , uống vào miệng ngọt ngào thơm ngát , có thể nói là cực phẩm."

"Cố công tử nói nhưng là lưu hương rượu?" Tô Mộ Tuyết dò hỏi.

"Chính là rượu này, Tô cô nương đã từng đi qua Giang Nam?"

"Cũng chưa từng." Nàng lắc đầu, " Tổ phụ có người bạn từ Giang Nam mang tới , ta may mắn uống qua một ngụm, quả thực mỹ vị, uống một lần liền thích."

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên, thấy Mộ Dung Lan Tâm sắc mặt trắng bệch đi tới, thần sắc hốt hoảng , như là bị hoảng sợ .

Tô Mộ Tuyết là người đầu tiên phát hiện nàng không thích hợp, lo âu dò hỏi, "Mộ Dung cô nương đây là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng lại chỉ là lắc đầu, không nói một tiếng, Tô Mộ Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía nàng vừa mới rời đi , lại liếc nhìn An Ninh quận chúa , người sau trên mặt một phái ngây thơ lãng mạn, "Nhìn bộ dáng này, giống như là gặp quỷ , bản quận chúa mấy ngày nay tại chùa Phật An lễ Phật, Phật quang tiêm nhiễm, mới không sợ đám yêu ma quỷ quái, ta lại muốn xem xem, rốt cuộc là loại quỷ nào có thể làm Lan Tâm tỷ tỷ sợ đến như vậy!"

"Ta cũng đi ta cũng đi." Chu Nhân Giai trời sinh tính hoạt bát, nhìn thấy chuyện tốt như này, tự nhiên không chịu ở lại .

Vương Văn Kinh là Hình Bộ Thị Lang, tự nhiên cũng đối chuyện như vậy cảm thấy hứng thú, Ngay sau đó cũng vội vàng đi theo.

Ba người mới vừa đi vào phòng tối , một ít lời khó nghe liền truyền tới.

"A... Nghiêm ca ca, nhẹ một chút, Thanh Y đau quá ..."

"Thanh Y muội muội ngoan , lại chịu nhịn trong chốc lát , lúc đầu có chút đau , chờ một lúc liền sung sướng , làm cho Nghiêm ca ca thương yêu nàng.. Nói, Nghiêm ca ca là ai ?"

"A... Là phu quân Thanh Y , Thanh Y rất thích Nghiêm ca ca ... A... Thanh Y chính là làm nô làm thiếp, cũng nguyện ý đi theo thế tử gia..."

"Ngoan , Thanh Y thật ngoan, Nghiêm ca ca mang nàng lên thiên đình có được hay không, làm cho Nghiêm ca ca mang theo nàng cùng nhau... A..."

...

Chỉ nghe vài câu, Chu Nhân Giai và Vương Văn Kinh mặt đỏ tới mang tai, hận không thể cắt lỗ tai !

Bọn họ nghe được cái gì vậy ? Cái này... Đây rõ ràng là tiếng nam nữ hoan hảo .

An Ninh quận chúa tuy có chuẩn bị tâm lý, cũng không nhịn được liên tục tặc lưỡi . Thật là táo bạo , vốn là còn muốn tìm cái cớ gì làm cho người bên ngoài biết thân phận bọn họ , không nghĩ tới chính bọn hắn nói ra , lúc nam nữ hoan hảo đều như thế này sao?

Nàng trước giờ da mặt dày , sớm biết có tình cảnh này, lại một lòng nghĩ như thế nào đối phó bọn họ, trên mặt xấu hổ chỉ xuất hiện trong chốc lát, liền biến mất .

Sau khi ra khỏi phòng tối , hai mắt nàng vòng vo , trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, lôi kéo ống tay áo Chu Nhân Giai lắc lắc, ngây thơ mà hỏi thăm: "Chu tỷ tỷ, bên trong rốt cuộc là làm sao vậy? Nghe thanh âm hình như là Bình Tây hầu thế tử cùng Triều Dương quận chúa, bọn họ đang đánh nhau sao? Hay là bôi thuốc? An Ninh thật lo lắng , bằng không, chúng ta đi nhìn xem?"

Chu Nhân Giai : "..." Chuyện như vậy tại sao lại muốn tới hỏi nàng!

Ánh mắt nàng , nhìn chằm chằm bàn tay An Ninh quận chúa đang lôi kéo mình , trên mặt lúc trắng lúc xanh. Nàng chưa xuất giá , lại bắt gặp chuyện dơ bẩn thế này , bên cạnh còn có một nam tử ... Nàng ngượng ngùng lườm Vương Văn Kinh liếc mắt một cái, vội vàng quay đầu, giọng điệu có chút bất thiện, "Quận chúa, bọn họ không phải là đánh nhau, cũng không phải là bó thuốc . Chớ đi, cũng đừng hỏi , dù sao không phải là chuyện gì tốt, đồi phong bại tục!"

" Hả ?" An Ninh quận chúa biểu hiện khuôn mặt mê mang khó hiểu vừa đúng, nàng mím môi một cái, dường như mới phản ứng lại, "Trời ạ, sẽ không phải là... Nhưng là, thế tử không phải là cùng công chúa có hôn ước sao? Bọn họ... Trời ạ, sao lại thế..."

Dường như phát giác được chính mình luống cuống , nàng vội vàng che miệng, trốn đến phía sau lưng Chu Nhân Giai , biết điều không cần phải nhiều lời nữa.

Diễn kịch nhưng là một môn học vấn, tại thời điểm mấu chốt nhất bộc lộ tài năng , nếu là vẫn luôn diễn , sẽ khiến người hoài nghi.

Tô Mộ Tuyết và Cố Thanh không cùng đi qua nhưng nhìn biểu tình của bọn họ , cũng đều hiểu đi lại . Ngay sau đó trong phòng mấy người sắc mặt cũng không tốt.

Thật lâu, Vương Văn Kinh chọt vỗ đùi, "Thật sự là quá phận , đây không phải là khinh người quá đáng sao ! Trách không được Chiêu Hoa công chúa dọn đi chùa Phật An , cũng trách không được nàng náo loạn muốn xuất gia! Ai... Chuyện này là sao... Cha ta hồi trước còn cùng ta nói, dự tính đi Lý gia cầu hôn." Hắn đã từng hâm mộ quá Triều Dương quận chúa, đã từng động suy nghĩ cầu hôn nàng , lại không nghĩ, hôm nay để hắn đụng phải một màn này, thật sự là xúi quẩy! Truyện được đăng tại diendanlequydon.com.

Xem ra cửa hôn sự này cũng không cần phải nhắc lại , nàng cho dù là quận chúa lại làm sao nào, tác phong như vậy , ai dám lấy?

Cưới về còn không phải đội lên đầu một mảnh thảo nguyên xanh mơn mởn ?

Tô Mộ Tuyết sắc mặt có chút tái nhợt, nàng níu lấy khăn trong tay , nghĩ đến Chiêu Hoa công chúa, lông mày nhíu được sâu hơn, " Bây giờ nên làm thế nào cho phải? Triều Dương quận chúa dù sao cũng là xuất thân danh môn quý tộc , đường đường Lý gia đích nữ, sao lại thế... Trời ạ, vậy Chiêu Hoa công chúa nên làm thế nào đây? Bằng không... Chúng ta nhắc nhở bọn họ một phen, không thể làm quá quá mức..."

"Nhắc nhở? Nhắc nhở như thế nào ? Người ta đang làm chuyện tốt đâu ."

"Ai... Cứ tưởng rằng Thế tử gia kia là nam nhi tốt , chưa từng nghĩ, lại có một mặt như thế , thật sự là làm cho người ta thổn thức không thôi..."

...

Chu Nhân Giai lúc này cũng lấy lại tinh thần , nàng cắn cắn môi . Hôm nay nghe thấy lại không chỉ là một mình nàng, hơn nữa, chuyện dơ bẩn kia lại không phải là nàng làm ra, nàng khó xử cái gì?

Nên khó chịu là Triều Dương quận chúa kia !

"Trước kia liền nhìn bọn họ không đúng lắm, không nghĩ tới thật sự là thông đồng sau lưng , hai người này làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy! Không được, chúng ta đi xô cửa, để cho thiên hạ biết chuyện tốt của bọn họ ! Ta phải phái người trở về nói cho cha ta , làm cho hắn tiến cung một chuyến . Chiêu Hoa công chúa là cành vàng lá ngọc, há có thể bị bọn họ lừa gạt như vậy !" An Ninh quận chúa cắn răng , giậm chân một cái, dẫn đầu reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bắt gian tại giường

Edit:ngocthuybachdang.

"Không... Không được!"

Nàng vừa dứt lời, liền bị Mộ Dung Lan Tâm ngắt lời nói: "Mấy ngày trước đây đi chùa nhìn thấy công chúa, sắc mặt nàng tái nhợt, thân mình chưa tốt. Nếu là giờ phút này chúng ta đem việc này thọc ra , công chúa tức giận công tâm, nên làm thế nào đây?"

"Chiêu Hoa tỷ tỷ vì sao lại bệnh , tại sao chạy đi chùa Phật An ? Tại sao thân mình mãi không thấy tốt hơn, chẳng lẽ chỉ đơn giản là ngã vỡ đầu như vậy sao?" An Ninh quận chúa lại là giậm chân một cái, hỏi liên tiếp mấy câu hỏi làm cho mọi người thay đổi cả sắc mặt.

Nàng đi qua đi lại trong phòng , chỉ là như vậy còn chưa đủ, Triều Dương quận chúa là loại người hai mặt , giỏi nhất chính là thút thít nỉnh nọt khoe mẽ, tuyệt đối không thể làm cho nàng đạt được!

Nghiêm Như Thế nếu là hung ác lên, có thể đem sự tình đều đẩy lên người Triều Dương quận chúa . Hoặc là nói mình bị hạ dược , thần chí không rõ, căn bản không phải là cố ý . Thế nhân nói không chừng sẽ bởi vì hắn là nam nhân mà tha thứ , căn bản không có tác dụng.

Nhưng nếu là bọn họ lúc trước liền có một chân đâu ? Nếu là chuyện của bọn họ đã xúc phạm tới công chúa . Hoặc là nói, nếu bọn họ vì cùng một chỗ, đã bắt đầu mưu hại công chúa ...

An Ninh quận chúa đôi mắt vòng vo , nhanh trí một hồi, dứt khoát nói hết mọi chuyện ra , "Chẳng lẽ các ngươi liền không có nghe nói sao? Lúc Chiêu Hoa công chúa ngã , bên người chỉ có một mình Triều Dương quận chúa , công chúa là ai? Nàng thuở nhỏ học lễ nghi , chẳng lẽ đi đường còn ngã vỡ đầu ? Lời này người nào tin người đó chính là không đầu óc! Sau khi nàng tỉnh lại, ngocthuybachdang.lequydon đánh Triều Dương quận chúa mấy bàn tay, lại náo loạn muốn xuất gia , sau đó liền dọn đi chùa Phật An . Chiêu Hoa tỷ tỷ tính tình dịu dàng , lại đột nhiên làm ra hành động lần này , các ngươi liền không cảm thấy kỳ quái sao? Theo ta thấy , Chiêu Hoa tỷ tỷ rõ ràng là đã sớm phát hiện gian tình của bọn họ !"

Nói thật, có đôi khi chưa chắc sẽ làm cho người tin , nhưng nếu là lời nói thật bên trong trộn lẫn lời nói dối, thật thật giả giả, thế nhân ngược lại là tin.

Ở đây cũng đều là nhân tinh, nghe nàng nói , lại liên tưởng đến chuyện phát sinh mấy ngày gần đây , một đám đều bừng tỉnh .

Chu Nhân Giai reo lên đầu tiên , "Đúng, ta cũng nghe nói , trước đó vài ngày còn cùng các tỷ muội nói tới việc này, đang êm đẹp , công chúa làm sao lại bị bệnh, ngã mà cũng nghiêm trọng như vậy? Nghe nói đầu đụng xước , hôn mê vài ngày, đây là tại trong cung . Vậy cung nữ thái giám đâu, chẳng lẽ không có một người nào đi theo bên cạnh sao? Hơn nữa, công chúa thường ngày đối xử với mọi người rất là rộng lượng , như thế nào đột nhiên động thủ đánh người ? "

" Đúng vậy ", Tô Mộ Tuyết cũng gật đầu , " hay là đúng như lời An Ninh quận chúa nói , nàng là vì tình mà cố tình đẩy ngã " . Nếu như thế cũng là hợp lý .

An Ninh quận chúa xem thần sắc của bọn họ , biết là đã đến chỗ quan trọng , trong lòng nàng đắc ý , dùng sức cắn môi, lại thêm một mồi lửa, "Không sợ nói cho các ngươi biết, kỳ thật chuyện này , Chiêu Hoa tỷ tỷ đã sớm biết . Ta lần trước đi nhìn nàng, nàng vẻ mặt buồn chán , còn nói chính mình không dám ở tại trong cung, về phần tại sao, nàng lại chảy nước mắt, cũng không nói gì, chỉ nói mình là bị tổn thương .. chính là ta nhìn đều đau lòng không thôi, chuyện này không chọc ra, lẽ nào tùy ý bọn họ làm xằng làm bậy?"

"Quận chúa nói rất đúng!" Vương Văn Kinh sắc mặt lạnh lùng, "Chuyện lớn như vậy, chúng ta không thể ngồi xem không để ý tới!"

"Nếu như bọn họ thật sự bởi vì tư tình mưu hại công chúa, cái này tội danh nhưng lớn lắm, chỉ là đáng thương công chúa... Chưa thành hôn, lại gặp được chuyện như vậy..."

Mộ Dung Lan Tâm thấy bọn họ có xu thế đi ra ngoài xô cửa , hai tay níu chặt khăn, có chút do dự, " Túy Tiêu lâu là sản nghiệp của Mộ Dung gia , phòng riêng này cũng là giành riêng cho Mộ Dung gia dùng . Nay trong lúc vô tình gặp được chuyện như vậy, chỉ sợ Mộ Dung gia tránh không khỏi liên can, đến lúc đó Triều Dương quận chúa nổi giận lên, chỉ trích Mộ Dung gia chúng ta , mọi người đều là danh môn vọng tộc , ta một giới dân nữ..."

Nàng lời còn chưa dứt, nhưng là hàm nghĩa trong lời nói rất rõ ràng, nàng Mộ Dung gia không nguyện ý lẫn vào chuyện này .

Đây cũng là An Ninh quận chúa trước đó phân phó .

Chuyện trong phòng tối ở đây mấy người biết cũng thì thôi, mấy người bọn hắn nhân phẩm tin được . Lại thêm việc này tác động khá lớn, lực chú ý của bọn họ đều bị thế tử và Triều Dương quận chúa hấp dẫn đi , chưa chắc sẽ nghĩ nhiều như vậy . Nhưng nếu là đem việc này chọc ra nhiều người biết , khó tránh khỏi có người chú ý tới phòng tối của Túy Tiêu lâu . Suy đoán có thể những gian khác cũng sẽ có phòng tối hay không ? Cứ như vậy sẽ đẩy Túy Tiêu lâu lên đầu mũi đao .

An Ninh quận chúa muốn đem việc này chọc ra, lại không nghĩ bởi vì việc này đem Mộ Dung gia kéo xuống nước . Lúc này mới lôi kéo mấy người đến làm chứng , do bọn họ ra mặt làm sự tình bại lộ , tốt hơn nàng cùng Mộ Dung Lan Tâm đơn thương độc mã.

Chuyện đi bắt gian , càng nhiều người càng tốt, gây động tĩnh càng lớn càng tốt!

Mộ Dung Lan Tâm dứt lời, An Ninh quận chúa vung tay lên, đại nghĩa lăng nhiên nói: "Lan Tâm tỷ tỷ yên tâm, chút đạo lý này chúng ta vẫn là hiểu được , đương nhiên sẽ không liên lụy đến Mộ Dung gia các ngươi , tin tưởng ở đây mọi người đều sẽ giữ kín chuyện . Ta dù sao cũng có thân phận quận chúa , bọn họ cũng không thể làm gì ta , ta đi phá cửa!"

Nói xong, liền xông ra ngoài, bị Tô Mộ Tuyết kéo lại, "Quận chúa đừng vội, ngươi cứ như vậy lỗ mãng đi , ngươi lấy cớ gì xô cửa? Nếu là bị bọn họ cắn ngược lại một cái, nói việc này là ngươi thiết kế , vậy phải làm thế nào cho phải?"

An Ninh quận chúa hất đầu, "Hừ, cắn ngược lại ta cái gì? Đôi cẩu nam nữ này làm chuyện dơ bẩn , còn có thể đem nước dơ tát đến người ngoài hay sao?"

"Việc này khó nói, tính tình Triều Dương quận chúa , ngươi không phải là không biết..."

"Cái này không được, cái kia cũng không được, lẽ nào nhìn xem bọn họ như vậy muốn làm gì thì làm sao?"

Vương Văn Kinh vừa gõ quạt xếp, "Những chuyện này, há có thể do nữ nhi các ngươi ra mặt . Vấn đề này nếu đã bị chúng ta bắt gặp, liền quả quyết không có đạo lý ngồi nhìn mặc kệ . Cố huynh, không bằng chúng ta đi ra ngoài, giả bộ uống say, nháo ra động tĩnh , dễ dàng đánh vỡ việc này."

Mấy người thương lượng, đang chuẩn bị hành động , đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bát đĩa vỡ vụn .

Ngoài cửa phòng Chỉ lan .

Tiểu Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn xem người say trước mặt , chỉ vào hắn nổi giận mắng: "Đồ hỗn trướng, ngươi không nhìn xem nơi này là nơi nào , nếu là va chạm quý nhân, không tha cho ngươi!"

Nơi này tiếng động khá lớn, không ít khách đều từ nhã gian ra ngoài , dưới lầu trong hành lang không ít người đều ngẩng đầu nhìn lại.

Tiểu nhị vẻ mặt rối rắm nhìn món ăn rơi đầy dưới đất , vẻ mặt đau khổ , tiền công ngày hôm nay đã không còn , không biết phải làm sao mới ổn đây!

Không được, hắn là bị người đụng ngã , cho dù là bồi thường, cũng nên là người say kia bồi thường, hắn nghĩ như vậy , vội vàng vung chân chạy xuống lầu , vừa chạy vừa kêu lên: "Chưởng quỹ , có người đập phá quán ——"

Vừa kêu như vậy, lại hấp dẫn một nhóm người mới .

Người say kia đỏ bừng cả khuôn mặt, bước chân lảo đảo, híp mắt đánh giá Tiểu Thanh , trong mắt lóe tinh quang , lại liếc mắt nhìn tiểu nhị vừa sợ chạy , cười hắc hắc, say khướt tiến lên một bước, đưa tay sờ mặt Tiểu Thanh , không kiêng nể gì cả nói: " Ai , cô gái nhỏ này nói chuyện thật là không khách khí, quý nhân? Quý nhân nào ? Bản thiếu gia muốn nhìn xem trong miệng ngươi quý nhân là ai!"

Dứt lời, hắn loạng choạng tiến lên, nhấc chân liền đá về phía cửa phòng , chỉ nghe "rầm " một tiếng , hai cánh cửa rơi vỡ nát , Tiểu Thanh hai mắt trừng lớn, hai chân mềm nhũn, cả người ngã xuống dưới đất, trong đầu chỉ có hai chữ "Xong rồi" .

Tô Mộ Tuyết và Chu Nhân Giai , Mộ Dung Lan Tâm dù sao cũng là nữ tử chưa xuất giá , tránh rất xa , đứng ở ngoài cửa, chưa từng rời đi, cũng không tới gần.

An Ninh quận chúa những năm gần đây gây tai hoạ không ngừng, là tiểu bá vương có tiếng trong kinh thành . Nàng nhưng là không quan tâm, lúc đuổi tới nhìn thấy tình cảnh như vậy, vừa ngẩng đầu, lườm người say kia liếc mắt một cái, dường như có chút quen mắt, chỉ là bây giờ không phải lúc đi để ý hắn . Hai mắt nàng đảo một vòng, dừng tại trên gương mặt trắng bệch của Tiểu Thanh , giống như là bị kinh hãi, hô to một tiếng: "Ai nha... Ngươi không phải là thị nữ bên người Triều Dương quận chúa sao? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Thanh âm cao vút giống như sợ người bên ngoài nghe không được.

Tiểu Thanh sắc mặt càng tái nhợt , tiểu bá vương này như thế nào cũng tới !

Nàng nhưng là người chỉ sợ thiên hạ không loạn , căn bản không biết như thế nào tránh hiềm nghi, hôm nay chỉ sợ...

An Ninh quận chúa trên mặt hồn nhiên , thấy nàng ngây người nhìn chính mình không nói lời nào . Nàng nháy nháy mắt, tiếp lấy kêu lên , "Đúng rồi, chủ tử ngươi đâu? Chẳng lẽ ở bên trong? Triều Dương quận chúa cũng quá không có suy nghĩ , đi ra chơi cũng không nói cho ta . Vậy thì ta đi tìm nàng, xem nàng đang ăn món gì ngon!"

Dứt lời, nàng mỉm cười, nhấc chân liền theo đám người cùng nhau đi vào trong nhà.

Túy Tiêu Lâu nhã gian bố trí rất là tinh xảo, bên trái là bàn tròn để ăn cơm , bàn trà, bàn đánh bài, cổ cầm , cái gì cần có đều có, phía bên phải, dùng một bức bình phong xuân hạ thu đông xinh đẹp , bên trong bố trí giường , chuyên để nghỉ ngơi .

Giờ phút này, bên phải bình phong là một đống hỗn độn, quần áo nam nữ ném khắp nơi .

Lúc bên ngoài nháo ầm ĩ , bên trong hai người điên loan đảo phượng cũng loáng thoáng nghe được , chỉ là hai người còn đang đắm chìm trong hoan ái vô biên đều không thể kịp phản ứng.

Nghiêm Như Thế chợt dừng động tác , nhìn mỹ nhân dưới thân vẻ mặt hồng đào, thở gấp không thôi , trên mặt tràn đầy tức giận , Túy Tiêu lâu là như thế nào kinh doanh ?

Tiểu nhị đâu? Quản sự đâu ?

Thế nhưng dung túng người bên ngoài cãi nhau, quấy rầy hắn làm chuyện tốt, còn thể thống gì!

Hắn cúi người , ngậm lấy môi đỏ của Triều Dương quận chúa , dưới thân càng tăng nhanh tốc độ .

Hai người môi kề môi , thân thể dính chặt , Triều Dương quận chúa một đôi mắt híp mê ly, tâm thần bay tới ngoài ngàn dặm, chỉ cảm thấy thân ở đám mây, lòng đang thiên đường, ngocthuybachdang không biết chiều nay là chiều nào , mắt thấy đến cao trào , đột nhiên, cửa " rầm " một tiếng bị người bên ngoài mở ra , Nghiêm Như đang dâng lên dục vọng lập tức bị mắc kẹt ở giai đoạn cuối cùng .

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Người không muốn mặt, vô địch thiên

Edit:ngocthuybachdang.

Vật kia mềm nhũn rơi ra.

Nghiêm Như Thế hít vào một hơi, đau đớn cả người ngã quỵ ở trên người Triều Dương quận chúa , còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, một đám người đã muốn tràn vào, mà người vào đầu tiên chính là người say kia .

Mọi người tiến vào, chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ nằm tại trên giường , nam tử quần áo không ngay ngắn , mà nữ tử dưới thân không mảnh vải che thân . Giờ phút này hai chân dài trắng nõn đang vòng quấn tại bên hông nam tử . Hai tay bám chặt đầu vai nam tử , hai mắt híp lại dường như đang chìm luân trong đó, thần sắc mê ly, ngay cả mọi người vào trong phòng đều chưa từng phát giác.

Hai người nửa người dưới trần truồng dính chặt vào cùng nhau, trong không khí tràn ngập hương vị hoan ái , có thể thấy được trước đó, bên này phát sinh cái gì.

Tình cảnh này, mập mờ không chịu nổi.

Tư thế kia, thật sự hương diễm ghê gớm.

Nghiêm Như Thế lên cơn giận dữ, vừa ngẩng đầu, ánh sáng chói chang ngoài cửa làm cho hắn không khỏi nheo mắt , hắn tức giận càng sâu, tiện thể cầm lên gì đó , nhìn cũng không nhìn liền ném về phía người tới , " Cút đi —— "

Người say nhanh tay bắt lấy, mắt say lờ đờ nhíu lại, chính là ngọc bội của Nghiêm Như Thế . Hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Ngoài cửa nha hoàn ngông cuồng như thế, ta tưởng là ai đâu , hóa ra là Bình Tây hầu thế tử ở trong này hành sự !" Trong lời nói tràn đầy hương vị đùa cợt .

Nghe được năm chữ Bình Tây hầu thế tử , mọi người tới tham gia náo nhiệt không rõ nội tình đều là giật mình, người nào không biết đại danh Bình Tây hầu thế tử . Từ lúc hắn vào kinh thành đến nay , hành vi cử chỉ đoan chính hào phóng, tác phong quân tử , ở kinh thành luôn được khen ngợi, lại còn đính hôn với Chiêu Hoa công chúa , là phò mã tương lai . Nhưng hôm nay...

Nhìn xem một màn trước mặt này, mọi người cùng nhau nhíu chặt lông mày, phò mã tương lai thế nhưng cùng một nữ tử ở nhã gian tửu lầu điên loan đảo phượng , chuyện này... Thật sự là quá đổi phong bại tục .

Buồn nôn! Vô sỉ! Quá không đứng đắn !

Triều Dương quận chúa ưm một tiếng , từ từ tỉnh lại , hai mắt mê mang mở ra . Nghe được thanh âm, nàng đầu tiên là ngơ ngác , sau kịp phản ứng phát sinh cái gì, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch . Hai mắt trừng lớn chứa đầy sợ hãi cùng bối rối, kinh hãi không biết nên như thế nào cho phải.

Nghe thanh âm như là người tới không ít, nàng cũng không dám nhìn , cả người run rẩy, mạnh mẽ bắt lấy Nghiêm Như Thế , úp mặt ở trước ngực hắn . Trong đầu chỉ có một ý niệm , nàng nhất định phải giấu , tuyệt đối không thể để mọi người nhìn thấy mặt nàng !

Tuyệt đối không thể! Truyện được đăng tại diendanlequydon..com

Nàng chưa xuất giá liền làm chuyện thế này, nếu để cho mọi người nhìn thấy là nàng... Nếu để cho mọi người biết được việc nàng làm... Hậu quả khó mà lường được.

Sắc mặt nàng lại tái nhợt thêm .

Nghiêm Như Thế bị nàng kéo , phát giác người trong ngực thân mình cứng ngắc, cả người run run, chỉ nghe nàng dùng thanh âm nhẹ như ruồi vo ve ở bên tai , "Đừng... Đừng đi ra... Tuyệt đối không nên... Đừng cho người nhìn thấy là ta..."

Thân mình hắn chấn động, phản ứng đầu tiên là đẩy người trong ngực ra , nhưng là hắn đẩy hai lần, ngoccthuybachdang Triều Dương quận chúa như là dính tại trên người hắn , đẩy thế nào cũng đẩy không ra . Giờ khắc này, đầu óc hắn thoáng hiện ngàn vạn loại suy nghĩ, gương mặt hắn đã bị người nhìn thấy, nhiều người như vậy ở đây, chuyện này chính là muốn giấu cũng không bưng bít được . Không bằng đơn giản hào phóng thừa nhận .

Huống hồ, cho dù là thiếu gia tầm thường trong phòng đều sẽ sắp xếp mấy người thông phòng, đây là chuyện bình thường không thể bình thường hơn . Nếu như hắn lấy lý do uống say sủng hạnh thị nữ , có lẽ có thể đem việc này che dấu , người ngoài cũng không tốt lại nói gì đó, nhiều nhất chính là hình tượng hắn xây dựng nên mấy tháng nay sụp đổ . Nam nhân mà, ai còn chưa có mấy thị thiếp thông phòng?

Phong lưu chút, lại như thế nào?

Nhớ kỹ pha trộn cùng thông phòng , dù sao cũng còn hơn làm cho người bên ngoài phát hiện hắn cùng Triều Dương quận chúa trộm tình .

Hắn duỗi tay cầm lấy quần áo bên cạnh lung tung che lên mặt người trong ngực , đợi Triều Dương quận chúa đem mặt mình che kín , hắn cầm quần áo, hung hăng trừng mắt về phía người tới, nghiêm nghị quát lớn , " Ầm ĩ cái gì , gây sự cái gì? Đồ hỗn trướng , cút ra ngoài cho bản thế tử . Nếu ai dám bước vào một bước, gia liền giết người đó —— "

Hắn vừa quát còn thật sự làm không ít người sợ , chẳng qua trong những người này lại không bao gồm người say, Vương Văn Kinh cùng An Ninh quận chúa.

Tiểu Thanh khóc sướt mướt chạy tới, đang nhìn thấy tình cảnh này thì đầu óc nổ ầm một cái , vội vàng chạy nhanh tới, lung tung nhặt quần áo dưới đất lên che lên người Triều Dương quận chúa , dùng thân mình che chắn.

Nhưng mà lại như thế nào che , nên bị người nhìn thấy , cũng đều nhìn thấy , che được bên trên, che không được phía dưới . Triều Dương quận chúa lại chỉ để ý che mặt, bởi vậy thân mình sạch sẽ trắng nõn kia , bị không ít người nhìn thấy . Trên tay nàng lại mạnh mẽ túm chặt quần áo , như thế nào cũng không chịu buông xuống . Tiểu Thanh chỉ kịp đem quần áo che những bộ phận quan trọng trên người nàng , những chỗ khác , còn lộ ở bên ngoài.

Ngay sau đó liền có người cười nhạo một tiếng, kêu, " Cô gái nhỏ này dáng người thật không sai . Cho dù so với hoa khôi đầu bảng thanh lâu cũng không kém , trách không được Thế tử cầm giữ không được , giữa ban ngày ngay tại trong tửu lâu làm chuyện tốt, ha ha, thật đúng là có hào hứng..."

Người nói chuyện chính là Vương Văn Kinh, hắn thân cư chức cao, lại là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng , người khác ngại thân phận của Nghiêm Như Thế không dám nhiều lời, hắn cũng không sợ!

Có người nói trước , người khác cũng đi theo sau bắt đầu chỉ trỏ , "Vị nhân huynh này cũng không thể nói như vậy, ta nhìn vị cô nương này dáng người cực đẹp, nói không chừng là nữ tử nhà đàng hoàng ."

" Trong kinh thành người nào không biết Thế tử cùng công chúa đính hôn, cô nương nhà đứng đắn sẽ như vậy làm việc sao? Theo ta thấy , cô nương này hoặc là thế tử mang từ trong thanh lâu tới, hoặc là chính là thông phòng của hắn ..."

"Nhìn bộ dáng lả lơi của nàng kia , chí ít cũng là đầu bảng , như thế nào thường ngày không nhìn thấy?"

"Ai u, đi ra ăn bữa cơm còn có thể nhìn thấy một màn trò hay như này , chậc chậc chậc... Một chuyến này, không uổng công ."

...

Ngay sau đó, không ít những lời khó nghe liên tiếp truyền đến , tuy là nhỏ giọng, nhưng người ở bên trong đều nghe rõ ràng.

Triều Dương quận chúa nghe được người bên ngoài so sánh chính mình cùng với nữ tử thanh lâu , tức giận cắn chặt răng ngà . Nàng không dám lộ

mặt ra , nhỏ giọng sai Tiểu Thanh nhanh tay mặc quần áo cho nàng , dù chỉ là quần áo trong , cũng còn hơn trần truồng .

Có náo nhiệt để nhìn , người ở dưới sảnh cũng đều rối rít lao qua . Bởi vì phòng không lớn, người bên ngoài không nhìn thấy tình cảnh bên trong, gấp đến độ một đám nhón chân, duỗi dài cổ giống như con vịt chết bị người cầm cổ vậy, một bên mắt trọn tròn liều mạng chui vào bên trong , một bên thăm dò xem phát sinh chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, dân chúng đều biết Bình Tây hầu thế tử ở tửu lầu gặp mặt tình nhân , giữa ban ngày ngay tại trong phòng làm chuyện tốt, thật sự là quá càn rỡ, chuyện hương diễm như này là ngàn năm mới gặp!

Mọi người bôn tẩu bẩm báo, rất nhanh, trong tửu lâu tụ tập không ít người, ở trong đó, liền có ca ca ruột thịt Lý Văn Cường của Triều Dương quận chúa . Lý Văn Cường bưng ly rượu, nhấp một hơi, đột nhiên đặt xuống, hét lớn gã sai vặt cùng nhau đi về hướng nhã gian , dự tính đi nhìn một cái .

Trong phòng, người say híp mắt lướt qua người Nghiêm Như Thế , ánh mắt chuyển qua trên vai Triều Dương quận chúa . Trong mắt hiện lên chán ghét và căm hận, hắn mở miệng cười lạnh , nói: "Thế tử gia diễm phúc thật sâu , vừa cùng Chiêu Hoa công chúa đính hôn, quay đầu liền tới tửu lầu hẹn hò cùng tình nhân , cũng không biết là cô nương nhà nào may mắn như thế , lại được thế tử ưu ái!"

Nghiêm Như Thế đang hốt hoảng mặc quần áo , nghe vậy hừ lạnh một tiếng . Ngẩng đầu , lúc nhìn thấy người tới thì tức giận càng tăng lên . Người say tuy là tóc tai rối bời, nhưng là bộ dáng kia, hắn tuyệt đối sẽ không nhận lầm . Chính là con trai trưởng của Anh quốc công Trương Phụ Trương Trừng Hoằng, hắn không phải là đi Biện Lương thành sao? Lúc nào trở lại kinh thành ?

Càng quan trọng hơn, là hắn người đầu tiên xông tới !

Hắn trấn định lại, Nghiêm Như Thế lập tức liền nghĩ đến lời Triều Dương quận chúa nói trước đó , hắn cùng Chiêu Hoa công chúa là tình cũ !

Trách không được...

Trách không được Chiêu Hoa công chúa đột nhiên đối với hắn lạnh nhạt , luôn một bộ dáng xa cách . Trách không được đang êm đẹp , đột nhiên vây quanh nhiều người như vậy. Trách không được, hắn vô duyên vô cớ sẽ đến đá cửa, cái gì uống say, cái gì rượu điên đùa giỡn , chỉ sợ đều là hắn lấy cớ mà thôi, mục đích chính là vì bắt gian!

Nếu hắn đã tới, vậy Chiêu Hoa công chúa đâu?

Chuyện này, nàng có phải cũng dính một chân vào hay không ? Lại có lẽ nói, chuyện này căn bản chính là hai người bọn họ cố ý bố trí ?

Hắn càng nghĩ càng giận, hai mắt nhìn xung quanh , nghĩ đến hắn uống xong một chén trà kia . Đúng rồi, trong trà chắc chắn hạ độc, hắn trước kia tưởng rằng Triều Dương quận chúa làm , nhưng là hiện tại tưởng tượng, điểm đáng ngờ rất nhiều . Triều Dương quận chúa một nữ nhi chưa xuất giá , như thế nào sẽ làm ra chuyện tự động đưa tới cửa như vậy ? Chẳng lẽ nàng không biết hậu quả của việc làm như vậy? Có thể hay không... Bản thân nàng cũng là bị hạ độc?

Kể từ đó, hết thảy đều giải thích được!

Lửa giận trong lòng Nghiêm Như Thế như là muốn thiêu đốt cả người hắn , hắn híp mắt gắt gao khóa chặt Trương Trừng Hoằng . Nếu bọn họ làm được chuyện hãm hại người khác , vậy hắn liền không ngại đem chuyện của bọn hắn chọc ra, cái này chân trần không sợ mang giày , hắn Nghiêm Như Thế cũng không phải quả hồng mềm tùy ý người khác nhào nặn "Trương công tử, chớ có cho là chuyện của ngươi cùng công chúa , bản thế tử không biết được! Nay ngươi dẫn người đến đây, không phải là vì một màn này sao? Hiện tại ngươi hài lòng chưa? Ngươi như nguyện sao? Bản thế tử không ngại hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, hôn sự của ta và công chúa là Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ . Cho dù ngươi không cam lòng đến đâu, cũng không làm gì được ta!"

Vừa mới nói xong, người ở chỗ này đều là chấn động.

Cái gì gọi là chuyện trước kia của hắn cùng công chúa ? Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình khác hay sao?

An Ninh quận chúa nguyên bản trốn tại trong đám người nhìn náo nhiệt, nghe nói lời này, như thế nào ngồi yên được . Ngay sau đó đẩy ra đám người đang che chắn trước mặt , đến bên cạnh Trương Trừng Hoằng , nhìn xem Triều Dương quận chúa trốn trong lòng Tiểu Thanh , trong con ngươi hiện lên khinh thường , quả thật là người không muốn mặt, vô địch thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Huynh muội đều ngu xuẩn

Edit:ngocthuybachdang.

Liền biết đôi cẩu nam nữ này không an phận, bị bắt lại khẳng định sẽ đem phân bôi lên người khác . Không nghĩ tới , Nghiêm Như Thế lại thật làm ra được , như vậy, hắn cũng ói ra được, thật sự là làm cho người ta khinh thường!

Cũng may mắn nàng thông minh , cẩn thận mang theo mấy người có mặt mũi trong kinh thành đến chứng kiến . An Ninh quận chúa trong lòng hung hăng phỉ nhổ bọn họ trăm ngàn lần: Triều Dương quận chúa nếu đã làm ra chuyện quyến rũ vị hôn phu của người khác , lại còn muốn che giấu , không muốn bị người nhìn thấy, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy? Có nàng An Bình tiểu thanh thiên tại đây , há lại sẽ làm cho nàng như ý.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng khinh thường, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt mê mang , chỉ vào người trên giường , kinh ngạc nói: "A —— đây không phải là Triều Dương quận chúa sao? Ngươi không phải là bị cấm túc sao, làm sao sẽ chạy tới nơi này?"

Giọng nói của nàng cực lớn, làm cho tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ ràng .

Nguyên bản trong phòng còn ồn ào , như là đột nhiên bị người điểm huyệt câm .

Lập tức, trong phòng yên tĩnh như chết.

Mọi người im lặng , nghẹn họng nhìn trân trối bóng dáng trên giường , khiếp sợ đến quên đi thân phận của nàng , cũng quên né tránh, đôi chân dài trắng bóng kia , bờ eo thon , cánh tay nhỏ trắng nõn ... Người trên giường , thế nhưng là đích tôn nữ của Lý quốc công Triều Dương quận chúa!

Trời ạ, Triều Dương quận chúa cùng Bình Tây hầu thế tử yêu đương vụng trộm, vẫn là ở trong tửu lâu yêu đương vụng trộm!

Cái này... Ai đến nói cho bọn họ, đây rốt cuộc không phải là sự thật đi !

Triều Dương quận chúa dừng khóc , thanh âm này, nàng chính là điếc đều sẽ không nghe lầm, là An Ninh quận chúa!

Tiểu ma tinh này sao lại tới đây!

Nàng cắn răng, hung hăng véo Tiểu Thanh một cái , đem mặt che càng kín hơn , Tiểu Thanh được ám chỉ , dưới tình thế cấp bách không còn kịp suy tư nữa , vội vàng reo lên phủ nhận : "Hồ ngôn loạn ngữ, tiểu thư nhà chúng ta tại sao có thể là Triều Dương quận chúa, quả thực là nói hươu nói vượn!"

Cùng người không có đầu óc đấu chính là điểm này tốt, nàng chưa kịp nghĩ ra ý tưởng gì , đối phương liền tự động đem nhược điểm đưa tới cửa.

An Ninh quận chúa bật cười, "Tiểu Thanh, bản quận chúa cùng chủ tử ngươi từ nhỏ đã nhận biết, ngươi cho rằng đưa lưng về phía bản quận chúa, bản quận chúa cũng không nhận ra được sao? Hơn nữa, nếu ta đoán sai , ngươi chủ tử thật không phải là Triều Dương quận chúa, ngocthuybachdang.diendanlequydon.com giờ phút này không nên liền vội vàng gật đầu, đem chậu nước bẩn hắt lên người Triều Dương quận chúa sao? Ngươi vội vã như vậy phủ nhận, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi?"

Tiểu Thanh thân mình cứng đờ, nàng đây là... Lòng tốt xử lý chuyện xấu ? Triều Dương quận chúa nắm cánh tay của nàng chặt hơn, Tiểu Thanh đau đến nước mắt đầm đìa, lại không dám lên tiếng .

Nghiêm Như Thế trừng An Ninh quận chúa, đôi mắt bốc lửa giống như muốn nuốt chửng cả người nàng . An Ninh quận chúa ngẩng đầu, khinh thường trừng trở về, "Thế tử gia trừng bản quận chúa làm cái gì , bản quận chúa ăn ngay nói thật mà thôi." So xem mắt ai to hơn đúng không?

Cha hắn là hầu gia, cha nàng vẫn là vương gia đâu, luận thân phận luận địa vị, nàng vượt qua hắn!

Ai sợ ai? Truyện được đăng tại diendanlequydon.com.

Đối diện, một nhã gian khác cửa sổ đang mở , một đôi mắt đen màu mực nhìn hết thảy . Ánh mắt dừng trên người Mộ Dung Lan Tâm hiện lên bất đắc dĩ, hắn cô muội muội này , từ khi quen An Ninh quận chúa, luôn thích gây chuyện thị phi.

Nàng ở phía trước hồ nháo, chỉ có thể là hắn người ca ca này ở sau lưng vì nàng thu thập tàn cuộc.

Mộ Dung Hằng chậm rãi đem cửa sổ đóng lại, quay người, nhìn xem nam tử mặc áo đen trước mặt , khẽ cười một tiếng, nghiêm túc chắp tay, nói: "Đa tạ Yến vương ra tay tương trợ." Nếu là Trương Trừng Hoằng không chặn ngang một cước, kéo đi sự chú ý của Nghiêm Như Thế , chỉ sợ việc hôm nay rất khó che giấu đi . An Ninh quận chúa thân phận tôn quý ngược lại cũng thôi, Nghiêm Như Thế không dám làm gì , hắn Mộ Dung gia liền trở thành pháo hôi.

"Khi còn bé, Trương Trừng Hoằng nói lắp , hay bị người ngoài ức hiếp , muội muội ngốc của bổn vương tâm địa thiện lương, nhìn thấy sau đứng ra bảo vệ hắn, càng là không ngại phiền toái cố vũ hắn từ bỏ tật kia ."

Yến vương nhấp một hơi trà, chậm rãi nói: "Không cần tạ bổn vương, Trương Trừng Hoằng lần này về kinh chính là vì công chúa . Nay gặp gỡ việc này, chính là không gọi hắn ra mặt, hắn cũng sẽ tiến lên ."

" Là một người biết báo đáp tri ân ."

" Hắn đúng là một nhân tài", Yến vương tay cầm chén trà, đôi mắt thâm thúy, lạnh nhạt nói: "Bổn vương đã muốn phái người đi thông tri tuần thành Ngự Sử cùng Lý thái phó, Nghiêm Như Thế không phải là một tiểu nhân vật, hắn nay có tâm mời chào ngươi, lúc này không nên đối đầu . Mộ Dung công tử vẫn là mau chóng rời đi , nếu là để cho hắn biết được ngươi ở nơi này , sợ là thoát không khỏi liên quan."

Mộ Dung Hằng cúi người lại là một tạ, hắn quay người, căn dặn thuộc hạ đem Mộ Dung Lan Tâm mang về phủ, rồi mới từ mật đạo rời đi.

Lại nói đối diện, ngay tại lúc An Ninh quận chúa đối đầu Nghiêm Như Thế , "Tránh ra, tránh ra, nhanh tránh ra cho bản đại gia !" Chính lúc này, một thanh âm càn rỡ từ phía ngoài đoàn người vang lên.

Lý Văn Cường đung đưa quạt giấy một lòng một dạ tới xem kịch vui , đẩy mọi người ra, xông vào, ánh mắt tại trên người Nghiêm Như Thế chợt lóe, bắt đầu cười hắc hắc, "Thế tử , đã lâu không gặp , hóa ra là tránh ở nơi này phong lưu khoái hoạt , nhanh làm cho bản đại gia nhìn một cái, rốt cuộc là tiểu nương tử từ đâu tới lại có thể được ngươi ưu ái?" Hắn đưa mắt , dừng tại trên người Triều Dương quận chúa còn đang lõa lồ , lập tức đôi mắt sáng lên, cực phẩm a!

Hắn cả ngày lưu luyến thanh lâu, duyệt vô số mỹ nhân, một cái liếc mắt liền có thể nhìn ra đây là hàng thượng đẳng . Ngay sau đó lại là cười một cái, "Thế tử gia quả thật là lợi hại, mỹ kiều nương này quả thật không tệ, không bằng cấp cho đại gia chơi hai ngày!"

Ở đây không ít người trên mặt thần sắc ngày càng quái dị .

Triều Dương quận chúa nghe được thanh âm, cả người run lên, cả người lại càng lùi vào trong . Thật sự là sợ cái gì đến cái đó , ngoc.thuybachdang.nàng vị này phế vật ca ca nhưng là một người không học vấn không nghề nghiệp , ăn chơi trác tác , chuyện gì cũng đều làm được!

Bọn họ quan hệ vốn bất hòa , nếu để cho hắn nhìn thấy... Chỉ sợ sẽ càng tệ hơn !

Nghiêm Như Thế sắc mặt xanh xám, tức giận nhìn hắn chằm chằm , gặp qua ngu xuẩn nhưng chưa thấy qua ngu như vậy ! Hắn đây là định làm cái gì?

Lý Văn Cường hoành hành ngang ngược quen , làm việc tùy tâm sở dục, hoàn toàn không để ý cách nhìn của người khác . Hắn tưởng nhìn bộ dáng mỹ nhân một cái , liền hướng về phía trước mấy bước, dường như chuẩn bị đi xốc lên quần áo trên mặt Triều Dương quận chúa , bị Nghiêm Như Thế ngăn lại, hai người đánh lên , An Ninh quận chúa kích động trừng lớn hai mắt, thú vị , chuyện này thật sự là rất thú vị .

Tính cách đặc biệt lớn nhất của nàng chính là chỉ sợ thiên hạ bất loạn, ở thời khắc này , không thêm cây đuốc sao được!

An Ninh quận chúa hoạt bát cười một cái, gân giọng gào lên: "Lý công tử, ngươi phải dạy bảo hắn một chút . Hắn vừa mới làm bẩn thân muội muội của ngươi Triều Dương quận chúa đó !"

Lý Văn Cường dừng động tác , trên mặt tràn đầy kinh ngạc, "Ngươi nói cái gì? Triều Dương quận chúa?"

"Đúng! Cùng thế tử yêu đương vụng trộm không phải là ai khác , chính là Triều Dương quận chúa muội muội ruột thịt của ngươi , không tin, chính ngươi đi xem." An Ninh quận chúa kêu lên giống như sợ người bên ngoài nghe không được . Nàng gấp đến độ giơ chân, vì trí thông minh của bọn họ mà sốt ruột .Nàng đều nói thành như vậy , Triều Dương quận chúa còn che kín như bưng , đều không có ai tiến lên kéo xuống , những người này thật sự là quá ngu ngốc!

Nếu không phải điều kiện không cho phép, nàng thật muốn chính mình tiến lên xốc khăn che mặt .

Cũng may Lý Văn Cường là kẻ xưa nay không dùng đầu óc , hắn mấy năm nay trong kinh thành diễu võ giương oai đều nhờ vào quyền thế của Lý gia . Nghe vậy, hắn không thể tin lắc đầu, "Không có khả năng, muội muội ta đang ở quý phủ , lại như thế nào tới đây!" Hắn ngẩng đầu, thấy đối diện không ít người ánh mắt nhìn hắn rất là quỷ dị , mang theo mỉa mai, cổ quái còn có đồng tình . Những ánh mắt đó làm cho trong lòng hắn rất là không thoải mái, lòng nghi ngờ nổi lên , cắn răng, quay người lại, hung hăng đá văng Tiểu Thanh , nhìn cũng không liếc hắn một cái, hung hăng túm lấy Triều Dương quận chúa, lực kéo mạnh làm cho Triều Dương quận chúa chưa kịp phản ứng, trên mặt xiêm y đã bị hắn kéo một cái, "Không cần... A..."

Lập tức một gương mặt hoảng hốt sợ hãi lộ ra.

Bất ngờ chính là Triều Dương quận chúa.

Nàng nghẹn ngào một tiếng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trước mắt lại biến thành màu đen, cuối cùng người vạch trần mặt nàng thế nhưng là người trong nhà! Điều này làm cho nàng như thế nào có thể nhịn . Ngay sau đó đem tất cả phẫn hận cùng oán giận tất cả đều tập trung ở cùng nhau, dùng hết toàn lực hung hăng đấm Lý Văn Cường , nổi giận nói: "Ngươi thành sự không đủ , bại sự có thừa . Ngu xuẩn, ta muốn giết ngươi!"

"Mắng ta là ngu xuẩn? Ngươi cũng dám mắng ta là ngu xuẩn?"

Lý Văn Cường tức giận cũng bị nàng kích thích ra , hắn hung hăng phun xuống đất một ngụm , ánh mắt người xung quanh nhìn hắn chê cười càng là kích thích thần kinh hắn . Hắn khuôn mặt dữ tợn, diiendanlequydon.com tay trái bắt lấy cánh tay Triều Dương quận chúa , tay phải vung lên nặng nề đánh về phía mặt nàng , làm nàng lệch nghiêng đầu , cả người ngã quỵ ở dưới đất.

Mọi người xung quanh nhìn không được bắt đầu nghị luận :

"Không nghĩ tới quả thật là Triều Dương quận chúa, hắc... Đường đường Lý gia đích nữ lại như thế lẳng lơ . Thật đúng là..."

"Nàng còn chưa xuất giá đi, nhìn thấy chưa, nàng ôm Thế tử chặt cứng , rõ ràng là chính mình chủ động , thật đúng là vưu vật , thế nhưng vô sự tự thông."

"Vậy nhưng chưa hẳn, nói không chừng người ta đã bí mật nếm xong tư vị trong đó đâu, nay chỉ là bị phát hiện mà thôi . Nếu không phát hiện , còn không biết có bao nhiêu nam nhân đâu..."

"Hừ, một quận chúa, vậy mà không biết kiểm điểm, theo ta thấy , ngay cả nữ tử thanh lâu đều không bằng , chân chính để người khinh thường!"

"Xuỵt... Ngươi nói nhỏ một chút, không nhìn thấy Thế tử thay đổi cả sắc mặt sao? Coi chừng muốn đầu ngươi !"

"Nếu là nói thật ra cũng sẽ bị chặt đầu, vậy ta còn thật không phục . Bọn họ làm được ra chuyện như vậy, người bên ngoài còn không thể nói thật sao?"

...

Triều Dương quận chúa nằm dưới đất, trên mặt bị đánh một quyền, đau rát, lại không bằng đau đớn trong lòng nàng .

Nàng lớn như vậy, trước giờ là bị người nâng tại trong lòng bàn tay chiều chuộng , chưa bao giờ bị nhục nhã như này . Nàng không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt xem thường chán ghét của người khác , từng tiếng nói khó nghe truyền đến, nàng không chịu nổi che lỗ tai, hai hàng lệ chảy xuống, An Bình tiện nhân này! Đừng có rơi vào tay nàng , bằng không... Nàng nhất định không tha cho nàng!

Lý Văn Cường nhìn thấy bộ dáng này , lại nghe được những lời nói tục tĩu kia , nhịn không được quơ lấy cái ghế bên cạnh , làm bộ muốn đập nàng , "Ngươi tiện nhân bại hoại gia phong , đại gia ta hôm nay liền thay cha đánh chết ngươi!"

Tiểu Thanh vẻ mặt cầu xin tiến lên, ôm lấy chân Lý Văn Cường , khóc thút thít nói: "Đại thiếu gia đừng đánh nữa, chừa chút mặt mũi cho quận chúa đi, nàng cũng là nhất thời nghĩ quẩn, mới có thể phạm phải sai lầm, còn xin đại thiếu gia giơ cao đánh khẽ."

"Cút đi, đồ thấp hèn !" Lý Văn Cường một cước đem nàng đá văng, vẫn chưa hết giận, lại hung hăng đạp lên chân nàng .

Một tiểu thị nữ cũng dám đến ôm đùi hắn , nàng tính là thứ gì? Một hạ nhân bẩn thỉu mà thôi!

Tại Lý gia bọn họ có chung một nhận thức, hạ nhân chẳng qua cũng chỉ là một thứ đồ vật biết nói , chẳng khác nào con trâu con ngựa bị nuôi nhốt .

Lý Văn Cường chỉ vào Triều Dương quận chúa xiêm y không ngay ngắn , khiển trách: " Tiện nhân bại hoại thanh danh Lý gia ta , không cần cũng được, sớm chết sạch sẽ, tránh khỏi làm mất mặt Lý gia !"

Triều Dương quận chúa bụm mặt, bi phẫn ngẩng đầu, khóc nhìn xem hắn, nước mắt đầy mặt , "Ta làm ô uế Lý gia ? Lý Văn Cường ngươi thật biết nói chuyện, ngươi những năm gần đây là như thế nào bại hoại thanh danh Lý gia có cần ta tới nhắc nhở ngươi sao? Tổ phụ cùng cha những năm gần đây lau mông cho ngươi bao nhiêu lần cần ta nói hết ra sao? Ngươi làm những chuyện bẩn thỉu chẳng lẽ còn thiếu sao? Ngươi muốn giết ta đúng hay không? Đến đi , ta ngược lại muốn xem xem ngươi có dám hay không!"

"Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, ngươi nhìn ta dám đánh không hay không !" Lý Văn Cường lập tức nhào tới.

Sự tình càng ngày càng ầm ĩ , có xu thế không thể vãn hồi .

Lúc này, cái gì lễ pháp, cái gì thân phận , cái gì mặt mũi... Hết thảy tất cả đều bị ném sau đầu , ai còn có thể quan tâm cái này, xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi cũng đều không cần !

Lý gia huynh muội vốn là nhìn nhau không vừa mắt, hai người lại đều là cực phẩm ngu xuẩn . Ngay sau đó đánh nhau, Tiểu Thanh ngược lại là trung tâm, ở một bên liều chết kéo Lý Văn Cường , bị Lý Văn Cường đạp ngã xuống đất không dậy nổi, có mấy người tốt bụng tiến lên khuyên giải , do dự, càng nhiều hơn là ở một bên xem náo nhiệt, ồn ào.

Nghiêm Như Thế sắc mặt xanh xám đứng ở một bên, chưa từng cản trở, cũng chưa từng mở miệng, mà là hai con mắt híp lại, bờ môi nhấp thành đường thẳng .

An Ninh quận chúa trợn mắt hốc mồm nhìn xem một màn này, liên tục tặc lưỡi, gặp qua ngu xuẩn , nhưng là huynh muội ngu xuẩn thành như vậy , chưa từng thấy đến.

Nàng chính ngây người , đột nhiên một cái bình hoa hướng nàng bay tới, một bóng đen chợt lóe, đón lấy bình hoa , đẩy nàng ra phía sau lưng , một đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía nàng, "Quận chúa cẩn thận."

An Ninh quận chúa ngẩng đầu, đối diện là một cặp mắt tràn đầy hàn khí , không khỏi khẽ giật mình.

Trương Trừng Hoằng lớn lên rất là thanh tú, da thịt trắng nõn, mắt trong suốt , hai đầu lông mày còn mang theo phong độ trí thức . Nàng trước kia còn từng âm thầm cười hắn lớn lên chẳng khác nữ nhân , chút cứng rắn như nam tử nên có đều không có, nhưng là hôm nay nhìn thấy hắn, hoàn toàn lật đổ ấn tượng trong trí nhớ của nàng .

Người này... Như thế nào thay đổi nhiều như vậy ?

Trương Trừng Hoằng thấy nàng không chút kiêng kỵ đánh giá chính mình, lông mày lại là nhăn lại, đối người quận chúa này, chưa nói tới thích, cũng chưa nói tới chán ghét, chỉ là bởi vì nàng chủ động đứng ra mà xem trọng nàng vài lần . Cô gái tầm thường nếu là nhìn thấy tình cảnh như vậy né tránh cũng không kịp, nàng lại liều lĩnh xông về phía trước, nghĩ đến cũng là vì Chiêu Hoa công chúa đi, như thế làn một nữ tử hữu tình hữu ý .

Trương Trừng Hoằng vừa nghĩ đến đây, thái độ đối với nàng lại hiền lành rất nhiều.

Sự tình nháo thành như vậy, Túy Tiêu Lâu trong trong ngoài ngoài vây quanh tầm vài vòng, hò hét ầm ĩ . Gặp được đại náo nhiệt như vậy , chính là chưởng quỹ lại thế nào ngăn cản đều vô dụng, dân chúng nhìn thấy có náo nhiệt có thể thấy được, một đám bu lại, đang nghe tới Triều Dương quận chúa cùng Bình Tây hầu thế tử có quan hệ, càng là kích động không thôi, một đám chỉ tiếc mình không thể mọc ra ba đầu sáu tay, có thể bay đến trong phòng tận mắt nhìn rõ ràng.

Ngoài cửa , đầu bậc thang , trong đại đường mọi người không nhìn thấy tình cảnh bên trong, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, một đám đưa cổ gân giọng truy vấn, rốt cuộc phát triển đến trình độ nào , có người trong nhà thừa dịp đứng không truyền ra bên ngoài , vấn đề này một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, truyền đến cuối cùng đã hoàn toàn lộn xộn .

Lúc truyền đến tai Lý thái phó thì , hắn tức giận đến đập phật châu trong tay , nữ nhi của hắn ra chuyện lớn như vậy, mất hết mặt mũi, hắn giờ phút này đi làm cái gì? Bị người coi như trò cười sao?

Hắn vung tay lên, sai hạ nhân đi đem cái đồ không có chí tiến thủ kia về nhà , chính mình dẫn đầu đi tìm phụ thân, chuyện này nhất định phải có một cái kết quả.

Chờ tuần thành Ngự Sử mang theo binh mã chạy tới đã bị tình cảnh trước mặt làm sợ ngây người.

Đây là... Mất mùa hay là tạo phản ?

Chuyện này là sao!

Cũng may đây là kinh thành, là nơi luật pháp nghiêm minh nhất , dân chúng tuy thích xem náo nhiệt, lại cũng sợ quan binh, chờ quan binh đến đuổi người bọn họ một đám đều cẩn thận tản đi . Không còn dám tiếp tục lưu lại, tuy rằng luật pháp không trách dân chúng , nhưng chuyện này dù sao có quan hệ tới mặt mũi hoàng gia , xem náo nhiệt là một chuyện, bảo trụ mạng nhỏ lại là một chuyện khác . Ai biết được bọn quan binh có thể đột nhiên bắt người hay không , nếu là vì việc này vào tù liền được không bù mất.

Huống chi, nên nhìn đến nên nghe được đã muốn không thiếu , cũng đã đủ để bọn họ đàm luận trà dư tửu hậu hồi lâu.

Tin tức là cuối cùng truyền đến chùa Phật An .

Lúc đó, công chúa chính quấn lấy Tần Mặc dạy nàng khinh công, nàng nói chính mình học xong thần công cái thế , muốn từ trên nóc nhà nhảy xuống. Nào có thể đoán được chân của nàng vừa mới rời khỏi nóc nhà, giống như diều bị đứt dây . Nếu không phải là Tần Mặc vẫn luôn trông coi nàng , tại thời điểm quan trọng nhất đem nàng ôm lấy lần nữa bay lên, chỉ sợ nàng đã sớm biến thành bãi thịt nát .

Tần Mặc cứ tưởng rằng công chúa bị sợ , sẽ từ bỏ mộng "Chim bay ", thật không nghĩ đến công chúa lại bướng bỉnh , nói vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, nàng thật sự sẽ bay, nhất định phải thử lần nữa . Hắn lại làm sao biết , công chúa như vậy chỉ là muốn tìm một cái cớ làm cho hắn ôm nàng, càng thêm thân cận nàng.

Ngay tại lần thứ tám thất bại , Chiêu Hoa công chúa lại bị Tần Mặc từ không trung đỡ người ôm vào trong ngực, nàng chính bĩu môi chuẩn bị vì mình tìm lý do thì, Tần Mặc cong môi , tại bên tai nàng nhẹ nhàng rơi xuống một câu "Công chúa nếu muốn thuộc hạ ôm người , cứ việc nói thẳng, không cần như thế tra tấn chính mình." Thanh âm khàn khàn, mang theo từ tính, Chiêu Hoa công chúa nhịp tim mất khống chế.

Tần đầu gỗ này , từ lúc nào đã học được nói lời ngon ngọt .

Trên mặt nàng có chút xấu hổ vì bị vạch trần , ngượng ngùng quay đầu qua, thanh âm nhỏ yếu, không có sức lực , "Ta chỉ là... Chỉ là không vận dụng nội lực mới có thể vẫn luôn ngã xuống, cũng không phải là thật không hiểu khinh công."

"Ừm." Tần Mặc mang theo nàng trở về mặt đất, thuận nàng ừm lên tiếng, rót một chén trà đưa tới, kết thúc chủ đề này : "Công chúa võ công cái thế, chỉ là nội lực tạm thời bị phong ấn lại , thuộc hạ hiểu được."

Chiêu Hoa công chúa tiếp nhận chén trà bạch ngọc , đưa cho hắn một ánh mắt "Tính ngươi thức thời" , tâm tình rất tốt.

Tố Y ở bên ngoài viện được đến tin tức, tức giận đến vặn chặt khăn ở trong tay , đã sớm biết thế tử không thích hợp, quả nhiên, nay thế nhưng thông đồng với Triều Dương quận chúa , bọn họ... Bọn họ tại sao có thể không biết xấu hổ như vậy !

Nàng quay người lập tức trở về trong viện, nói ra tin tức mình lấy được , Chiêu Hoa công chúa nhàn nhã nhấp một hơi trà, quay đầu thấy Tần Mặc trên mặt thần sắc không thay đổi, dường như đối với chuyện này không phản ứng chút nào . Nàng học An Ninh quận chúa bắt chéo hai chân, đung đưa , trên mặt thần sắc rất là thích ý, ngẫu nhiên còn phối hợp cười một cái, cười rất là sung sướng.

Tố Y còn tại phẫn hận bất bình, "Công chúa, người nói bọn họ làm sao có thể như vậy . Ngài cùng thế tử hôn ước vừa định , mà bọn họ còn ngang nhiên cùng một chỗ, còn bị người bắt gian tại trận , đây không phải là không duyên cớ làm cho người trong thiên hạ chê cười sao? Mặt mũi công chúa ngài ở đâu , mặt mũi hoàng gia ở đâu? Bọn họ có từng đem ngài để ở trong long . Bây giờ , thế tử cũng nên cho Triều Dương quận chúa một câu trả lời , chẳng lẽ muốn trước cưới nạp thiếp? Bọn họ..." Tố Y giậm chân một cái, "Bọn họ thật sự là khinh người quá đáng!"

Chờ Tố Y nói xong rồi, Chiêu Hoa công chúa đặt chén trà xuống, trong đầu dần hiện ra lời nói ở kiếp trước của Nghiêm Như Thế trước khi chết : "Bản thế tử không ngại sẽ nói cho ngươi biết, muội muội tốt của ngươi muội muội Triều Dương quận chúa, sớm tại đại hôn của ngươi ta , cũng đã đem thân mình cho ta, ngoại tổ phụ Lý quốc công của ngươi , đã sớm tìm nơi nương tựa đến bên cạnh cha ta ..."

Hóa ra ngay vào lúc này sao?

Trước đại hôn , hắn cùng Lý Thanh Y được chuyện tốt, dựa vào tính tình hắn tất nhiên sẽ không đối Lý Thanh Y động tình cảm, chỉ sợ là sắc vào đầu, nói không chừng kiếp trước , chuyện này người ngoài không biết, người nhà họ Lý lại là biết được , bằng không hắn như thế nào thu nạp Lý gia?

Hắn nhất định là chọn chuẩn thời điểm hoàng huynh cùng Lý gia náo loạn túi bụi mà tìm tới cửa, hiểu chi dĩ tình, động chi dĩ lý (dùng đạo lý làm người ta hiểu , dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động). Người kia , giỏi nhất công phu mồm mép , hứa hẹn Lý gia một ít chuyện, giúp đỡ Lý gia ngăn cản hoàng huynh chèn ép... Ngoại tổ phụ của nàng nếu là người thông minh , lúc hoàng huynh bắt đầu kiêng kị liền nên uỷ quyền, mà không phải đối nghịch cùng hoàng huynh . Hắn dã tâm quá lớn, bàn tay lại vươn quá dài, liều mạng xếp người vào trong triều , như vậy chỉ biết chọc giận Thiên tử . Mẫu hậu nàng nếu là người thông minh , liền nên an an ổn ổn ở trong cung dưỡng già , nàng cùng hoàng huynh đều là người mềm lòng , chắc chắn coi nàng như lão phật gia mà cung cấp, thiện đãi nàng . Nhưng hôm nay, nàng một lòng thiên vị Lý gia, nhất định phải can thiệp triều chính; còn có Lý thái phó, Lý Văn Cường , Lý Thanh Y...

Người của Lý gia, một thế hệ so một thế hệ ngu xuẩn, một người so với một người ngu xuẩn bày trò tới, đều là chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt , đi một bước nhìn một bước, nhiều một bước cũng không nghĩ đến .

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit:ngocthuybachdang.

Theo lý thuyết, Lý gia là hoàng thân quốc thích, trong nhà ra một vị thái hậu, một vị quận chúa, còn có cái gì không vừa lòng. Cứ an tâm làm hoàng thân quốc thích không tốt sao? Lại cố tình muốn tìm chết, người một nhà đều bày đặt cuộc sống yên ổn không muốn, lại liều mạng đâm đầu vào chỗ chết, cái này cũng khó trách kiếp trước bọn họ tìm đến nương tựa Nghiêm Như Thế.

Loại người như bọn họ chính là bị người bán còn giúp người đếm tiền, chỉ cần hơi xúi giục một chút, liền có thể đi theo.

Chiêu Hoa công chúa đôi mắt nhắm lại, kiếp trước, tư tình của Nghiêm Như Thế cùng Lý Thanh Y bị giấu thực tốt. Cho tới trước khi chết nàng mới hiểu, là hắn chính miệng nói. Kiếp này, bọn họ lại bị người phá vỡ, ngocthuybachdang.đây thật là có ý tứ, là ai phát hiện bí mật của bọn họ? Là ai đem chuyện này chọc ra làm lớn chuyện?

Bất kể là ai, người này tuyệt đối là ân nhân cứu mạng của nàng.

Mấy ngày gần đây nàng vẫn luôn sầu não nên như thế nào từ hôn, biện pháp tốt nhất chính là nói tới gian tình của hắn và Triều Dương quận chúa, đáng

tiếc vẫn chưa bắt được nhược điểm của bọn họ. Nguyên nghĩ tìm một cơ hội hạ dược bọn họ, dù sao bọn họ có gian tình, không bằng nàng đến trợ một chút sức lực, chưa từng nghĩ, còn chưa chờ nàng ra tay, chính bọn hắn liền hành động trước.

Kiếp trước lúc này, nàng an tĩnh ở tại hậu cung chờ đợi xuất giá, chưa từng ra tay đánh Triều Dương quận chúa, chưa từng nhận biết Tần Mặc, cũng chưa từng cùng An Ninh quận chúa như vậy thân cận quá, càng chưa từng kết giao Mộ Dung Lan Tâm.

Lẽ nào kiếp này, bởi vì nàng thay đổi, rất nhiều chuyện đều cải biến theo?

Tố Y vội la lên: "Công chúa, bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ tùy ý bọn họ như vậy làm xằng làm bậy?"

Chiêu Hoa công chúa cười tươi như hoa, rõ ràng là không đem chuyện này để ở trong lòng, "Chỉ những thứ này? không có gì khác sao?" Thần sắc như nghe chuyện xưa không có kết thúc, vẫn chưa thỏa mãn.

Tố Y kinh ngạc, "Công chúa sao người không tức giận?"

Tức giận? Nàng tại sao phải tức giận?

Chuyện này thật sự quá tốt, nàng vui vẻ còn không kịp đây!

Chiêu Hoa công chúa càng đung đưa bắp chân, nàng trước kia tại sao không có phát hiện, rung chân lại vui vẻ như vậy. Quả nhiên, đi theo An Ninh quận chúa là dễ dàng học cái xấu, " Mối hôn sự này vốn là nam không nguyện cưới, nữ không nguyện gả, không có vui vẻ, ngươi nói bọn họ là tại Túy Tiêu Lâu xảy ra chuyện? Lúc đó có những ai ở đó?"

Tần Mặc hơi nhíu mày, hơi kinh ngạc nhìn về phía công chúa, thấy trên mặt nàng nụ cười chân thành thì khẽ giật mình, công chúa thật sự như lời nàng nói, căn bản chưa từng đem thế tử để ở trong lòng...

Biết được việc này, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

"Là tại Túy Tiêu lâu phát sinh sự tình, nghe nói An Ninh quận chúa, Tô cô nương, Mộ Dung cô nương, Cố Đại học sĩ, còn có Trương công tử đều ở đây, còn những chuyện khác, nô tỳ không biết."

"Ha ha..." Chiêu Hoa công chúa nhịn không được bật cười: "Bọn họ trong tửu lầu hành sự? Ở nơi người tới người đi liên tục? Bọn họ cũng làm được, bọn họ thật đúng là rất có nhã hứng... Nhưng cũng đúng, chính bởi vì quán rượu nhiều người mới an toàn nhất, ai sẽ nghĩ đến có người ở trong gian phòng trang nhã yêu đương vụng trộm."

Nghiêm Như Thế làm người cẩn thận, quả quyết sẽ không chủ động hẹn người bên ngoài đi quán rượu. Chuyện này, tất nhiên là Lý Thanh Y chủ động, nàng có phải là vì trả thù nàng, mới có thể ra hạ sách này. Nghiêm Như Thế nhìn trúng thế lực sau lưng nàng, Lý Thanh Y tướng mạo không tầm thường, vóc dáng rất khá, có nữ tử chủ động ôm ấp yêu thương, không mấy nam tử sẽ cự tuyệt.

Đương nhiên, ngoại trừ thị vệ mặt lạnh nhà nàng.

Nghĩ đến chỗ này, Chiêu Hoa công chúa u oán lườm Tần Mặc một cái.

Tần Mặc vẻ mặt mờ mịt, công chúa vì sao đột nhiên u oán nhìn chính mình, hắn... Lại làm sai cái gì?

Tố Y khinh thường chép miệng, "Thật đúng là... không biết xấu hổ. Nghe nói là thị nữ trông ngoài cửa va chạm một người say, hai người tranh chấp, dẫn tới không ít người vây

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: ngocthuybachdang.

"... Quận chúa nhà ta bởi vì cái tát của công chúa mà ghi hận trong lòng, mới động tâm tư này. Thế tử gia là phò mã tương lai, nếu là trước hôn nạp thiếp, giống như là trước mặt người trong thiên hạ đánh mặt công chúa. Quận chúa ra lệnh cho tỳ nữ đi Bách Thảo Đường mua hợp hoan tán, trước khi thế tử đến, lén hạ ở trong nước trà."

Nàng vừa dứt lời, Triều Dương quận chúa dường như bừng tỉnh, mắt đầy dữ tợn nhào tới, giơ tay đánh thẳng mặt nàng, " Tiện nhân, hồ ngôn loạn ngữ! Ta thường ngày không xử bạc với ngươi, ngươi vậy mà như thế hãm hại ta!"

Nàng một tát này dùng toàn lực, Tiểu Thanh bị Lý Văn Cường đá mấy cái, vốn là bị trọng thương, lại bị nàng một chiêu như vậy, lập tức té ngã trên đất, " phụt " một tiếng phun ra ngụm máu tươi, đau đến nàng níu chặt cổ áo.

Tiểu Thanh bi thương lau đi máu tươi ở khóe môi, ánh mắt lóe lên hận ý dày đặc. Nàng từ nhỏ liền đi theo bên cạnh Triều Dương quận chúa, bọn họ Lý gia chưa từng đem hạ nhân xem như người mà đối đãi, tức giận liền đánh, động một chút lại trách phạt, xảy ra chuyện liền đẩy đi ra gánh tội thay, quận chúa thường ngày đối với nàng cũng là động một tí đánh chửi.

Nàng lại luôn vì quận chúa cân nhắc, vì nàng tính toán. Hôm nay việc này, nàng vốn là cảm thấy không ổn, ngocthuybachdang. nhưng chủ tử muốn làm cái gì, trước giờ cũng không phải một mình nàng có thể quản được trụ.

Nay xảy ra chuyện, dựa vào tính tình lão gia phu nhân, nàng sợ là không chết cũng mất nửa cái mạng, như vậy tưởng tượng, hận ý trong mắt nàng càng đậm mấy phần, cắn răng, ngẩng đầu, thần sắc thống khổ mà nhìn xem Triều Dương quận chúa, khàn cả giọng nói: " Quận chúa nói lời này thật sự là oan uổng nô tỳ, nô tỳ nếu là loại người lang tâm cẩu phế thì có thể trực tiếp hất mặt rời đi, lại cần gì lúc quận chúa xảy ra chuyện lập tức chạy tới. Vì quận chúa mặc áo váy, nếu không phải là nô tỳ tay mắt lanh lẹ, thân mình quận chúa sợ là đã sớm bị người bên ngoài thấy hết, vì thế bị đại thiếu gia đá mấy cái!"

"Giỏi cho kẻ miệng lưỡi dẻo quẹo, bản quận chúa nói chuyện, nào có chỗ cho ngươi xen miệng vào!" Triều Dương quận chúa tức giận nâng tay lên, vừa chuẩn chuẩn bị hạ xuống mặt nàng, lại bị một cái tay nhỏ bắt lấy.

Triều Dương quận chúa hung tợn nghiêng đầu sang chỗ khác, đối diện cặp mắt mang cười của An Ninh quận chúa, không khỏi híp híp mắt, "An Ninh, nơi này không liên quan đến ngươi, ngươi buông tay cho ta!"

Nàng dùng sức vùng vẫy, lại chưa thể tránh ra, không khỏi càng tức giận, "An Ninh, ta cảnh cáo ngươi, buông tay, bằng không ta đối với ngươi không khách khí!"

"Lý Thanh Y, ngươi đối hạ nhân trút giận cũng thì thôi, đối ta, xin đem tính tình Đại tiểu thư của ngươi thu lại! Luận thân phận, ta cũng không kém ngươi." An Ninh quận chúa mở miệng cười lạnh, nàng nhưng là luyện qua công phu, đối phó Lý Thanh Y cái này nhuyễn chân tôm, dư dả.

Thấy nàng xanh mặt, không giãy dụa nữa, An Ninh buông ra nàng, quay đầu, liếc qua Nghiêm Như Thế, cao giọng nói: "Nếu là bản quận chúa không từng nghe sai, thế tử gia lúc trước nói là Trương công tử dẫn người đến, nói bóng gió chuyện mình cùng Triều Dương quận chúa là bị người tính toán?"

Nghiêm Như Thế híp mắt, mím môi không nói một lời.

Hắn quả thực như thế suy nghĩ, nhưng là lúc nghe được lời Tiểu Thanh nói xong, lại cảm thấy chính mình là suy nghĩ nhiều. Ân oán giữa Triều Dương quận chúa cùng Chiêu Hoa công chúa hắn là biết được. Nàng sẽ vì trả thù công chúa mà cố ý đến quyến rũ mình, chuyện này nàng cũng có thể làm ra được.

Thấy hắn mặt âm trầm không nói lời nào, An Ninh quận chúa cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên, liếc mắt mấy vị ở đây, rất tốt, lưu lại đều là những người có mặt mũi trong kinh. Hôm nay nàng sẽ thay tỷ tỷ xả cơn giận này.

Nàng quay người, nhìn về phía Tiểu Thanh, " Những lời ngươi vừa nói, đều là sự thật?"

Triều Dương quận chúa đôi mắt mãnh liệt, vội vàng hướng về phía Tiểu Thanh nổi giận nói: "Tiểu Thanh, ngươi đừng quên, khế ước bán thân của ngươi còn tại Lý gia, sinh là người của Lý gia, chết là quỷ Lý gia. Ngươi nếu là giờ phút này tỉnh ngộ còn kịp, bản quận chúa nhớ kỹ tình cảm chủ tớ, còn có thể tha cho ngươi!"

Nàng dứt lời, trong mắt Tiểu Thanh hận ý lăn lộn, nàng mỉa mai cười một cái, Triều Dương quận chúa nói lời này chẳng qua là uy hiếp nàng mà thôi. Cuối cùng chạy

diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN .com

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit:ngocthuybachdang.

"Thế tử, vậy hôn sự của ngài cùng công chúa, thật sự hủy bỏ à..."

"Thánh chỉ đã hạ, làm sao có thể sửa?" Nghiêm Như Thế híp mắt, hôn sự này chẳng qua cũng là kế tạm thích ứng. Lùi liền lùi, lại cũng không sao, chỉ đáng tiếc hình tượng hắn dựng lên mấy tháng nay, cũng may mà Tiểu Thanh nói ra một phen đã rửa sạch cho hắn không ít tội danh, "Đem tin tức Triều Dương quận chúa vì trả thù công chúa, cho bản thế tử hạ dược, bức bách bản thế tử cùng nàng hoan hảo truyền ra ngoài, quán rượu, quán trà, chợ búa, truyền ra càng náo nhiệt càng tốt."

Noãn Nhu sửng sốt, "Như vậy chẳng phải là đắc tội Lý gia?"

Nàng cho rằng thế tử gia thu nạp Triều Dương quận chúa là vì muốn dựa vào Lý gia, chẳng lẽ nàng đoán sai?

Nghiêm Như Thế ngẩng đầu, nhìn lên trời, khóe môi hiện lên cười lạnh, "Đắc tội Lý gia không phải là bản thế tử, mà là Yến vương, đem tin tức lúc ấy Yến vương cũng ở đó, tìm cái thời cơ tốt, tiết lộ cho Lý quốc công, hắn trời sinh tính đa nghi, tự nhiên sẽ đem hai chuyện này liên tưởng."

Làm đều làm, sự tình cũng ra, mặt mũi cũng mất hết, Lý gia này, hắn nếu không phải có thể dựa vào, vậy hắn hôm nay nhận vũ nhục tính cái gì, chẳng phải là thất bại trong gang tấc?

Có thị nữ kia làm chứng, nay khắp kinh thành đều biết Triều Dương quận chúa quyến rũ hắn, giờ quyền chủ động đã dừng tại tay hắn, hiện tại đến lượt gấp không phải là hắn, mà là Lý gia.

Nếu như hắn giờ phút này không hề làm gì, trực tiếp trèo lên Lý gia, vậy tội danh bội bạc cũng liền chứng thực. Thế nhân không thiếu được muốn mắng vài câu "Phụ lòng hán", nghiêm trọng hơn sẽ nói hắn không đem công chúa để vào mắt. Hắn đây là xem thường hoàng gia uy nghiêm, Ngự sử sẽ càng thêm tội cho hắn, một bước này, đi như thế nào, như thế nào đi, rất là gian nan.

Hắn nay muốn làm, liền đem tuồng vui này diễn tiếp, Lý gia, hắn nhất định phải bắt lấy, hoàng gia, hắn cũng không thể từ bỏ.

Hắn nhất định phải đem mặt mũi mất đi tìm trở về.

Nghiêm Như Thế nhắm mắt lại tinh tế suy tư một phen, sửa sang suy nghĩ trong đầu, từng chuyện, ngocthuybachdang từng chuyện, tại trong đầu của hắn sắp xếp thành hàng. Hắn nay có chuyện quan trọng hơn muốn đi làm, này đó nhi nữ tình trường chẳng qua là ngụy trang, dienndanlequydon.com tuy nói là ngụy trang, nhưng nhất định phải xử lý gọn gàng sạch sẽ, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến đại kế của hắn!

Việc có nặng nhẹ, hắn nay không thể gấp, không thể hoảng. Một khi bước chân rối loạn, sau đó liền sẽ từng bước sai.

Nghiêm Như Thế chậm rãi ổn định tâm thần, nghĩ công chúa lạnh lùng, lại nghĩ tới bộ dáng ngu si của Triều Dương quận chúa, khóe miệng nhếch lên, lúc mở mắt ra lại thì đã là một mảnh trấn định, "Ngày mai liền cùng bản thế tử đi chùa Phật an, mặt mũi ném ở chỗ nào, bản thế tử tự nhiên muốn tới đó nhặt lên, đường sông bên kia, tiến hành thế nào?"

"Hết thảy đều đang nắm trong tay, thế tử yên tâm." Noãn Nhu nói xong, thanh âm ngừng lại, lại nói: "Tư Mã cô nương biết được tin tức này, trong phòng khóc rất lâu, phái tỳ nữ tới truyền lời, nói thế tử còn nhớ ước định ngày xưa."

Nghiêm Như Thế nhíu mày lại, phiền chán phất phất tay, "Chuyện của nàng trước để đó, chuẩn bị một ít đồ chơi, sao chép mấy bài thơ đưa qua, ngươi biết nên xử lý thế nào." Dứt lời, hắn quay người, hướng về trong phòng đi đến, "Đi xuống đi, phái người tìm một nữ nhân đáng tin đưa đến trong phòng bản thế tử!"

Truyện được đăng tại.

Noãn Nhu không thể tin ngẩng đầu liếc mắt một cái, sau đó cuống quít gục xuống, ngoan ngoãn lên tiếng, lui xuống.

Noãn Nhu làm việc

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điêu Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.